

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVICULTURII”

R E V I S T A P A D U R I L O R

PROPRIETATEA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

Redactor responsabil: Prof. V. N. STINGHE

Inscrisă în Registrul de publicațiuni periodice de pe lângă Tribunalul Ilfov
S. I. comercială, sub No. 56/938.

Redacția și Administrația: Bulevardul Take Ionescu Nr. 31, — București

ANUL 56, Nr. 1—2

IANUARIE-FEBRUARIE, 1944

S U M A R U L :

Studii:

Prof. M. D. Drăcea: Considerațiuni asupra tinereturilor preexistente — — 1

Comentarii — Insemnări:

M. Livada: Evoluția întrebuințării lemnului ca material de construcții
aeronautice — — — — — 15

I. Lupe: Asupra stațiunilor de pin cembra dela izvoarele Cibinului — — 20

Nascu Nerva: Inmulțirea molidului prin marcotaj — — — — — 27

Vânătoare — Pescuit:

V. Cotta: Invățăminte dintr'o călătorie în Germania (II) — — — — — 31

Cronica internă (pag. 37), *Acum 50 ani* (pag. 53), *Cronica cinegetică* (pag. 54),

Cronica externă (pag. 57), *Cărți* (pag. 60), *Reviste* (pag. 63), *Jurisprudență* (pag. 68),

Informații (pag. 75), *Soc. Progresul Silvic* (pag. 78), *Publicații* (pag. 82).

S O M M A I R E

Études:

Considérations sur les
jeunesses préexistantes M. D. Drăcea

Commentaires:

Évolution de l'utilisation
du bois dans les con-
structions aéronauti-
ques — — — — — M. Livada

Sur les stations d'arolle
situées à l'origine de la
rivière Cibinul — — — — — I. Lupe

Le marcottage de l'épi-
cèa — — — — — N. Nascu

Chasse et Pisciculture:

Enseignements tirés d'un
voyage d'études en Al-
lemagne — — — — — V. Cotta

Chronique, Livres, Revue des revues,
Nouvelles, Jurisprudence, Soc. „Progre-
sul Silvic”, Publications

I N H A L T

Abhandlungen:

Die Vorwüchse in der
Verfassung und Be-
handlung (Erziehung,
Verjungung, Exploita-
tion) unserer Wälder — M. D. Drăcea

Mitteilungen:

Holz als Baustoff in
Flugzeugtechnik — — M. Livada

Ueber einige Standorten
von Pinus cembra an
Cibin-Quellen — — — — — I. Lupe

Vermehrung der Fichte
Ableger — — — — — N. Nascu

Jagd und Fischerei:

Erfahrungen aus einer
Studienreise durch
Deutschland — — — — — V. Cotta

Chronik, Bücherschau, Zeitschriften-
schau, Nachrichten, Jurisprudenz, Ve-
rein „Progresul Silvic“.

C O N V O C A R E

Stimate și iubite coleg,

În conformitate cu art. 21 din Statute, cu onoare vă aducem la cunoștință că sunteți convocat în a 58-a Adunare generală ordinară, care se va ține în ziua de 18 Mai 1944, orele 10 dimineața, la sediul Societății din București D-dul Tache Ionescu No. 31.

Întrucât este posibil că la această dată să nu se întrunească numărul de membri prevăzuți de Statute, adunarea generală se va ține irevocabil în a 8-a zi liberă, adică la 25 Mai 1944, la aceeași oră și în acelaș loc, cu orice număr de membri prezenți, fără o nouă convocare.

Programul adunării generale este următorul:

Ziua I-a, 25 Mai 1944:

1. Cuvântarea de deschidere a Domnului Președinte.
2. Cuvântările invitaților.
3. Darea de seamă a Consiliului de Administrație și raportul cenzorilor pe 1943.
4. Aprobarea Bilanțului și Contului de Venituri și Cheltuieli încheiate la 31 Decembrie 1943 și descărcarea Consiliului de Administrație de gestiunea pe 1943.
5. Aprobarea bugetului pe 1944.
6. Alegerea a 6 membri în Consiliul de Administrație pe 4 ani cu începere dela 1 Ianuarie 1945, conf. art. 28 alin. 5 din Statute, în locul D-lor: Ilie C. Demetrescu, C. Emanoil, N. Ghelmeziu, Traian Heroiu, Marin Rădulescu și D. A. Sburlan, al căror mandat expiră la 31 Decembrie 1944.
7. Alegerea pentru 1944 a 3 cenzori titulari și 3 cenzori supleanți.

Ziua II-a, 26 Mai 1944.

Prezentarea referatelor și discuțiuni asupra problemelor:

1. *Technica silvică în folosirea rațională a pământului țării.*

Raportor: Prof. M. Drăcea.

2. *Pădurea și Economia Vânatului.*

Raportori: Ing. cons. silvic C. P. Georgescu și Ing. insp. g-l silvic Vasile Cotta.

Pentru ca debaterile și discuțiunile adunării generale să poată avea loc în cât mai utile condițiuni, Consiliul a hotărât următoarele norme:

1. Comunicările se vor prezenta la secretariatul Societății până cel mai târziu la 10 Mai 1944;

2. Comunicările vor trata numai câte o latură bine definită a problemelor respective, într'o cât mai concisă formă;

3. Este de dorit să fie bătute la mașină, și trimise în două exemplare, cuprinzând cel mult 5 pagini de coală normalizată;

4. Rapoartele generale vor fi astfel dezvoltate, încât să ocupe cel mult 30 minute de citit;

5. Dacă va fi posibil, atât comunicările cât și rapoartele generale se vor tipări și distribui membrilor în ședință;

6. Publicarea lor în volum, împreună cu lucrările adunării generale, se va face în ordinea fixată de raportorul general.

7. În ședință se vor citi numai rapoartele generale;

8. Pentru discuțiuni se vor face înscrieri la începutul fiecărei ședințe de probleme, neputându-se vorbi mai mult de 10 minute.

Intervențiunile incidentale nu vor putea depăși 5 minute.

Nu se poate lua cuvântul decât cel mult de 2 ori în aceeași chestiune.

Nu ne îndoim, stimate și iubite coleg, că veți participa la debaterile Adunării Generale din acest an.

Primiți încredințarea sentimentelor noastre colegiale.

Președinte, Prof. M. DRĂCEA.

Secretar General, C. Emanoil.

S T U D I I

CONSIDERAȚIUNI ASUPRA TINERETURILOR PREEXISTENTE

de Prof. M. D. DRĂCEA

Considerațiunile ce urmează au ca punct de plecare un fenomen esențial din viața intimă a pădurii și o preocupare capitală a silviculturii: perpetuarea arborelor. Fără perpetuare, nici o pădure; fără perpetuare în bune condițiuni, nici o silvicultură rațională.

Una dintre problemele mari și grele pe care ni le pune nouă această perpetuare a pădurilor se formulează astfel: „Regenerare naturală sau artificială?” în polemica neîncheiată încă în această materie fiecare dintre noi trebuie să aibă și principia! — în teorie — și în concret — în fața unui caz dat — o atitudine precisă, pe care noi ne-am formulat-o astfel: „A lucra limitând natura; a-i primi cu recunoștință darurile, când acestea nu întârzie prea mult și când corespund scopurilor noastre și, mai cu seamă, a pune întotdeauna mâna, fără întârziere, energie, cu pricepere, spre a grăbi, a ajuta și a dirija acțiunea forțelor oarbe ale naturii spre scopurile urmărite de noi... această este principiul silviculturii moderne”¹⁾.

Această concepție fundamentală, căreia i-am rămas permanent credincioși și căreia chiar astăzi nu i-am putea aduce decât neesențiale modificări de formă²⁾, reprezintă o sinteză eclectică, armonioasă a tot ceea ce am socotit bun și permanent în directivele mari cari au animat întotdeauna silvicultura, cu eliminarea a ceea ce găsim exagerat, unilateral sau necorespunzător stărilor dela noi. Imprejurările au făcut ca atitudinea la care ne-am hotărât a rămâne și pe care ne-am formulat-o atunci (1919) să dăinuiească perfect valabilă și în cadrul concepțiilor cari s'au deslusit ulterior în materie de

1) Economia forestieră, 1919, pag. 24.

2) O primă modificare de fond, pe care o socotim necesară, este substituținea sau repetarea cuvântului a grăbi: „hâter” din cunoștințe maxime ale lui Lorenz și Parade.

silvicultură, cum este, de exemplu, în doctrina „pădurii traionice”, promovată puternic de Möller, în deosebi după războiul trecut, sau în mișcarea privitoare la păstrarea sănătății și ameliorarea aptitudinilor economice ale arboretelor, adică la sporirea producției pădurilor.

Unul din nucleele enunțate mai sus îl formează „darul naturii — die freie Gabe der Natur” — al lui Gayer, cu corectivul esențial, că în materie de regenerare nu orice asemenea dar este bine venit ori unde, oricând și ori cum ar veni și ori cum ar fi tratat.

Între aceste daruri contează și ceea ce până acum obișnuim a numi „semînțișul preexistent”, o realitate de care adeseori neapărat ne izbim în pădure, peste care nu putem trece și față de care și în teorie și în practică trebuie să luăm o atitudine clară.

Noțiunea aceasta de semînțiș — și cu atât mai mult cea de semînțiș preexistent — nu este însă bine definită. Și, fără noțiuni limpezi nu ne putem înțelege nici în știința, nici în practica silvică.

În teoria generală a silviculturii prin semînțiș se înțelege primul stadiu de dezvoltare al unui arboret, în care plantele tinere de esențe (nu specii) forestiere nu se ating încă prin vîrfurile lor coronamente și ca atare nu au ajuns să alcătuiască starea de masiv. În teoria și în practica regenerării arboretelor însă (mai cu seamă în cea naturală, sub masiv) obișnuim a denumi semînțiș orice nouă generație de arbori instalați pe suprafața de regenerat, chiar și după ce starea de masiv s'a realizat, când deci, după terminologia arboretelor tineretului respectiv a trecut în stadiul de neliș (sau și de păriș). Chiar dacă facem abstracție de această ultimă și lărgită accepțiune a termenului de semînțiș (o generație nouă în stadiul de dezvoltare al părișului), acest termen — semînțiș — are în practica regenerării un alt înțeles decât în teoria generală a arboretelor (ceea ce constituie una din imperfecțiunile terminologiei noastre de specialitate, care în multe privințe trebuie revizuită). Pentru acest motiv, cum și pentru faptul că generația nouă care vine de se instalează în pădure continuă a ne preocupa cîtva timp și după ce și-a realizat starea de masiv și a atins oarecari dimensiuni, noi ne vedem forțați să folosim aici noțiunea de tineret, înțelegând prin acest termen noua și tânăra generație de esențe (nu de specii) forestiere, care vine de naște pe solul unei porțiuni de pădure.

Și această noțiune de tineret are însă nevoie de o precizare; de aceeași precizare de care are nevoie și atunci când o folosim vorbind de societăți umane sau animale. Tineretul este cuprins între două limite de dimensiuni sau de vîrstă; de o parte nașterea, dar de cealaltă? Când iese o nouă generație din cadrul tineretului? Acest al

doilea hotar, cel al vârstei superioare, este foarte greu de hotărît și ca atare, rămâne convențional sau arbitrar¹⁾. Siliți fiind astfel de a lărgi noțiunea de semințiș, noi înțelegem prin tineret, în silvicultură, orice arboret sau părți componente ale unui arboret în care esențele (nu speciile) forestiere (arborii) au diametre teriere până la 10 cm. Hotarul este, desigur, întâi arbitrar și apoi poate, după concepția multora, prea sus, prea departe tras. Cei mai mulți am putea admite să cuprindem — în sus — în noțiunea de tineret cel mult părișurile; dar condițiile de naștere și de viață, rosturile și mai cu seamă soarta, am zice tragică, adesea-ori a prăjinișurilor tinere în tratamentul arboretelor neregulate — așa de abundente în pădurile noastre — ne obligă să lărgim așa de mult noțiunea de tineret, cum am făcut-o mai sus.

Înăuntrul noțiunii de tineret putem admite — și este bine să facem aceste diferențieri — după dimensiunile plantelor lemnoase (arbori) următoarele gradații sau stadii succesive de dezvoltare: puezîmea, semințișul, nue-lișul, părișul și eventual prăjinișul mărunț, chiar când acestea nu formează starea de masiv. Definiția acestor stadii de dezvoltare nu o mai repetăm.

O a doua greutate în definirea acestui dar al naturii — care ne preocupă nu numai în materie de regenerarea, dar și de educarea arboretelor — o întâmpinăm în precizarea calificativului de pre-existent.

Preexistența presupune, în cazul nostru, existența înaintea unui moment bine definit în evoluția unui arboret. Acest moment este uneori — și anume în arboretele regulate — clar, ușor, alte ori însă greu de hotărît (arborete neregulate și în deosebi în cele cu perioada de regenerare foarte lungă). Constrânsi a lua o atitudine, preexistente numim noi tinereturile cari se găsesc într'un arboret înainte ca acesta să fie luat conștient, consecvent, sistematic în rând de regenerare în vederea unui scop precis, bine fixat și susținut urmărit de silvicultura rațională.

1) În corpul social fiecare „generație” are despre tineret concepția sa proprie, variabilă cu timpul; variabilă este în deosebi concepția unei generații despre propria sa tinerete. Și de aceea trebuie să fim foarte atenți când se operează cu asemenea noțiuni foarte relative și solicitate la dilatare.

Asupra acestei accepțiuni se poate polemiza; noul totuși, la această definiție rămânem deocamdată, cu următoarele precizări și complectări, aci numai sumar expuse și justificate. Preexistente numim și tinereturile, cari înaintea momentului bine definit mai sus (preocupare conștientă, sistematică de regenerare) s'au instalat în urma unor exploatări anterioare, parțiale abuzive, incoherente, nesuștinute, barbare, fără preocupare precisă de regenerare. Preexistente numim, mai departe și tinereturile cari s'au găsit sau se găsesc într'un arboret care s'a exploatat sau începe a se exploata barbar și pe care exploatarea îl lichidează în întregime sau în cea mai mare parte, fără nici o preocupare de regenerare în bune condițiuni. În aceste ultime două cazuri și mai cu seamă în cel din urmă, pădurea viitoare — generația următoare de arbori — va fi alcătuită, dacă va mai exista, cât și cum va exista, în cea mai mare parte din ceea ce s'a găsit anterior instalat în pădure — din tineretul preexistent și din ceea ce s'a mai putut salva — și cum s'a putut salva — din acest tineret.

Starea pădurilor și a silviculturii noastre ne obligă a da acestii accepțiune noțiunii de tineret preexistent, accepțiune în care ultimele două cazuri semnalate mai sus se încadrează perfect, logic și practic.

În pădurea virgină, cât timp rămâne ea atare, neatinsă de mâna omului, putem — eventual — găsi și tinereturi, dar preexistente, nu; preexistența lor capătă ființă abia în momentul când exploatarea începe¹⁾.

1) Ajunși până aci cu lămurirea noțiunii de tineret preexistent, nu putem ignora:

1. Că, așa cum am indicat mai sus, tineretul preexistent rămâne, în unele cazuri, puțin precis delimitat la hotarul său superior de vârstă și — ca atare — de dimensiune. De aci rezultă greutatea în ce privește distingerea ce trebuie făcută (în teorie și în practică) între tineretul preexistent și arboretul respectiv în cazul arboretelor neregulate, cu perioadă de regenerare lungă (30—40 ani, în tratamentele de codru quasi-grădinaril), sau foarte lungă (în arboretele de codru grădinarit). De altfel, în acest din urmă caz, dacă tratamentul este în curs de aplicare nici nu avem tinereturi preexistente; toate tinereturile existente nasc în mod normal din însăși aplicarea tratamentului punit.

2. Că este necesară o precizare a înțelesului câtorva termeni de întrebuințare curentă în teoria generală a arboretelor, cum și în teoria specială și în practica tratamentelor (ingrijiri, educării, exploatării și regenerării) pădurilor: semințis (preexistent), tineret (preexistent), mărăcinel, subeta) și sub-arbori; o înțelegere și o unificare de concepții în această privință este foarte necesară, ca de altfel în multe privințe referitoare la terminologia noastră de specialitate.

În opoziție cu tinereturile preexistente stau tinereturile căror le-am putea zice normale, născute în urma aplicării conștiente și sistematice a lucrărilor de regenerare și exploatare.

Care este oare interesul, valoarea științifică și practică a acestei diferențieri, pe care noi o găsim categorică și, ca atare, necesară?

Este adevărat, că cel puțin în unele privințe, există identitate între cele două feluri de tinereturi: ambele nasc după aceleași legi, după împlinirea aceluiași condițiuni fundamentale, pot eventual — numai eventual și în parte — avea aceeași destinație și ca atare ar urma să fie principial — numai principial și în parte — în teorie și în practică tratate după aceleași norme. Tinereturile preexistente ar putea să fie deci considerate și numai ca o speță, ca un caz particular, de altfel foarte frecvent, al tinereturilor (normale) în

Prin mărăcinet, așa cum am moștenit acest termen dela înaintașii noștri, înțelegem totalitatea arbuștilor și subarbuștilor cari acoperă solul într-o pădure dată sau pe o porțiune dată de teren (adică pătura vie arbuștivă și subarbuștivă a solului). Recunoaștem că în spiritul limbii noastre acest termen este impropriu pentru noțiunea pe care vrea să o designeze, fiindcă pătura vie arbuștivă și subarbuștivă poate fi alcătuită și din alte specii (nu esențe) forestiere lemnoase de talie mică decât cele pe cari le denumim de obicei prin termenul de mărăcine. Termenul mai propriu, dar nou, „arbuștet”, credem că nu va prinde, iar termenul de subarbuștet, între alte dezavantajii, are și pe acela de a putea provoca confuziuni, cum este ușor de înțeles. Este apoi îndoielnic dacă subarbuștii de talie mică sau țărtoari (*Vaccinium*, *Calluna* — foarte rară la noi, — eventual speciile țărtoare de *Rubus*, când areorei crește sub pădure, etc.) fac parte din așa zisul mărăcinet, sau se pot considera, după micsa lor talie, ca făcând parte și fiind înglobate în pătura vie terbușce.

Semințișurile ar fi tinereturile alcătuite din esențe (nu specii) forestiere, cât timp sunt de talie foarte mică și nu formează încă masiv; în stadiul lor inițial, semințișurile se pot denumi, pe bună dreptate, „puezime”: ambele — puezimea și semințișul preexistent — sunt părți ale tineretului preexistent.

Înțelesul dat de noi termenilor de tineret și tineret preexistent, cari cuprind în sine și semințișurile și puezimea, rezultă din textul articolului.

Mai rămân de stabilit și de delimitat înțelesurile termenilor de subetaj și de subarboret, cum și raporturile între noțiunile respective și cele de tineret și mărăcinet.

Subetaj poate să însemne sau (a) orice etaj de vegetație, care se dezvoltă sub un etaj superior, sau (b) totalitatea etajelor de vegetație care se dezvoltă sub cel superior. În prima accepțiune (a), mărăcinetul, puezimea, semințișul, tinereturile preexistente sunt fiecare în parte un subetaj al arboretului respectiv. În această primă accepțiune (a) se poate deasemenea folosi termenul de subetaj și pentru etajul inferior alcătuit din specii forestiere într-un arboret regulat, categoric etajat. — În care deci etajele de vegetație alcătuite din specii forestiere sunt fiecare în parte mai mult sau mai puțin regulate, equiene și deci categoric distincte prin dimensiunea lor (grosimea, înălțimea arborilor cari le alcătuiesc). În cea de a doua accepțiune (b), subetajul

tratamentul (regenerarea, exploatarea, educarea, amenajarea) pădurilor.

Însă trebuie să subliniem imediat, că în multe alte privințe, între cele două feluri de tinereturi există și deosebiri categorice și esențiale, a căror amănunțită cercetare ne introduce adânc în teoria generală a arboretelor, a tinereturilor preexistente și în tehnica specială a folosirii raționale a acestora din urmă în practică.

Tinereturile normale vin, cel puțin în teorie, la voința omului, chemate de om, provocate de om, care, apreciind situația din arboretul respectiv și din întreaga pădure, singur hotărăște momentul, locul, natura și forma celor ce trebuie să nască. Tinereturile preexistente nasc, mai exact, au născut, independent de voința omului, fără

înseamnă totalitatea etajelor de vegetație lemnoasă (arbori, arbuști, subarbuști, în diferite stadii de dezvoltare și de diferite vârste și dimensiuni) cari (etaje) se dezvoltă sub etajul alcătuit din arboretul principal și superior. În această ultimă accepțiune subetajul se distinge net, tranșant de etajul superior de vegetație numai în arboretele regulate și numai în cele de vârstă înaintată, ea atare în parte luminate și sub cari, ca consecință, se pot instala diverse etaje inferioare de vegetație lemnoasă.

Rămâne, în fine, de precizat termenul și noțiunea de subarboret. Etimologia cuvântului arată că subarboretul este „arboretul dedesubt”, care poate fi conceput:

a) într-o accepțiune mai largă a cuvântului, ca totalitatea etajelor de vegetație lemnoasă (arbori, arbuști, subarbuști de orice specii lemnoase) cari se dezvoltă sub arboretul principal, superior, alcătuit exclusiv din esențe forestiere, sau

b) într-o accepțiune mai strâmtă a cuvântului, ca totalitatea vegetației lemnoase alcătuită exclusiv din esențe (nu specii!) forestiere, care se dezvoltă sub etajul superior de vegetație.

În primul caz (a), subarboretul este sinonim cu subetajul de vegetație, adică cu totalitatea etajelor inferioare de vegetație lemnoasă; în cel de-al doilea caz (b) și când tineretul preexistent nu depășește prin dimensiunile sale starea de pârș sau de prăjinis mărunț (diametrul terier maxim al arborilor de 10 cm), subarboretul este sinonim cu tineretul preexistent așa cum l-am definit în text. În această ultimă accepțiune (b) și când arborii din subarboret au dimensiuni cari trec de starea de prăjinis mărunț (adică diametre teriere peste 10 cm), tineretul preexistent reprezintă numai o parte din subarboret, și anume partea mai tânără, mai joasă și de dimensiuni mai mici a acestuia.

Termenul și noțiunea de arboret accesoriu nu ne crează nici o greutate în preocupările noastre, mai cu seamă în arboretele regulate; de aceea nu insistăm asupra lor.

Cu aceste precizări, în studiul nostru și în cele ce vor urma, termenul de tineret preexistent se poate (eventual extinde) și înlocui cu termenul de subarboret. Titlul sub care ar urma să înscrim studiile ulterioare asupra chestiunii ar suna în acest caz: Subarboretul în structură și în tratamentul (educarea, exploatarea și regenerarea) pădurilor noastre.

intervenția conștientă a acestuia, numai prin jocul liber al forțelor naturii, între cari poate fi înglobat și „antropos”, „factorul antropic”. „omul”, cât timp acesta în intervenția sa în pădure se comportă ca un factor oarecare al naturii, inconștient și deci nu se preocupă de regenerare. Aceste tinereturi nasc când, unde și cum vrea natura, nu atunci, unde și cum vrea silvicultura conștientă, ordonată, rațională; ceva mai mult, ele cresc, evoluiază cu totul singure, ignorate, străine de scopurile, preocupările, intervenția conștientă a culturii, pe când cele normale, nu numai că nasc la voința omului, dar sunt și permanent observate, urmărite, controlate, dirijate, ajutate, etc. de acesta, adică mereu puse în condițiuni optime de dezvoltare și de evoluție spre o țintă precis fixată. Că natura ne încurcă adesea ori ițele, aceasta este altă chestiune. Tinereturile preexistente, în toată evoluția și destinul lor, sunt un fenomen natural; cele normale, un fapt, un act de voință al omului conștient.

Trebue să relevăm că sunt și tinereturi preexistente, cari, fie în pădurea brăcuită, fie în cea cultivată, nasc în urma intervenției omului. O răritură greșită, o tăiere anticipată a mărăcinetului, etc., pot provoca o împuiezire a solului (deci un seminiș, tineret preexistent), cu mult timp înaintea momentului când regenerarea arboretului respectiv urma sau era oportun să se înceapă. Aceleași urmări le pot avea exploatările „în delict”. deschiderile de drumuri, rărirea fortuită și anticipată a arboretului (furtună, atacuri, etc.). În toate aceste cazuri puezimea, tineretul sunt provocate de intervenția brutală, inconștientă a omului, de o greșală, de o imprudență. Tineretul născut; uneori, într'un fel sau altul, poate fi și folositor, dar în multe cazuri poate face chiar foarte serioase greutăți viitoarei regenerări. Menționat trebue aci și cazul tinereturilor preexistente create intenționat de om — pe cale naturală sau artificială — chiar cu mult timp înaintea termenului firesc al exploatării, în scopul acoperirii și ameliorării solului, între altele și în vederea regenerării ulterioare a arboretului, atunci când aceasta se va găsi necesară.

Din neasemănările pe cari le putem constata între cele două feluri de tinereturi decurg deosebiri și în ceea ce cu un singur termen se poate numi forma lor, prin care înțelegem felul în care acestea ni se înfățișează ca consecință: 1) a originii; 2) a vârstei sau vârstelor; 3) a dimensiunii sau dimensiunilor; 4) a stadiului de dezvoltare; 5) a speciei sau speciilor componente; 6) a consistenței; 7) a felului foarte variat și complex în care elementele menționate mai sus se repartizează și se grupează în timp și în spațiu pe o suprafață

dată și în fine — și acest punct este capital în ce privește tinereturile preexistente — 8) al stării lor de vegetație.

Această formă complexă și variabilă merită, pentru importanța sa în urmărirea, înțelegerea, interpretarea, tratarea și folosirea tinereturilor preexistente, un capitol aparte, care nu se poate insera aici și asupra căruia vom reveni.

În ceea ce privește forma tinereturilor, mai subliniem aici faptul, că cele preexistente, față de cele normale, pot fi de obicei mai în vârstă, mai înalte, mai neregulate, mai amestecate ca vârstă și compoziție, mai puțin consistente, cu un profil mai neregulat, cu pereții pe alocurea mai drepecți și în general cu o stare de vegetație care poate fi uneori excelentă, dar în alte împrejurări poate să lase chiar mult de dorit, din pricina îndelungei și puternicei lor dominații de către etajul superior de vegetație. Discontinuitatea tinereturilor preexistente este, deasemenea, un fapt, care fără a fi cu totul general este totuși frecvent și trebuie remarcat în importanța sa pentru înțelegerea, folosirea și tratamentul lor ulterior.

Deosebirile între cele două feluri de tinereturi sunt însă mari în ce privește soarta lor ulterioară. Cele normale sunt regenerarea însăși, completă, bună, cel puțin în intenție. Cele preexistente pot avea surte foarte diferite. Uneori merită și pot fi trecute, în total sau în parte, în regenerarea viitoare, cu anumite și variate măsuri privitoare la pregătirea, manipularea, crutarea, tratarea și complectarea lor. Alte ori, deși ur merită-o, aceasta nu se mai poate face fără mari sacrificii, fie în ce privește exploatarea, fie în ce privește tinereturile înșile. În alte împrejurări, când nu pot sau nu merită a fi absorbite în regenerarea de viitor, ele pot face mari greutăți acesteea. În acest caz, dacă regenerarea este urgentă, ele trebuiesc exterminate prin lucrări atât de costisitoare, încât de obicei nu se pot face. Această greutate ne forțează a amâna regenerarea până ce semințurile ar putea deveni inofensive pentru o bună regenerare ulterioară, dar această amânare ne crează dificultăți tehnice și de orânduire, așa că de multe ori ne plecăm capul, admitem ce a făcut natura, exploatăm și... ruinăm pădurea, cel puțin din punct de vedere economic pentru o întreagă revoluție de codru (năvala carpinului în pădurile de șleau, eliminarea stejarului, etc.). Chiar când tinereturi preexistente merită și pot trece în regenerarea viitoare, aceasta — fără deosebită grijă — se face uneori în foarte rele condițiuni (tinereturi mutilate, pereți drepecți, profile neracordate, etc. etc.). În fine, menționate trebuiesc și cazurile când unor tinereturi preexistente, pe cari nu le putem folosi în vederea regenerării, le dăm destinația de a apăra solul descoperit până ce acesta se reface.

Și astfel, din neputință ne facem o virtute!

Ca atare, cele două feluri de tinereturi se deosebesc și prin felul problemelor de cultură, de exploatare și de orânduire pe cari ni le pun.

Prin tinereturile lor preexistente arboretele dintr'o pădure, dacă știm să le înțelegem, ne vorbesc foarte precis: „în ce privește, noi suntem gata pentru desăvârșirea unuia din actele de seamă ale destinului nostru, pentru regenerarea pădurii în speciile și în felul pe care le poți vedea; îți convine momentul? accepți situația? ești gata?”. Tinereturile preexistente sunt deci un „fait accompli”, în fața căruia ne pune pădurea și față de care trebuie neapărat să ne precizăm repede și hotărît atitudinea. Dar, orânduirea gospodăriei silvice ne cere să tăiem și să regenerăm arboretele dintr'o pădure într'o anumită ordine, la anumite epoci și în termene pe cari ar urma să le hotărîm noi, pe când semînțisurile preexistente nasc adeseori unde, când și cum nu ne trebuie. Prezența lor în mare cantitate și pe mari suprafețe de pădure, ne poate bucura, fiindcă ne dovedește potențialul mare de regenerare al acestora, dar ne mai arată și un alt fapt care nu ne mai poate bucura și anume că noi nu mai suntem emstăpâni pe procesul regenerării, că am scăpat frâna ordinii din mână, că regenerarea ne depășește, ne bate și ne mână dela spate. Căci în natură actul creației poate într'o oarecare măsură fi și amânat, temporizat, dar odată declansat numai cu greu mai poate fi ținut în loc fără năzicuri. De aceea tinereturile preexistente ne pot incurca planurile noastre, dacă nu ne putem adapta lor, dacă nu urmăm orbește ceea ce ne poruncesc arboretele; ele se încumetă a ne impune voința lor, a ne dicta ordinea, intensitatea, tempo lucrărilor de exploatare și regenerare, ceea ce adeseori nu corespunde și cu buna orânduială în pădure. Iar când nu ne putem supune acestei ordine create în pădure de alții — de forțele naturii — atunci facem aceasta cu sacrificii și cu greutate. Așa după cum ordinea în pădure ne cere adeseori sacrificii de exploatabilitate, aceeași ordine, în cazul tinereturilor preexistente de orice calitate ne poate impune și sacrificii de regenerare, la cari numai cu greu ne hotărîm. De aci uneori, graba în regenerări, cu sacrificarea arboretelor de valoare; de aci și acea stare sufletească a tânărului silvicultor, care nu știe de unde să înceapă și ce să sacrifice, când îl năvălesc peste lot semînțisurile. Aceste sacrificii de regenerare consistă nu numai în faptul că suntem forțați să refuzăm un dar adeseori — nu întotdeauna — foarte prețios al naturii, dar alte ori să pierdem și momentul — aci moment înseamnă o oarecare perioadă

de timp — în care regenerarea s'ar putea face în condițiuni optime, dacă am fi gata să o primim.

Diferențiind tinereturile normale de cele preexistente, am anticipat parțial și asupra rolului și importanței acestora în regenerarea și, în general, în tratamentul pădurilor.

În această privință am mai avea de subliniat importanța mare a celor din urmă și ca atare grija deosebită ce li se cuvine în păduri cu un mic potențial de regenerare, în întregime sau în ce privește o anumită specie dorită. Apoi, serios trebuie luat în considerare faptul — care ar merita pe larg comentat și mai ales folosit — că tinereturile preexistente sunt cea mai înaltă, mai frumoasă și mai accesibilă școală a regenerării naturale a pădurilor¹⁾.

1) Tinereturile preexistente și studiul lor au contingente cu multe chestiuni din teoria generală a arboretelor sau de cultura și exploatarea pădurilor. Cităm aci câteva probleme sau grupe de preocupări, în centrul sau cel puțin înăuntrul cărora stă și „tineretul preexistent“:

1. Potențialul de regenerare al arboretelor din pădurea diagnosticat după tinereturile lor preexistente.

Poate fi aci vorba de potențialul stațional sau biotic, sau antropice sau de potențialul total de regenerare. Poate, mai departe, fi vorba de potențialul unei anumite specii sau al mai multor specii, etc.

2. Ecologia (sau ecologia comparată a) puieizimilor și semințisurilor forestiere după cercetarea condițiilor de naștere, de viață și de evoluție a tinereturilor preexistente (cu precizarea tipului de arboret).

3. Factorul sau factorii minimi ai regenerării naturale în pădurea recunoscuți după natura și starea tinereturilor preexistente.

4. Condițiile fundamentale ale regenerării arboretelor în pădurea recunoscute din analiza tinereturilor lor preexistente.

5. Fazele și studiile consecutive ale regenerării arboretelor în pădurea recunoscute din analiza tinereturilor lor preexistente.

6. Năvala cutărei specii sau dispariția cutărei specii în pădurea sau în pădurile noastre, explicate prin împrejurările staționale și antropice care condiționează instalarea tinereturilor preexistente și prin tratamentul aplicat acestora. Sau, mai general:

7. Fenomene de alternanța speciilor forestiere în pădurea sau în pădurile noastre, explicate prin tinereturile preexistente din arboretele respective. Sau, și mai general:

8. Fenomene de succesiune vegetală în pădurile noastre virgine sau quasi-virgine, recunoscute după semințisurile ce se instalează în asemenea păduri, etc., etc.

Studii cu titlaturile de mai sus au o parte comună: tineretul preexistent. Rezultă de aci clar, ce tineretă poate fi ideea tinereturilor preexistente în cercetarea pădurii, în special în ce privește evoluția și perpetuarea acesteia, cum și temeinicia afirmației, că tinereturile preexistente constituie cea mai înaltă și cea mai accesibilă școală a cunoașterii biologiei pădurilor și, în special, a regenerării naturale a acestora.

În concepția noastră fundamentală în această materie, enunțată și mai sus, am formulat clar, precis și categoric, o atitudine față de „darurile naturii” și deci — implicit — și față de tinereturile preexistente. Totuși, câteva lămuriri pot sublinia și mări eficiența acestei concepții.

„Școlile naturalului” în silvicultură — ca orice școală — au și exagerat voit. Iar practicienii prinși în școală — adesea și din comoditate în gândire și în faptă — au așteptat zadarnic ceea ce natura nu poate sau nu vrea să dea și au neglijat multă vreme — și în teorie și în practică — multe și importante capitole de silvicultură, ca de exemplu regenerarea artificială, chiar când e bună, indicată și se impune, cum și folosirea rațională a tinereturilor preexistente când aceasta este indicată și posibilă. La rândul lor, „școlile artificialului” au căzut în alte exagerări opuse, ignorând și sacrificând adesea fără milă, inconștient și fără răspundere și ceea ce natura ne putea da eftin, sănătos, bun, făcând în pădure tabula rasa în fața mecanismului regenerării artificiale. Căzând în extreme și în comod, în trândăvie de gândire proprie, pierzând un bun simț elementar, au greșit grav și unii și alții. Mai e nevoie de dovezi? Căci tinereturile preexistente pot fi uneori, într'adevăr, un mare, frumos, sănătos, prețios dar al naturii. A-l ignora, a nu-l cerceta, a nu-l cunoaște, a-l arunca peste bord, a nu-l folosi rațional, când se poate, este și rămâne un păcat, a cărei gravitate excepțională este indiscutabilă. Cititorul poate reflecta și singur asupra acestei gravități. Să folosim deci tinereturile preexistente, dar, hotărît, nu orbește și nu în orice condițiuni, spre a nu cădea în alt păcat grav, care desfigurează, îmbolnăvește și reduce de multe ori apreciabil sănătatea, vigoarea de creștere și aptitudinile economice ale multora din pădurile generației noastre.

Poporul nostru are un proverb: „calul de dar nu se caută pe dinți”, ceea ce este desigur „delicat”, „omenos”, dar poate fi și „comod”, „suspect”, „păgubitor”. Acesta din urmă este de multe ori cazul cu darurile naturii, cu tinereturile preexistente, cari, uneori, cum am arătat mai sus, sunt foarte greu de folosit în bune condițiuni, dacă nu cumva duc la sacrificarea ordinii în pădure, la sacrificii de exploatare sau de regenerare, sau direct la ruina organică sau economică a pădurii. Și de aceea, față de tinereturile preexistente, noi, în ce ne privește, împărtășim mai degrabă concepția latină a lui „timeo Danaos et dona ferentes”, sau, cum am putea zice azi: mă tem, cel puțin uneori de natură, chiar când îmi face daruri, cum sunt și unele tinereturi preexistente.

Aceste considerente sumare precizează atitudinea, în linii generale și principiale pe care trebuie să o avem față de tinereturile preexistente în tratamentul — adică în cultura, regenerarea și exploatarea — pădurilor și în același timp justifică și concepția noastră fundamentală în materie. Cum se desăvârșește — în teorie și în practică — această concepție nu se poate detalia în acest mic studiu.

Importanța problemei tinereturilor preexistente pentru noi — teza fundamentală a acestui articol — reiese și din considerarea, sumară deocamdată, a câtorva aspecte le specificului pădurilor și silviculturii noastre, consecințe, în mare parte, și ale atitudinii pe care am avut-o, sau n'am avut-o față de aceste tinereturi.

Referindu-ne numai la Vechiul Regat, toate arboretele azi mai bătrâne de 100 de ani, cu excepția pădurilor cu adevărat virgine, sunt provenite din tinereturi preexistente, poate în mare parte improprii și sigur mutilate cu ocazia exploatării „vraiste“ care le-a eliberat, completate ulterior în măsuri foarte variabile și imperfecte de o regenerare posterioară exploatării. Toate exploatățile controlate, făcute după un început al silviculturii române (1834) până pe la 1880—1890 au — cum am arătat în altă parte ¹⁾ — caracterul unor „tăieri de parchete, cu rezerve“, ale unui „*ti-re et aire*“ cu rezerve numeroase, rău alese; regenerarea și aici s'a făcut — dacă s'a făcut — în cea mai mare parte, dacă nu exclusiv, tot din tinereturi preexistente îmbătrânite, fără nici o pregătire prealabilă și mutilate cu ocazia exploatărilor. În pădurile exploatare ulterioare altfel: „prin tăieri pe diametru“, „pe jumătate volum“, prin așa zisul „grădinărit concentrat“, de asemeni. Tăerile rase — conștient sau inconștient — au distrus și distrug o mare cantitate de tinereturi preexistente cari, hotărît lucru, ar fi meritat și — cu oarecare bunăvoință și sacrificii — ar fi putut fi salvate și trecute cu mare folos în regenerarea viitoare, căreia adeseori, dacă i-a lăsat ceva, nu i-a lăsat decât semințișurile sale rele, mutilate oribil, cari au făcut chiar serioase dificultăți unei regenerări ulterioare pe cale naturală sau artificială și din care provin multe din arboretele noastre de azi rele, incomplete, fără vigoare de creștere, etc. Codrul cu tăieri successive, când a început să se aplice, a găsit — și găsește și azi de

1) M. Drăcea: Curs de silvicultură, 1942. Vol. I: Regime și Tratamente. Cap. IX, pag. 234—742 și

M. Drăcea: O sută de ani dela un început de reglementare a „tăierilor pe parchete cu rezerve“ în România. Rezumat făcut de autor al conferinței cu acelaș titlu, în Revista Pădurilor 1943, pag. 166—172.

multe ori — pădurile pline de tinereturi preexistente de esențe de umbră sau de semînțisuri din esențe de lumină îmbătrânite și — așa cum s'a aplicat — a schimbat în rău fața pădurilor îmbolnăvindule și alterându-le profund compoziția și ca atare aptitudinile economice. Azi, multe păduri exploatabile sunt pline de tinereturi preexistente, cari înțelese, cruțate și bine tratate, pot fi și de un înconletabil și mare folos, dar cari pot face efectiv și foarte multe greutăți orânduirii gospodăriei silvice și regenerării în bune condițiuni a arboretelor.

Ne oprim aci; cititorul are, desigur, destul material propriu de observație cu care își poate completa reflecțiile personale asupra stării pădurilor noastre încercând să și-o explice în lumina faptelor analizate aci și să tragă consecințe.

În aceste condițiuni, cine găsește exagerată afirmația, că pădurile noastre sunt, în marea lor majoritate, păduri din semînțisuri preexistente, adeseori rău manipulate cu ocazia regenerării; cine găsește exagerată afirmația, că silvicultura noastră a fost până acum și este și în generația noastră, în bună parte, o silvicultură a tinereturilor preexistente? În aceste împrejurări, pe cari nu le detaliem aci și din cari nu tragem aci toate consecințele — cine se mai îndoaște, că tinereturile preexistente trebuie și în teorie și în practică diferențiate categoric de cele normale și că ele — tinereturile preexistente — constituiesc una din cele mai specifice, grave și urgente probleme ale regenerării și ale exploatării pădurilor noastre? Și, fiindcă tinereturile preexistente, așa cum le-am definit noi aci, fac parte integrantă din structura arboretelor și au un rol important și în evoluția și educarea acestora; întrucât ele interesează nu numai regenerarea, dar și educația arboretelor (tinereturi preexistente ca protectoare ale solului, ale arboretului, etc), titlul complex sub care noi socotim că trebuie urmărită și tratată această problemă, trebuie să sune: „Tinereturile preexistente în structura și în tratamentul arboretelor din pădurile noastre”, studiu față de care concentratul articol de față poate fi considerat numai ca o introducere, ca o luare de atitudine, ca o provocare la observație și gândire proprie pentru acei ce trăiesc în permanent și strâns contact material și sufletesc cu pădurea și sunt efectiv preocupați de sănătatea, de aptitudinea economică și de regenerarea acesteia în bune condițiuni și, ca atare, de permanenta și propășirea și a pădurii, și a economiei forestiere, și a economiei lemnului.

Die Vorwüchse in der Verfassung und Behandlung (Erziehung, Verjüngung, Exploitation) unserer Wälder.

Considérations sur les jeunessees préexistantes.

L'article constitue les préliminaires d'une étude sur les „jeunessees préexistantes“ dans la structure et le traitement (amélioration, exploitation, régénération) des peuplements des forêts du pays. L'auteur tâche seulement de mettre en évidence la grande importance de la question, qui dérive du fait que maintes forêts roumaines à cause de leur traitement antérieur, présentent, entr'autres, les suivantes particularités:

1. Elles ont à leur origine les jeunessees préexistantes, bien ou mal venantes, sauvées, plus ou moins mutilées, à l'occasion des „exploitations“ antérieures.

2. Souvent les peuplements actuels sont garnis de semblables jeunessees préexistantes, dont quelques unes méritent et — avec certaine attention à l'occasion de l'exploitation — peuvent être incorporées dans le peuplement d'avenir.

De pareils „dons de la nature“ se montrent d'une grande importance et sont bien venus. Mais, en d'autres circonstances, ces jeunessees peuvent créer de grandes difficultés à l'exploitation et surtout à la régénération de la forêt. Cela parcequ'elles nous obligent, soit à des sacrifices de régénération ou d'exploitation en mettant une limite à notre liberté en forêt, soit — dans le cas très fréquent où elles ne méritent ou ne peuvent être englobées dans la régénération future. — qu'elles doivent être extirpées avec des dépenses quelque fois considérables. Dans le cas où l'extirpation échoue, ces „dons“ s'imposent dans la régénération future, en ruinant la forêt au point de vue organique (technique) et économique. (Comme exemple classique: l'envahissement du charme et en général des essences d'ombre dans les forêts mélangés de chêne).

Une difficulté de l'exposé dérive de la définition de la „jeunesse préexistante“. Le terme de „semis préexistant“ est insuffisant et ainsi, abandonné et remplacé par celui de „jeunesse préexistente“, que l'auteur tâche à définir.

L'étude du problème de ces jeunessees préexistantes, en ce qui concerne leur naissance, leurs conditions de développement, leurs aptitudes forestières au point de vue de l'éducation, de la régénération et de l'exploitation, leur traitement dans le cas spécial des forêts, suivra.

COMENTARII — ÎNSEMNĂRI

EVOLUTIA ÎNTREBUINȚĂRII LEMNULUI CA MATERIAL DE CONSTRUCȚII AERONAUTICE

Concluzii pentru țara noastră

de M. G. LIVADA

Dacă frații Wright nu s'ar fi gândit la utilizarea lemnului ca material de construcție aeronautică, este aproape sigur că mașina lor de sburat, denumită astăzi avion, nu 'ar fi părăsit la 17 Decembrie 1903, pământul.

De o construcție greoaie, cu un motorăș de 12 HP., dar care cântărea cca. 83 Kg., la al patrulea sbor abia a putut sta în aer 59 secunde.

Materialul principal al aparatului de sburat îl constituia lemnul, și anume, lemnul de molid american (spruce) și de frasin. Nu se poate stabili procentual ce loc îl ocupa lemnul față de celelalte materiale întrebuințate: pânza și coarda de pian; dar din fotografia de mai jos (Fig. 1) se poate vedea că întreaga structură era de lemn, acoperită cu pânză și întărită prin contrafișe (hobane) din coardă de pian. Ambele elici erau deasemenea de spruce.

Această poziție inițială a lemnului a fost păstrată, cercetată și amplificată în tot timpul războiului cel mare (1914—1919) și mai ales în perioada de după războiu, până în anii 1925—1930.

În tot acest timp, nici nu putea fi vorba de un alt material pentru construcția celulei. Pentru calitățile cerute la acea epocă, lemnul era considerat superior și singurul material indicat. Pentru a se face o idee se poate cita cel mai bun tratat de tehnologia materialelor de aviație dela acea epocă, publicat în 1920 de C. F. Jenkin¹⁾ și în care lemnul ocupă exact 1/4 din întreaga lucrare. Cifrele și detaliile date în acest tratat sunt încă valabile prin preciziunea lor.

În tot acest timp lucrările conduse în Franța de M. Monnin, conservator de ape și păduri, se încheie în Iunie 1920 prin publicarea

1) C. F. Jenkin: Report on the Materials of Construction used in Aircraft and Aircraft Engines, 1920. H. M. S. O. Londra.

primului caiet de sarcini pentru lemnul destinat aparatelor zburătoare. Putând acum li triat și judecat pe baze științifice, lemnul începe să fie utilizat mai rațional și construcțiile aeronautice marchează un vădit progres.

Lemnul însă începe să fie concurat de oțel și mai târziu de aluminiu. Într'adevăr, vitezele din ce în ce mai mari, sarcinile din ce în ce mai ridicate, condițiile meteorologice din ce în ce mai nefavorabile impuse zborului, au făcut să se sublinieze defectele lemnului și să se îndrepte preferințele constructorilor către construcția metalică. La aceste exigențe aeronautice s'a adăugat poate și nevoia ca în țările industriale să se dea o utilizare aeronautică puternicei industrii metalurgice.

Cert este că în timp ce oțelul este perfecționat calitativ prin aliere cu Ni, Cr, Mo, pe măsură ce se produce o gamă întreagă de aliaje de aluminiu, (de tipul duraluminiului) pentru a corespunde cât mai bine cerințelor avionului, lemnul continuă a fi utilizat în stare brută, ca în epoca eroică.

De aceea nu trebuie să surprindă faptul că lemnul pierde din ce în ce mai mult locul său, în construcțiile aeronautice, și că perioada 1925—1935 este dominată de construcția metalică.

La sfârșitul acestei perioade se pun însă la punct în laboratoare și trec în utilizarea industrială, cleiurile pe bază de rășine sintetice. Până la această dată cleiurile întrebuințate erau cleiul animal (întrebuințat cald) și cleiurile de caseină, întrebuințate reci. Aceste cleiuri însă aveau o putere adezivă mică, erau sensibile la apă sau umiditate atmosferică și erau atacate de insecte și ciuperci. Într'atât erau de notorii defectele, încât chiar înkin, în lucrarea citată, su-

bliniază necesitatea urgentă a unui nou clei care să permită o mai largă dezvoltare și utilizare a lemnului și placajului.

Cleiurile sintetice, întrebuințate la cald sau la rece, corespund tuturor dezideratelor aeronautice. Mare putere adezivă, complet insensibile la apă, inatacabile de ciuperci și insecte, ele au putut fi utilizate atât la fabricarea placajelor și altor semifabricate noi de lemn, cât și în ateliere la asamblaje și înădiri.

Lemnul, s'ar putea spune „ahat” cu cleiul sintetic, a dat naștere la o serie întreagă de produse cu calități și proprietăți superioare lemnului natural. Utilizat fie ca material de lipire, fie ca material de injectare, cleiul sintetic a putut anula defectele lemnului, higroscopicitatea și anizotropia.

Din acest moment lemnul apare din nou în construcții aeronautice și realizările sunt de cele mai interesante. Se dă în figura Nr. 2 avionul cu patru motoare de transport comercial „Albatros” care conta până în 1939 ca cel mai perfect exemplu de avion în întregime din lemn.

Ceea ce era într'adevăr remarcabil la acest avion, era faptul că prezenta o suprafață complet netedă și în întregime lipsită de asperități și discontinuități.

Dar lemnul aducea în fabricație și alte avantaje. Cerea utilaj redus, întrebuința mână de lucru ieftină, se putea repara ușor și repede și deci, se făcea indicat atât pentru avionul de turism, cât și pentru avionul de război.

Utilizarea lemnului în aviație nu s'a oprit însă aci. Motoarele din ce în ce mai puternice și vitezele din ce în ce mai mari pun astăzi materialului de aviație delicate probleme dinamice. Comparațiile ce se făceau până acum între rezistențele statice ale diver-

selor materiale, nu mai sunt singure suficiente. Elementul **dinamic** trebuie luat în considerare.

Ori dintre toate materialele, lemnul se prezintă cu cea mai mare putere de încasare și de amortizare a vibrațiilor, și din această cauză se pare că lemnul va cunoaște în viitorul apropiat aceeași considerație pe care a avut-o la începuturile aviației.

Dar nu numai punctul de vedere tehnic pledează pentru utilizarea lemnului în construcțiile aeronautice. În ultimul timp, s'a pus în evidență în egală măsură importanța punctului de vedere autarhic și social.

Intr'adevăr acest punct de vedere nu a fost adoptat și apărut numai de țări, ca Italia, cu mică industrie metalurgică, ci chiar de puteri industriale ca America, Anglia, Rusia. Și această atitudine se explică prin tendința de a da utilizare economică și a ridica potențialul de război cu concursul tuturor resurselor indigene. Dar în acelaș timp, pentru a dirija către o industrie nouă și remuneratorie un disponibil de mână de lucru și de tehnicieni.

Pentru inginerii silvici, problema prezintă două laturi care trebuie să fie bine precizate.

Prima o constituie latura economică. Industria aeronautică este o industrie scumpă și care plătește bine. Lemnul capătă o utilizare care-l inobilează. Cu foarte puțină atențiune în exploatare și industrializare, valoarea lemnului poate crește până la 1.000%. În acest mod, eforturile anonime depuse în cultura pădurii au o răsplată.

O a doua latură o constituie aspectul profesional al problemei. Construcția aeronautică în lemn face apel la tehnicieni, care trebuie să cunoască lemnul; astfel se deschid noi perspective inginerilor silvici de a ataca și a se specializa în această problemă de viitor. Fiecare etapă în aprovizionare și în construcție se adresează inginerului silvic. De la marcarea arborilor apti în pădure, trecând apoi la industrializare și recepție în laborator, uscarea artificială și prelucrarea pieselor în uzine, asamblarea prin îmbinări și înădiri până la montajul final și protecția suprafețelor, toate operațiunile cer prezența și experiența unui inginer care cunoaște perfect lemnul.

În țara noastră problema lemnului de aviație își însușește și un alt aspect. Este vorba de organizarea producției și a aprovizionării.

Intr'adevăr, nu a fost suficient de a recunoaște lemnului românesc calitățile susceptibile de o întrebuințare aeronautică.

Nu poate mulțumi constatarea că industria indigenă de transformarea lemnului poate produce semifabricate reclamate de industria aeronautică.

Este în primul rând necesar să existe organizația care să garanteze cantitatea și calitatea cerută, cu o completă siguranță a aprovizionării. O industrie aeronautică cu o producție interesând apărarea națională, nu poate să-și sprijine programul de lucru pe un material livrabil în cantități și calități variabile.

Industria aeronautică pretinde materialelor sale siguranță sub toate formele fiindcă însuși produsul ei, avionul, trebuie să ofere siguranța sub toate aspectele.

Dar pentru ca o aprovizionare să fie sigură, ea trebuie să fie executată și garantată de o organizație corespunzătoare.

De aceea, toate eforturile organelor competente aeronautice au fost dirijate către creierea unui organism indigen, care să ofere industriei noastre aeronautice produsele lemnoase necesare, în condițiile unei livrări continue și sigure.

Această organizație este condiționată în primul rând de cunoașterea intimă a cerințelor industriei aeronautice. Dar nu o cunoaștere a cerințelor prin consultarea caietelor de sarcini, ci o adâncire a lor prin examinarea condițiilor constructive la care trebuie să răspundă lemnul ca material de construcție aeronautică. Această cunoaștere va trebui completată printr-o inventariere a posibilităților forestiere românești atât ca producție, cât și ca industrializare.

După această fază de inițiere, organizația va trebui să pună de acord, prin măsuri corespunzătoare, cerințele industriei aeronautice cu posibilitățile indigene.

Experiența de până acum a dovedit că fără un asemenea program precis de acțiune, va exista totdeauna o problemă a aprovizionării cu lemn de aviație, într-o țară care totuși exportă un astfel de lemn.

Utilizarea aeronautică a lemnului este în continuu progres. Acest progres ridică însă mereu, în calea aprovizionării industriei noastre aeronautice cu materiale indigene, noi probleme, tehnice și economice.

Rezolvarea lor însă nu trebuie așteptată numai dela cercurile tehnice aeronautice. Tehnica forestieră nu trebuie să rămână în afara preocupărilor aeronautice, de a utiliza optim resursele noastre forestiere.

Și nu trebuie să rămână indiferentă pentru că, soluția calitativă și cantitativă a problemei, stă în primul rând în mâna tehnicienilor forestieri.

E necesar numai ca aceste preocupări să pătrundă și să trezească interesul și în lumea tehnică silvică.

Și astfel, printr-o colaborare de idei și experiență, inginerii silvici vor putea aduce un prețios aport, în atât de pasionanta problemă a materialului pentru avionul de mâine.

Holz als Baustoff in Flugzeugtechnik.

L'évolution de l'utilisation du bois dans les constructions aéronautiques.

Le bois a eu, dès le début et jusqu'après la guerre de 1914—1918, une importante place dans les constructions aéronautiques.

Entre 1925 et 1935 il a souffert la concurrence de l'acier et de l'aluminium.

Mais dès que les matériaux de collage à base de résines synthétiques ont été mis au point (offrant ainsi un grand pouvoir adhésif et donnant complète satisfaction à tous les desiderata de l'aéronautique) de nouvelles et grandes perspectives s'ouvrent pour le bois.

En dehors des arguments techniques, ceux de nature sociale et d'autarchie demandent à leur tour d'y utiliser de plus en plus le bois.

Pour les forestiers, le problème intéresse tant au point de vue économique que professionnel: économiquement, le bois demande dans ces constructions est très bien payé, professionnellement, les forestiers, comme bons connaisseurs du bois, seront sollicités à collaborer dans cette industrie.

Pour notre pays il y a aussi un autre côté à envisager c'est l'organisation de la production du bois et l'approvisionnement. Ceux-ci demanderont la création d'un organisme spécial dont la connaissance détaillée des nécessités de la dite industrie, soit complète.

ASUPRA STAȚIUNILOR DE PIN CEMBRA DELA ISVOARELE CIBINULUI *)

de Ing. silvic ION LUPE

Prezența pinului cembra în munții Cibinului este cunoscută sub forma a două stațiuni situate în apropierea celor două izvoare din care isvorăște Râul Mare ¹⁾, unul din cele două brațe mai mari care dau naștere râului Cibin.

În cele ce urmează voi da câteva amănunte asupra celor două stațiuni de zămbru de mai sus, vizitate de subsemnatul în anii 1938, 1940 și 1942.

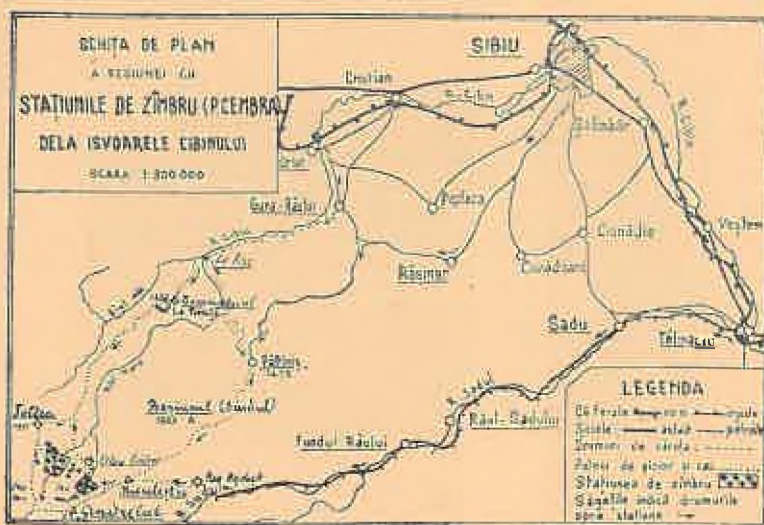
*) Lucrare prezentată la Institutul de cercetări și experimentale forestieră.

1) L. Fekete & T. Blatny: Die Verbreitung der forstlich wichtigen Bäume und Sträucher im ungarischen Staate. Vol. 1, pag. 473.

SITUAȚIA. Stațiunile de zîmbru dela isvoarele Cibinului sunt situate pe versantul nordic al munților Cibinului, destul de aproape de cel mai înalt vârf al acestor munți, Cindrelul (2945 m)²⁾, în imediata apropiere a celor două lezări, lezărul mare și lezărul mic³⁾.

Ambele stațiuni ocupă partea din jos a văilor glaciale ce pornesc dela cele două lezări: isvorul Cindrelului și isvorul lezărului mic și anume porțiunea unde se face trecerea dela văile largi cu fundul rotund, tăiate de ghețari, la văile cu fundul ascuțit, tăiate de ape, deci pe locul fostelor morene glaciale.

Din punct de vedere geografic sunt situate între 41°27'—41°29'30" longitudine, Est de Fierro și 45°35'30"—45°36' latitudine nordică.

Pentru a ajunge la aceste stațiuni există mai multe căi și șosele:

1. Dela halta Orlat (pe linia Sibiu-Vințu de Jos) trecând prin comuna Gura Râului pe valea Cibinului în sus până la Pise (locul unde se întâlnesc cele două brațe ale Cibinului: Râul mare și Râul mic), de unde drumul are două variante:

a) pe Muchea Piseului, poteca Tomnaticului pe la canionul de brigadă Poenița și de aici prin Măgură, Curmătura Foltii poiana Foltiei, stâna Cindrel, Iezerul mare și Iezerul mic sau din poiana Foltiei prin vârful Foltiei la Iezerul mic și apoi la Iezerul mare (9 ore).

2) F. Pax: Pflanzengeographie von Rumänien, Band CV, Nr. 2, Halle 1919, pag. 124.

3) Dr. C. Georgescu și Ing. C. D. Ionescu: Asupra stațiunilor de Pinus cembra din Carpații României, Rev. Păd. Nr. 8—9, 1932, pag. 538; dau greșit, Iezerul mare și Iezerul mic în bazinul de recepție al Jiului.

b) pe râul mare la Păltiniș, iar de aci pe vârf peste Bătrâna, Surdul (Beșineul), Rojdești, Niculești, Cindrel la Iezerul mare și Iezerul mic (8 ore).

Dela comuna Gura Râului drumul până la Păltiniș se poate face și cu mașina.

2. Dela Sibiu prin comuna Rășinar la Păltiniș (cu mașina) iar de aici pe drumul cunoscut (4 ore pe jos până la Cindrel).

3. Dela gara Tâlmăciu pe Valea Sadului prin comuna Sadu, Râul Sadului, Fundul Râului, Stâna din Rojdești, Cindrel la Iezerul mare și Iezerul mic.

Toate drumurile sunt destul de lungi însă comode la parcurs, neavând pante mari și abrupturi. Se pot parcurge călare până la distanța de 1—2 Km ($\frac{1}{2}$ oră) de cele două stațiuni, unde trebuie să se intre pe jos din cauza tufșurilor de jepi.

Cele mai bune drumuri sunt pela Păltiniș (cu mașina) și pe râul Sadului cu c. f. forestieră până la stâna din Rojdești.

Fig. 2. — Grup de pin ombră cu molid, la Iezerul Mic, pe versantul stâng, expoziție estică.

Stațiunea dela Iezerul Mare este situată la aproximativ 2 km N-N E de Cindrel și 1,5 km de Iezerul Mare, pe ambii versanți ai izvorului Cindrelului.

Zimbrul se găsește în această parte diseminat între 1740—1900 m. altitudine până la $\frac{1}{3}$ din înălțimea versanților, printre jepul (*Pinus montana* L.) ce se întinde ca o mare verde, dela liziera pădurii de molid până aproape în vârf la golul de munte.

În această stațiune se găseau în 1938 treisprezece exemplare de zimbru în viață⁴⁾ dintre care unul a fost rupt de vânt în acel an la înălțimea de cca. 4 m. Alte exemplare bătrâne se găseau uscate în picioare. În anul 1942 am găsit în această stațiune tot 13 exemplare.

4) I. Binder în: Ein Ausflug zu den Zirbelkiefern beim Zibinsjäser. Jahrbuch des Siebenbürg. Karpathenvereins XXIII (1903) Pag. 13, dá în 1903, cca. 20 exemplare.

În afară de aceștia se mai găsesc zimbri doborâți prin jepi în stare de putrefacție și care nu se pot vedea decât dacă întâmplător se întâlnesc în drumul parcurs.

Stațiunea dela Iezerul Mic, situată la cca. 2 km. N-N V de vârful Frumoasa, pe ambii versanți ai văii ce isvorăște din acest iezor, este mult mai bogată decât precedenta, conținând peste 150 exemplare⁵⁾ dintre cari cca. 120 pe versantul stâng și cca. 30 pe versantul drept.

Primii zimbri apar la altitudinea de aproximativ 1750 m., prin tufișurile compacte de jep, și liliac de munte (*Alnus viridis* Lam &

Fig. 3. — Stațiunea de pin cembra dela Iezerul Mic, versantul drept, expoziție vestică.

D. C.), la liziera pădurii de molid. Aici zimbrul se amestecă cu exemplarele răslete de molid, cari depășesc limita pădurii, formând un grup de molid cu zimbru pe versantul stâng al văii, într'un loc mai așezat (padină).

În acest grup, zimbrul se distinge prin coroana lui neregulată la exemplarele bătrâne sau columnară cu vârful rotund la exemplarele tinere, spre deosebire de molid care are o formă perfect conică și foarte ascuțită la vârf.

Dela acest grup în sus și pe versantul drept al văii, zimbrul se găsește diseminat sub formă de exemplare izolate sau câte 2—3 arbori la un loc, pe o distanță de cca. 1 km. dela marginea pădurii de molid în sus spre Iezerul Mic și din vale până la 1/3 din înălțimea versanților. Cea mai mare altitudine o ating două exemplare gemene

5) Kimakowicz (Mitt. des Siebenbürg. Vereins für Naturwiss., 1890), dă aproximativ 50 exemplare.

creșcute pe o stâncă situată pe versantul drept al văii, cu expoziție V-N V la cca. 1900 m.

Câteva exemplare izolate se găsesc în colțul pădurii și pe marginea care înaintează spre Foltea.

Între cele două stațiuni se mai găsesc trei exemplare izolate pe coama dela Est de isvorul Iezerului Mic și unul deasupra potenii Cindrel, la marginea pădurii de molid, lângă cărarea ce urcă din poiană spre golul de munte. Acesta din urmă este exemplarul cel mai ușor accesibil.

Stațiunea. În ambele stațiuni zimbrul se găsește în tufișurile compacte de jep și anin de munte. Acesta din urmă se găsește în cantități mai mari la Iezerul Mic, unde formează păleuri în suprafață de câteva sute de m².

Solul, în aceste stațiuni, e un sol schelet, compus dintr'un strat de humus acid, după care urmează un strat superficial de nisip și pietriș rezultat din sfărâmarea roci mume, apoi roca mumă formată din micașturi ce se sfărâmă destul de ușor.

Pătura vie e compusă dintr'un strat gros de mușchi, pe care cresc prin locurile mai luminate: *Vaccinium myrtillus* L., *Vaccinium vitis-idaea* L., *Vaccinium uliginosum* L., *Rhododendron* Kotschy, Sink, fire rare de *Luzula* sp. și *Aira respitosa*, iar pe lângă părae și în locurile mai umede *Veratrum album* L., *Gentiana punctata* L. și *Aconitum* sp.

Panta nu este prea pronunțată în nici una din stațiuni, ea variază între 30—50%. La Iezerul Mic cele mai multe exemplare de zimbru se găsesc într'o padină largă cu o pantă de cca. 30%.

În ceiace privește creșterea și forma arborilor în aceste stațiuni, din cauza condițiilor grele de vegetație aspectul lor este foarte variat. Astfel se găsesc exemplare cu creștere arbustivă închircită și pline de licheni, altele cu creștere regulată, dreaptă, ramificație mai mult sau mai puțin uniformă, port columnar și vârf rotunzit, iar altele înalte cu trunchiu gros însă cu crengi foarte groase și neregulate ca port, foarte adesea cu vârful rupt sau uscat.

Primele se găsesc în special pe stânci sau pe locurile cele mai rele și sunt de obicei ultimele exemplare înspre vârful muntelui sau spre coamă.

Cele de-al doilea sunt acelea mai tinere având până la 40—50 cm diametru și care au crescut în locuri mai adăpostite de vânturi și ciobani. În fine exemplarele mari cu conformație neregulată sunt acelea cari au intrat în perioada a doua a vieții, tinzând spre dispariție. Au peste 50 cm diametru la înălțimea pieptului, forme foarte neregulate și de cele mai multe ori vârful rupt de vânturi sau uscat.

Vârsta acestor pini este foarte mare, la unii din ei putând atinge chiar 4—500 ani⁸⁾. Din cauza sezonului de vegetație foarte scurt și a solului superficial, sărac, pe care cresc, acești zimbri au o creștere destul de redusă. S'au găsit însă și arbori cu creșteri frumoase în special dintre aceia ce cresc în locurile așezate de pe lângă firul văii.

Din cauza vârstelor mari și a rupturilor provocate de vânturi unii arbori au putreglău roșu în interior.

Fig. 4. — Exemplar de pin cembra în stațiunea dela Iezerul Mare.

Lemnul exemplarelor sănătoase conține un alburn alb-gălbui, îngust și un duramen roz cu miros rășinos foarte plăcut. Acelaș miros îl au și acele.

Zimbrul are un lemn destul de durabil. S'au găsit arbori doborâți la pământ de multă vreme având aspectul unor trunchiuri complet putrede la care dacă s'a înlăturat partea putredă dela suprafață (de obicei alburnul) s'a găsit un duramen sănătos și uscat, de culoare brun-roșcat deschis, cu mirosul caracteristic, frumos, al lemnului de zimbru.

În aceste două stațiuni majoritatea exemplarelor de zimbru

8) Pe o rondelă tăiată dintr'o bucată de trunchiu rupt la înălțimea de cca. 4 m. dela sol având diametrul de 40 cm s'au numărat 370 inele anuale.

sunt bătrâne. Arbori tineri se găsesc foarte puțini, iar pueți n'am putut găsi deloc. Regenerarea pe cale naturală în condițiile actuale e aproape imposibilă, din cauza covorului de mușchi ce acopere solul și din cauză că semințele sunt mâncate de șoareci încă înainte de a se coace.

Din cauza regenerării anevoioase, a vânturilor puternice care îl rup și-l desrădăcinează precum și din cauza schimbării climei această specie tinde să dispară. La dispariția zimbrului mai contribuie și ciobanii, într'o oarecare măsură, prin aprinderea focului la baza tulpinei arborelui, pe vreme rea, când acesta îi oferă adăpost.

Tinându-se seamă de calitățile lemnului acestei specii, precum și de faptul că zimbrul constituie una din podoabele munților noștri, care tinde să dispară; menținerea lui în locurile unde există, ameliorarea stațiunilor existente și plantarea lui acolo unde natura ne indică că se poate cultiva, ar trebui să constituie unul dintre obligațiile șefilor de ocoale din regiunile de munte.

Intorcându-ne acum la stațiunile de zimbru dela izvoarele Cibinului și ținând seama de configurația terenului în această parte, aceste stațiuni se pot mări, defrișându-se jepul de câteva sute de hectare și plantându-se terenul defrișat cu pueți de zimbru.

Pentru cultura lui în aceste locuri, ar trebui să se urmărească fructificația în cele două stațiuni și să se strângă sămânța. Pueții pot fi produși în imediata apropiere a locului de plantat, prin înființarea unei pepiniere volante în poiana Cindrelului.

Prin plantarea lui în aceste părți pe lângă că s'ar face utile mari suprafețe de teren cari actualmente nu produc nimic, nici chiar iarbă pentru oi, fiind acoperite de jepi, s'ar reda munților frumusețea pe care o oferă această podoabă a trecutului zimbru.

Ueber einige Standorten von Pinus cembra an Cibien-Quellen.

Sur les stations d'arolle situées à l'origine de la rivière Cibinul.

L'auteur apporte quelques données nouvelles sur les deux stations d'arolle (Pinus cembra L.) situées à l'origine de la rivière Cibinul, qui tire ses eaux de la partie septentrionale du complex montagneux situé entre les rivières Oltu et Jiu (Carpathes Méridionales).

INMULȚIREA MOLIDULUI PRIN MARCOTAJ

de Ing. NASCU NERVA

Ocupându-se de „înmulțirea prin drajonare la unele specii lemnoase în condiții grele de vegetație”¹⁾, D-l S. Pașcovschi arată între altele, că molidul din extremul Nord se înmulțește regulat prin marcotaj, pe când la noi această facultate a lui este aproape necunoscută.

Suntem în măsură, în urma observațiilor noastre, să arătăm că și la noi molidul se înmulțește prin marcotaj și chiar destul de frecvent. Astfel, acum 3 ani, am observat în Munții Cugirului la Comar-

nici în pășunea comunei Vinerea și apoi în Munții Șurlanu la poienile Taia, puișii de molid de talie mijlocie (0,50—0,80 m înălțime), cari fiind roși de vite au marcotat.

Ulterior am putut constata că acest mod de înmulțire a molidului este mult mai frecvent și că sunt arbori mari ajunși la 15—20 cm diametru proveniți pe această cale.

Fără a intra în detalii în ce privește marcotajul în general și al molidului în special, dăm aci câteva fotografii pe care le socotim destul de concludente.

1) S. Pașcovschi: Inmulțirea prin drajonare la unele specii lemnoase în condiții grele de vegetație. Revista Pădurilor 3—4/1942.

Fig. 1. Reprezintă 2 pueți de molid tăiați cu toporul la circa 30 cm dela pământ. La unul din ei se observă 2 ramuri laterale, una

din ele — mai deschisă și dreaptă — este uscată, iar cealaltă, de culoare mai închisă, este verde și curbată în sus, constituind tulpina

unui nou puet. Se mai observă, pe deoparte rădăcinile date din aceste două ramuri secundare, iar pe de alta îngroșarea tulpinei noului puet, începând din dreptul acestor rădăcini.

Fotografia a fost luată în Munții Cugirului în poiana Comarnici, la 1450 m altitudine.

Fig. 2. Reprezintă trei trunchiuri de molid de circa 20 cm diametru, tăiate cu toporul. Dintre acestea, unul a provocat apariția a numeroase crăci dela colet, cari după ce s'au târit pe pământ pe distanță de 1 m, s'au curbat în sus. Incepând dela curbură, aceste crăci au început să câștige în grosime, fapt care ne face să credem că la contactul cu pământul, crăcile au făcut rădăcini.

Fotografia este luată tot în poiana Comarnici din Munții Cugirului.

Fig. 3. Reprezintă două exemplare groase, de molid, tăiate și uscate, legate între ele printr'o rădăcină, fostă ramură comună.

Fotografia este luată în poiana Comarnici din Munții Cugirului.

Fig. 4. Reprezintă, în partea stângă, un molid gros din parcul Ocskai din Simeria, din care s'a format pe cele de marcotaj, 4 tulpini noi de molid, una din ele având și o ramificație pornind din apropiere de sol. Molidului gros, la un moment dat, i s'a rupt vârful. Marcoții au început să se desvolte și să ia forma de trunchiuri, numai dela data când s'a rupt vârful molidului gros.

Din cele de mai sus constatăm:

1. Marcotajul molidului se prezintă și la noi.
2. Am găsit marcoți numai în cazurile când trunchiul a fost deteriorat din diferite cauze.

3. In toate cazurile, crăcile, cari s'au transformat în marcoți, s'au găsit în terenuri fertile și în regiuni umede, fiind în prealabil acoperite cu mușchiu.

Vermehrung der Fichte durch Ahleger.

Le marcottage de l'épicéa.

On remarque quelques cas de marcottage de l'épicéa, signalés dans les Alpes de Transylvanie (Carpathes Méridionales), sur le versant septentrional. Le phénomène a été observé seulement là, où les fûts des arbres ont été détériorés par une cause quelconque. Dans tous les cas les marcottes se sont développées dans des stations humides et à sols fertiles.

VÂNĂTOARE ȘI PESCUIT

INVĂȚĂMINTE DINTR'O CĂLĂTORIE ÎN GERMANIA

de Ing. silvic VASILE COTTA

II.

Gospodăria vânătorească la pădurile Statului

Administrarea vânatului din pădurile Statului este încredințată exclusiv autorităților forestiere. În materie de gospodărie cinegetică, regula este regia; se dau în arendă numai pădurile, unde din diferite motive regia nu este posibilă.

Desigur, vânătorului dela noi i se pare ciudată această preferință acordată regiei. În alt articol ¹⁾, am arătat ce se înțelege prin regie în materie de vânătoare. De data aceasta voi încerca să arăt cu ce justifică silvicultorii germani necesitatea extinderii regiei.

Fiecare pădure are o anumită capacitate de a reține vânat în cuprinsul ei, capacitatea care este în funcțiune de hrana și adăpostul pe care îl poate oferi și — în oarecare măsură — de liniște. Când efectivul vânatului depășește această limită, vânatul nu mai găsește condițiunile optime de trai, iar consecința este o hrănire insuficientă, urmată de o scădere în greutatea corporală, deci în valoare. Dar, pe lângă această consecință care se resfrânge în mod defavorabil asupra calității vânatului și care aduce un prejudiciu vânătorului, lipsa de hrană suficientă, silește vânatul să-și caute compensația în culturile silvice sau agricole, cauzând pagube economiei naționale. Pentru a feri pădurea de astfel de vătămări, parcele întregi din unele păduri germane, însumând zeci de hectare, sunt împrejmuite cu plasă de sârmă spre a le feri de gura cervideelor. Drept despăgubiri date agriculturilor pentru pagubele cauzate de cervidee în culturi, arendașii plătesc cifre care se urcă până la 20% din bugetul anual al unui teren. Date fiind prețurile încă destul de scăzute pe care le are

¹⁾ Asupra ocrotirii și valorificării în regie a vânatului. Rev. Păd. 1943, pag. 316.

lemnul la noi; luând în considerare starea materială — în genere modestă — a vânătorimii noastre, este limpede că nici pădurea nici vânătorimea nu ar putea suporta pagubele pe care vânatul supra-numeros le-ar produce. Iată cum ar apare conflictul între vânătoare de o parte, silvicultură și agricultură de altă parte, dacă s'ar ajunge la un efectiv de vânat prea mare. Silvicultorii germani, pentru a preveni asemenea conflicte, iau măsurile impuse de împrejurări, reducând efectivul de vânat atunci când nevoile

Cliseu Em. Drăgan.

Vânătoarea din pădurea Rașca organizată de Asociația vânătorilor ingineri silvici din Oltenia, la 2.1.1944.

culturale ale pădurilor cer acest lucru. De ex. într'o pădure de fag se introduce bradul: într'una de fag sau stejar se fac completări cu pueți de frasin. Cervideele care până aci nu cauzau pagube însemnate, deoarece fagul nu constituie hrana lor predilectă, se vor năpusti acum asupra bradului și frasinului, esențe mult căutate de vânat și vor compromite regenerarea. Silvicultorii, pentru a preveni astfel de pagube, va reduce la jumătate, eventual la un sfert, efectivul de cervidee, în perioada cât durează lucrările de acest gen. În cazul regiei va putea face acest lucru nestânjenit; în cazul arendării însă nu, deoarece arendașul greu va consimți la acest sacrificiu, iar a-l constrânge prin măsuri administrative, este un lucru anevoios. La noi, pagubele de acest gen

sunt încă mici, dat fiind că şi cervideele numai în câteva terenuri au ajuns la un efectiv mare. Totuşi cunosc câteva cazuri, unde introducerea unor specii forestiere valoroase este imposibilă din cauza pagubelor mari pe care le fac cerbii sau căprioarele. Regia la vânat, pe lângă alte avantaje, constituie deci un mijloc pentru reglementarea densităţii vânatului pe un teren. În funcţiune de necesităţile culturii agricole şi silvice.

Faptul că — în Germania — atât ocrotirea cât şi valorificarea vântaului din pădurile Statului se face de către Administraţia silvică şi că regia care se aplică la majoritatea pădurilor Statului trebuie reglementată temeinic, — s'a ivit necesitatea întocmirii unui regulament de administraţie²⁾. În cele 101 articole şi peste 20 formulare ale acestui regulament, gospodăria vânătoarească este reglementată în mod amănunţit atât din punct de vedere tehnic cât şi gestionar. Din numeroasele dispoziţiuni ale acestei valoroase lucrări, voi împărtăşi cititorilor numai câteva, pentru a-şi putea face o idee de felul cum sunt privite vânatul şi vânătoarea într'o ţară cu o veche tradiţie cinegetică şi cu o administraţie model.

Gospodăria vânătoarească germană este clădită pe o temelie ştiinţifică. Se urmăreşte, pe deoparte, să se obţină pe un teren vânat de calitate aleasă, fără să se ajungă la un conflict cu silvicultura şi agricultura, iar pe de altă parte, regulamentul prin formularele pe care le impune, permite să se adune un preţios material statistic. Referindu-ne la vânatul cu păr, ocrotitorul îşi pune întrebarea cât poate produce pentru a nu prejudicia nici calitatea vânatului şi nici alte ramuri de cultură; cât poate recolta anual, pentru a nu-şi periclita capitalul-vânat şi ce trebuie să extragă pentru a îmbunătăţi calitatea. Pentru a ne face mai uşor înţeleşi, vom adăuga că asemănarea cu ceea ce se petrece în amenajarea unei păduri şi cu aplicarea amenajamentului este perfectă. Şi aci avem de a face cu „exploatabilitatea” termenul exploatabilităţii fiind totdeauna acela al maximului dezvoltării trofeelor; formarea capitalului normal de exploatare este urmărit şi aci de un interes ca şi raportul susţinut; de creşterile anuale (bine înţeles ca număr de indivizi) depinde menţinerea capitalului. Şi aci avem de făcut „operaţiuni culturale”, fie pentru eliminarea indivizilor rău conformaţi, cari nu reprezintă elemente de viitor, fie pentru a reduce „consistenţa” atunci când numărul prea mare de exemplare periclitează dezvoltarea. Şi aci putem avea perioade de aşteptare în care nu se realizează decât „produsele secundare”.

2) Jagdnutzungsanweisung für die Staatsforsten.

Oricât ar fi de neplăcută această incursiune în terminologia de specialitate silvică pentru aceia, cari în vânătoare nu văd decât poezie și cărora prozaicele calcule de gospodâr nu le plac, totuși am fost nevoit a o face, pentru a înlesni înțelegerea rostului programului de lucru anual pentru cultura și valorificarea vânatului.

Acest program formează lucrarea de bază în gospodăria vânătoarească și se compune din următoarele părți principale: arătarea întinderii terenului de vânătoare, cu specificarea ramurilor de cultură: pădure, câmp, pășune, apă; efectivul de vânat din primăvară (luna Martie), sporul anual (generația din luna Mai—Iunie) și totalul efectivului din vara respectivă. În funcțiune de acest efectiv și de calitatea lui, se stabilește densitatea și proporția dintre sexe, precum și cantitatea ce se poate recolta în anul respectiv. De remarcat este faptul, că împușcarea nu se rezumă numai la cele câteva exemplare din indivizii cei mai bine dezvoltate (maturii), ci se extinde și asupra „claselor de vârstă” mai tinere, eliminându-se bine înțeles exemplarele bolnave, slabe, rău conformate. Deasemenea, nu se împușcă numai masculii, ci și femele, dat fiind că este necesar să se păstreze proporția rațională între sexe. Din cota prevăzută pentru împușcare, se rezervă o parte pentru Ocol, alta pentru Direcțiunea Regională și în fine, alta rămâne la dispoziția Administrației Centrale (Ministerul). Ultima parte a programului o constituie o recapitulare a veniturilor și cheltuelilor, precum și anexele: memoriile și detaliile de calcul a cotel de împușcare, pentru fiecare specie³⁾. Cota anuală care se poate împușca poate diferi dela an la an, în funcțiune de pierderile pe care le-a suferit efectivul de vânat în iarna precedentă. Tocmai de aceea, este foarte importantă stabilirea cât mai precisă a efectivului din primăvară (Martie).

Am insistat asupra acestui program de lucru pentru a evidenția că împușcarea nu se face la întâmplare, ci stabilirea numărului și alegerea indivizilor sunt dictate de grija pentru menținerea calității vânatului de viitor și a numărului.

Executarea unui astfel de program pretinde personalului silvic o pregătire temeinică în specialitatea vânătoarei și conștiințiozitate în împlinirea însărcinărilor. Iată câteva din obligațiunile sale de serviciu: paza contra braconajului, hrânirea vânatului în timpul iernii, combaterea animalelor dăunătoare vânatului, amenajarea terenului (poteci, observatoare, sărării, colibe, cabane, etc.). Apoi, observarea atentă și continuă a vânatului nu numai pentru a stabili punctele de trecere și locurile unde se ține de preferință, ci și pentru

3) Este vorba de vânatul mare.

a determina sexul, vârsta și calitatea; conducerea oaspeților la vânătorearea individuală, pregătirea și executarea vânătorilor cu bățiași, împușcarea de către personalul silvic (când primește ordin în acest sens) a pieselor rău conformate, bolnave, manipularea vânatului împușcat, vânzarea lui, sau expedierea în centrele mari de consum. De aceea, șeful de ocol silvic este obligat de amintitul regulament de a se ocupa de pregătirea, în această direcțiune, a personalului său subaltern. Regulamentul s'a îngrijit însă de a răsplăti această muncă atât prin acordarea de premii, cât și prin autorizarea de a vâna în anumite condițiuni. Iată ce prevede regulamentul în această privință:

Personalul silvic primește premii pentru împușcarea sau prinderea animalelor dăunătoare vânatului, pentru împușcarea vânatului care se vinde în folosul Administrației și pentru vânatul bolnav împușcat. Premiul se fixează astfel încât pe deoparte să acopere cheltuielile de împușcare sau prindere, iar pe de altă parte să constituie un stimulent.

Personalul silvic este obligat a transporta la gară vânatul împușcat destinat vânzării, în centrele de consum, dar pentru acest serviciu primește plată.

La fel este obligat a ține — dacă i se ordonă acest lucru — câine de vânătoare, primind pentru aceasta o alocație în bani.

Regulamentul prevede ținerea de exerciții și concursuri anuale de tragere la semn; aceasta tot pentru instruirea personalului.

Din cota de vânat, care se poate împușca anual, se rezervă o parte — spre împușcare — pentru personalul silvic al Ocolului, Direcțiunii și Ministerului. Rezervarea se face în mod gratuit. Acest drept de împușcare îl au nu numai funcționarii dela pădurile Statului, ci și cei dela alte instituții silvice, ca: Școli de silvicultură, Oficiu de amenajeri (care în Germania au o oarecare independență față de Administrație), studenții Facultăților de Silvicultură și chiar pensionarii silvici, dacă Ministerul dă aprobare specială în acest scop.

Regulamentul mai prevede că pentru împușcarea vânatului ce li s'a rezervat în condițiunile de mai sus, personalul silvic are dreptul la un concediu anual până la 10 zile.

La acele Ocoale Silvice unde dreptul de vânătoare se arendează, la încheierea contractului se poate prevedea că personalul silvic al Ocolului are dreptul să împuște anual un anumit număr de exemplare de vânat, dacă el nu are ocaziune să vâneze în vre-o pădure de-a Statului cu vânatul valorificat în regie și dacă prin aceasta nu se prejudiciază prea mult interesele arendașului.

Pentru a se documenta asupra felului cum variază calitatea trofeelor, la toate speciile de vânat mare util cu păr, ocoalele sil-

vice fac evaluarea trofeelor, conduc un registru despre aceasta, iar anual organizează expoziții.

Formularele prevăzute de regulament sunt astfel concepute, încât din totalitatea lor rezultă date statistice importante atât asupra efectivului de vânat viu existent la un moment dat, cât și asupra celui împuscat. Aceasta nu numai în total, ci pe vârste, sexe, etc. În multe din compartimentele economiei vânătorești dela noi s'ar putea face lumină dacă am avea date statistice culese la fel ca în Germania.

Dintre numeroasele dispozițiuni ale regulamentului vânătoarei în pădurile Germaniei, am menționat în cele precedente numai câteva, care mi s'au părut mai caracteristice. Regulamentul însă mai conține foarte numeroase alte articole și formulare destinate să permită o bună gospodărie și o gestiune clară.

Înainte de a introduce la noi vre-o dispozițiune din administrația Germană, ea trebuie trecută prin sita împrejurărilor economice, sociale și culturale dela noi. Numai așa se va putea alege ceea ce ni se potrivește. Față de gradul de pregătire vânătorească a majorității vânătorilor noștri, ne trebuie deocamdată o gospodărie extensivă, care însă nu exclude menținerea gospodăriei intensive din prezent de pe unele terenuri și chiar extinderea ei.

Statul este cel mai mare proprietar de teren. Gospodăria vânătorească, care se face pe proprietățile lui influențează puternic atât moral cât și material economia vânătorească de pe terenurile vecine. De aceea această gospodărie trebuie să fie una într'adevăr model. Aceasta însă nu va putea fi realizată — este sigur aceasta — fără întrebuintărea pe o scară mai mare a Administrației silvice.

Erfahrungen aus einer Studienreise durch Deutschland.

Enseignements tirés d'un voyage d'études en Allemagne.

L'auteur continue de montrer la manière dont on fait l'administration du gibier des forêts domaniales allemandes, mettant en évidence quelques dispositions du règlement respectif (Jagdnutzungsanweisung für die Staatsforsten).

Cette administration est confiée exclusivement aux autorités forestières, le gibier étant mis en valeur d'habitude par voie de régie. Seulement dans le cas où on ne peut pas appliquer la régie, le droit de chasse est affermé. La régie est la méthode d'exploitation qui permet de proportionner mieux et à temps utile, les espèces de gibier, à fin qu'elles n'apportent pas des dommages à la forêt.

L'économie cynégétique allemande est fondée sur des bases scientifiques. Le dit règlement d'administration, en dehors d'une bonne et rationnelle économie, qui doit conduire à obtenir du gibier sain et robuste, tâche aussi de se procurer de précieuses données statistiques.

L'économie cynégétique intensive demande au personnel forestier allemand une conscience ferme et de solides connaissances en matière, qualités qu'il les possède.

† PROFESORUL ION SIMIONESCU

Membru de onoare al Societății Progresul Silvic

De ziua numelui său, la 7 Ianuarie a. c., a încetat din viață Profesorul universitar Ion Simionescu, Președinte în funcțiune al Academiei Române și membru de onoare al Societății noastre.

Împreună cu familia, cu cei ce i-au fost aproape și cu toți acei ce i-au cunoscut și admirat opera, am deplâns moartea acestei ilustre figuri a culturii naționale. Numărul acestora a fost mare, căci opera științifică, opera de educație și de îndrumare a poporului a fost uriașă și a mișcat sufletele din toate straturile poporului pe tot cuprinsul pământului românesc.

Prin credințele sale, întărite întotdeauna prin fapte, cel dus dintre noi a trăit și a murit ca un mare iubitor și puternic apărător al pământului și al neamului nostru.

Această atitudine față de viață trebuia în mod firesc să-l aducă aproape de pădure și de rosturile acesteia.

Ion Simionescu face parte din acele personalități ale neamului cari au înțeles pădurea, cari au militat permanent și puternic pentru ideea forestieră și cari au contribuit astfel la crearea celui mai solid suport al acesteia: conștiința forestieră a poporului nostru.

Aprecind această nobilă virtute, Societatea noastră a făcut din Ion Simionescu unul din puținii săi membri de onoare, fapt care ne-a apropiat și mai mult. Și aceasta numai spre binele pădurilor din această țară, al căror sincer, prețios și puternic apărător a rămas întotdeauna. Și de aceea, în momentul despărțirii, noi am fost aproape de Ion Simionescu nu numai ca fii ai acestei țări, dar și ca soldați ai ideii forestiere.

Societatea noastră va păstra veșnic amintirea și recunoștința sa pentru acest ilustru membru de onoare al său.

Iar atunci când urmașii noștri vor face odată apelul tuturor aceluia cari au voit și au putut cunoaște pădurea, au respectat-o și au luptat pentru apărarea ei, Profesorul Ion Simionescu, membru de onoare al Societății noastre, va fi în primele rânduri.

Rev. Păd.

● 1943.

Răsfoind colecțiile mai vechi ale „Revistei Pădurilor”, căutând să vedem subiectele preferate, problemele care agitau mai înainte pe silvicultori, constatăm că „Anul Forestier” este un gen de articol relativ nou. Abia după primul războiu mondial și anume în 1922, G. Turneanu inaugurează acest gen și-l susține an de an până la moartea sa în 1928, când îl continuă în deosebi M. Drăcea și V. Stînghe, G. Ioncsu și D. Sburlean, singuri sau în colaborare, până în zilele noastre, mai mult sau mai puțin regulat, anual. (Aceasta în ceea ce privește „Rev. Pădurilor”. Pentru că, după 1933, odată cu apariția „Vieții Forestiere” și mai târziu a „Cuvântului Forestier”, genul a fost cultivat cu încreșcă vigoare câtva timp și în paginile acestor periodice).

Până în 1922 nu se mai scrisese decât de două ori articole în acest fel: în 1898, cu titlul „Un an nou”, 4—5 pagini nesemnate, cu specială referință la viața Societății „Progresul Silvic” și mai ales a „Revistei Pădurilor”, și în 1931 „O privire retrospectivă despre lucrurile cele mai importante cu privire la păduri, din anul 1930”, semnate de M. Tănăsescu. El este așadar, părintele acestui gen de a scrie în publicațiile noastre. Indată după războiul de întregire, când în 1919 s'a reluat activitatea pe tot întinsul Țării, firesc era ca oamenii noștri să-și înoade activitatea nouă de aceea părăsită cu 2—3 ani mai înainte la izbucnirea războiului și deci să evoce cu această ocaziune anii de sbucium, dar mai ales figurile camarazilor căzuți în războiul idealului național, la care — atunci — mai mult de 50% din Corpul silvic participase în primele linii. Era deci alt gen de articol.

A avut și „Anul Forestier” epoca lui: era pus în prima pagină a primului număr din anul care începea. Pe urmă, a trecut la cronică, iar în câte un an se întâmpla chiar să nu mai fie scris. Ce se menționa în această rememorare a evenimentelor petrecute? Legiuirile cu privire la economia forestieră, viața comercială externă și internă în materie de lemn, bugetele administrației silvice, activitatea corpului silvic, etc. etc. încât de multe ori se putea avea în aceste articole priviri de ansamblu asupra vieții forestiere românești în multe sectoare de activitate. Dealungul anilor s'a stăruit asupra acestui gen de scris, pentru că se ajunsese la convingerea că „privirile retrospective sunt și ele un instrument al progresului” în măsura în care detaliile evocate permit identificarea unei idei conducătoare în toată activitatea desfășurată, idee care poate fi un reazem, punct de plecare, pentru alte viitoare activități. Cu alte cuvinte, evocările pot fi instructive. Cu aceste gânduri și sentimente vom încerca o trecere în revistă a principalelor aspecte ale anului 1943, căutând să le desprindem atât cât interesează Corpul Silvic și viața forestieră în general, și atât cât este posibil, date fiind împrejurările.

Activitatea inginerilor silvici din România se desfășoară în cadrul a numeroase Instituții: CAPS, Direcția Silvică, P.P.J., ICEF, Consiliul Tehnic, Învățământul Silvic de toate gradele, I.N.C.O.P., C.N.R., Direcția Silvică din Guvernământul Transnistriei, U.D.R., Ad-ția Silvică a Fondului Religionar, etc. Aceste instituții își publică dările de seamă odată cu încheierea anului financiar, adică după 31 Martie. Pentru acest motiv și considerațiile noastre vor fi limitate.

De altfel este și o imposibilitate de ordin practic să se treacă într-o privire generală ca a noastră materialul destinat unei dări de seamă speciale fiecărei instituții, mai ales dacă se ține seamă de toată complexitatea acti-

viității inginerului silvic și anume: tehnică propriu zisă (construcții de c.s.f., fabrici, ateliere, zeonifere, jilipuri, drumuri, canale, etc.), industrială (exploatarea pădurilor, industrializarea și comercializarea poduselor lemnoase), financiară (gestionarea materialului și fondurilor bănești), tehnică-silvică (regenerarea suprafețelor exploatare, îngrijirea arboretelor, etc.).

Pentru a ilustra această amplă activitate multiplă a inginerilor silvici dela una din instituțiile menționate, dar și dificultatea de a reda activitatea tuturor, vom cita câteva cifre din activitatea CAPS-ului, care administrează pădurile Statului (30% din pădurile Țării).

Bugetul anual se ridică acum la circa 8 miliarde lei. In campania unui an se exploatează și se transportă materiale (lemn de foc și lemn de lucru) in cantitate de circa 2.200.000 tone sau 220.000 vagoane a 10 tone sau 4400 trenuri a 50 vagoane. Aceste cifre înseamnă:

— aprovizionarea cu lemn de foc a Instituțiilor de Stat (civile, militare) și a regiilor cu bugete independente, în proporție de 99%.

— aprovizionarea C.F.R. cu circa 80% din nevoile in lemn de diferite categorii,

— aprovizionarea întreprinderilor carbonifere, aproape in aceeași măsură,

— aprovizionarea totală cu material lemnos a Uzinelor Hunedoara fost R.I.M.M.A.,

— aprovizionarea totală cu materiale de construcție a armatei,

— aprovizionarea aproape totală a fabricelor de celuloză a hârtiei cu materialul respectiv,

— aprovizionarea aproape totală a Dir. P. T. T. și S. A. R. T. cu material lemnos pentru liniile telefonice și telegrafice,

— aprovizionarea totală cu material rotund a întreprinderilor care lucrează pentru armată,

— aprovizionarea cu circa 50% a populației dela sate și orașe, cu mențiunea încă odată că pădurile Statului nu ocupă decât circa 30% din suprafața păduroasă a Țării.

In ceea ce privește veniturile, se poate cita cifra de circa 503 mil. lei venit mediu anual. (Pe ultimii doi ani, în 1940/41 a fost de 1923 mil. iar în 1941/42 de 1254 mil.). Interesant este că „raportat la valoarea patrimoniului forestier al Statului (evaluat după instrucțiunile ministerului de finanțe la 15,6 miliarde lei) rezultă un procent de 3,2, redus în aparență, dar corespunzător celui comercial cu care funcționează economia forestieră in general și în alte State". In sfârșit, demn de reținut pentru inginerii dela CAPS este faptul că în 12 ani beneficiul realizat este de 2382 milioane lei, aproape numai din exploatările in regie, care deci ar fi fost câștigul antreprenorilor iar nu al Statului.

Nici in materie de împăduriri și regenerări, de cultura pădurilor in general, grija Caps-ului nu a fost mai mică. Să menționăm numai că în cursul anului bugetul serviciului respectiv a fost mărit cu încă 100 de milioane, făcând deci pe exercițiul 1943/44 un total de 220 milioane lei. Pe teren au fost efectuate plantațiuni și semănături pe o suprafață de circa 14.000 ha, iar in pepiniere s'a lucrat pe o suprafață de circa 300 ha. Ca titlu de detaliu să însemnăm că anul 1943 a fost un an de ghindă și molift, — nu excepțional, dar bun. — putându-se culege circa 10--12 mii hl. ghindă. Să notăm de asemeni ca un progres că acum se face deosebirea „in serviciu" a stejarului pedunculiflor de ceilalți stejari, sortându-se și folosindu-se sământă ca atare (Ocolul Slobozia, Furceni, Iași).

În ceea ce privește activitatea camarazilor din cadrul direcției silvice cităm următoarele cifre care privesc și Basarabia și Bucovina în perioada 1943/1944: recoltări de semințe forestiere 2.116.700 kg., pepiniere silvice 3.004 ha., puști produse 442.000.000 buc., împăduriri 22.946 ha., lucrări corectivne: gârdulețe, cleionaje, fascine 32.400 m., baraje 14.000 m. c., valoarea lucrărilor 516.987.000 lei.

În presa zilnică, opinia publică a fost întreținută, în materie de probleme forestiere, destul de activ și cu colaborarea inginerilor silvice (M. Rădulescu, At. Haralamb, C. V. Popescu, Cezar Cristea, I. N. Pavelescu, V. Sabău, V. V. Vesilii) și a altor condeei, unele de mult cunoscute (Famfil Șeicaru), altele mai puțin consacrate (Dr. V. Turculescu, Petru Tincu, Florin Andrei). S'au desbătut tot felul de subiecte în legătură cu economia noastră forestieră în general și în cadrul economiei de războiu, oficiul lemnului de lucru, folosesele pădurii, lemnul ca materie primă, refacerea pădurilor, istoricul pădurilor românești, organizarea producției lemnului, politica lemnului, aprovizionarea Europei cu produse forestiere, cifre statistice despre silvicultura mondială, lupta în contra stăpeli, problema terenurilor degradate, împăduririle, plopii de Canada, munca forestieră, învățământul mediu silvic, aprovizionarea cu lemn, pădurile din delta Dunării, problemele forestiere ale Moldovei întregite, o nouă politică forestieră în Transnistria, etc. Pe lângă tratarea acestor subiecte, presa s'a făcut ecoul Adunării Generale a Inginerilor silvicei, al Cercului de studii forestiere, al Agir-ului, al Conferințelor ținute la Radio, ori în cadrul unor așezăminte de cultură (Academia de Științe, Academia Agricolă, Ministerul Aerului, Universitatea din Cernăuți, Fundația Carol, etc.).

Nu au lipsit nici colaborări de peste hotare. Cităm astfel numele prof. Dr. Köstler, cu articole despre „Politica economiei forestiere europene”, al prof. Dr. W. Schmidt, care scrie despre „Bazele genetice ale silviculturii”, Dr. Geza Mledricky, ministrul economiei naționale din Slovacia, cu articole despre „Lemnul slovac în serviciul economiei forestiere europene”, etc.

Am citat aceste preocupări, pentru că înclinăm să credem că în ele se oglindește neîncetatele străduințe publice depuse an de an pentru formarea acelei conștiințe forestiere, dela care se așteaptă o mai rațională, înțelegătoare și mai plină de iubire atitudine față de arbori și de pădurile Tării. Reținem din această fugară privire de ansamblu a presei pe 1943, următoarele:

— Ca o caracteristică, subiecte noi ne mai desbătute în presa noastră din alți ani: silvicultura din Transnistria, refacerea pădurilor devastate de războiu, viitoarele sarcini ale pădurilor, respectiv ale economiei lemnului în cadrul economiei de războiu, preocupări de politică forestieră europeană, pe lângă reluarea unor subiecte mai vechi ca acela mereu acut al terenurilor degradate și inerenta problemă în timp de războiu a aprovizionării populației cu lemn de foc, în deosebi.

— Opinia favorabilă pentru Corpul silvic și societatea „Progresul Silvic” (articolele D-lui Famfil Șeicaru și Conferința D-lui Em. Bucuța).

— Există câteva condeei încercate care pot fi mobilizate în lupta pentru mai binele pădurilor Tării Românești, adică spre mai binele, în special, al generațiilor viitoare.

Dar oglinda Corpului silvic este mai ales Societatea „Progresul Silvic”, „exponenta aspirațiilor și puterilor unui Corp de intelectuali”, în toate ma-

nifestările ei: Consiliul de Administrație, Cerc de studii forestiere, Congres anual, Conferințe la radio, publicații, bibliotecă, etc.

Consiliul de Administrație, în numeroasele ședințe săptămânale ținute, a discutat atât probleme administrative ale societății, cât și de corp și de interes general, pentru că așa după cum a fost definită în una din ședințe, Societatea noastră este „laboratorul de enunțare și frământare a tuturor problemelor ce interesează propășirea economiei forestiere”.

Interesele Corpului au fost discutate în legătură cu problemele de salarizare și avansări — eternele probleme care nu se vor rezolva niciodată — când s'a pus pe tapet și chestiunea înaintării cu precădere a personalului silvic aflat pe front (ședința din 16.II.43).

În rest, pe ordinea de zi a Consiliului au figurat următoarele chestiuni: organizarea congresului anual (fixarea subiectelor de discutat), organizarea unui ciclu de conferințe în cursul iernii (Cercul de Studii), problema expropriilor de păduri pentru pășune (cazul dela Hunedoara), legea pentru organizarea și administrarea Izlazurilor comunale, proiectul de lege al vânătoarei, proiectul de organizare al corpurilor tehnice, participarea inginerilor silvici la academia de agricultură, delegațiile în Consiliul Consultativ al Muncii.

Congresul s'a ținut în ultimile două zile din luna Mai, la sediul Societății din București. De notat, că deși în plin războiu, au participat foarte mulți ingineri din serviciile exterioare. Ședința inaugurală a fost onorată de prezența Ministrului de agricultură și domenii în funcțiune ca și a altor foști miniștri și de reprezentanții diferitelor asociațiuni invitate: Agir, Politehnica, Colegiul inginerilor, Capir, Soc. Ing. agronomi, Soc. medicilor veterinari, Asoc. proprietarilor de păduri, precum și a atașatului forestier al Germaniei, membru corespondent al Soc. noastre. Din discursurile festive s'a văzut că este necesară o vastă acțiune în domeniul silvic, unde este nevoie de un personal calificat foarte numeros. S'a subliniat de asemeni că inginerii silvici constituiesc azi un Corp care poate să strângă în jurul lui personalități marcante din viața publică a României.

În ziua hotărâtă dezbaterilor au fost prezentate referatele a două categorii de probleme: 1. „Linii fundamentale ale politicii forestiere de mâine” și 2. „Opera instituțiilor forestiere la conservarea, ameliorarea și refacerea solului Țării”. Din muștonile prezentate, ca și din dezbateri, se poate constata — după cum s'a și observat — că se pot găsi soluțiile cele mai bune pentru noile probleme care se pun, dovedindu-se astfel că Corpul silvic vremurilor.

Încă demn de reținut este faptul că în afară de ordinea de zi s'a discutat poziția inginerilor silvici mobilizați, cari au luptat și luptă pe front în contra comunismului, exprimându-se recunoștința Adunării față de ei și solicitându-se forurilor conducătoare să se acorde celor ce s'au distins pe linia de foc avansarea la alegere în termenul prevăzut de lege, fie onorific, fie bugetar.

În ce măsură s'a ținut seamă de aceasta, vom vedea mai târziu în cronica anului 1944.

În cadrul cercului de studii forestiere al Societății s'au ținut 11 conferințe, majoritatea cu subiecte din domeniul strict al silviculturii și anume:

1. Prof. M. Drăcea: Cultura și folosirea rațională a ploșilor și în special a hibridilor ziși de Canada.
2. Prof. M. Drăcea: 100 de ani dela un început de reglementare a „măturilor pe parchete cu rezerve” în România.

3. I. Vlad: Regenerarea stejarului în pădurile de șleau.
4. Prof. C. C. Georgescu: Considerațiuni asupra tipurilor de pădure.
5. I. Lungu: Prețuri și amortizări — Aspecte culturale. —
6. N. Constantinescu: Particularități forestiere oltene.
7. C. Chiriță: Uscarea în masă a stejarului.
8. Mircea Ene: Păsările în protecția pădurilor.
9. A. Haralamb: Pădurea și fenomenul torențial.
10. N. Ghelmeziu: Noile realizări ale lemnului și tehnica silvică.
11. I. I. Marinescu: Obstacole de păduri ale Olteniei.

Conferințe însă au mai fost ținute de membrii Corpului silvic și în cadrul altor instituțiuni. Cităm astfel conferințele la radio, ținute de D-1 Prof. Drăcea — Probleme silvice românești — I. Florescu — Bogățiile noastre forestiere — Cezar Cristea la radio Moldova; la Fundația Carol de D-1 Prof. D. Drămbă, despre Pădurile Finlandei în apărarea teritoriului și economia națională, în sfârșit la Academia de Științe D-1 Prof. C. C. Georgescu și Al. Haralamb, la Ministerul Aerului, D-1 Eug. Vintilă (Cercetări asupra contragerii și umflării plăcajelor de anin întrebuințate în construcții aeronautice), la Universitatea Cernăuți și la Cercul de studii al inginerilor silvici din Oltenia D-1 Prof. C. C. Georgescu și N. Constantinescu. În această ordine de idei parecum, să menționăm nu ca o realizare a anului 1943, dar ca o manifestare în continuare și în 1943 activitatea regională a camarazilor din Oltenia, cari constituți în Cere de Studii, Bancă și Soc. de vânătoare, întrețin cu entuziasm tinere și statornicie de maturitate o flacăra puternică a spiritului de corp și a camaraderiei. Exemplul îl cităm pentru a arăta cum viața corpului silvic poate fi reprezentată cu vigoare nu numai la „Centru” ei și regional. Adevărat este însă, că Oltenia se numește regiunea.

O parte din aceste străduințe din domeniul studiilor și conferințelor au fost fixate în *tipărituri*, îmbogățindu-se astfel literatura de specialitate autohtonă. Putem cita astfel: Adunarea generală a Soc. Progresul silvic din 1942. Buletinul Agir cu congresul din 1943 conținând 28 de comunicări și 4 rapoarte generale din domeniul economiei forestiere, lucrarea D-lui Prof. D. Șburlean: Instalații de transport pentru exploatarea forestieră, vol. I. Trasee și terasamente, șosele forestiere. În 320 pagini și 287 de figuri în text, broșura d-lui Ing. Cons. silvic Dr. Traian Herou „Le foreste della Romania”, destinată strănerii relațiilor și cunoașterii reciproce dintre Italia și România. conferința D-lui Dr. Ing. N. Ghelmeziu dela Cercul de Studii (Noile realizări ale lemnului) și Analele ICEF pe 1942. — Remarcăm de asemeni că lucrarea din 1942 a D-lui Ing. Insp. G-ral Dr. Ilie Demetrescu „Temeiuri de economie forestieră generală” a fost înununată cu premiul Ing. Demetrescu-Vergu — în valoare de lei 13.000 — al Academiei Române.

Tot la categoria literatura de specialitate trebuie trecute lucrările celor 37 de ingineri șefi silvici prezentați în toamna 1943 la examenul de subinspector, la care s'au înregistrat un singur eșec.

În ceea ce privește *periodicele*, menționăm „Viața Forestieră” apărută, din cauza războiului, numai cu un caet semestrial, revista „Satul” unde se duce o susținută campanie în sectorul popularizării cunoștințelor și în materie de economie forestieră, căutându-se a promova interesele pădurii și pe această cale în marea masă a populației noastre rurale „Bucovina Forestieră” apărută în primul trimestru al anului 1943, scrisă de colegii dela Fondul Religioasă și în sfârșit veterana noastră „Revista Pădurilor” în al 55-lea an de apariție. În cursul

anului 1943 „Rev. Păd.” a apărut la două luni odată, însumând totuși cu ultimul număr 536 pagini, întrebuințate după cum urmează:

40% articole (studii, comentarii-insemnări, vânătoare-pescuit),

25% cronică (internă 10% —, externă, tehnică, cinegetică, mercurială, Cercul de studii forestiere dela Soc. „Progresul Silvic”).

15% recenzii (cărți 4%, reviste 11%).

20% informații, Dări de seamă Cons. Progr. Silvic, necroloage, publicații.

Este de remarcat că vânătoarei i s'a acordat o atenție deosebită în 1943: o rubrică în seria de articole și un loc special în cronică. Pentru poziția noastră profesională în această problemă, manifestările în forma remarcată nu sunt decât laudabile și cu perspective de roade în viitor.

Subiectele celor 35 de articole sunt în general din Domeniul silviculturii, botanicei forestiere, transporturilor, topografiei, vânătoarei, etc. Un amănunt de reținut este iarăș acela al provenienței colaboratorilor: rubrica recenziilor de cărți și reviste alimentată integral de inginerii dela ICEF.; Cronica internă, externă, tehnică, mercurială, idem; cinegetica este deținută de titularul cursului de vânătoare dela Șc. Politehnică; din cele 11 Conferințe dela Cercul de Studii, 8 sunt dela ICEF; iar din cei 33 de autori de articole, 12 sunt de asemeni dela ICEF.

Considerând în ansamblu economia revistei (40% articole și 60% cronică, recenzii, informații, etc.) credem că nu greșim dacă subliniem pe 1943 următoarele însușiri ale „Revistei Pădurilor” în al 55-lea an dela apariție:

— *vie*, prin bogăția și varietatea informației în cât mai multe domenii posibile în vreme de războiu,

— *serioasă*, prin calitatea articolelor și autorilor,

— *atrăgătoare* prin ținuta ei de echilibru, aș zice, la care a ajuns, prin forma articolelor (scurte, nu cu „va urma”) prin tehnica grafică (meritul tipografiei și al celor ce se ostensec sa o dea la iveală).

În fine, în patrimoniul nostru cultural mai menționăm Biblioteca Soc. „Progresul Silvic”, care la sfârșitul anului 1943 număra peste 6400 volume în depozit și primea încă circa 14 reviste care mai pot veni acum din străinătate și din țară. Repetăm și în acest loc, că această bibliotecă de specialitate a Societății noastre oferă reale și vaste posibilități de studiu și informație în limbile accesibile unui intelectual în mai toate domeniile economiei forestiere. Este o mândrie a Corpului, dar va trebui să fie și a Tării însăș, ca și a Capitalei unde se află. Biblioteca și Revista exprună în modul cel mai evident rostul și străduințele Societății „Progresul Silvic”.

Tot o mândrie a Corpului o constituie și faptul că în învățământul superior inginerii silviciei sunt reprezentați în toate gradele și cuceresc noi pozițiuni. Astfel D-l Ing. Insp. G-ral silvic V. Cotta a fost numit titular la Conferința de vânătoare și piscicultură, Ing. Insp. silvic C. Chiriță, Conferențiar definitiv pentru Pedologie generală și forestieră, Ing. Cons. silvic M. Rădulescu, Șef de lucrări pe lângă Catedra de Silvicultură, Ing. Subinsp. silvic N. Rucăreanu, Șef de lucrări pe lângă Catedra de Amenajament, Ing. Subinsp. silvic N. Ghelmeziu, Șef de lucrări pentru Technologia Lemnului, Dr. Ing. G. Nicolau-Bârlad, Conferențiar titular pentru Fotogrametrie.

De remarcat de asemeni că în pregătirea viitorilor ingineri silvici, excursiile ocupă deasemeni un loc important; obișnuite și de mai multă vreme pentru celelalte cursuri, dar dacă nu inovate în orice caz acum mai intensificate pentru educația vânătoarească și piscicolă. S'a relatat de altfel la timp asupra excursiilor de pe valea Teleajenului și din Bucovina. Nu mai puțin demn de

relevat sunt premiile acordate (armer) elevilor care s'au distins cu lucrări la vântoare. Nu este însă numai această singură adaptare a învățământului la viitoarele necesități ale Corpului Silvic. Pentru vastul program de activitate — imaginat și adoptat de guvern — în sectorul economiei forestiere, se întrevede o intensă întrebuintări a inginerilor, pentru care motiv în anul I au fost admiși peste 80 de elevi.

Spiritul constructiv, creator, de care este animată conducerea Țării, face necesar însă, pentru realizarea proiectelor, un număr mai mare și de personal *ajutător*, nu numai de concepție și conducere superioară. Existența corpului conductorilor, ca și cel al brigadierilor și pădurarilor s'a dovedit corespunzătoare intereselor superioare, iar pentru satisfacerea nevoilor mărite s'a decis inflințarea și a altor școli de brigadieri la Chișinău, Sebeș și Curtea de Argeș, mărindu-se și în acest mod numărul elevilor școlilor inferioare.

Dar în materie de decizii ministeriale și decrete-lege cu privire la Corpul Silvic și pădurari, se mai pot menționa, în deosebi, cele ce urmează:

1. *Reînființarea secretariatului general pentru economia forestieră în M. A. D.*, delegându-se în acest post D-l Ing. Const. silvic D. Grozescu, Directorul Direcției silvice din M. D. A. (Decizia ministerială Nr. 93.817 din 21.IV.943). S'a dat prin această decizie satisfacție unor stăruitoare eforturi pentru câștigarea unei poziții la care economia forestieră avea tot dreptul în cadrul M. A. D.

2. Deciziile ministeriale Nr. 17.528/21.8.943 și 24.900/31.8.943 prin care s'a hotărât că inginerii silvici din serviciul activ al Statului nu mai au voie a întocmi amenajamente pentru pădurile particulare.

Este incontestabil o știrbire, pe care o credem temporară, a drepturilor și competențelor firești ale profesiei de inginer silvic care tocmai pentru aceasta luptă, ca și pădurile particulare să fie amenajate spre mai binele economiei forestiere naționale. Ca detaliu, să se rețină că Statul nu are în proprietatea lui decât 30% din pădurile Țării. Deci 70% rămân a fi amenajate de inginerii silvici pensionari și din cadrul particular. Căi și în cât timp?

Este un drept revendicat de toate proiectele de organizare a corpurilor tehnice, pentru silvicultori, tot așa cum se revendică pentru avocatul statului dreptul să poată pleda în procese în care statul nu este parte, sau pentru medicul de dispensar și spital de a da consultații autorizate și cu responsabilitate în cabinetul lui particular.

3. Decizia Ministerială Nr. 11.929/27.2.943 (M. O. Nr. 74/943) privitoare la *separarea patrimoniului forestier în zonele inundabile*.

Este o consfințire a înțelegerii prealabile dintre PARID și CAPS. Și se speră că această decizie va aduce în sfârșit o pace între două administrații din cadrul aceluiași Minister, spre binele economiei generale a Țării. Pădurile din zona inundabilă și administrația lor vor putea prospera fără nici o stânenire. Ele oferă acum un câmp imens de activitate.

4. Decretul lege Nr. 418, pentru *reîntregirea domeniului forestier al Țării*, care, așa după cum s'a mai arătat (Nr. 11—12/943 Rev. Päd.), reprezintă un moment important în evoluția politicii noastre forestiere, prin ofensiva decretală pentru efectuarea plantațiilor pe zeci de mii de hectar, pe terenuri degradate, dealungul șoselelor și căilor ferate, cursurilor Dunării, Nistrului, Prutului, Siretului, prin stepă și antestepă sub forma de perdele de protecție, etc.

5. Decretul lege din 19 Martie 1943, relativ la organizarea și exploatarea

pășunilor, față de care inginerii silvice au luat poziția cunoscută din dezbaterile Congresului pe 1943.

6. Decretul lege Nr. 573/Nov. 1943, referitor la înființarea Oficiului lemnului de lucru (O.L.E.M.N.), instituție destinată a exercita în numele Statului un control direct și permanent asupra producției de lemn de lucru, pentru a organiza producția lemnului de lucru și a controla cât mai eficient fabricația și prețurile cu scopul final de a satisface necesitățile armatei și ale economiei naționale.

7. Regulamentul pentru administrarea și contabilizarea fondului de reînnoirea investițiilor aparținând Administrației Comerciale a Casei Pădurilor Statului (M. O. 153/943).

8. Crearea, în Casa Pădurilor, a unei Direcțiuni a Contabilității și a unei Direcții Financiare, separate (M. O. Nr. 117/943), nu a rezistat în fapt, deoarece legea pentru unele măsuri financiare excepționale, apărută la 1 Aprilie 1943 a dus, prin dispozițiunile art. 24, la desființarea Direcției Financiare din Administrația Casei Pădurilor Statului și înlocuirea ei cu o Direcție a Contabilității.

Fără a contesta valoarea operațiunilor contabile, care de altfel aveau dezvoltarea actuală și în cadrul Direcției Financiare, credem că lipsa unui organism cu preocupări de ordin financiar într-o întreprindere de importanța Casei Pădurilor Statului, în care necesitatea fondurilor de exploatare și mai ales promptitudinea procurării lor în timp util joacă un rol determinat în dezvoltarea producției și regenerarea pădurilor, se va solda cu neajunsuri apreciable pentru bunul mers al instituției.

De altfel această măsură nu este conformă nici cu principiile științei organizării întreprinderilor, care separă sectorul financiar de cel contabil, fiecare având rosturi bine delimitate în cadrul aceleași întreprinderi.

În afară însă de activitatea pe care o proiectează sau confirmă deciziile și legile menționate, Corpul Silvic înțelege să lupte și în afară de cadrul instituțiilor tot pentru mai binele pădurilor, antrenând însă și publicul românesc în aceste eforturi pentru formarea acelei ce s'a numit *conștiință forestieră*. Metoda întrebuintată a fost „serbarea sădirlor arborilor”, care a început să facă zvonă și are deja o tradiție, cu atât mai puternică cu cât însus M. S. Regele participă direct și activ la aceste manifestări. Se înregistrează „Serbarea sădirlor arborilor” pe tot cuprinsul Țării și este de reținut faptul, că de data aceasta, „serbarea”, prin grija direcției silvice din Transnistria, a fost introdusă și în provincia lui Ducea-Vodă, legându-se plantațiile executate cu acest prilej de memoria eroilor căzuți în războiul actual.

De asemenea, relațiile internaționale reprezintă și ele un alt câmp de activitate. Centrul internațional de Silvicultură, Comisia internațională a lemnului, Institutul pentru știința muncii forestiere sunt așezăminte cu care Corpul Silvic Român păstrează legăturile necesare progresului și prestigiului economiei forestiere naționale. La adunările din 1943 dela Stressa, Berlin și din Slovacia, România a fost prezentă prin D-nul Prof. Drăcea, Ilie Demetrescu și N. Ghelezii.

În cadrul acestor relațiuni cităm și vizita făcută anul trecut de Prof. Dr. W. Schmidt, dela Academia Forestieră din Eberswalde, Directorul Institutului pentru semințele forestiere, care a ținut și două conferințe în București: 1. Sensibilitatea plantelor la radiazivatitatea mediului ambiant și 2. Rasele de pin din Europa Centrală sub raportul producției în valori și volum.

În rezumat vorbind, credem că faptele petrecute în cursul anului 1943, chiar așa fugar cum au fost evocate, permit o încredere în viitorul mai bun al Corpului Silvic și pădurilor noastre. Aceste fapte exprimă viața care pulsează în Corpul silvic și în această viață oricând poate găsi o stimulare a eforturilor pentru a aduce contribuția personală la mai binele Societății.

În ceea ce privește pădurile, preocupările din ce în ce mai frecvente și mai intense ale Guvernului în materie de economie forestieră, preocupări constructive, creatoare, ne fac să credem că generațiilor viitoare li se va asigura zestrea necesară forestieră. Iar dacă este adevărat că o țară prosperează în măsura în care manifestă o grijă superioară pentru pădurile ei, putem privi anul forestier 1943 ca un semn bun pentru viitorul Țării noastre.

T. Bălăneică

● Economia forestieră și prețul lemnului.

În programul comunicărilor din sesiunea actuală a Academiei de Agricultură, au fost înscrise și problemele forestiere. Primul care a vorbit a fost d-l Stellan Popescu directorul ziarului „Universul” care este președintele Secției forestiere a acestei Academii, tratând despre Economia forestieră și prețul lemnului.

D-șu a semnalat în prealabil preocupările actuale ale oamenilor de știință, ale finanțierilor și economiștilor din toate țările, în studierea problemelor ce se vor pune spre rezolvare după războiu, căutând soluțiuni cari să înlăture frământările interne. În această ordine de idei, crede că numai munca productivă, care să fie remuneratorie nu numai pentru cel ce o prestează, dar și pentru economia generală, poate da rezultate folositoare și poate asigura liniștea într-o țară. Ideea acestei munci productive cu rezultate satisfăcătoare a determinat pe conferențiar să vorbească despre economia forestieră, pe care o socotește o problemă ce nu și-a găsit soluțiunea satisfăcătoare, deși au fost specialiști în silvicultură, care au atras atențiunea asupra ei încă de mult.

Vorbind despre importanța pădurilor, nu a scăpat din vedere să arate greșeliile ce s'au făcut exploatăndu-se barbar, neregenerându-le și desfilințându-le. Expune o serie de cifre statistice privind suprafața de altădată și de azi a pădurilor din care rezultă că s'a depășit cu mult posibilitatea normală.

Trecând la examinarea politicii prețurilor, întârșează o serie de cifre, din care rezultă că prețul trebuie să fie echitabil și să asigure un câștig în raport cu valoarea muncii antreprenorilor pentru comunitatea națională. Impozitele, asigurările sociale, ridicarea standardului de viață al lucrătorilor și scumpetea mânei de lucru fac cu totul nerentabile exploatările forestiere cu prețurile de azi, care în comparație cu cele din trecut, sunt dezastruoase. Toate acestea fac să se micșoreze exploatările pentru lemnele de foc. Unele din exploatările forestiere au ajuns chiar la faliment. Se arată în continuare că prețul stabilii pe vagonul cu lemne este insuficient față de greutatea de exploatare și că instituția nou creată: „Oficiul lemnului”, în loc să înlăture economia forestieră, o stânjenește.

A mai arătat că pentru a acoperi o parte din pierderile menționate, Soc. Drajna, al cărui conducător este, a început să facă mangal din lemnul de fag, a dat o întrebuintare mai rentabilă acestei specii supunând-o aburirii,

u mai făcut din ea traverse care deasemenea sunt insuficient plătite, colaci pentru obezi de căruțe, mobilă țărănească, placaje și furnire.

În concluzie, pentru a salva una din principalele bogății ale țării, dl. Stelian Popescu a arătat că trebuie neapărat să fie soluționate unele deziiderate care sunt cunoscute și îmbrățișate de toată suflarea românească, pe care le redăm după „Universul” din 18 Decembrie 1942:

1. Pentru a remedia situația creiată prin depășirea posibilității, este absolut necesar să se întreprindă o mare campanie de replantarea tuturor suprafețelor exploatate. Însă, pentru ca replantarea să poată fi făcută în bune condițiuni, trebuie să se asigure lemnului un preț real, iar nu fictiv.

2. Industrializarea lemnului să fie intensificată, căci industrializarea însemnează muncă productivă.

3. Restrângerea consumului de lemn de foc. În acest scop trebuie:

a) să se împiedice risipa.

b) să se extindă folosirea parchetelor de fag,

c) Să se întrebunțeze fagul și anulul în construcțiile rurale și pentru mobilier.

4. O exploatare serioasă nu se poate face decât de întreprinderi cu capital, care trebuie să asigure instalațiile necesare. În cazul micilor exploatari, se impune să se asocieze mai multe, pentru a avea capital.

5. Dacă Statul fixează prețurile, să se asigure o rentabilitate capitalului întrebunțat în raport cu munca și cu durata timpului socotit de la începutul producției până la punerea ei în valoare, adică cu durata imobilizării capitalului până să devină productiv.

Tot în acest scop, este nevoie de înființarea Creditului Forestier, singurul care ar fi în stare să știe ce sume ar fi necesare pentru o exploatare rațională și rentabilă. Capitalul de rulment necesar în exploatarea forestieră trebuie să fie de 3—5 ori mai mare decât valoarea capitalului lemnos.

6. În cazul când Statul fixează prețurile lemnului, să se asigure aprovizionarea lucrătorilor cu alimente, îmbrăcăminte și încălțăminte.

7. Să se asigure un coeficient de amortizare atât al capitalului cât și al instalațiilor la prețul de înlocuire în caz de depreciere și să se înlănească supraevaluările de capital fără taxe.

8. Impozitele să nu depășească cota de proporționalizare stabilită, fără a se mai aplica progresivitatea care duce la ruină o întreprindere, care ca cea forestieră are de aface cu multe greutate.

9. Asigurarea transporturilor pe C. F. R. Furturile de lemne în timpul transporturilor și întârzierile fac să crească pagubele.

10. După războiu, asigurându-se transporturile și dându-se cât mai multă importanță produselor finite ale lemnului, lemnul va putea fi mult mai bine valorificat prin export.

● Organizarea transporturilor de lemne privită prin prisma intereselor silvice și agricole.

A doua comunicare cu caracter forestier, la Academia de Agricultură, a fost făcută, în ziua de 20. I. 1944, de dl prof. D. A. Surlan, membru corespondent la Secția silvică a Academiei.

Obiectul acestei comunicări a fost de a cerceta principalele aspecte ale căraușiei țărănești în organizarea transporturilor de lemne. Această chestiune prezintă un mare interes pentru economia noastră forestieră, care este obligată

să cerceteze de aproape și să adopte procedeele de lucru cele mai potrivite situațiilor, în care e pusă să acționeze. Ea trebuie să țină seama de toate noutățile tehnice, menite să amelioreze și să lătească producția, fiindcă numai în acest fel poate atinge scopul final al oricărei activități economice: producție cât mai mare, cu cheltuieli din ce în ce mai mici.

Problema prezintă însă o egală importanță și pentru economia agricolă, fiindcă multe exploatații agricole țărănești din ținuturile bogate în păduri, n'ar putea dăinui, fără câștigul realizat din munca la pădure și din cărâșia de lemn.

Din suprafața totală a pădurilor țării, evaluată azi la 5 $\frac{1}{2}$ milioane hectare, aproximativ un sfert, adică 1.300.000 ha sunt avizate la transporturi cu vehicule țărănești. Aceste păduri sunt situate în regiunile de câmpie ale țării și rare ori sunt deservite de șosele bune, practicabile în tot cursul anului.

Din cauza dificultăților ce se ivesc în calea transporturilor din timpul iernii (drumuri desfundate, vite slabe, oameni insuficient echipați), cărâșia de lemne nu trebuie să fie efectuată de preferință vara, în perioadele de secetă, când drumurile sunt uscate. Asemenea transporturi n'ar trebui să se extindă la distanțe mai mari de aproximativ 10 km.

Încercări făcute la Domeniile Soc. „Reșita” cu transporturi motomecanizate au arătat că acest mijloc de transport nu e mai ieftin și nu prezintă, față de cărâșia țărănească, decât avantajul rapidității. Acest lucru e puțin important pentru pădurile din regiunile de câmpie, unde cererile de lemne sunt mari, pădurile au întinderi mici și nu se acumulează stocuri mari de materiale.

Față cu faptul că nu avem încă în țară o industrie grea, care să producă autovehicule, și ținând seama de dificultățile, ce desigur vor dura și după război în importul acestora, în aprovizionarea cu cauciuc, cu piese de schimb și poate chiar cu carburanți, mecanizarea transporturilor de lemne în pădurile de câmpie nu trebuie privită ca un ideal, pe care gospodăria forestieră este ținută să-l atingă neapărat.

Interesele noastre naționale și sociale cer însă, să nu sustragem țărănimii, nici unul din mijloacele de trai, și așa destul de precare, de care ea dispune în locurile unde ea s'a dezvoltat și a dăinuit dealungul vremurilor.

Pentru noi este mai important să avem o țărănimă sănătoasă, înstărită și liniștită, decât să tindem către rumuri de economie ultra-raționalizate, care să reducă total la calcule de rentabilitate drămuite cu parcimoniozitate și să provoace șomaj, migrații către orașe și decăderea satelor.

● Guvernul și politica agrară de azi și de mâine.

În ziua de 2 Februarie a. c. a avut loc o ședință a membrilor Consiliului de administrație al Uniunii Sindicatelor Agricole, precum și a președinților sindicatelor agricole județene din întreaga țară, ședință la care a participat și d-l Mih. Antonescu vicepreședintele Consiliului de Miniștri. Cu acest prilej, D-sa a făcut o amplă expunere asupra politicii agrare fixând în același timp și punctul de vedere al guvernului în privința proprietății.

Arătând în prealabil că regimul politic actual înțelege să apere proprietatea, D-sa trece apoi la examinarea problemelor tehnice ale colaborării dintre Stat, organele administrației și agricultori.

Valorificarea recoltei din anul trecut și creditul agricol, au fost primele puncte atacate. În continuare scototește mărirea producției la unitatea de supra-

iață drept mijlocul principal de ridicarea satelor. „Dând unelile și înmulțind inventarul cu care să muncească și să-și asigure hrana familiei, este eu și cum i-am îndoi pământul pe care-l ure azi, fiindcă l-am îndoi și tomulți producția”. În acest scop se va reorganiza și întreg învățământul primar sătesc pe baza educării tărânilor la munca agricolă, la gospodărie și industrie casnică. Arată apoi că s'a făcut o greșală că dreptul de preamție prevăzut de legile agrare n'a fost folosit de Stat ca un instrument de echilibru social. Pentru viitor Statul trebuie să facă această politică în vederea creștii unei rezerve naționale care să fie întrebunțată „fie pentru sprijinirea regiunilor de muncă mai grele, fie pentru consolidarea socială în cazuri de restricție, fie pentru sprijinirea familiilor țărănești în regiuni de suprapopulație”.

Alături de această politică, continuă D-sa, va trebui să se mai facă politica de constituirea de rezerve naturale de pământ „punând în valoare terenurile necultivabile, bonificând terenurile compromise sau inundabile, corectând cursul apelor și redobândind ceea ce natura ne rubește, prin îmbilanzirea naturii prin lucrări publice de captări de apă și de valorificarea energiei care să se substituie petrolului nostru în scădere”. La tându-le, aceste rezerve vor fi folosite tot la opera socială și politică de ridicare a țărănilor.

Pe plan economic D-sa a preconizat colaborarea dintre marea proprietate, mica proprietate și muncitorul de pământ, pe calea creștii de societăți de muncă și capitaluri.

Liniștea în interior va putea fi asigurată prin folosirea mâinii de lucru în lucrări publice. Deaceia, în acest scop, urmează să se întocmească încă de pe acum un mare program de lucrări. Aceste lucrări trebuie să fie legate de materiile noastre prime, ca și de politica de formare a rezervelor naționale „prin corectarea cursurilor de apă, captări de energie cu care să se dea agriculturii o fază de dezvoltare industrială, făcând ca întregul program de reconstrucție economică să fie legat de structura noastră agrară și de problema materiei prime ale țării și ale regiunii”.

După ce s'a ocupat de industriile agricole țărănești, de circulația produselor agricole și de taxele de export, d-l vicepreședinte al Consiliului a trecut la examinarea problemei asigurărilor în agricultură. D-sa socotește că punerea în aplicare a măsurilor indicate mai sus sunt cele mai bune asigurări sociale ale satelor noastre.

Problemele ridicate de d-l vice-președinte al Consiliului de Miniștri ne interesează în totalitatea lor, însă ca specialiști, atenținea noastră trebuie să fie îndreptată în special asupra părții din expunere unde se preconizează creștirea de rezerve naționale prin lucrări mari de îmbunătățiri funciare. Cum în această privință domeniul forestier are de revendicat anumite suprafețe și cum pe de altă parte noi ca specialiști avem a ne spune cuvântul și a ne dezvolta activitatea într-o anumită categorie de terenuri și de lucrări, avem datorria de a fi tot timpul atenți la tot ceea ce se pune în cale în această direcție.

● În atenținea noastră.

În paginile acestui calet al revistei am demnizat gândirile guvernului nostru în ce privește lucrările de interes public care-ar urma să se întreprindă imediat după războiu, atât pentru folosirea mâinei de lucru, cât și pentru îmbunătățirea condițiilor de trai ale populației rurale. Am precizat că în legătură cu acele lucrări, noi, ca specialiști, avem cuvântul nostru în unele

probleme pe care le socotim ca aparținând de lotul nostru de preocupări și ca urmare trebuie să urmărim manifestările tuturor în această privință.

Cu alt prilej¹⁾, tot în această revistă am arătat gândurile manifestate până acum ale diferitelor ramuri de ingineri în problema mare a îmbunătățirilor funciare, precum și tendința manifestată de Ministerul de Lucrări publice de a încălca domeniul nostru de activitate, anume în domeniul corecției torenților²⁾.

Pe linia acestei tendințe, Ministerul de Lucrări publice, a mai publicat în Monitorul Oficial Nr. 258 din 4 Noembrie 1943, alte două Instrucțiuni privind:

1. Intocmirea proiectelor de amenajarea căderilor de apă;
2. Redactarea proiectelor de lucrări hidraulice referitoare la amenajarea torenților și a terenurilor degradate, regularizarea cursurilor de apă, îndiguirea terenurilor inundabile, irigații și desecări.

Nu socotim necesar să intrăm în examinarea acestor instrucțiuni, ele ne reprezentând nimic important de semnalat, afară de tendința manifestată de a se substitui în atribuțiile altora.

● Congresul Agir 1943.

Dela Congresul din 1936 care a avut loc la Iași, Agirul n'a mai putut tine un altul până în 1943. În ordine cronologică, acesta din urmă este al 15-lea. Odată cu el, Agirul a mai sărbătorit și 25 de ani dela înființare.

Într'un cadru sărbătoreț, Congresul a fost deschis în ziua de 19 Decembrie, în localul Agirului, la care au luat parte d-nii Ata Constantinescu, Ministrul Lucrărilor Publice, Ing. Stavri Cunesco, Subsecretar de Stat la Ministerul Economiei Naționale, arhitect I. D. Enescu, Subsecretar de Stat la Ministerul Muncii, delegați ai asociațiilor ingineresti din Germania și din alte țări amice, precum și numeroși membri ai Agirului.

La ședința de deschidere, din partea Societății „Progresul Silvic” a luat cuvântul d-l prof. M. D. Drăcea, Președintele Societății, cuvântare care va fi publicată odată cu lucrările congresului.

Celelalte 2 zile ale congresului au fost rezervate pentru discutarea problemelor cele mai actuale care stau la baza organizării integrale a statului român, în pragul noilor prefaceri, ce urmează a fi statornicite în Europa de mâine, într'un spirit de cooperare și solidaritate.

Problemele a fost repartizate, pe natură de specialități, în 10 secțiuni, cele silvice formând singure o secțiune. Cu acest prilej s'au pus în discuțiune 4 grupuri de subiecte forestiere, fiecare cu raportor densebil, și anume:

1. „Problemele de competență ale poliției forestiere în perioada următoare războiului”, având ca raportor pe d-l Ing. Ilie C. Demetrescu.
2. Problemele fundamentale ale culturii forestiere în cadrul așezărilor de viitor ale României, raportor fiind d-l Ing. C. Chiriță.
3. Economia actuală a lemnului și învățămintele de războiu cu privire la intensificarea industrializării lemnului și altor produse ale pădurii. Raportor a fost d-l Ing. G. I. Ionescu.
4. Pădurea în rezolvarea problemelor ridicate de fenomenul distrugerii pământului românesc. Raportor a fost d-l Ing. At. M. Haralamb.

1) At. H.: Probleme la ordinea zilei. R. P. 11—12/1943, pag. 492—495.

2) At. H.: Prevenirea efectelor marilor viituri de ape. R. P. 9—10/1943, p. 404—410.

Participarea inginerilor silvici la tratarea acestor probleme a fost destul de numeroasă, prezentându-se în total un număr de 28 de comunicări, depășind astfel numărul lucrărilor celorlalte secțiuni laute în parte.

Cele 4 rapoarte, precum și o parte din comunicări, au fost publicate în Nr. 10.943 al Buletinului Agir, restul urmând să se publice în caietele următoare ale aceluiași Buletin.

Concomitent cu lucrările în secțiuni, s'a făcut și executat un program de vizite în București și în afară (la Brasov și valea Prahovei), cu care prilej s'au vizitat diferite întreprinderi de Stat sau particulare.

Prin amploarea pe care a avut-o și prin numărul și importanța problemelor discutate, acest congres poate fi socotit una din manifestările cele mai de seamă ale inginerimii române.

● Un pădurar ucis de delicvenți.

Dintr'o notiță inserată în „Curentul” din 9 Noembrie 1943, la rubrica „văzute și mărturisite”, aflăm că pădurarul Nicolae Tandrea din comuna Mărgineni jud. Făgăraș, a fost omorât de doi indivizi, cari se îndeletniceau cu furtul de lemne din pădure. În aceeași notiță s'a mai căutat a se evidenția pericolul permanent în care se găsește personalul nostru însărcinat cu paza pădurilor, din cauză că nu este înarmat.

Nu este acesta primul caz când un slujitor al pădurii, lipsit de apărare, a fost răpus mișelește de hoții de lemne. De fiecare dată s'a semnalat situația grea în care se găsesc aceștia de a apăra pădurea, fără să fie puși în poziția de a se apăra, atunci când delicvenții ar încerca să atenteze la viața lor. Alta ar fi situația când delicvenții ar ști că pădurarii sunt înarmați și deci au putința să reacționeze în cazul când ar fi atacați. Și în același timp, altul ar fi și zelul în serviciu al personalului de pază când s'ar ști întărit cu o armă, care ar face pe hoți să nu mai îndrăznească.

Prin anul 1936, în paginile acestei reviste, ne-am ridicat împotriva armelor „Werndl” singurele care erau îngăduite de a fi purtate pe acea vreme de pădurari, deși nu erau bune de nimic.

Nu știu dacă astăzi vor mai avea dreptul de a le purta și pe acestea. Dar chiar dacă acest drept l-ar avea, lumea știe — și în special cei răi — că armele amintite nu sunt bune de nimic; de aceea nici pădurarii nu le mai poartă degeaba.

Este trist și condamtabil că vieți omenești sunt în mod așa de tâlhăresc răpite societății, de care are azi așa de mare nevoie. Suntem nedumeriți că după trecerea atâtor ani și la atâtea intervenții oficiale documentate, nu s'a putut ajunge să se găsească formula să pună pe păzitorii pădurilor în situația de a-și face serviciul în bune condițiuni și de a-și apăra viața, atunci când le este amenințată. Când hoțul ar ști că pădurarul este bine înarmat, n'ar mai îndrăzni să sară la el, și nici să se ducă să fure lemne din pădure.

At. Haralamb

● Prezența și distribuția pinului târîtor în munții râului Latorița și ai afluenților săi.

În cadrul comunicărilor din sesiunea actuală a Academiei de Științe, d-l Ing. At. Haralamb membru corespondent al acestei Academii a făcut, în

ședința din 13 Decembrie 1943 a Secțiunii de Botanică și Zoologie, o comunicare tratând despre subiectul de mai sus.

Latorița, afluentul cel mai de seamă al Lotrului, are o lungime de 32 km, fiind încadrată: la Sud de culmea muntoasă zisă a Capățanei care atinge înălțimi între 1800 și 2000 m; la Nord de culmea de munți ce o separă de basinal râului Lotru, culmea ce atinge abia 1060 m în cel mai mare vârf numit Puru. Aceste culmi muntoase orientate West-Est, se întâlnesc în partea de West în nordul cel mare al Parângului care are înălțimi ce depășesc 2500 m, cel mai mare vârf — Mândra — având 2329 m.

La rândul său, Latorița primește apele a 2 afluenți mai de seamă: la Nord, Rudăreasa și la Sud, Repedeș.

Munții ce o încadrează având înălțimi destul de mari, pădurea nu urcă până la creste; ea se oprește la o anumită înălțime, lăsând loc unei zone alpine, care este destul de dezvoltată mai ales pe versantul stâng expus spre Sud.

Speciile forestiere, care intră în compunerea pădurilor, sunt destul de numeroase. Se găsește mai întâiu fagul, mai ales în jumătatea inferioară a basinalului, căruia i se adaugă bradul și molidul în părțile superioare ale versanților și mai ales pe fețele nordice. Pe măsură ce se pătrunde spre origina văii, fagul cedează locul bradului și molidului. Dar ceea ce constituie particularitatea vegetației forestiere din acest basinal este prezența laricelui și a pinului silvestru în muntele Târnovul și vecinul său și a unei importante stațiuni de pin cembra spre izvoarele râului, stațiune care a fost semnalată într-unul din caietele precedente ale revistei. Seria speciilor lemnoase cele mai de seamă din acest basinal se completează cu pinul țării. Până acum, în literatură, pinul țării nu a fost menționat din această vale decât dintr-un singur punct și numai o singură tufă. D-l Haralamb urată însă că se găsește în multe puncte ocupând suprafețe întinse.

Această specie se cantonează în acest basinal pe versantul drept expus spre Nord. Pornind de la gura văii, se găsește mai întâiu sub formă de păcuri mai mult sau mai puțin întinse, uneori detașate de limita superioară a pădurii. Astfel se află în munții Groșetul, Coșana, Funigelul și Gropile, situați pe partea dreaptă a râului Repedeș, munți cu expoziție nordică. Apoi, trecând pe fața care atâră direct în Latorița, îl regăsim puțin răspândit în munții Borogiana, Huluz și Turcinu, tot pe expoziții nordice. Incepând din Curmătura Oltețului, pinul țării începe să se cantoneze și pe alți versanți (vest sau est și chiar sud), starea de izolare dispărând și transformându-se într-o udevărată zonă compactă și legată de partea superioară a pădurii de molid, se întinde astfel în munții Igoiul, Galbenul, Bălescu, Cioara, Undele. Muntele Mare și Muntele Mic, acest din urmă munte gășindu-se la origina văii unde pinul se găsește în buchete chiar pe fundul văii. Alitudinal în unele părți zona ocupată de pinul țării ocupă 200 m, ceea ce face să se restrângă mult zona alpină.

Pe culmea de munți care separă Latorița de Lotru, deosebit se găsește mult pin țării, tot pe fața expusă spre nord, care atâră însă în Lotru. Pe fața sudică ce se scurge în Latorița, se găsește doar în câteva puncte. Astfel poate fi văzut în muntele Coasta Benghiu de la origina văii într'un singur loc, spre creastă, venii din aproape în aproape de pe fața nordică a muntelui Bora. Apoi se mai găsesc câteva exemplare în muntele Petrimănuș pe o față nordică formată de pârâul cu același nume.

T. Bălănică

ACUM 50 ANI.

Acum 50 de ani (1894), Revista Pădurilor intra în anul al IX de apariție. Se tipăria lunar în 32 de pagini, formatul actual (ca circa 1700—1800 litere), la tipografia „Gutenberg”, J. Göbl (Str. Doamnei 20).

Prețul abonamentului era de 12 lei pe an. Pentru membrii societății și școlari însă, numai 10 lei pe an.

Surprinzător că la început de an nu scria nici un rând retrospectiv despre ceea ce numim noi acum „Anul forestier precedent...”.

Se publicau 2—3 articole, informații, date de seamă despre excursii în țările vecine, traduceri, note bibliografice și în ultima pagină buletinul meteorologic al lunii precedente.

Scriau, pe vremea aceea:

Petre Antonescu — era șef al Cerc. silvice T. Severin — despre „Pădurile Tării” — pledațiile pentru stăvilirea defrișărilor.

Ernest Gheorghiu — șef de ocol la Bistrița — un Memoriu asupra modului de exploatare a pădurilor de rășinoase rare cu mult fag în amestec și asupra rezultatelor obținute; asemenea asupra transformării masivelor de fag din regiunea de munte în masive de molii. Despre pepiniere și despre vânzările din produse accesorii.

Fl. Danilăscu — din Serv. Domeniilor Corănești — Date de seamă asupra Excursiilor din Bucovina.

George N. Nicolae traducea: O excursie forestieră în Vosgi din „Revue des Eaux et Forêts” de Emil Mer.

La rubrica „Vădități științifice” se scrie despre „Iptrea herăstraelor panglică”.

La Informațiuni se anunță că:

1. Biroul redacției Rev. Pădurilor și al Consiliului de Administrație al Soc. Progresul Silvic a fost înzestrat cu mobilierul necesar, prin grația lui Kalinderu, pres. Societății.

2. S'a hotărât să se țină în cursul anului 1894 în luna Februarie, o serie de trei conferințe și anume:

1. *Păsăreanu* — profesor la Craiova — „Plante vențipoase în păduri și holde”.

D. Ionescu-Zane — silvicultor, Pitesti — „Starea fizică a pădurilor noastre”.

M. Tănăsescu — subinspector silvic Câmpulung — „Regimul silvic și aplicarea lui”.

3. Ministrul Agr. și Dom. P. P. Carp, depunea pe biroul Camerei Deputaților proiectul de lege pentru modificarea totală a Codului silvic.

4. La Ministerul Agriculturii și Domeniilor se lucra la organizarea Serv. Silv. al Statului.

La „bibliografie”, se semnala cartea lui M. Rădulescu, inspector silvic, „Câteva cuvinte asupra regenerării pădurilor de munte în România”.

Ultima pagină pe Ianuarie 1894, se incheie cu „Buletinul Obs. meteorologice”, pe luna precedentă, la București.

* * *

In Februarie apar două nume noi în paginile Rev. Pădurilor:

A. M. Delaport scrie despre „Echilibru între domeniul agricol și cel forestier”, unde se arată necesitatea unei statistici, necesitatea de a studia lucrările și teoriile altora dar să nu se uite proverbul român: „de toți să ascuți, dar din munte să nu-ți ieși”.

St. Hepites — directorul Inst. Meteorologic — publică o Conferință ținută mai înainte la Soc. Progresul Silvic, despre „Prevederea timpului”.

In rest se continuă cu „Darea de seamă asupra excursiilor din Bucovina” și a „Excursiei forestiere în Vosgi”. Se reproduce deasemeni un articol al lui P. Antonescu „Conservarea pădurilor țării”, din altă publicație.

La „Informațiuni” se anunță trimiterea în străinătate, pentru studii de specializare, a 4 silvicultori din Serviciul Statului:

P. Antonescu — subinsp. silvic — în Austria; P. Grunau — subinsp. silvic — în „Francia”, ambii pentru lucrări de amenajarea pădurilor;

V. Pretorian — subinsp. silvic — în „Francia”; Olivier Marenzeler — guard general silvic — în Austria, pentru lucrări de stingerea torenților.

T. Bălăntoă

CINEGETICĂ

● Anul vânătoresc 1943.

Zeul Marte a continuat să-și desfășoare opera distrugătoare de bunuri și de vieți omenești și în anul 1943. Speranțele puse la începutul acestui an într-o revenire la vreme de pace nu s'au realizat.

Viața cinegetică a fost și ea puternic influențată de starea de război. O mare parte a vânătorimii nu a putut savura plăcerile nobilei îndeletniciri a zeiței Diana și a admira frumusețile fără pereche ale peisagiului românesc, deoarece a fost chemată să lupte tocmai pentru apărarea acestui pământ.

Situația mijloacelor de transport, indispensabile pentru a se putea practica vânătoarea, a fost sensibil ameliorată dacă ne referim la tren, menținându-se însă același regim sever la transportul cu automobilele. Dacă adăugăm la aceasta și obișnuința vânătorimii de a renunța la confort, putem spune că în anul trecut, lipsa mijloacelor de transport a fost mai puțin simțită decât în 1942.

Nu același lucru se poate spune despre acordarea permiselor de port-armă de vânătoare. Legea asupra portului și vânzării armelor s'a găsit la

inceputul aplicării ei. Diferitele autorități provinciale chemate să o aplice n'au procedat uniform, ci în dorința de a selecționa cât mai sever pe cei care vor avea dreptul de a purta armă, au cerut multe formalități pe care vânătorimea numai cu multă osteneală le-a putut împlini. Și mai grea a fost situația vânătorilor în vârstă sub 35 ani. Nădăjduim că în al doilea an de aplicare, formalitățile vor fi simplificate spre binele și al vânătorilor și al autorităților care au sarcina de a acorda permisele.

După cum era de așteptat, starea de război a îngreuiat mult obținerea de cartușe și arme de vânătoare. Importul de arme este redus la minimum, iar cartușele se obțin din ce în ce mai greu. Nu mai vorbim de preț, care s'a dublat față de anul trecut, ajungând până la 180 lei cartușul armei de vânătoare cu alicie cal. 12. Cooperativa vânătorilor care în anul 1942 a desfășurat o activitate extrem de utilă procurând membrilor ei cartușe bune și ieftine, în anul 1943 din cauza greutăților de import, n'a mai putut veni în ajutorul vânătorimii ca în trecut. Și mai greu se pot obține cartușe pentru armele ghintuite fabricate în țările cu care ne găsim în răzoi.

În ce privește efectivul de vânat, din partea de Vest a Țării ne vine vestea că lepurii al căror număr scăzuse catastrofal în anii 1940 și 1941, a ajuns în 1943 aproape normal. În urma iernii ușoare 1942/43 în acea regiune, o îmbunătățire s'a produs și în efectivul de fazani, putându-se dubla numărul celor împușcați. Am fi fericiți să ne vină aceleași vesti bune și despre potârnicchi.

La munte, s'a produs fenomenul obișnuit în timp de război: înmulțirea lupilor, având repercusiuni păgubitoare pentru efectivul de cervidee. Lipsa de stricinină de bună calitate, criza de personal datorită stării de război și — fără îndoială — lipsa unei acțiuni de combatere generalizată și nu sporadică au favorizat accentuarea acestui flagel.

După cât știm, cel mai puternic cerb împușcat în anul 1943 este cel doborât la 9 Octombrie 1943 de D-1 ing. șef silvic Nicolae Goția, în muntele Chimu — Ocolul silvic Intorsura Buzăului, jud. Brașov. Comisiunea de patru membri care a evaluat la București acest trofeu, la trei luni dela doborâre, i-a acordat 213,32 puncte după formula originală Nadler. Este un cerb care va figura cu cinste la oricare expoziție internațională.

În sectorul oficialității vânătoarești, s'a urmărit consolidarea organizării exterioare (onorifice), numindu-se restul de inspectori județeni și de plasă și schimbând pe cei care nu s'au dovedit corespunzători însărcinării primite. Deasemenea, s'a lucrat la introducerea noilor formulare de situații și registre la Inspectoratele de județ. Timpul de aplicare este prea scurt pentru a ne putea pronunța asupra rezultatelor.

În a doua jumătate a anului 1943, s'a lucrat intens la pregătirea unei legi a vânătoarei. Până la sfârșitul anului, anteproiectul încă nu primise forma definitivă, încât nu ne putem exprima părerea asupra lui. Nădăjduim însă că va cuprinde dispozițiuni întemeiate pe dreptate, tinzând la armonizarea intereselor vânătoarei cu ale silviculturii și agriculturii și netezind asperitățile din calea înțelegerii dintre administrațiile chemate să colaboreze la propășirea vânătoarei. Altfel, legea va rămâne în parte neaplicată, ca orice dispoziție care nu se potrivește împrejurărilor economice, sociale și administrative ale țării.

Direcțiunea Economiei Vânătorului a înființat o școală practică de paznici de vânătoare, care constă din doi ani de practică pe teren, urmată de o lună

de teorie și apoi de un examen. Intenținea era să se primească 50 elevi în anul I, dar din cauza războiului, după cât am aflat, nu s'au găsit reflectanți decât pentru jumătatea locurilor.

Presa cinegetică este singurul sector în a cărui activitate, cu toată starea de război, nu se observă nici o eclipsă. Cele două vechi reviste de specialitate „Carpații” și „Revista Vânătorilor” și-au continuat apariția regulată, deși nu se poate nega existența greutăților de ordin tipografic și al gănirii de colaboratori. „Revista Pădurilor” și „Vlața Forestieră” au rezervat și în acest an pagini pentru problemele vânătoarești. Din nici un număr al acestor două reviste n'au lipsit articole, cronici și informațiuni cu caracter cinegetic. Surpriza plăcută o constituie apariția unei noi reviste de vânătoare „Basarabia vânătoarească” editată la Iamail. Regretăm că n'au apărut, până acum, decât două numere. La Cernăuți revista „Bucovina Forestieră”, nou apărută și ea, are deasemenea pagini rezervate chestiunilor vânătoarești și piscicole. Cine știe cât de greu este să menții chlar și o revistă veche, acela admiră și mai mult curajul camarazilor basarabeni și bucovineni, care în aceste vremuri încep editarea de reviste noi.

Ocupându-ne de vânătoarea în Sectorul silvic, deși ne ferim de a privi lucrurile cu prea mult optimism, constatăm totuși progrese și mai evidente decât la vânătoarea în general.

Vechile societăți de vânătoare „A. V. I. S.” conduse din ingineri silvici, bine consolidate și-au continuat opera de bună gospodărie cinegetică. Vestile care ne vin din provincie sunt deosebit de îmbucurătoare: în sezonul trecut s'au organizat vânători foarte reușiți, unde în afară de frumosele „tablouri de vânat” se strâng și mai mult raporturile cu vânătorii din afară. Corpul. Dat fiind că la multe vânători numărul acestora din urmă este mai mare decât al gazdelor, se înlătură orice bănuială de exclusivism. Cele trei Societăți „A. V. I. S.” tinere: Alba Iulia, Iași și Bucău numărând abia 1—2 ani de existență, după înlăturarea greutăților începutului, au intrat în normal, încadrându-se în aceeași rodnică operă a surorilor lor mai vârstnice.

Casa Pădurilor Statului, care în anul 1941 nu avea decât un singur teren de vânătoare (pădurea Aibeles-Manafu, jud. Vlașca), obține în anul 1943 alte câteva păduri, dintre care în primul rând începe să organizeze două păduri destinate colonizării fazanului (pădurea Hotărani-Romonai și pădurea Bălteni-Vaslui) și alte două pentru cervidee (Calul-Iapa jud. Neamț și Costești-Romani, jud. Vâlcea). Nu-i scapă nici latura piscicolă, deoarece ia în arendă fondul Calul-Iapa și obține, prin cesiune dela un arendaș particular fondul Albac. Nici terenurile de vânătoare, nici fondurile de pescuit nu au decât mediocre condițiuni staționale, motiv pentru care va trebui multă muncă pentru a produce rezultate.

S'a continuat și în anul 1943 acțiunea de a trimite studenți și elevi brigadierei silvici să facă practică, în cursul verii, la Ocoalele silvice cu o gospodărie vânătoarească intensivă.

Studentilor dela Facultatea de silvicultură din București, cari s'au distins la cursul de vânătoare și la practica din cursul verii, li s'au distribuit șase arme de vânătoare, drept premiu.

Administrația Casei Pădurilor Statului și-a întins activitatea și asupra pazei pădurilor Statului cu dreptul de vânătoare nearendat, care — după cum se știe — nu aveau organe de pază proprii.

Interesul pentru vânătoare a colegilor noștri crește, și din multe regiuni ale țării ne vin știri îmbucurătoare asupra activității lor pe teren vânătoresc.

Incheiem cu exprimarea speranței că anul 1944 va fi anul păcii, care ne va aduce dreptatea românească și odată cu aceasta posibilitatea de a ne revedei frumusețile terenuri de vânat de trei ani cotropite, terenuri ridicate prin osteneală, sacrificiile materiale și pricoperea vânătorilor români.

Vasile Cotta

EXTERNĂ

● † Profesorul Reinhardt Trendelenburg.

Numărul din Martie 1943, al revistei Holz als Roh- und Werkstoff, a fost închinat memoriei profesorului Reinhard Trendelenburg, căzut în mod erenic pe frontul de război.

Personalitatea profesorului Trendelenburg era foarte cunoscută în lumea științifică din toate țările, lucrările lui trecuseră de multă vreme granițele Germaniei.

Născut dintr-o familie în care obârșie se putea urmări pe bază de probe pînă în a doua jumătate a secolului al 15-lea, fiu al profesorului de Fiziologie dela Universitatea din Berlin, Reinhard Trendelenburg a urmat tradiția unei familii care număra înaintea lui trei generații de profesori universitari.

Terminând studiile silvice la universitățile din Freiburg și München, Trendelenburg pleacă în America ca bursier al lui New-York State College of Forestry în Syracuse (New-York). Acolo lucrează în institutul de Tehnologie a lemnului de sub conducerea profesorului H. P. Brown și Dr. W. M. Harlow dela care învață tehnica atât de înaintată a microfotografiei lemnului, iar dela Prof. Dr. C. Forsyth își însușește cunoștințele din domeniul fizice, și mecanicii lemnului.

Studiile au fost continuate apoi în Forest Products Laboratory din Madison (Wisconsin), unde a început cercetarea lemnului de Douglas.

Intors în Germania își ia doctoratul în 1930 la Universitatea din Freiburg, prezentând lucrarea: „Festigkeitsuntersuchungen an Douglasienholz“. Este prima publicație a lui Trendelenburg în care sunt deja formulate teze foarte importante din domeniul tehnologiei lemnului cum este aceea a deosebirilor de rezistență între lemnul provenit dintr-o pădure virgină și acela rezultat după tăierea ei.

În 1931 este numit la Institutul forestier al Universității din Freiburg unde începe cercetările asupra densității lemnului de molift din diferitele stațiuni ale Pădurii Negre. Scurt timp după aceea lucrează în „Institut für Ausländische und Koloniale Forstwirtschaft“ dela școala superioară din Tharandt, unde începe cercetarea sistematică a lemnelor indigene și exotice. Aci prelucrează datele aflate deja în literatura silvică clasică germană (H. Nordlinger, B. Hartig, G. Janka, R. Weber și alții) și cu ajutorul analizelor de arbori stabilește o nouă metodă de a prezenta grafic însușirile lemnului.

În anul 1935 este numit docent la Universitatea din Freiburg unde predă: „Forstliche Produktionslehre und Holztechnologie“. În acelaș an este numit Oberförster în serviciul silvic din Württemberg și trece ca Regierungsforstrat la Institutul de Cercetări forestiere din Bavaria. În fruntea secțiunii de cercetarea lemnului de pe lângă Laboratorul techno-mecanic al Politehnicei din München, este numit în anul 1940, în vârstă numai de 33 ani, profesor universitar.

Opera științifică a profesorului Trendelenburg este cuprinsă într'un număr de peste 30 de lucrări publicate. Trendelenburg a căutat în cercetările lui să stabilească o punte de legătură între științele silvico-botanice și cele tehnice și mecanice ale lemnului. Lemnul a fost întotdeauna privit în cercetările lui ca un produs biologic al pădurii. Aceasta este trăsătura caracteristică a lui Trendelenburg care prin studiile de bază a fost înainte de toate silvicultor.

Cu toate acestea, chiar la începutul activității lui s'a preocupat în domeniul lemnului și cu chestiuni pur tehnice. Astfel el tratează în articolul „Die Härteprüfung der Hölzer“ în 1933 de problema încercării durtății lemnului, punând pentru prima oară în comparație încercările după Brinell și Janka, pronunțându-se în favoarea celui dintâi.

În cadrul asociației „Fachausschuss für Holzfragen beim Verein Deutscher Ingenieure und Deutschen Forstverein“, prezintă la Congresul din Decembrie 1932 o conferință intitulată „Ein Vergleich von Pitschpine und einheimischen Kiefernholz“. Tema care se punea era folosirea lemnului indigen de pin în locul celui american importat, la construcția turnurilor de radio. Trebuia găsită în primul rând o metodă de a compara cele două specii forestiere. Trendelenburg arată cu ajutorul curbelor așa numite de frecvență cum variază densitatea lemnului de pin, cu care prilej folosește și cercetările anterioare ale lui Schwappach. Densitatea este una din însușirile caracteristice ale lemnului pentru cele mai multe din însușirile lui și în special pentru rezistență. El cercetează cu acest prilej relațiunea între densitate și rezistența lemnului și influența pe care o are asupra lor mărimea creșterilor anuale. El ajunge în concluzie finală să stabilească că și cu pinul indigen se poate ajunge, printr'o alegere corespunzătoare scopului, la un material asemănător ca rezistență și greutate cu cel de pin american. De altfel și cantitatea mare de asemenea material de calitate superioră este rezultatul mai mult al unei sortări decât al condițiilor naturale de creștere al speciei.

Problemele de creștere și formațiune a lemnului cu însușirile și defectele lui, în funcție de clima generală și locală, constituiesc preocupările lui esențiale.

Intrucât în cadrul acestor rânduri nu putem trece la o analizare mai amănunțită a lucrărilor lui atât de interesante, voi reda pe scurt factorii de care depind însușirile tehnologice ale lemnului așa cum au fost stabiliți de Trendelenburg, și care stau la baza cercetărilor biologice ale lemnului:

I. Factori interni:

a) specie lemnoasă:

1. deosebiri dela individ la individ;
2. deosebiri de rasă;

b) vârsta

c) porțiunea de trunchiu.

II. factori externi:

a) factori naturali:

1. zona de creștere (clima generală),

2. stațiunea (clima locală);
- b) factori variabili:
 1. înfemeierea arboretului,
 2. îngrijirea arboretului
 3. îngrijirea solului.

Trendelenburg a căutat să introducă o sistematizare în diferitele elemente care pot fi cercetate cu privire la însușirile tehnologice ale lemnului, ajungând astfel la un fel de program de cercetare biologică a lemnului. El caută să stabilească norme după care să se exprime însușiri în vederea comparării datelor. Din acest punct de vedere Trendelenburg are meritul de a fi verificat un material foarte prețios, deja existent, dela cercetătorii anteriori, așa cum am mai arătat. Cercetările de biologie a lemnului trec astfel pe primul plan alături de cercetările chimice și fizico-mecanice ale lemnului.

Trendelenburg s'a impus în lumea cealaltă a inginerilor unde îl găsim prezentând lucrări la congrese sau conlucrând pentru rezolvarea chestiunilor puse lemnului, cu chimiști sau alți tehnicieni.

Opera capitală a lui Trendelenburg o constituie bineînțeles cartea „Holz als Roh- und Werkstoff, rezultatul unei activități de 20 de ani, apărută în 1939 și de care m'am ocupat mai pe larg chiar imediat după apariție în paginile acestei reviste (Rev. 1939, pag. 1).

O lucrare deasemenea cunoscută încă de multă vreme și la noi a fost atlasul cu secțiuni transversale ale speciilor europene „Das Holz des forstlich wichtigsten Bäume Mitteleuropas“ 1932, cu o cheie de determinare a speciilor, scos în colaborare cu M. Seeger, folosită curent în determinarea speciilor după criterii macroscopice cu ajutorul unei lupe cu mărire 15 sau 20 ori.

R. Trendelenburg publică lucrări în numeroase reviste ca: Allg. Forst. u. Jagdzeitung, Zeits. f. Forst. u. Jagdwes, Forstarch, Silva, Dtsch. Forstwirt, Bauwelt, Thar. Forstl. Jb., Zeitschrift VDI, Zellstoffasser, Bayerland, Papierfabrikant, Mitt. d. Fachausschusses f. Holzfragen, Mitt. aus Forstwirtschaft u. Forstwissenschaft, Holz als Roh- und Werkstoff, Dtsch. Holzanzeiger și Z. Weltforstwirtschaft.

Trendelenburg a fost nu numai un om de știință ci și un bun soldat. Pe câmpul de luptă s'a distins în lupta de încercuire dela Wjasma, fiind decorat cu crucea de fier clasa II-a.

Sacrificiul suprem îl face în anul 1941, în ziua de Crăciun, când este rănit în timpul unei acțiuni de recunoaștere în jurul Moscovei. Ne putând fi evacuat în spatele frontului, a fost ajuns de inamic și rănit mortal. Scarta a fost nemiloasă cu el hotărându-i un sfârșit atât de tragic.

Trendelenburg a fost un bun camarad de lucru, un suflet cu adevărat nobil. Cel ce scrie aceste rânduri l-a cunoscut personal, lucrând alături de el timp de aproape 2 ani. Nelipsit zi de zi din laborator, încurajând și ajutând pe doctoranzi în mersul cercetărilor, era printre cei mai iubiți profesori.

Atmosfera de perfectă camaraderie în care se găsea atât cu doctoranții cât și cu studenții, făcea ca la sfârșitul unui semestru de lucrări practice profesorul să trăiască și câteva ore de intimitate cu studenții în cadrul unei reuniuni care avea loc la laborator.

Clipele trăite nu pot fi uitate. Ele îți umplu sufletul de dragoste pentru acela care te leagă nu numai un sentiment de admirație.

Ing. Dr. Eugen Vintilă

R E C E N Z I I

CĂRȚI

HEROIU TR.: *Le Forste della Romania* (Pădurile României). București, 1943, pag. 33, „Amicizia Italo-Romana”, Biblioteca informativă.

Există un gen de literatură forestieră deja zăcat în noi, dar insuficient dezvoltat: acela al monografiilor, fie în românește, fie într-o limbă străină curentă cititorilor culți. Cât de mare folos aduc publicațiile din această categorie, profesioniștii și Tării, se vede și din sentimentul de deosebită și înaltă satisfacție pe care-l încercăm cineva atunci când având nevoie de o informație, o află într-o scriere de acest fel, sau când consultând cărți străine găsește de autori români citați fie pentru problemă în sine, fie pentru cunoștințele despre Tera Românească, mijlocite prin publicații în reviste străine și cărți tipărite în țară, dar în limbă străină.

Monografiile forestiere își au o valoare documentară incontestabilă și necesitatea lor a făcut să se nască acest gen de publicații. Pentru a avea o bază în materie de legiuiri, pentru studii de ansamblu pentru informație pur și simplă atunci când este vorba de relații între domenii de activitate sau între țări, monografiile fac unul din serviciile cele mai utile. Orice s'ar spune despre înălțături, despre o activitate pe teren, cartea rămâne ceea ce este și măsoară într-o țară titlul de „țară de cultură”.

Afirmația o consider valabilă și pentru profesione, încât pentru informarea noastră proprie, că și pentru orientarea străinilor, genul trebuie cultivat. Iar orice străduință în acest domeniu trebuie

subliniată și cinstită pentru că servește o cauză mare: cauza Tării. Se vorbește atât de mult astăzi despre o „apartenență” a diferitelor state la nobilă familie europeană. Numai situația geografică să determine această calitate? Este în interesul superior al fiecărei țări să și-o întregască prin contribuții spirituale; și aceasta este posibil, în primul rând, prin carte.

Exemple în acest domeniu există. În biblioteca Societății „Progresul Silviei” cineva se poate informa despre pădurile din Canada („The forests of Canada”, Ottawa, 1933, pag. 36, dată la înălțate de Min. de Interne Canadian), despre pădurile din Polonia („Les forêts en Pologne”, Varsovia 1926, scoasă de Ministerul Agriculturii și Domeniilor polonez), despre pădurile din Elveția („Die forstlichen Verhältnisse der Schweiz”, Zürich, 1925, ediția de Soc. Silvicultorilor Elvețieni. Are în anexă codul silviculturii elvețian și un vocabular tehnic silviculturii în limbile germană, franceză, italiană), despre pădurile din Bulgaria („La forêt bulgare”, Sofia, 1934, pag. 103, cu numeroase fotografii de arbori și păduri. Textul bulgar, are rezumat în limba franceză și germană), etc.

La noi, în afară de cartea D-lui Prof. Esculescu: „Zonele de vegetație lemnoasă”, avem despre pădurile din România, până acum, broșura de 80 pagini, scrisă în limba franceză și tipărită la București în 1932, de D-nii D. A. Surlan și G. Ionescu, anume: „Les conditions forestières de la Roumanie”, singurele publicații pe care le puteam pune la îndemâna forestierilor și econo-

meșterilor străini, cari voriau să se orienteze în materie de economie forestieră română.

La aceste publicații vine să se adauge încă una recentă: broșura D-lui Inginer Consilier silvic Dr. Tr. Heroiu, tipărită în 1943 de Societatea „Amicitzia Italo-Romana”, în cadrul colecției numită „Biblioteca Informală”. În cele 35 pagini, autorul informează pe cititorul de limbă Italiană despre caracteristicile principale ale avuției forestiere românești: distribuția pădurilor, situația, clima, suprafața ocupată, speciile mai importante, felul proprietății, producția, starea pădurilor, vânătoarea, administrația silvică, învățământul, comerțul și industria lemnului, comerțul lemnului și derivatele lui cu Italia, etc. O hartă a pădurilor României (toponimia în românește!) 5 grafice, 6 tabele și 6 fotografii exemplificate și rezumă materialul documentar din cuprinsul broșurii.

După cum se vede și din denumirea bibliotecii în colecția căreia este tipărită broșura D-lui Ing. Cons. Silvic Dr. Tr. Heroiu are scopul de a informa. În consecință trebuia să fie cât mai mult condensată pentru a atrage pe cititor, asociația „Amicitzia italo-romana” urmărind menținerea și dezvoltarea legăturilor de amicitie și cunoașterea reciprocă între cele două națiuni.

Cred că în forma aceasta, broșurile destinate străinătății sunt cu adevărat citite, încât în ultimă analiză, Țara este servită, iar autorul poate avea satisfacțiunea unei îndatoriri împlinite. Dar, în afară de aceasta, realizările menționate oferă posibilitatea unei monografii forestiere a României (într-un viitor nu prea îndepărtat) în proporții mai mărețe, mai bogate în fotografii, prezentând valoarea științifică, dar făcând și operă de informare și orientare a străinilor, ca și a băștinaișilor.

T. Bălăntică

GIURESCU C.: *Harta Statului Constantin Cantacuzino. O descriere a Munteniei la 1700.* București, 1943. M. O. Imprimeria Națională. 28 pag. + 1 hartă. Extras din „Revista Istorică Română” vol. XIII, (1943).

Tradiția dă o componentă psihică de cea mai mare valoare în complexul numit prestigiu, demnitate, etc., fie că este vorba de o națiune, o profesiune ori numai de o familie pur și simplu. De aceea, oricine are un simț pentru această însușire nu se poate să nu înregistreze cu satisfacțiune orice dovadă de înalte preocupări ale înaintașilor. Încât studiile istorice în acest domeniu servese o cauză mare și prin urmare e indicat să le semnalăm, cel puțin, camarazilor.

În ce ne privește, când mai târziu, cineva dintre inginerii silvici se va ocupa cu o istorie a pădurilor și silviculturii în Țara Românească, harta Statului Constantin Cantacuzino îi va fi de folos în furnizarea anumitor informații. În adevăr, harta înfățișează Muntenia sub mai multe aspecte (desigur în tehnica epocii) și anume: fizic, economic, politic și arheologic. Pădurile sunt arătate, în cele trei regiuni orografice (munte, deal, câmpie) sub forma de grupuri de copaci, ocupând o bună parte din suprafața Țării, ca masive compacte în multe județe și ca păduri de mai mică întindere în rest.

Cine a umblat mai mult teren și cunoaște în detaliu actuala întindere a suprafețelor păduroase din Țară, poate verifica mai ușor în ce măsură mai există masivele din Mehedinți: Est Cerneți, dintre Strehaia și Bârbol, Est Bârbol, Nord Glogova, Nord Strehaia etc.; din Gorj: în partea de Nord a județului, între Jiu și râul Bâii de Fer, etc.; în Dolj: Nord Belciu; dealungul Oltului, din Munți și până la vărsare, pe ambele maluri; în Vâlcea; în Argeș: între Olt și Topolog, N W și S W Pitești; în Teleorman: trei masive Est Cotmana; în Vlașca: în jur de mănăstirea Gla-

vacioc; în Ilfov: NE, E și SE București, etc., etc.

Iar cinci dintre noi se ocupă cu studiul hărților, topografiei, etc., nu poate să nu înregistreze în istoricul acestor lucrări în Țara Românească această lucrare a Stolnicului, prima operă cartografică a unui Român cu privire la Muntenia, întocmită la sfârșitul secolului 17-lea, și care, după părerea D-lui Prof. Giurescu, este un monument al genului.

Inginerul silvic, ca oricine care în activitatea lui are un strâns contact cu pământul Țării, posedă un simț particular pentru istorie și va căuta să aibă în biblioteca lui, alături de harta Moldovei alcătuită de Dimitrie Cantemir și harta Munteniei întocmită de Stolnicul Constantin Cantacuzino

T. Bălăneală

TRAIAN SĂVULESCU: *Inceputurile științei în România: Botanica*. Din publicațiile Academiei Române, 1943. 60 pag. + 10 planșe, format 17/25 cm. Preț 153 lei.

Incepem această recenzie cu reproducerea paragrafului dela sfârșitul broșurei, pentru faptul că în el găsim expres scopul și gândul ce l-a avut d-l Prof. Săvulescu când a scris această inspirată broșură de adevăr și înaltă simțire pentru trecutul științei botanice în România:

„De aceea privirile către trecut ne sunt foarte de folos: ele ne îmbogățesc mintea cu învățăminte prețioase, ne umplu inima de fierbinți nădejdi și dau puternice îmbolduri pentru viitor. Depănând firul faptelor trăite ajungi fără să vrei până la izvorul nesecat de virtuți și daruri ale poporului, până la matca genitorii a tuturor manifestărilor originale și înțelegi că înfăptuirile oricât de strălucitoare, din orice epocă, nu răsar singuratec și nici nu stau neînlănțuite”.

La începutul broșurei, d-l Prof. Săvulescu ne arată pe primul cercetător

și cunoscător al florei românești: țărânul român, recunoscut ca foarte dotat în această privință. Așa s'a ajuns ca poporul român să folosească 5000 numiri de plante, raportate la 3000 specii botanice. După ce ne amintește de primele vocabulare publicate în limba română, conținând numiri de plante, cum sunt: Catalogul preotului calvin Benkő (1783), Dicționarul de științe naturale al lui G. Șincai (1808—1810), Lexiconul dela Buda din 1823, Vocabularul lui Cipariu în limba română, latină, germană și maghiară (1847) ajunge la Vocabularul lui Zach C. Panțu: „Plantele cunoscute de poporul român”, apărut în 1906. Acesta rămâne pentru multă vreme neîntrecut.

Ocupându-se de începuturile botanicii științifice, autorul ne arată pe rând pe toți călătorii străini cari au strălătit țara noastră observând flora și culegând date asupra ei, ca Marsigli, Spallanzani, Sertini... și mulți alții. Ne amintește de ardeleanul C. Manolescu, care la 1835 publică în revista „Flora” o listă de 142 plante recoltate din Balcani și Rhodope. Primul român care publică o lucrare de botanică într-o revistă străină.

Pe rând sunt luate toate provinciile Țării arătându-ne cercetătorii mai de seamă. Asupra lui I. Brândză se oprește autorul mai mult. „El este considerat ca celitorul celor dintâi: așezăminte botanice din țara noastră”. Brândză spune mai departe d-l Prof. Săvulescu: „trebuie considerat ca întemeietorul terminologiei botanice în limba românească”. Operile capitale ale D-rului I. Brândză sunt: *Prodromul Florei României* (1879—1883) și *Flora Dobrogei* (1898).

În același timp cu D. Brândză trăiește un alt mare botanist: D. Grecescu. El publică lucrarea de mari proporții: *Fossila și de botanici străini: Conspectul Florei României* (1898). Grecescu, spune d-l Prof. Săvulescu, este primul român care a încercat o clasificare originală a plantelor. Tot el pune bazele fitogeografiei românești.

Alături de acești doi titani ai botanicii românești, figurează în mod demn născădeanul Florin Porcius și bucovineanul Procopoianu-Procopovici.

Un sentiment de adâncă pietate față de botaniștii noștri cari au tras primele brazde în ogorul înțelenit al botanicii românești, străbate dela început până la sfârșit această broșură.

Această răscolire a trecutului, pe lângă latura morală ce conține prin recunoștința noastră față de înaintași, mai are o latură mare, latura educativă pentru tineretul nostru. Recunoașterea meritelor juste ale celor dispăruți constituie pentru tineret un îndemn la lucru, sporindu-le energia necesară pentru împliniri mai mari și mai durabile.

Astfel cum este scrisă această broșură, cu multă simțire, aș putea spune cu multă insuficiență, captivantă în așa măsură că odată începută nu o mai lași din mână înainte de a citi ultimul rând, este pentru tineretul nostru o lectură din cele mai plăcute și instructive — pentru ca și ei să spună mai târziu:

„Talantul încredințat generațiilor ce v'au urmat, nu a fost îngropat să ruginească, nici fără chibzuială irosit, ci cu grijă folosit pentru luminarea neamului cu lumina Adevărului și înălțarea lui spre culmile biruinței, prin Știință, urmându-vă pilda”.

Anton V. Rădulescu

REVISTE

Holz als Roh- und Werkstoff.

Anul 6 (1943), Caietul 4 (Aprilie).

Arvo Ylinen:

Über den Einfluss der Rohwichte und des Spätholzanteils auf die Brinellhärte des Holzes.

Asupra influenței densității și proporției de lemn târziu asupra durtății Brinell a lemnului.

Până acum între durtatea Brinell și densitatea lemnului s'au stabilit funcții exponențiale. Autorul arată că relația este mai bine exprimată printr'o funcție lineară.

Se expune demonstrația teoretică a acestei funcțiuni.

W. Klauđitz:

Zur Technologie verholzter pflanzlicher Zellwände. Vergleichende papier-technische Untersuchungen an Nadel- und Laubholz Zellstoffen.

Despre tehnologia pereților celulari vegetali lignificați.

Cercetări comparative asupra materiilor celulozice de rășinoase și foioase din punct de vedere al tehnicii fabricării hârtiei.

Se expun rezultatele încercărilor comparative cu hârtie obținută din materii celulozice din diferite rășinoase și foioase. Se dovedește că rezistența la tracțiune a hârtiei nu depinde de lungimea fibrelor, ci de rezistența la tracțiune a acestor fibre și de însușirea lor de a se lipi unele de altele. Această din urmă însușire este mai mult funcție de însușirile morfologice (ex.: suprafața

exterioră a fibrelor) și chimice ale elementelor componente din materia celulozică.

Dintre speciile indigene moliftul, pinul, plopul, mesteacănul și arinul, prezintă însușirile acestea în măsură a da hârtie bună.

Fagul nu are însușiri bune pentru hârtii superioare.

Bruno Schulze:

Einheitliche Begriffsbestimmungen aus dem Holzschutzgebiet.

Definirea unitară a noțiunilor din domeniul conservării lemnului.

Autorul arată confuziile ce se produc din cauza cuvintelor și expresiunilor noi, încă ne precis definite, din domeniul conservării lemnului. Propuneri de fixare a noțiunilor.

C. Kersten:

Ingenieurholzbauten aus neuerer Zeit. Konstruktion Ingenieurholzbau in dem letzten Jahrzehnt.

Se dau exemple de construcții în lemn (chale deschise și închise, hangare, poduri, schele de construcții, etc.).

Mici comunicări:

Industria de fibre artificiale în Italia.
Intreprinderile forestiere din Croația.
Producția de plută în spațiul mediteranean.

Norme noi.

Fabricarea materialelor tanante din coajă de molift în Danemarca.

Prescripțiuni pentru cărbunii din lemn necesari generatorilor în Spania.

Producția de materii celulozice în Argentina în 1941.

Situația materialelor celulozice a Spaniei în 1941.

Fabrica de zaharificare a lemnului în Finlanda.

Revista patentelor anunțată și aprobată.

Referate asupra literaturii. Sunt cuprinse 22 referate asupra literaturii nou apărută în domeniul tehnologiei lemnului.

Anul 6 (1943), caietul 5/6 (Mai—Iunie).

W. Kuch:

Der Einfluss des Feuchtigkeitsgehaltes auf die Festigkeit von Voll- und Schichtholz.

Influența umidității asupra rezistenței lemnului masiv și lamelat.

Se expun rezultatele încercărilor făcute cu lemn masiv de pin, frasin, fag și fag lamelat încleiat cu film pentru determinarea influenței variației de umiditate în spațiul higroscopicității asupra rezistențelor la compresie, îndoire și încovoiere, precum și asupra deformațiilor produse, de eforturile respective.

Rezultatele diferă în parte de cele de până acum.

W. Bavendamm:

Über den Einfluss des Durres von Holz auf seine Plattenfähigkeit.

Asupra influenței uscării lemnului asupra posibilității de a fi atacat de ciuperci.

Încercările făcute de autor cu lemn de fag și pin (alburn și duramen) uscat până la 105° C. au arătat că lemnul uscat astfel cade pradă atacului de ciuperci la fel cu cel uscat la aer.

Nămăi la atacul de *Polystichus versicolor* s'a observat o excepție.

A. Kalnins:

Schnelle Holz Trocknung im Freien und kleineren Tischlereien.

Uscarea rapidă a lemnului în aer liber și în tâmplării mici.

Se expun procedee de uscare rapidă a scândurilor în aer liber și se arată

modele de uscătorii mici pentru uzul atelierelor de tâmplărie.

A. Trache:

Tafel zur unmittelbare Bemessung von Holzbalken auf Biegung und Durchbiegung.

Tabele pentru dimensionarea imediată a grinzilor din lemn după rezistența la încovoiere și săgeata de deformare.

Tabele de dimensionare a grinzilor întocmite mai simplu decât cele de până acum. Expunerea bazelor teoretice ale acestor tabele.

Mici comunicări:

Publicațiile Comitetului Internațional de Silvicultură.

Institut pentru chimia textilelor.

Aprovizionarea Suediei cu lemn pentru fibre și foc.

Inființarea unei fabrici de celuloză în România.

Fabricarea materialelor celulozice pentru mătasea artificială în Slovacia.

Material artificial nou pentru confecționarea tuburilor în U. S. A.

Procedeu nou de fabricarea zahărului din lemn în Finlanda.

Revista patentelor anunțate și aprobate.

Referate asupra literaturii. Sunt cuprinse 88 referate asupra literaturii nou apărută în domeniul tehnologiei lemnului.

Tabelă cu însușirile și întrebunțările lemnului de castan comestibil.

Anul 6 (1943), caietul 7 (Iulie).

A. Frey-Wyssling:

Weitere Untersuchungen über die Schwindungsanisotropie des Holzes.

Cercetări în continuare asupra anisotropiei contragerii lemnului.

Se expun rezultatele cercetărilor pentru stabilirea cauzei contragerii mari a lemnului în sens tangențial față de aceea în sens radial. Grosimea diferită a lamelei mijlocii în cele două sensuri explică diferența de contragere.

H. Gläser:

Die Aufbereitung von Generatorholz.
Prepararea lemnului pentru gazogene.

Randamentul folosirii lemnului în gazogene depinde de mărunțirea și uscarea lemnului.

Se arată procedeele și mașinile necesare preparării lemnului pentru gazogene.

L. Kummerer și H. Holb:

Die chemische Nachprüfung der Feuerschutzimprägnierung von Dachstühlen.

Încercarea chimică a impregnării contra focului podurilor de case.

Autorul discută metodele și procedeele de până acum pentru încercarea materialelor ignifuge și expune metoda sa de a face analiza chimică a rumegușului luat din grinzile impregnate. În felul acesta se poate face o determinare cantitativă a substanței folosite.

Mici comunicări:

Situația arborilor fructiferi opti a da fructe în 1943.

Progresul cercetărilor tehnice în Suedia.

Noile norme croate pentru lemn.

Norme noi (DIN).

Colecția de lemne a universității din Yale.

Lista substanțelor prezervative ale lemnului.

Valoarea indicilor de calitate a lemnului în avioanele sovietice.

Revista patentelor anunțate și aprobate.

Referate asupra literaturii. Sunt cuprinse 72 referate asupra literaturii nou apărută în domeniul tehnologiei lemnului.

Tabelă cu însușirile și întrebunțările lemnului de platan.

N. Ghelmezii

Journal forestier Suisse.

Nr. 12/1943.

M. Petitmermet:

L'activité du Centre international de Sylviculture. (6 pag.).

Autorul, care este delegatul Elveției în Centrul Internațional de silvicultură cu sediul la Berlin, face o dare de seamă asupra activității acestei Instituții Internaționale, dela înființarea ei, adică din 1939 și până azi.

Autorul stăruie mai mult asupra lucrărilor celei din urmă reuniuni, care a avut loc în Slovacia în Septembrie 1943.

F. Aubert:

Et l'après-guerre? (3 pag.).

După războiu, omenirea și economia ei se vor stabili pe alte baze. De aceea trebuie să ia măsuri pentru prevenirea și îndulcirea crizei ce se va produce în vederea adaptării la noua ordine. Noile metode vor avea probabil la bază o punere în valoare mai profundă a produselor lemnoase. Va trebui să se industrializeze și să se organizeze scurgerea, pe baze noi, nu numai satisfăcând comerțul ci și înteresându-l. Trebuie menținut interesul pentru lemn pe care l-a arătat în mod deosebit războiul.

H. Burger:

La végétation, le sol et la texture en eau de ses couches supérieures, dans le bassin d'alimentation de la Baye de Montreux. (2 pag.).

Urmarea și sfârșitul unui studiu publicat în numerile anterioare ale acestei reviste.

Se dau cifre privind scurgerea superficială pe un sol de pădure de molid, un sol supus pășunatului timp de 30 ani și pe un sol pășunat tipic.

Sam. Aubert:

Silhouettes de fayard. (3 pag.).

Asupra siluetei fagului, în diferite circumstanțe.

H. Etter:

Pin de montagne au Val Mora.

O pășune cu acest nume, pe teritoriul comunei Münster în Cantonul Grisons.

Inițial valea nu cuprindea decât un procent mic de împădurire, speciile dominante fiind cembra și melezul. Acestea au fost exploatare locul lor fiind luat de pinul de munte (târșitor), care este socotit de autor, drept un pionier, ca un stadiu de trecere la forma imităată, care a fost cembra.

Ch. de Lassuchette:

En France, l'organisation forestière, au sein de la corporation nationale agricole, est réalisée. (2 pag.).

Ojcs:

L'hérédité en sylviculture. (1 pag.).

Nr. 1/1944.

E. Müller:

Les dommages causés par le gibier aux plants forestiers. (7 pag.).

În Elveția sunt regiuni unde vânatul face mari ravagii în pădure, uneori de așa natură încât regenerarea nu se mai poate face. Vânatul cel mai păgubitor este căprioara.

Inspekția federală a pădurilor a organizat în 1943 o serie de excursiuni, la care au luat parte forestieri și vânători, ca să cerceteze unele din aceste regiuni și să afle remediile de aplicat. S'au văzut cu acest prilej și diferite mijloace folo-

sile pentru apărarea pădurii. Mijlocul însă cel mai sigur este imputinarea vânătorului până la numărul îngăduit de puțința pădurii de a-l hrăni.

Autorul articolului arată că în pădurea naturală pagubele făcute de vânat sunt minime.

Ed. Buchet:

Les champignons comestibles de nos forêts. (4 pag.).

Se arată interesul pentru cunoașterea ciupercilor comestibile. Se indică ceva literatură în această privință. Apoi se dă o clasificare a ciupercilor din grupurile: Ascomycete și Basidiomycete.

Articolul are urmare.

Sam. Aubert:

A propos des boisements effectués dans le Jura vaudois. (3 pag.).

Nu este vorba de despăduririle făcute cu scopul de a se obține terenuri de cultură, ci de tăieri de arbori de pe liziere, pășuni, etc.

• • •

La dixième anniversaire de la réserve d'Aletsch (Valais).

În 1933 s'a rezervat 219 ha pădure cu cembra ca monument al naturii și ca rezervă pentru vânat, în cantonul Valais, pădure care era amenințată cu distrugerea. A intervenit în acest scop un acord între liga pentru protecția naturii și comunele proprietare, pe timp de 99 ani, timp cât se va constitui ca rezervație totală.

În apropiere de pădurea Aletsch se găsește rezervația Grimsel cu capre negre.

În rezervația Aletsch s'a putut, până acum creia un stoc de circa 400 capre negre, marmote, vulturi și alte păsări rare.

Ojcs:

Feuilles mortes. (1 pag.).

Considerațiuni privind rolul păturei de foi moarte în pădure.

Schweizerische Zeitschrift für Forstwesen.

1943, Dezember, Nr. 12.

H. Vogt:

Der Burgerwald von Sumiswald.

Pădurea comunei Burger dela Sumiswald.

Cu prilejul sărbătoririi centenarului asociației silvicultorilor s'a făcut o excursie prin această pădure pe care autorul o descrie amănunțit în acest articol.

Hermann Knuchel:

Forstliche Probleme in den Anden und Küstengebieten Perus.

Probleme forestiere în Anzi și regiunile de coastă ale Perului.

Autorul face o interesantă expunere a problemelor forestiere din zona muntoasă a Anzilor și din regiunea de coastă a statului Peru. Sunt pe larg descrise condițiunile de vegetație speciile lemnoase cari cresc și în general condițiunile economice ale țării.

H. Schmuziger:

Aufforsten in höheren Lagen.

Împădurirea în regiunile înalte.

Articolul cuprinde date tehnice interesante cu privire la împădurirea zonelor înalte între 1500—1700 m altitudine. Sunt arătate rezultatele practice obținute cu diferitele specii, cu diferitele procedee, costul lucrărilor, etc. precum și numeroase date interesante pentru istoricul acestor lucrări.

K.:

Vor hundert Jahren.

Acum o sută de ani.

Într'o serie de articole publicate anul acesta în revista sub acest titlu, s'a căutat să se înfățișeze din aspectul silviculturii în trecut în Elveția. Articolul de față se încadrează în această serie de articole cu caracter istoric-documentar, el tratând problema produselor agricole cerute în trecut dela pădurea elvețiană.

J U R I S P R U D E N T Ă

Dreptul proprietarului pădurii asupra materialului lemnos vândut dar neridicat înăuntrul termenului prevăzut în contractul de vânzare spre exploatare de pădure.

C. Dragu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ARGHEȘ, SECȚIA I.

Sentința civilă No. 208 (Dos. No. 2930/937).

Audiența din 23 Decembrie 1943 Journ. No. 17.387

La 9 Decembrie 1943, fiind pendinte spre judecare procesului intentat de Niculăiță Popescu și alții contra Statului Român prin Ministerul Domeniilor Casa Pădurilor Statului despre care se tratează dosarul No. 2930/937 la apelul nominal au răspuns în acțiunea principală, reclamantii Ilie Ilie Ion, Marin C. Hodorogă, Niculăiță Popescu și Nicu Popescu cumpărători de drept prin D-l Avocat H. Bănescu și pârâtul Statul Român Direcția Comercială Silvică prin D-nii Avocați C. Dragu și C. Vulcănescu Avocat al Statului din Județul Argeș iar în cererea de chemare în garanție a răspuns reclamantul Statul Român prin D-l Avocat C. Dragu și Avocatul Statului din Județul Argeș și pârâții deținători de drepturi Nicolăiță Popescu și Nicu Popescu prin D-l Avocat H. Bănescu, procedura completă.

Părțile prin avocații lor au pus concluziuni astfel cum se prevede în jurnalul No. 16.433 din acea zi și Tribunalul având nevoie de timp pentru studierea dosarului a amânat pronunțarea la 16 Decembrie 1943 când pentru același motiv a amânat pronunțarea pentru astăzi când la apelul nominal n'a răspuns nici una din părți și Tribunalul în urma deliberățiunii avute a pronunțat următoarea sentință:

TRIBUNALUL

Asupra acțiunii intentată de Niculăiță Popescu din Curtea de Argeș, Ilie Ilie Ion și Ion Ilie Ion din comuna Suici Județul Argeș, Maria C. Hodorogă din comuna Luminile Ceaurășii Județul Argeș și Nicolae Bălțeanu din comuna Tigveni Jud. Argeș prin petițiunea înregistrată la No. 18467/937 contra Statului Român prin Ministerul Domeniilor Casa Pădurilor Statului și a cererii de chemare în garanție depusă de D-l Avocat al Statului cu adresa No. 1.159/937 înregistrată la No. 42.332/937.

Având în vedere susținerile părților prin avocații lor și actele și lucrările din dosar,

Având în vedere că prin acțiunea introdusă de Niculăiță Popescu și alții ca proprietari ai unui număr de loturi din pădurea Zănoaga Argeș contra Statului Român prin Ministerul de Domenii, cei dintâi cer ca cei din urmă să

fi obligat să plătească suma de lei 1.500.000, drept daune, valoarea materialului lemnos tăiat și ridicat fără drept de către părăt după expirarea termenului de exploatare a pădurii mai sus arătate care fusese vândută spre tăcere pe un termen de 20 de ani începând dela 5 Ianuarie 1913, de către autorii reclamațiilor până a ajuns succesiv în mâna părâtului din acțiune.

Considerând că părății au chemat în garanție pe reclamantul Nicușită Popescu pentru ca în caz de condamnare acesta să fie obligat la plata sumelor respective.

Având în vedere și probele dela dosar (actul de vânzare transcris la No. 93/913 de Tribunalul Argeș, actul de vânzare transcris la No. 912 de Tribunalul Argeș, actul de ratificare autentificat la No. 55/914 Tribunalul Argeș, actul de tranzație autentificat la No. 223/932 Tribunalul Argeș actul de vânzare transcris la No. 1528/919 Tribunalul Argeș actul de donațiune transcris la No. 314/923 Trib. Argeș, actul de expertiză încheiat de Inginerul Inspector Silvic Mihail Chirișescu depus la 23 Noembrie 1939, actul de expertiză încheiat de Inginerul Consilier Silvic și Inginer hotarnic Stan Stănescu depus la 3 Octombrie 1941, actele de vânzare în copii legalizate No. 1253/939 și No. 5181/942 Tribunalul Argeș cum și planurile depuse la dosar și susținerile părților prin avocații lor.

Că, din toate acestea se constată în fapt următoarele: Defunctul Mucenic Dinescu a lăsat pe urma sa 4 succesori și anume: Maria I. Erbașu, Filofoșta Ion Ilie, Ioana Preotul Dumitrescu și Ecaterina Bădulescu cum și averi între care și dreptul de proprietate în muntele Zănoaga compus din pădure și pășuni.

Una din fiicele sale Filofoșta Ion Ilie prin actul de vânzare transcris la Tribunalul Argeș la No. 93/915, a vândut lui N. Popescu, N. Ionescu și preotul I. Dumitrescu, în condițiile ce urmează, dreptul său de exploatare a părții sale de pădure în succesiunea tatălui său.

„Vând partea mea de pădure ce mi se cuvine ca moștenire dela decedatul meu tată Mucenic Dinescu, termenul de exploatare va fi de 20 ani. Tăcerea pădurii se va face după cum vor vrea cumpărătorii fără a se mai putea afla cu tăcerea respectând legea silvică”.

Acest drept de exploatare prin vânzările făcute de ceilalți doi s'a concentrat în mâna lui N. Popescu, iar acesta prin actul de vânzare și cesiune transcris la Tribunalul Argeș la No. 1528/919 vinde acest drept de exploatare societății Argeșul.

„Subsemnatul Nicușită Popescu declarăm că vindem și cesionăm Societății Argeș fără rezervă toate drepturile și obligațiunile noastre, prevăzute în actele de vânzare specificate mai jos cu privire la întreg materialul de orice esență sau dimensiuni va fi pe cele 23 părți cumpărate de noi prin acele acte depe muntele Zănoaga, fostă proprietate a moștenitorilor Mucenic Dinescu și împărțită de aceștia în 24 părți egale.

Dela Societatea Argeș acest drept de exploatare a trecut la Societatea Aref, iar dela aceasta la respectiv Casa Pădurilor Statului (CAPS).

Statul, adică CAPS-ul a continuat să exploateze partea de pădure arătată mai sus până la anul 1938.

Între timp numita Filofoșta Ion Ilie prin actul de donație aut. de Jud. Suici la No. 314/923 a donat tot dreptul său de moștenire în averea tatălui său celor 3 copii ai săi și anume N. Bălțeanu Ilie Ion Ilie, Maria C. Hodoroagă și Ana N. N. Bogdan, aceasta din urmă a vândut la rândul său lui Nicușită Popescu.

Acești trei donatori au cerut Casei Pădurilor Statului să înceteze exploatarea, notificând că în caz contrar rămâne răspunzătoare de valoarea întregului material lemnos ce s'a tăiat și scos din pădure după 3 Ianuarie 1933 după care Caps-ul nedând urmare, aceștia au intentat acțiunea de față cerând totodată Tribunalului ca pe cale de referență să oprească tăierea, ceea ce Tribunalul n'a acordat.

Între timp doi donatori au vândut și ei drepturile lor lui Niculăiță Popescu și N. N. Popescu astfel că astăzi figurează ca reclamânți aceștia doi din urmă plus Ilie Ion Ilie și Maria C. Hodoroagă, care cer ca pe baza actelor și expertizelor dela dosar să li se admită acțiunea.

Considerând că în apărarea sa părătul susține că termenul de 20 de ani a fost prelungit de însași proprietarii pădurii la 25 de ani, adică în loc să expire în anul 1933 el va expira în 1938 așa cum a fost prevăzut prin contractele ulterioare,

Că, în orice caz, fiind vorba de o exploatare a unei păduri adică de vinderea unor bunuri mobiliare, ele au intrat în posesia cumpărătorilor din momentul vânzării și deci el are dreptul a le ridica oricând, chiar după termenul contractului, dacă nu există o clauză penală expresă menționată în contract,

Că, valoarea daunelor nu este dovedită de oarece reclamantul în această situație nu are dreptul decât la despăgubiri pentru stricăciunile aduse noii generații de arbori împiedicați în dezvoltarea lor prin netăierea și neridicarea la timp a arborilor vânduți spre tăiere, daune cari nu au fost nici evaluate nici dovedite, iar nu la valoarea materialului lemnos tăiat și ridicat indiferent că s'a făcut după sau înaintea termenului deoarece el aparținând cum părătorilor aceștia pot să ridice oricând vreo, desdăunând pe vânzătorii numai pentru stricăciuni, în cazul intentării unei asemenea acțiuni, care pe speți nu s'a introdus; că în subsidiar dacă aceste susțineri nu ar fi luate în considerare, atunci să se admită acțiunea de chemare în garanție a lui N. Popescu, care s'ar afla inculpat pentru trecerea termenului inițial.

Privitor la apărarea părătului că termenul a fost prelungit.

Având în vedere că prin contractul aut. de Tribunal Ilfov la No. 24936/933 intervenit între Caps. și Societatea Aref s'a prevăzut că toate drepturile societății Aref de orice natură ce derivă din contractele încheiate de fosta Societate Argeș prin contractul constitutiv al Societății Aref publicat în M. Oficial din 6 Mai 1921 și actul de vânzare autentificat de Tribunalul Ilfov la No. 10942/923 și transcris la No. 3713/923 cu privire la materialul aflat în picioare la data de 1 Septembrie 1932 în pădurile actualmente exploatare de Societatea Aref și Zănoaga în stare materială și juridică conform actelor în virtutea cărora le posedă. Societatea Aref trec asupra Casei Pădurilor.

Că, prin actul aut. la No. 10943/923 și transcris la No. 3713/925, Societatea în lichidare Argeș, transmite Societății Aref dreptul de a exploata tot materialul lemnos din pădurea Zănoaga cu toate trupurile sub orice denumiri vechi și noi, adică îi vinde întregul material în ființă de orice esență și dimensiuni din muntele Zănoaga Județul Argeș, sub orice denumiri vechi și noi fără a rezerva nimic pentru ea, astfel cum s'a obligat prin convențiunea din 24 Decembrie 1920.

Termenele de exploatare vor fi acelea prevăzute în actele pe baza cărora Societatea Argeș a căpătat dreptul de exploatare a materialului lemnos din muntele Zănoaga sub orice denumiri.

Societatea Anonimă Argeș declară că vinde Societății Aref, tot materialul lemnos suscitât liber de orice sarcini.

Că la rândul său Societatea Argeș a încheiat cu Societatea Zănoaga Lăcșor, reprezentată prin D-nii: N. Popescu, Pr. I. Dumitrescu și Gh. I. Erbașu contractul transcris la No. 2443/913 prin care acestia declară și recunosc că au vândut Societății Argeș pentru tăere și exploatare toată partea de pădure de fag depe muntele Zănoaga pendinte de comuna Corbeni Județul Argeș, cu un cuvânt vinde toți arborii de fag cari după ce vor fi tăiați vor fi coboriți în apa Buda și la gura isvorului Oticu.

Această porțiune de pădure care se cuprinde în acest act de vânzare, face parte din întreaga noastră proprietate Zănoaga, pe care o stăpânim în baza actelor următoare:

a) Actul de vânzare No. 6913 din 29 Decembrie 1912,

b) Actul de vânzare transcris de Tribunalul Argeș la No. 93/1913,

c) Actul de societate transcris la No. 141 din 12.II.1913,

d) Actul de societate din 3 Decembrie 1913 sub No. 526 și fără să rețină ceva din fag pentru contul nostru.

Că, a) prin actul de vânzare transcris la No. 6913 din 29 Dec. 1912, N. Popescu, Pr. Ion Dumitrescu și Nae Ionescu cumpără dreptul de moștenire în muntele Zănoaga dela Elisabeta Marin C. Bădulescu.

b) Prin actul de vânzare transcris la No. 93 din 5 Ianuarie 1913 N. Popescu, N. Ionescu și Pr. Ion Dumitrescu, cumpără dela Filofteia Ilie Ion toată partea de pădure ce i se cuvine ca moștenire dela decedatul său tată Mucenic Dinescu în muntele Zănoaga, fără a-mi rezerva vreun drept asupra acestei păduri.

Termenul de exploatare va fi de 20 de ani (douăzeci) fără ca eu proprietara să fiu obligată la replantare, tăerea pădurii se va face după cum vor vrea cumpărătorii fără a se mai putea întoarce cumpărătorii cu tăerea pe unde s'a tăiat, respectându-se legea silvică.

c) Prin actul aut. No. 3 din 7 Februarie 1913 și transcris la No. 141 din 22 Februarie 1913 Nicolae Popescu, Pr. Ion Dumitrescu și N. Ionescu, înființează societatea pentru exploatarea pădurilor din Muntele Zănoaga cumpărată dela Elisabeta N. C. Bădulescu și Filofteia Ilie Ion și partea Ioanei Pr. Ion Dumitrescu de pădure în muntele Zănoaga și coasta Turnului, fără a-și mai rezerva vreun drept.

Durata acestei exploatare este de 25 ani.

d) Prin actul de asociație transcris la No. 526 din 30 Dec. 1913, N. Popescu, Nae Ionescu, Pr. Ion Dumitrescu, Gh. Ierbașu și Iancu D. Ierbașu înființează societatea Zănoaga-Lăcșor, pentru exploatarea pădurilor din muntele Zănoaga.

Durata Societății este de 25 ani, începător dela data actului de față.

Că, prin actul aut. la No. 1481/20 Ianuarie 1916 și transcris la No. 552 dela 1 Februarie 1916, Ioan Pr. Dumitrescu și Pr. I. Dumitrescu vând toate drepturile lor din pădurea din Munții Zănoaga și Wolf Grunberg cumpărând toate aceste drepturi din cinci părți din cele 24 părți aflate în indiviziune și rămase moștenire depe urma decedatului Mucenic Dinescu și celelalte cumpărate cu actul transcris la No. 93/913.

Că la art. 3 al acestui contract s'a prevăzut următoarele:

Exploatarea pădurii ce înțelegem a vinde prin acest act D-lui Wolf Grunberg, se va face în termen de 20 ani așa cum s'a stabilit între noi și calculat acest termen dela data autentificării prezentului act (29 Ianuarie 1916).

Această exploatare cumpărătorul o va face după cum interesele îi vor dicta, fără ca noi vânzătorii să putem avea vreun amestec în exploatare și în conformitate cu regulamentul amenajamentului de exploatare, pe care noi vânzătorii ne obligăm a-l obține pe spesele D-lui cumpărător dela onor M. de Domenii și asupra căruia trec și obligațiunile ce se vor impune exploata-torului.

Că, prin actul din 24 Decembrie 1918 transcris la No. 3377/918 Petria I. Roșescu cu autorizația soțului I. Roșescu, în calitate de moștenitoare a defunctului Petre Surdu și Elena C. Mocanu, cu autorizația soțului C. Mocanu, în calitate de înzestrată, vinde D-lui Nicolăiță Popescu pentru exploatare pădurea de orice esență ce are în comuna Corbeni Jud. Argeș în punctul Zănoaga Lăcșor—între Răuri și Scroafa din aap râului Argeș până în apa râului Vâlsan cu Valea Oticului și Tlca la M. Noapte și M. Zi cu proprietatea Ștutului Virlauca cum și depe coasta Turnului din satul Căpățâneni Județul Argeș și care este în indiviziune cu moștenitorii defunctului Mucenic Dinescu și Petre Surdu.

Termenul de exploatare al acestei păduri ce se vinde, va fi de 25 ani cu începere de astăzi data actului — „24 Decembrie 1913”.

Că, prin actul adițional de vânzare și tranzacție intervenit între N. Popescu și Societatea Argeș transcris la No. 3711 din 11 Iunie 1923, s'a prevăzut că, de comun acord, „noi părțile mai declarăm că în afară de termene de exploatare nu înțelegem că a schimbat că a schimbat nimde din drepturile și obligațiunile noastre reciproce și prestrise prin actul de vânzare transcris la Trib. Argeș la No. 2145/1915 și tranzacția aut. de Tribunalul Ilfov la No. 24205/920 și transcris la Trib. Argeș la No. 4687/920 cari ambele rămân în vigoare și mai departe timp de 15 ani înainte și anume până la 24 Decembrie 1938 și obligatoriu pentru ambele părți, astfel că subscrișul N. Popescu va fi obligat pentru întreaga pădure, adică și pentru cea vândută prin prezentul act.

Că, prin urmare ceea ce s'a vândut prin actul de vânzare transcris de Tribunalul Argeș la No. 33/913 s'a menținut și în actul transcris de Trib. Argeș la No. 2445/915 și actul aut. la No. 1481/29 Ianuarie 1916 care însă au fost modificate numai în ce privește termenul care a fost prelungit până la 24 Decembrie 1938 de către N. Popescu și până la 28 Ianuarie 1936 de ceilalți.

Că, și mai mult, ca urmare a acestor contracte pentru exploatarea materialului lemnos aflat neexploatat s'a alcătuit și s'a aprobat prin decizia Ministerială No. 27145/926 publicat în M. Of. No. 156/926, regulamentul de exploatare al pădurilor Zănoaga între Răuri, Zănoaga Budești, Zănoaga Mare, Zănoaga Scroafa și Zănoaga Vâlsanul.

Că acest regulament de exploatare a fost semnat în conformitate cu disp. art. 4 și 5 din codul silvic de toate părțile interesate și de proprietari și Societatea Argeș, exploatarea materialului lemnos.

Că acest regulament de exploatare prevede tăcerea materialului lemnos în perioada 1923—1938 și la aceasta au consimțit și proprietarii cari au semnat regulamentul fără obiecțiuni.

Că, deci din toate cele expuse mai sus rezultă că exploatarea materialului lemnos s'a făcut înăuntrul termenului consimțit de proprietarii pădurii cari astăzi sunt reclamânți, acțiunea lor în aceste condițiuni aflându-se nefondată din acest punct de vedere.

Privitor la ceea ce a doua apărare.

Considerând că, din examinarea primului cupăt de apărare s'a stabilit

că toate convențiile intervenite între părți și menționate mai sus pomenesc de vânzare de material lemnos spre tăere, vânzare pentru tăere și exploatare a pădurii de fag, transmiterea dreptului de a exploata tot materialul lemnos din pădurea Zănoaga adăugându-se și termenul „tăerea pădurii se va face după cum vor voi cumpărătorii fără a se mai putea întoarce pe unde s'a tăiat respectându-se și legea silvică”.

Că, deci în fond, e vorba de vânzarea unei păduri pentru a fi exploataută, adică vânzarea întregului material lemnos aflat pe sol spre a fi tăiat și ridicat, ceea ce înseamnă că obiectul vânzării este pădurea pe picioare pentru tăere, recte arborii aflați pe acel teren.

Considerând că în această privință din coroborarea principiilor de drept înscrise în art. 465 și 466 cod civil, după care arborii ce se tăie devin bunuri mobile, cu cele stabilite în articolul 1925 cod civil, că vinderea este perfectă între părți și proprietatea este de drept strămutată la cumpărător în privința vânzătorului, îndată ce părțile s'au învoit asupra lucrului și prețului, deși încă prețul nu s'a numărat și lucrul nu s'a predat, principial rezultă că în materie de arbori vânduți pentru a fi tăiați într'un timp oarecare, arborii sunt considerați prin ficțiunea legii ca și cum ar fi dețușați de fond și deci ca consecință că o vânzare de pădure spre tăere constituie un contract de vânzare mobilă atât prin obiectul ei cât și în raport cu părțile contractante.

Considerând că în această chestiune Înalta Curte de Casație a stabilit jurisprudența în acelaș sens (Cas. I. dec. No. 2393/19.XI.1927) Curier Jud. 1938 pag. 246 și jurisprudența generală 1938 pag. 334).

Că, deasemenea în acelaș sens se pronunță și doctrina franceză (Charles Guyot, Cours de droit Forestier Tome II pag. 399—400, No. 1245, 1246 și 1338) după care în această materie dreptul comun este pe deplin aplicabil și efectele generale ale contractelor în ce privește vânzările de produse forestiere sunt aceleași ca și pentru lucrurile mobile, orice vânzare fiind productivă de obligații între părți din momentul în care contractul este format și având ca efect transferarea proprietății lemnului vândut punând în acelaș timp riscurile acestui lucru în sarcina achizitorului, acest transfer are loc îndată ce contractul este format dacă obiectul a fost complet individualizat, ceea ce este cazul cu vânzările de tăeri în picioare și în bloc, adjudecatarul devine proprietarul produselor vândute chiar înainte de tăere, chiar înainte de predare, însăfârșit acest transfer operează astfel *erga omnes*, în înțelesul că el este imediat opozabil terților pentru că e vorba de o vânzare mobilă a căreia formalitatea transcripției nu este aplicabilă.

Că, deci în această privință atât doctrina cât și jurisprudența sunt de acord că o vânzare de pădure spre tăere constituie o vânzare mobilă atât prin obiectul ei cât și în raport cu părțile contractante.

Și prin consecință din acest punct de vedere, din omment ce materialul lemnos a intrat în patrimoniul cumpărătorului, vânzătorul nu mai poate cere restituirea lui cu nici un titlu, indiferent de termen, decât prin rezilierea convenției).

Și deci, în concluzie, neridicarea materialului lemnos în termen contractat nu obligă pe cumpărător decât la daunele cauzate prin această întârziere și care nu se referă la materialul vândut ci la puștii împiedicați a se dezvolta din această cauză, ceea ce în speță nu s'a cerut și nu s'a dovedit deoarece atât acțiunea cât și rapoartele de expertiză, cum se constată dela dosar, se referă numai la valoarea materialului lemnos, tăiat și ridicat după termen.

Considerând pe de altă parte că pentru întârzierile în tăerea de păduri

și ridicarea produselor. părțile trebuie să determine de la început prin contract suma datorată, după importanța întârzierilor constatate. Această fixare anticipată a quantumului daunelor ceriază pentru vânzători avantajul că-i va fi suficient să constate faptul material al călcării convenției atunci totalul sumelor datorate nu va putea fi discutat nici chiar înaintea unei instanțe care va trebui să se limiteze a ordona executarea convenției (Charles Guyot C. II. F. Tome II pag. 370 note 1805 și 1312).

Că deci nici în acest caz vânzătorul nu mai poate cere restituirea materialului lemnos decât pe baza unui text expres prevăzut în contract, care să dispună restituirea lui dacă nu a fost ridicat în termen, ceea ce în speță nu există.

Că așa fiind și din acest punct de vedere acțiunea reclamantului apare ca nefondată, iar în privința daunelor ea se află nedovedită și prin consecință urmează a fi respinsă ca atare.

Privitor la cererea de chemare în garanție.

Considerând că față de motivele de mai sus acțiunea reclamantului urmează a fi respinsă și întrucât cererea de chemare în garanție a fost introdusă numai în scopul apărării de plata daunelor în cazul când acțiunea ar fi fost admisă și dat fiind că în situația actuală această acțiune nu mai prezintă interese în cauză, Tribunalul câtă a o respinge ca fără interes.

Apreciind și asupra cheltuielilor de judecată pe baza art. 140 și 146 pr. civ. câtă a le fixe la suma de lei 5.000.

Pentru aceste motive redactate de D-1 Judecător Balaban Aurel,

In numele legii, *Hotărăște:*

Respinge ca nefondată acțiunea principală intentată de reclamantii Niculăiță Popescu din Curtea de Argeș, Ilie Ilie Ion și Ion Ilie Ion din comuna Suici Județul Argeș, Maria C. Hodoroagă din comuna Luminile Ceaurești-Argeș și Niculae Bălțeanu din comuna Tigveni Argeș, prin petițiunea înregistrată la No. 18/937 contra Statului Român prin Ministerul Domeniilor Casa Pădurilor Statului cu sediul în București.

Respinge ca fără interes cererea de chemare în garanție făcută de Casa Pădurilor Statului cu sediul în București, depusă de adresa No. 1159/937 a D-lui Avocat al Statului pentru Județul Argeș înregistrată la No. 42332 contra pârâtului reclamant în acțiunea principală Niculăiță Popescu din comuna Corbeni Argeș.

Obligă pe susnumiții reclamanti să plătească pârâtului suma de lei 5.000 drept onorar de Avocat.

Sentința cu apel.

Dată și citită în ședință publică azi 23 Decembrie 1943 în pretoriul Tribunalului Argeș secția I-a, în Pitești.

I N F O R M A Ț I U N I

— Prin deciz. min. publicată în Mon. Of. 12 din 13.I.1944:

D-l G. Pavalache ing. consilier silvic a fost numit secretar general la Ministerul Agriculturii și Domeniilor pentru sectorul forestier.

D-sa este autorizat să examineze, să rezolve și să aprobe toate lucrările în afară de cele rezervate personal titularului Ministerului, privind Direcția Silvică, Direcția pădurilor persoanelor juridice, Consiliul tehnic al pădurilor, Administrația Casei Pădurilor Statului, Institutul de cercetări și experimentație forestieră și Direcția economiei vânătorului, împreună cu toate serviciile exterioare depinzând de acestea.

— D-l Ing. Cons. silvic Horia Lazăr înțelegând să restituie comunității românești, sumele pe care ca student le-a primit sub formă de bursă, a vărsat Școlii Politehnice din București pentru Facultatea de Silvicultură, trei ani de arândul anual, câte 20.000 lei, sumă din care a fost ținut un student lipsit de mijloace, al acestei Facultăți.

Gestul, poate, va găsi imitatori.

— D-l Ing. insp. silvic C. T. Ionescu a fost delegat cu conducerea Direcției Silvice Cralova, pe tot timpul cât durează delegația de Secretar General al Ministerului de Agricultură și Domeniilor, dată d-lui ing. insp. g-l silvic G. Pavalache.

— D-l Ing. N. Rucăreanu asistent definitiv la Catedra de dendrometrie, estimațiuni și amenajament dela Facultatea de Silvicultură din București, a fost

înaintat șef de lucrări, definitiv, la aceeași catedră (Mon. Of. 16 din 20.I.1944).

— D-l Ing. șef silvic Theodor Rădulescu din Direcția Silvică a fost delegat și Șef de Cabinet al d-lui Secretar General G. Pavalache (Mon. Of. 21/944).

— D-l Ing. șef silvic Jangoci Eugen a fost transferat din Centrala Caps ca șef al Fabricii Măcărescu din Dir. Silv. Bacău (Mon. Of. 19 din 24.I.1944).

— La examenul care a avut loc la sfârșitul anului 1942, în vederea gradului de Ing. subinspector silvic, au reușit următorii ingineri șefi silvici:

1. Arghirade G.; 2. Jangoci Eug.; 3. Pană G.; 4. Pelin Ion; 5. Teheică Alex.; 6. Băcanu Nic.; 7. Balaceu Mircea; 8. Bucevschi Drăgoș; 9. Boamban Ion; 10. Cioltan Gh.; 11. Dediu Gh.; 12. Damian Nic.; 13. Georgescu C. Nic.; 14. Jancring Carol; 15. Isbănescu Iosif; 16. Lepădatu Miclea; 17. Livada Mihai; 18. Mănăstureanu Epan; 19. Popa Gh.; 20. Ștefănescu Octav; 21. Softânschi Const.; 22. Tîpa Eugen; 23. Tocu Mișu; 24. Vasile Mirai; 25. Avram Nicolae; 26. Baboe Gh.; 27. Goțifide Const.; 28. Dan Teodor; 29. Goția Nicolae; 30. Imbăruș Nic.; 31. Levețchi Ant.; 32. Popovici Remus; 33. Podoleanu Aur.; 34. Sotiriu Dum.; 35. Tască Nic.; 36. Țibu Gavril; 37. Ciobotaru Teodosiu.

— Prin decizia min. 266.564 publicată în Mon. Of. 299 din 22.XII.1943, d-l Ing. cons. silvic Leon Vasiliu din Caps a fost pus în retragere din oficiu pen-

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Ședințele Consiliului de Administrație

PROCES-VERBAL Nr. 20.

Ședința din ziua de 7 Decembrie 1943.

Prezenți D-nii: Chiriță Constantin, Dăscălescu Ioan, Demetrescu C. Ilie, Drăcea Marin, Emanoil C., Florescu M. P., Ghelmeziu N., Haralamb At., Lazăr Horia, Năstăsescu Gh., Rădulescu Marin, Rodoteatu Stere, Sabău V., Sburlan D. A., Stinghe V. N. și Suhăteanu M. Ca invitat D-l Ing. Insp. G-l Vasile Cotta.

Ordinea de zi:

1. Proiectul de lege al Vânătoarei 1943, în continuare.
2. Prezența membrilor la Consiliu.
3. Diverse — Administrative.
4. Comunicări.

Înainte de a se intra în ordinea de zi a ședinței, care se deschide la orele 15 și 15, sub președinția D-lui Profesor M. Drăcea, președinte, D-sa anunță înecetarea din viață a colegului Mircea Ion, fost șef de Ocol la Soveja și în ultimul timp la Focșani. În memoria lui se păstrează un moment de pioasă reculegere.

Se citesc procesele verbale Nr. 18 din 2 Noembrie 1943 și Nr. 19 din 15 Noembrie 1943 și se aprobă.

Se citesc apoi procesele verbale Nr. și Nr. din 14 și 19 Octombrie B. c., ale Comitetului de Direcție care se ratifică.

În legătură cu problema muncii d-l președinte dă informații asupra telului cum este constituit Consiliul Consultativ al Muncii.

În legătură cu chestiunea atacului unei ciuperci în camerele dela sub-solul vilei Silva, despre care se vorbește în procesul verbal Nr. /1943 al Comitetului de Direcție, se delegă D-nii: D. Sburlan, C. Georgescu și N. Ghelmeziu să studieze la fața locului și să întocmească un plan al lucrărilor necesare pentru înlăturarea eventualelor stricăciuni.

Se intră în ordinea de zi:

1. Legea pentru organizarea vânătoarei.

D-l Inginer Vasile Cotta, invitat pentru această ședință, dă informații Consiliului în legătură cu observațiunile D-sale privitoare la noul proiect de lege al vânătoarei.

La discuțiuni iau parte toți membrii prezenți ai Consiliului.

Se hotărăște a se ține această chestiune în evidență iar D-i Președinte este rugat a discuta din nou cu D-l coleg A. Comșia, spre a se ajunge la obținerea acelor deziderate pe care Corpul silvic le-a revendicat chiar pe vremea când vânătoarea era condusă de alte persoane decât silvicultori. Pentru

orice eventualitate, D-l Cotta este rugat să întocmească un memoriu în această chestiune spre a fi prezentat, la nevoie, Domnului Ministru. Se vor redacta în cadrul acestui memoriu, modificările ce se vor găsi necesare actualului proiect.

2. Chestiunea dela punctul 2 se amână pentru ședința următoare.

3. *Comunicări și Administrative.*

Se citesc răspunsurile la telegramele de felicitare ale Societății către M. S. Regele și D-l Vice-Președinte al Consiliului de Miniștri Prof. Mihail Antonescu, cu ocazia zilelor onomastice.

D-l M. Suhăteanu anunță Consiliul că la 19 Decembrie 1943 se va deschide Congresul A. G. I. R. și roagă pe D-l Președinte a invita pe membrii Societății de a participa în număr cât mai mare la acest Congres. D-l Președinte roagă pe membrii Consiliului să ia parte și se hotărăște ca D-l Ing. Haralamb secretarul raport al Secției silvice dela acest Congres, să facă invitațiile.

Se aprobă cererea Academiei de Agricultură de a se ține ședințele în sala de festivități a Societății.

Se admit ca membrii noi în Societate D-nii: Inginer Mihail A. Găvală, pe 1 Ianuarie 1943 și Inginer Al. Constantinescu, pe 1 Ianuarie 1944.

D-l M. P. Florescu anunță Consiliul că în anul viitor se împlinesc 50 de ani dela înființarea Școlii Superioare de silvicultură dela Brănești și propune să se pregătească din timp sărbătorirea acestei date.

D-l Președinte anunță că la Alba Iulia s'a organizat o expoziție silvică, de către Direcțiunea Regională Silvică Cluj a Moșilor. Consiliul exprimă mulțumiri Domnului Director Regional Dănilă Roșu și personalului ce l-a ajutat în organizarea acestei foarte reușite expoziții, care a făcut o frumoasă propagandă pentru ideea forestieră.

Ședința se încheie la orele 22.

Președinte, (ss) M. DRĂCEA.

Secretar General, (ss) C. Emanoil

PROCES-VERBAL Nr. 21.

Ședința din 15 Decembrie 1943.

Prezenți d-nii: Butoiu Al., Comșia Aurel, Dăscălescu Ioan, Drăcea Marin, Emanoil C., Florescu M. P., Grozescu D., Lazăr Horia, Minescu George, Nedelcovici Anastase, Rădulescu Marin, Stînghe V., Suhăteanu M.

Invitați d-nii: Inginer M. Pandrea, Emil Niculescu și C. Dragu.

Ordinea de zi:

1. Problema muncitorului de pădure.
2. Prezența membrilor la ședințele Consiliului.
3. Diverse — Administrative.
4. Viramente de fonduri bugetare.

Ședința se deschide la orele 19 și 15, sub președinția d-lui Profesor M. Drăcea, președinte.

Se citește procesul verbal Nr. 20 din 7 Decembrie 1943, care se aprobă.

La discuția procesului verbal și în legătură cu proiectul de Lege pentru organizarea vânătoarei, se dau câteva relații de d-l Inginer Aurel Comșia, asupra unor modificări făcute proiectului vechiu.

D-l Președinte face un scurt istoric asupra luptei pe care societatea

noastră a dus-o ca vânătoarea să fie integrată în sectorul silvic. Amintește că în congresul dela Timișoara, din anul 1923, problema vânătoarei a stat pe primul plan al discuțiilor și că fără încetare această problemă a stat în deosebită atenție a preocupărilor societății.

De aceea D-sa face apel la d-l coleg A. Comșia să se olture punctului de vedere al societății, spre a se da acum o satisfacție, pe care corpul o merită de mult.

D-l Consilier M. Ștefănescu-Suhățeanu face și D-sa apel la d-l A. Comșia, pe care îl socotește ca foarte stăpân pe situație la Direcția Economiei Vânătorului, să introducă modificările solicitate de Corp, făcând dovada înțelegerii aspirațiilor corpului silvic, în problema vânătorului.

D-l Aurel Comșia dă câteva relații asupra principiilor proiectului de lege și arată că D-sa socotește proiectul de lege ca dând corpului silvic aceea satisfacție, despre care s'a vorbit.

Se hotărăște ca d-nii: A. Comșia, D. Grozescu, M. Suhățeanu și At. Nețelcovici să se întrunească a doua zi pentru a discuta împreună eventualele divergențe, pentruca la discuția proiectului în Consiliul vânătoarei, delegații instituțiilor silvice să apară având un singur punct de vedere.

Se intră în ordinea de zi:

I. Problema muncitorului de pădure.

D-l Președinte arată felul cum s'a constituit Consiliul superior al Muncii și scopul către care se pare că va tinde acest Consiliu organizat pe lângă Ministerul Muncii.

În ceea ce privește preocuparea inginerilor silvici față de problema muncitorului de pădure, d-l președinte arată că deși ea nu a fost în atenția permanentă și insistență a societății noastre, a constituit, totuși, încă cu 2—3 decenii în urmă o oarecare grijă a corpului. Astfel D-sa amintește de prelegerea camaradului Ilie Ioachimescu, din timpul studenției acestuia, cu subiectul: „Rolul silviculturului în viața rurală”.

Mai târziu când posibilitățile au îngăduit s'a creiat pe lângă Institutul de Cercetări forestiere o secție specială ce are în studiu problemele muncii și ale muncitorului și concomitent s'au trimis la studii colegi tineri, cari au făcut specializare în această problemă.

D-sa arată apoi că astăzi problema asigurărilor muncitorești are o dezvoltare destul de mare și se tindește la generalizarea ei. Este cazul ca societatea noastră să-și formuleze un punct de vedere cu privire la muncitorul de pădure.

D-sa mai arată că în secția agricolă Consiliul muncii, din care și D-sa face parte, se caută a se defini diferitele categorii de muncitori din mediul rural și printre aceștia s'a trecut și cel de pădure și cer cu și societatea noastră să-și aibă punctul său de vedere.

După ce d-nii: M. Pandrea, Emil Niculescu și C. Dragu detaliază evoluția aplicării asigurărilor la muncitorii de pădure și după ce se discută diferitele forme de asigurări, de pe urma cărora muncitorul să obțină avantajele la cari contribuția sa bănească îi dă dreptul, se convine ca fiind o definiție potrivită aceea de: „muncitor la exploatarea și prelucrarea lemnului”.

În aceea ce privește forma de asigurare și modalitățile de aplicare, rămâne să se urmărească evoluția principiilor ce se proiectează de Ministerul Muncii, cu concursul Consiliului superior al Muncii.

2. Prezentarea în Consiliu a membrilor aleși.

Se remarcă din nou greutatea cu care se adună cei 8 membri strict necesari, pentru deschiderea ședințelor.

Se face din nou apel la colegii ce nu pot veni regulat la ședințe să binevoiască a ține seama de îndatoririle ce au față de membrii adunării generale, cari i-au trimis în Consiliu ca mandatar și sunt rugați să binevoiască a răspunde la acest mandat contribuind la împărțirea greutăților pe care nevoia societății și ale corpului le dau membrilor Consiliului, pentru a nu se lăsa greutatea acestor griji, pe seama unui prea restrâns număr de membrii.

La propunerea d-lui Secretar General se admite ca textul de mai sus, să se trimită la cea dintâi convocare, după aprobarea acestui proces verbal.

3. Diverse — Administrativ.

Se aprobă o subvenție de 20.000 (douăzeci mii) lei pentru revista „Satul”.

4. Viramente și fonduri bugetare.

Se aprobă viramentele cerute de d-l Casier al Societății, prin referatul său din 14 Decembrie 1943.

5. Comunicări.

D-l Președinte arată că D-sa a fost desemnat ca membru în Comitetul de Onoare al Adunării Generale festive a A. G. I. R.-ului, ce se ține în zilele de 19, 20 și 21 Decembrie 1943.

Ședința se închide după epuizarea ordinii de zi, la ora 22.

Președinte, (ss) M. DRĂCEA.

Secretar General, (ss) C. Emanoil

D-nii ing. Cons. Silv. Al. Butoi și ing. D. Burgheles, au întocmit și pus sub tipar un:

CALENDAR TECHNIC SILVIC

pentru exercițiul financiar 1944—1945, care va apare până la 1 Aprilie 1944.

Calendarul va avea formatul 100/70 mm adică dimensiunile unui carnet de note obisnuit și va cuprinde pe cea. 250 pagini, în afară de partea calendaristică și file pentru diferite note și cea. 100 pag. cu cele mai uzuale date și formule pentru: linii trigonometrice, reduceri la orizont, calculul curbelor de racordare, capitalizare, scont, rentă, anuitate, termeni comerciali uzuali, date electro-tehnice, date practice pentru mașini, tipuri caracteristice de sol, semințe forestiere, cubaje expeditiv de arbori și arborete, table de producție la codru, la crâng, la zăvoiu, pierderi prin exploatare, factori de cubaj și așezare, sortarea în pădure, industrializarea, caracteristicele fierăstraielei, cubaje de scânduri, dulapi, rigle, industria chimică a lemnului, terminologia comercială a cherestelei, coeficienți de frecare, terasamente, drumuri de alunecare, sosele forestiere, șine de cale ferată, funiculare, cabluri, lucrări diverse la clădiri, cuie, sârmă, tablă, bare, șuruburi Whitworth, fier profulat T. U. L. etc.

Cu datele din calendarul tehnic silvic, inginerul silvic în pădure, pe șantier, etc. poate să execute lucrări uzuale și urgente, cari nu cer studii amănunțite de birou.

Inscrieri la D-l Inginer Consilier silvic Al. Butoi București, Strada Transilvaniei 24.

P U B L I C A Ț I I

DECIZIUNII MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR

Direcțiunea Silvică

DECIZIUNE:

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor;

Asupra raportului Domnului Director al Direcției Silvice;

Având în vedere art. 2 din Codul Silvic;

Având în vedere art. V din Legea modificatoare la Codul Silvic, publicată în Monitorul Oficial No. 131/323;

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Dâmbul Carelor, județul Hunedoara, proprietatea comunei Curechiu, în suprafață de 172 ha 4300 m. p. Regim și tratament codru cu tăieri succesive. Revoluția 24 ani. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Bârjoveni, județul Roman, proprietatea Aurica Gh. N. Solomon, în suprafață de 53 ha 4132 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 25 ani. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Ghebu, județul Muscel, proprietatea Maria și Ion Stancu Florea, în suprafață de 15 ha. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 20 ani. Revizuirea după 20 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Valea Andrei, județul Vaslui, proprietatea Maria Odette Niculescu, în suprafață de 13 ha 9639 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 25 ani. Revizuirea după 25 ani.

Dată astăzi 18 Decembrie 1943, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) C. Cólniceanu.

No. 263716/943.

a) Amenajamentul pădurilor Dealul Tufăreilor ș. a., județul Sibiu, proprietatea comunei Bungard, în suprafață de 337 ha 3400 m. p., tratată în 2 serii de codru cu tăieri succesive și revoluția 100 ani; 2 serii de crâng cu rezerve și revoluția 40 și 30 ani și una serie de codru grădinarit cu exploatabilitatea fizică. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pădurii Brodina de Sus, județul Rădăuți, proprietatea Mitrana Danelluc, în suprafață de 27 ha 1400 m. p. Regim și tratament codru

grădinarit. Termenul exploatabilității 90 ani. Revizuirea după 10 ani.

Data astăzi 18 Decembrie 1943, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) C. Călniceanu.

No. 288717/943.

a) Amenajamentul pădurii Cămarășul, județul Ilfov, proprietatea Elena T. Dobrescu ș. a., în suprafață de 111 ha 4834 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 20 ani. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pădurii Oproaia, județul Vaslui, proprietatea Moștenit. Vascaț Zadic, în suprafață de 88 ha 125 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 20 ani. Revizuirea după 20 ani.

c) Amenajamentul pădurii Zăvoaiele Sicrița, județul Prahova, proprietatea Moștenit. Ștefan Dumitrescu, în suprafață de 111 ha 7800 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 5 ani. Revizuirea după 5 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Leșile, județul Argeș, proprietatea Maria Em. Valescu, în suprafață de 28 ha 8250 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 20 ani. Revizuirea după 20 ani.

e) Amenajamentul pădurii La Spint, județul Alba, proprietatea Alexandru Crișan ș. a., în suprafață de 25 ha 2100 m. p. Regim și tratament crâng cu rezerve. Revoluția 20 ani. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Roleasca, județul Prahova, proprietatea Alexandru Rosy, în suprafață de 35 ha 5000 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 20 ani. Revizuirea în 1945.

Data astăzi 18 Decembrie 1943, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) C. Călniceanu.

No. 288718/943.

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Dobrița, județul Gorj, proprietatea Dr. Max Culcer, în suprafață de 267 ha 6800 m. p. Regim și tratament codru cu fâeri succesive. Revoluția 18 ani. Revizuirea după 13 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Brustureț, județul Muscel, proprietatea Victoria Crețu, în suprafață de 19 ha 2400 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 20 ani. Revizuirea după 20 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Valea Satului, județul Argeș, proprietatea Constantin Procopiu, în suprafață de 16 ha 2400 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 25 ani. Revizuirea după 20 ani.

Data astăzi 17 Ianuarie 1944, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) C. Călniceanu.

No. 9017/944.

a) Amenajamentul pădurilor Vercioroaba Dealul Țiganului ș. a., județul Mehedinți, proprietatea Fundației Culturale I. C. Mihail, în suprafață de 1190 ha 6900 m. p., tratate în o serie de crâng simplu cu revoluția 20 ani și 2 serii de crâng simplu cu revoluția 30 ani. Revizuirea după 10 ani.

Data astăzi 17 Ianuarie 1944, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) C. Călniceanu.

No. 9018/944.

a) Amenajamentul pădurii Zănoaga, județul Prahova, proprietatea Ion P. Cristopol, în suprafață de 109 ha 8967 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 6 ani. Revizuirea după 6 ani.

b) Revizuirea amenajamentului pădurii Dorgeș, județul Timiș Torontal, proprietatea Composesoratului Urban al din Dorgeș, în suprafață de 57 ha

5500 m. p. Regim și tratament crâng compus. Revoluția 30 ani. Revizuirea după 10 ani.

Data astăzi 17 Ianuarie 1944. în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) C. Călniceanu.

No. 9019/944.

Art. II. — Revizuirea amenajamentelor, regulamentelor de exploatare mai sus menționate, se va face la epoca stabilită în dreptul fiecăruia. Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor pentru protecția monumentelor naturii, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție, revizuirea se va face și mai înainte de aceste termene.

Art. III. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc., se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reformă agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din acest amenajament (regulament de exploatare), referitoare la suprafața pădurii, la numele proprietarului etc., au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări fortuite, el se va revizui imediat fie din punct de vedere tehnic silvic, fie asupra proprietății etc. Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. IV. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute de studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. V. și ultimul. — Domnul Director al Direcției Silvice este însărcinat cu executarea prezentei Decizii.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) C. Călniceanu.

AU APĂRUT:

în EDITURA SOC. PROGRESUL SILVIC

LUCRĂRILE ADUNĂRILOR GENERALE DIN ANII 1942 ȘI 1943

(Două volume, însumând 350 pagini)

Subiectele discutate:

1. În anul 1942:

a) Problema combustibilului în raport cu criza lemnului de foc;
b) Regenerarea pădurilor în urma exploatărilor forțate din timpul războiului.

2. În anul 1943.

a) Linii fundamentale ale politicii forestiere de mâine în România;
b) Opera instituțiilor forestiere la păstrarea, îmbunătățirea și restaurarea solului țării.

REVISTA PĂDURILOR

Redactor-șef: Stinghe N. V.

Comitetul de redacție:

Gr. Eliescu Ilie C. Demetrescu
D. Sburlan N. Ghelmeziu

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Fondată în anul 1886

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE PE 1944

Președinte : Drăcea D. M.
Vice-Președinți : { Stinghe N. V.
 } Grozescu Dem.
Casier : Rădulescu M.
Secretar general : Emanoil C.
Secretari : { Ghelmeziu N.
 } Haralamb At.

M E M B R I I :

Butoi Alex.	Lazăr H.
Chiriță C.	Manoilescu Mircea
Comșa Aurel	Minescu G.
Descălescu I.	Năstăsescu G.
Demetrescu Ilie	Nedelcovici Anastase
Florescu P. M.	Rodoteatu St.
Georgescu P. C.	Sabău V.
Heroiu Tr.	Sburlan A. D.
Ionescu Gh.	Suhățeanu Mih.
Popescu D. I.	Zeicu Ion

Cenzori: Pană Vasile, Georgescu Stelian și Dragu Const.
Cenzori supleanți: Nițescu I., Bădescu G. și Focșăneanu I.

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an pentru instituții	1.500 lei
„ „ „ „ „ particulari	800 „
„ „ „ „ „ studenți, conducători și brigadierei	300 „
Numărul	150 „

Manuscrisele nepublicate se inapozază.

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

Au apărut:

III. Seria C. — Tratate și Manuale.

Prof. V. N. STINGHE:

AMENAJAREA PĂDURILOR

un volum de 255 pagini

**D. A. SBURLAN: INSTALAȚII DE TRANSPORT
PENTRU EXPLOATĂRI FORESTIERE**

Vol. I: Trasee și terasamente; Șosele forestiere

320 pag. cu 287 fig. în text (1943)

Vol. II: Căi ferate înguste, funiculare

301 pag. cu 204 fig. (1940)

GR. ELIESCU:

PROTECȚIA PĂDURILOR

un volum de 275 pagini

ILIE C. DEMETRESCU:

**TEMEIURI DE ECONOMIE FORESTIERĂ
GENERALĂ**

un volum de 338 pagini

**EM. PROTOPODESCU-PACHE și C. CHIRIȚĂ
ELEMENTE DE ȘTIINȚA SOLULUI**

Vol. I: Formarea solului. Tipuri genetice de soluri

un volum de 360 pagini

CERCUL DE STUDII FORESTIERE

1. N. GHELMEZIU:

NOILE UTILIZĂRI ALE LEMNULUI ȘI TEHNICA SILVICĂ

1943; 36 pag. + 54 fig.; 150 lei

2. AT. HARALAMB:

PĂDUREA ȘI FENOMENUL TORENȚIAL

3. M. ENE:

PĂSĂRILE ÎN PROTECȚIA PĂDURILOR

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

MAYTIE — IUNIE 1944

ANUL 56 — Nr. 3 —

R E V I S T A P A D U R I L O R

PROPRIETATEA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

Redactor responsabil: Prof. V. N. STINGHE

Inscrisă în Registrul de publicațiuni periodice de pe lângă Tribunalul Ilfov
S. I comercială, sub No. 56/938.

Redacția și Administrația: Bulevardul Take Ionescu Nr. 31, — București

ANUL 56, Nr. 3—6

MARTIE—IUNIE 1944

S U M A R U L :

Studii:

Vlad I.: Rezistența la inundații a speciilor forestiere din basinal inferior al Ialomiței — — — — — 79

Comentarii — Insemnări:

Rucăreanu N.: O încercare de împădurire în gol de munte — — — — 94
Bozdoc D.: Observațiuni la prețurile maxime ale lemnului de foc — — — 99
Rășcanu R.: Exploatarea coajei de molid — — — — — 104
Haralamb At.: Asupra răspândirii pinului silvestru în basinal Latoriței — 109
Pascu Vict.: Cucul și importanța lui în protecția pădurilor — — — — 112

Vânătoare — Pescuit:

Cotta V.: Invățăminte dintr'o călătorie în Germania (III) — — — — — 117

Cronica internă (p. 125), *Acum 50 ani* (p. 127), *Cercul de studii* (p. 131), *Cronica cinegetică* (p. 137), *Cărți* (p. 143), *Jurisprudență* (p. 150), *Informațiuni* (p. 155), *Societatea „Progresul Silvic”* (p. 158), *Publicații* (p. 164).

S O M M A I R E

Études:

La résistance à l'inondation des espèces forestières du bassin inférieur de la rivière Ialomița — — — — — I. Vlad

Commentaires:

Une tentative de reboisement dans un alpage — N. Rucăreanu

Observations sur le prix du bois de chauffage — D. Bozdoc

L'exploitation de l'écorce d'épicéa — — — — — R. Rășcanu

Sur la distribution du pin sylvestre dans le bassin de la rivière Latorița — At. Haralamb

Le coucou et son importance dans la protection des forêts — — — — — V. Pascu

Chasse et Pisciculture:

Enseignements tirés d'un voyage d'études en Allemagne (III) — — — — — V. Cotta

Chronique (intérieure et cynégétique), Cercle d'études, Il y a 50 ans, Livres, Jurisprudence, Nouvelles, Soc. „Progresul Silvic”, Publications.

I N H A L T

Abhandlungen:

Widerstandsfähigkeit einiger Holzarten im unteren Teil des Ialomița Überschwemmungsgebiets I. Vlad

Mitteilungen:

Ein Bewaldungsversuch in der alpinen Zone — N. Rucăreanu

Bemerkungen über die Höchstpreise des Brennholzes — — — — — D. Bozdoc

Ausnutzen der Fichtensrinde — — — — — R. Rășcanu

Über die Verbreitung von Pinus silvestris in den Quellgebieten der Latorița — — — — — At. Haralamb

Der Kuckuck und seine Bedeutung für den Forstschutz — — — — — V. Pascu

Jagd und Fischeret:

Erfahrungen aus einer Studienreise durch Deutschland (III) — — — — — V. Cotta

Chronik, Vor 50 Jahren, Bücherschau, Nachrichten, Verein „Progresul Silvic”, Jurisprudenz.

S T U D I I

**REZISTENȚA LA INUNDAȚII A SPECIILOR FORESTIERE
DIN BAZINUL INFERIOR AL IALOMIȚEI**

de Ing. Dr. I. VLAD
Șeful Oc. Slobozia-Ialomîța

Inundațiile repetate din primăvara și vara anului 1940, pe lângă pagubele enorme, pe care le-au provocat în pădurile Ocolului Silvic Slobozia, ne-au dat ocazie, să stabilim modul de comportare a speciilor forestiere locale, la care se adaugă și câteva specii exotice, în cazul când se abat atari calamități asupra zăvoaielor și terenurilor de luncă.

Pentru studiul chestiunii ce ne preocupă, am ales din pădurile acestui ocol, care se întind, în lungul râului Ialomîța, pe o distanță de aproape 100 Km. arboretele situate pe porțiunea cea mai joasă din pădurea Slobozia, arborete care au avut de suferit în gradul cel mai înalt de pe urma revărsării apelor.

Înainte de a trece la expunerea celor constatate pe teren, este necesar să se facă o discriminare în ceea ce privește cazurile de studiat, care se pot ivi cu ocazia inundațiilor, pentru că apele revărsate pot să rămână în mișcare puțin timp pe o suprafață de teren cu pădure și pot să stagneze timp mai îndelungat, cum s'a întâmplat într'o depresiune de întindere apreciabilă din pădurea Slobozia, unde stagnarea apelor a durat doi ani, neavând posibilitate să se mai retragă în albia râului și dispărând prin evaporare ¹⁾.

În primul caz, când apele se găsesc în mișcare și inundația durează puțin timp, este suportată de aproape toate speciile.

În cazul stagnerii apelor timp mai îndelungat, speciile lemnoase se usucă pe măsură ce oxigenul din apă și sol este consumat, deoarece procesul de oxidare a substanțelor organice are loc numai atât

1) În toamna anului 1943 s'a săpat în acest loc un canal de evacuare, având peste 1 Km lungime, astfel încât, pe viitor, se poate evita stagnarea, atât de dăunătoare, a apelor.

timp, cât apa conține oxigenul, sub formă de gaz. Bineînțeles, că fenomenul uscării arborilor nu este datorit numai procesului incomplet de oxidare a substanțelor organice, acesta fiind combinat cu cel al asfixierii organismelor din sol și după cum arată Rubner ²⁾ cu procese fiziologice complicate în zona cambială a părții aflată sub apă, fără să mai amintim degradarea solului, în ceiace privește proprietățile fizice și chimice ale acestuia.

Este interesant de remarcat faptul, că partea subterană a arborelui este în general mai rezistentă decât partea aeriană. Astfel, s'a observat, că la speciile care suportă mai ușor inundațiile rădăcina rămâne verde mult timp, după ce s'a uscat tulpina și după retragerea apelor apar drajoni și chiar lăstari în jurul arborilor uscați.

Fig. 1. Pădurea Slobozia, poiana Balta Mare. Stejari uscați.

Fig. 2. Idem, pălc de stejari uscați.

Primul caz, adică acela ar revărsării apelor, care rămân în continuă mișcare și se retrag odată cu scăderea nivelului apelor din râul Ialomița, ne-a preocupat mai puțin, acest aspect al problemei inundațiilor constituind subiectul mai multor articole de revistă, și lucrări românești, iar rezultatele la care s'a ajuns, fiind destul de concludente, pentruca cineva să se poată documenta asupra acestei chestiuni, înainte de a începe o lucrare pe teren ³⁾.

Folosindu-ne, pentru comparație, de rezultatele obținute și de observațiunile noastre, în cazul inundațiilor fără stagnare îndelungată a apelor, vom stăruii, în cele ce urmează, asupra rezistenței speciilor, din pădurea Slobozia (Poiana Balta Mare), existente în mo-

2) K. Rubner, Die pflanzengeographischen Grundlagen des Waldbaus, 1925.

3) A se vedea: P. Ioan: R. P. 1923/1924, Congres Agir 1924; Z. Przemetschi: Viața Forest. Aug. 1937; Dr. C. Georgescu: Rev. Păd. 1941, 1942 și 1943.; N. Constantinescu: R. P. Nov. 1939, Viața Forest. Martie 1937 și Bul. AGIR Oct. 1943; Șt. Rubțov: R. P. No. 1939; S. Pașcovschi în Rev. Păd. 1941.

mentul producerii inundațiilor din anul 1940, când a stagnat apa timp mai îndelungat.

Pentruca să ne dăm seama de efectul inundațiilor asupra speciilor existente în anul 1940, vom proceda, în prealabil, la o descriere a arboretului. În toamna anului 1937, s'a procedat la plantarea terenului din Balta Mare cu: plop de Canada, în amestec cu frasin american și frasin comun, stejar, puțin păr și arțar american. Plantația a fost întreținută în vara anului 1938 și 1939 prin cultură intermediară de plante prășitoare, așa încât la începutul anului 1940 în momentul revărsării apelor, plopul a atins înălțimea de peste 2 m, arțarul american 1,75 m, frasinii 1 m, iar stejarul a ajuns la 0,40—0,50 m înălțime. În partea sudică și cea mai joasă a terenului, de care ne ocupăm, se găsea și se mai găsește și astăzi un arboret natu-

Fig. 3. Balta Mare. Stejar verde + ulm uscat + păr uscat.

Fig. 4. Frasin excelsior + stejar și plop uscați.

ral de salcie albă și pe măsură ce se ridică terenul, apar în amestec plopul alb și câteva exemplare de plop negru, la care se adaugă: ulmul, părul și câțiva stejari. În partea sud-vestică se mai găsesc exemplare dintr'o plantație mai veche de frasin american⁴⁾. După cum se vede, luând în considerare numai arboretele naturale, se trece dela arboretul pur de salcie la zăvoiu propriu zis, în care apare și plopul și câțiva pionieri (stejarul, ulmul, părul) din tipul de arboret „șleau de luncă”⁵⁾. Acest tip își face apariția pe teren puțin mai ridicat decât precedentul. De altfel, dacă s'ar fi luat măsuri să nu mai stagneze apele de inundație, succesiunea vegetală ar fi condus și aici la înlocuirea zăvoiuului cu șleaul de luncă, în care arbo-

4) Descrierea o facem după exemplarele — verzi sau uscate — rămase în picioare după inundație și după informațiile luate dela pădurari.

5) Adoptăm clasificarea tipurilor făcută de Z. Przemetschi și V. Lissievici în procesul verbal, dresat cu ocazia inspecției făcute la Oc. Slobozia în anul 1941.

retul este format din: stejar pedunculat, frasin pufos (*Fraxinus holo-tricha*), ulm, velniș, plop alb, păr, arțar tătăreasc, jugastru, măr și rar tei, iar subarboretul din: alun, păducel, corn, sânger, lemn căinesc, salbă moale și dârmox. În partea nordică a Bălții Mari, arboretul aparține, pe alocuri, unui tip intermediar, din care a dispărut: frasinul pufos, teiul, mărul, plopul alb, alunul, cornul și dârmoxul, iar stejarul începe să aibă, în parte caracterele speciei *Qu. pedunculiflora*. Deci, se observă o trecere spre tipul „stejăret de antestepă nouă”, schimbarea în compoziție fiind provocată de faptul, că terenul este mai ridicat și albia râului este mai depărtată. Tot în această parte al Bălții Mari amintim prezența câtorva exemplare, izolate sau în grupe, de stejar în vârstă de peste 100 ani și a frasinului ame-

Fig. 5. Balta Mare. Stejar verde + ulm uscat + arbori tineri.

Fig. 6. În dreapta: plop, parte verde, parte uscat; stânga: masiv închis verde format din stejar, plop și ulm. La mijloc stejari uscați. În fund *Salix alba* în plină vigoare de creștere deși e pe teren mai jos

rican plantat ca specie de amestec, însă tardiv, în arboretul de tipul amintit mai sus, așa încât numai puține exemplare au putut rezista concurenței făcute de celelalte specii, care aveau avans de creștere.

Cum s'au comportat speciile enumerate, în timpul inundațiilor combinate cu stagnarea apei? Impresia, pe care o făceau arborii și arboretele de pe o suprafață de peste 100 Ha, pe care a stagnat apa timp mai îndelungat — în parte chiar doi ani — era aceea a unui cimitir. (A se vedea fotografiile nr. 1 și 2). Pe locurile cele mai joase nu a rezistat nici o specie. Arboretul de salcie pură a suferit mult, însă pe locurile puțin mai ridicate, arborii și-au dezvoltat rădăcini aeriene și s'au putut menține, fără să se usuce, chiar în pâlcuri. Din plantația executată în anul 1937, deși plopul de Canada era aproape peste tot cu vârful sau chiar cu coroana deasupra apei, a dispărut până la ultimul exemplar. La fel arțarul american și cei doi frasinii amintiți. Cu atât mai puțin a putut rezista stejarul plan-

tat, care a fost aproape pretutindeni depășit în înălțime de apele revărsate. Mai curios a fost faptul, că stejarii bătrâni de peste 100 ani, s'au uscat aproape cu toții, lăsându-ne să bănuim, că acel loc nu ar fi suferit astfel de inundații de cel puțin 100 ani. Cum rezistența speciilor depinde și de vârsta acestora, ne dăm seama, că chiar dacă inundațiile au fost, înainte vreme, tot atât de mari și îndelungate, stejarii în chestiune, fiind mai tineri, le-au putut suporta.

Fig. 7. Stejar verde + plop uscat (ambii tineri).

Fig. 8. Stejar bătrân uscat + plop tânăr verde.

Dar, pentruca să putem întocmi o scară de rezistență a speciilor locale la inundații, nu ne-am mulțumit cu aceste constatări sumare, procedând la o cercetare mai sistematică a efectelor inundațiilor. Lucrarea ar fi fost mai completă, dacă s'ar fi putut urmări efectele inundațiilor în timp, începând cu momentul, în care s'a produs prima revărsare a apelor și până la retragerea sau evaporarea totală a acestora. În prezent nu a mai fost posibilă o atare studiere a fenomenului amintit, fiind obligați să ne mulțumim cu observațiunile, ce se pot face asupra arborilor și arboretelor în situațiunea de astăzi. În acest scop, s'a ales un punct, considerat ca cel mai scos din Balta Mare, din care s'au dus vize, fixându-se câteva direcții, alese astfel, încât să treacă prin porțiunile de pădure mai tipice din punctul nostru de vedere. Pe aceste direcții, s'a procedat la executarea nivelmentului și la constatarea stării arborilor întâlniți în cale,

pe o fâșie de 200 m. Ne vom limita aici la enumerarea speciilor pe trei din aceste profile longitudinale:

I. Primul arbore pe care l-am mai întâlnit la distanța de 175 m dela punctul de plecare, a fost un păr uscat, din arboretul natural, diferența de nivel, între acest punct și prima stație a aparatului, fiind de 0,58 m. Trecând mai departe, am dat peste un pâlcc de plop (Populus alba) verde, în punctul cu o diferență de nivel de 0,90 m. Abia când această diferență a trecut de 1 m și-a făcut apariția stejarul rămas verde. Prin urmare, până la 1 m diferență de nivel, s'au

Fig. 9. Ulm uscat + plop verde.

Fig. 10. — Frasin american verde și stejar uscat.

uscat perii și stejarii. Frasinul comun și ulmul s'au uscat și pe locul unde stejarul era verde, aceste specii rămânând verzi numai pe locurile mai ridicate, unde apa nu a stagnat aproape deloc și unde arboretul, pe această direcție, aparține tipului „șleau de luncă“.

II. Pe arborii din primul pâlcc de stejar uscat, întâlnit pe profilul al 2-lea, se vede înălțimea de 0,80 m, la care a stagnat apa timp mai îndelungat. Și cum acest punct prezintă o diferență de nivel, față de cel inițial, de 0,90 m, însemnează, că apele în punctul de plecare, au avut, cel puțin câtva timp, înălțimea de circa 1,70 m. Bineînțeles că apele, deși revărsările în anul 1940 s'au repetat de trei ori, au rămas puțin timp la acest nivel. Și pe acest profil sunt uscați perii din apropierea pâlcului de stejar verde. Dacă ne ridicăm la 1 m peste punctul de plecare stejarii sunt toți verzi. La fel fra-

sinii americani din plantația amintită, care sunt în plină vigoare de creștere. Ulmul și frasinul comun s'au uscat peste tot locul, unde a stagnat apa. Ulmul rămâne în parte uscat, chiar când trecem spre tipul intermediar, diferențiat de tipul șleau de luncă, prin dispariția unor specii și apariția caracterelor noi la stejar. Pe măsură ce terenul este mai ridicat își fac apariția și alte specii arborescente și arbustive de amestec: arțarul, porumbarul, sângerul, etc., care pe locurile mai joase au dispărut cu totul. Lăstarii, din parchetele tăiate puțin timp înaintea revărsării apelor, s'au uscat complet.

III. Profilul al treilea, ca și următoarele de altfel, nu schimbă întru nimic concluziunile, ce se pot trage din cele expuse mai înainte. Găsim totuș în plus, pe acest profil, un pâlc de salcie, care a rămas verde și care ne indică, ce ar fi trebuit să se facă în acel loc, dacă nu s'ar fi săpat canalul de scurgerea apelor, dându-se în acest fel posibilitatea, să se evite stagnarea apei. Sigur, că în acest caz, singura soluție, în eventualitatea unei împăduriri, ar fi fost plantarea de sade de salcie, urmată de tăerea în scaun⁶⁾.

IV. Profilul al 4-lea, trece printr'un vechi pâlc de frasin american, din care jumătate este uscat, iar din cealaltă jumătate o parte este complet verde, pe când restul are vârful uscat. Frasinii uscați au lăstărit aproape toți.

Din cele arătate mai sus, cât și din fotografiile comparative, pe care le reproducem în text, se desprind următoarele concluziuni:

1. Pe locurile, unde apa a stagnat doi ani, nu a rezistat inundațiilor nici o specie.

2. Unde apele s'au retras sau au dispărut prin evaporare după primul an, a rezistat salcia și în parte frasinul american.

3. Luând în considerație și celelalte specii locale sau plantate, putem întocmi următoarea scară, începând cu speciile cele mai rezistente: salcia, frasinul american, plopul, stejarul, frasinul comun, pârul și ulmul.

4. Speciile de la urmă începând cu frasinul comun, nu suportă apa stagnantă.

5. Plopul de Canada, plantat în Balta Mare, s'a uscat până la ultimul exemplar chiar și pe locurile unde a avut dela început o parte însemnată din coroană deasupra apei, ceea ce denotă, că această specie nu suportă deloc apa stagnantă.

6) În ultimul timp se tinde să se înlocuiască tăerea în scaun cu tăerea din fața pământului, pe terenurile inundabile. Noi împărtășim acest punct de vedere, însă nu pentru terenurile, pe care stagnează apa, în mod obișnuit, timp mai îndelungat.

6. La fel frasinul comun și american plantat, însă aceste specii au avut înălțime mică.

7. A dispărut pentru același motiv și stejarul plantat.

8. Arțarul american s'a uscat complet, deși înălțimea acestei specii trecea de 1,50 m și coroana a rămas în parte peste nivelul inițial al apei de inundații.

9. Rezistența la inundații depinde de vârsta speciilor, fiind mai mică în primii ani de vegetație, când pueții pot fi acoperiți de apă, și mai mare în anii când speciile se dezvoltă viguros. Rezistența scade din nou după o anumită vârstă (la stejarul local în jurul vârstei de 100 ani; la plop și salcie chiar după 60 ani).

10. Celelalte specii forestiere din tipul de arboret „șleau de luncă” — arbori și arbuști — s'au dovedit toate mai puțin rezistente decât stejarul.

11. Lăstarij tineri ai tuturor speciilor au fost foarte puțin rezistenți, chiar pe locurile mai ridicate.

12. Nu s'a putut trage nici o concluzie, care să confirme sau să contrazică susținerile logice ale lui Bühler ⁷⁾, după care numai acelor specii le priesc locurile umede, ale căror rădăcini sunt mai puțin exigente, în ceiace privește aerul.

13. Nu se confirmă susținerea lui Rubner, că rezistența la apele stagnante ar fi cu atât mai mare, cu cât o specie are ritidomul mai dezvoltat, în acest caz stejarul trebuind să se dovediască mult mai rezistent, din acest punct de vedere, decât salcia, plopul sau frasinul american.

Ca încheiere arătăm, că s'au făcut câteva profile plecându-se din albia râului Ialomița, pentruca să se constate succesiunea speciilor spre tipul „zăvoiu” și mai departe spre „șleaul de luncă” și implicit, rezistența acestora la inundații, când apele sunt numai în trecere, cu ocazia viiturilor mari și s'a ajuns la următoarele rezultate:

1. Pe nisipul de pe mal se instalează cătina roșie (*Tamarix Pallasii*) în amestec cu renișurile de salcie, după care urmează zăvoiu propriu zis, compus din salcie și plop în etajul superior, iar în sub-etaj din: gherghinar, arțar, sânger, ulm (procera și foliacea), părul ciutei, lemn căinesc și rar pioneri de stejar și frasin pufos.

2. Pe terenul puțin mai ridicat se mărește procentul de: ulm, stejar și frasin, la care se adaugă: teiul și jugastrul, iar ca arbuști apar, pe lângă cei amintiți: salba mole și dârmoxul, așa încât se poate vorbi de un șleau de luncă tipic.

7) Bühler, Der Waldbau nach wissenschaftlicher Forschung und praktischer Erfahrung, 1918. (După Rubner, op. cit.).

După cum rezultă din comparația celor de mai sus, modul de comportare a speciilor lemnoase, în cazul viiturilor combinate cu stagnarea apei și în cazul revărsărilor de scurtă durată, este cu totul diferit. (A se vedea de ex. cazul arborilor de a doua mărime, a arbuștilor și mai ales a frasinului și ulmului).

La résistance à l'inondation des espèces forestières du bassin inférieur de la rivière Ialomița.

Widerstandsfähigkeit einiger Holzarten im unteren Teil des Ialomița — Überschwemmungsgebiets.

Verfasser benutzt die Gelegenheit eines ungewöhnlichen Wasseraustrittens im Ialomița-Tal, das 1940 stattgefunden hat und zieht aus den betreffenden Beobachtungen folgende Schlüsse.

1. Keine Holzart konnte mehr als 2 Jahre dem zurückbleibenden Stauwasser widerstehen.

2. Bleibt das Wasser auf dem bewaldeten Boden nur 1 Jahr stehend, so bestehen Annahmen, dass *Salix alba* und *Fraxinus americana* nur wenig zu leiden, ohne dadurch einzugehen.

3. Im allgemeinen, kann man die einheimischen und die fremden Holzarten in dieser Beziehung, mit den widerstandsfähigsten Holzarten beginnend, folgender Weise einreihen: *Salix alba*, *Populus alba*, weniger *P. nigra*, *Quercus pedunculata*, *Fraxinus excelsior*, *Pirus communis*, *Ulmus procera* und *foliacea*.

4. Die letzten vier Holzarten können das stagnierende Wasser nur sehr kurze Zeit ertragen.

5. In einer Pflanzung ist *Populus canadensis* (Verfasser konnte nicht feststellen, welche Art im Wald Slobozia gepflanzt wurde) wie auch *Acer Negundo* vollkommen verschwunden, obwohl, wenigstens örtlich, die ganze Krone der Pflanzen über dem Wasserspiegel lag. Dasselbe gilt auch für *Qu. pedunculata*, *Fraxinus americana* und *Fraxinus excelsior*, als sich der ganze oberirdische Pflanzen teil im Wasser befand.

6. Die Widerstandsfähigkeit der Holzarten ist von Alter abhängig.

7. Die jungen Ausschläge sind bei allen Holzarten sehr empfindlich.

8. Man konnte diesbezüglich, keinen Parallelismus zwischen Reifeit der Rinde und Widerstandsfähigkeit der Holzarten feststellen.

9. Ist das überflutende Wasser in Bewegung, so ändert sich die genannte Reihe wie folgt: *Tamarix Pallasi*, *Salix alba*, *Populus alba*, mit *Crataegus monogyna*, *Acer tataricum*, *Ulmus procera* und *foliacea*, *Rhamnus frangula*, *Ligustrum vulgare*, *Cornus sanguinea*, und einige Pioniere (wie *Qu. pedunculata* und *Fraxinus holotricha*) im Unterstand.

Auf der nächsten Höhenstufe erscheint *Ulmus procera* und *foliacea* in grösserer Masse. *Qu. pedunculata*, *Fraxinus holotricha*, mit *Acer campestre* und wenig *Tilia parvifolia* im Zwischenstand. Dazu kommt noch, neben den obengenannten Sträuchern: *Viburnum opulus* und *Evonymus europaea*.

Dies ist das typische Bild eines Auenwaldes in der rumänischen Steppe.

COMENTARII — ÎNSEMNĂRI

O INCERCARE DE IMPĂDURIRE ÎN GOL DE MUNTE

de Ing. N. RUCĂREANU

În anul 1922, după exproprierea terenurilor pentru izlazuri comunale, mai rămânea în proprietatea Statului, în muntele Fruntea lui Vășii, care se ridică pe stânga Prahovei, între Sinaia și Comarnic, o suprafață de gol de munte de 34 de hectare. Era porțiunea dela obârșia Văii lui Bogdan, calificată de comisia de expropriere ca teren erozibil „oprit dela pășunat“.

Valea lui Bogdan, cunoscută prin caracterul său torențial, se alimentează cu material din mai multe ravene, dintre care două încep chiar din golul muntelui Fruntea lui Vășii. Procesul de eroziune care devenise foarte periculos, a determinat comisia să scutească dela expropriere suprafața din apropierea acestor ravene și să oprească pășunatul, în vederea consolidării terenului.

Dar anii care au urmat exproprierii au dovedit că golul rezervat nu putea fi apărat de încălcările vitelor de pe pășunile învecinate. Consolidarea terenului în aceste condiții nu se putea face. Spre a se ajunge la un rezultat în acest sens trebuiau luate măsuri serioase pentru oprirea definitivă a pășunatului. Așa s'a luat hotărîrea de a planta întreaga suprafață a acestei porțiuni de gol.

Lucrarea s'a executat între anii 1931 și 1938¹⁾.

Altitudinal, golul respectiv se întinde între aproximativ 1300 m și 1550 m.

Pădurea cu care se mărginește la partea inferioară este de fag. Trecerea dela gol la pădure se face brusc. Acea zonă intermediară, de tranziție, a dispărut, desigur din cauza pășunatului. Chiar pădurea pare să fi cedat ceva din zona ei. Dar, judecând după forma scundă și coroanele diformate, cu crăci strâmbe și parțial uscate ale fagilor

1) Golul de munte, împreună cu pădurea Fruntea lui Vășii țin de ocolul silvic Sinaia. Lucrările de plantare au fost începute de D-l Ing. C. Emanoil, șeful de atunci al ocolului și continuate de urmașul său, D-l Ing. C. Vasilko.

din marginea pădurii dinspre gol, limita naturală a pădurii nu poate fi prea depărtată.

Plantarea s'a început din partea inferioară a golului, în primăvara anului 1931, înaintând în anii următori spre creasta muntelui.

Pe cea mai mare parte din suprafață s'au plantat puieti de molid. Numai pe coastele erozibile din apropierea celor două ravene s'a plantat larice și foarte puțin pin târîtor.

În toamna anului 1943, adică la 6 ani după terminarea lucrărilor, plantația se prezintă astfel: În partea inferioară, imediat lângă pădure, pe versanții S—V, plantația de molid formează un arboret

Fig. 1. — Puieti de molid pe versant nordic, cu coroana în formă de steag.

Fig. 2. — Plantația de larice. În planul de față plantație de molid.

aproape închis, fără lipsuri, cu exemplare care, având vârsta de 13 ani, depășesc 2,5 m în înălțime. Creșterea anuală atinge 60—70 cm. Dar începând dela 20—30 de metri dela margine, cu cât crește depărtarea de pădure și altitudinea, înălțimea arborilor scade repede, lipsurile încep să apară în plantație și să devină din ce în ce mai importante. Ramurile și frunzișul de pe tulpini devin tot mai sărăcicioase, rămânând numai la suprafața solului mai bine dezvoltate. Sunt frecvente exemplarele cu mai multe vârfuri. Dela o anumită altitudine multe au vârful uscat sau forma de tufă. Unele, după câțiva ani de vegetație s'au uscat complet, cum dovedesc tulpinile lor rămase încă în picioare. Altele sunt pe cale de a se usca. Cele câteva frunze verzi, care se mai pot vedea ici, colo, printre ramurile goale, indică doar agonia. Pe versanții nordici, nord-estici și nord-vestici puietii s'au dezvoltat și mai rău. Chiar în apropierea pădurii la altitudinea de care pe fețele sudice și sud-vestice molidul ajunge la o înălțime de peste 2 m, aici nu depășește 1 m. Coroanele sunt mai sărăcicioase și în genere dezvoltate lateral, sub formă de steag, îndreptat spre Vest și Sud-Vest (fig. 1). Iar dela aproximativ 1400 m în sus, pe astfel de versanți, puietii de molid au dispărut com-

plect. Se mai mențin în depresiuni și pe fețele expuse spre S-V. Aspectul acestora însă nu ne îndreptățește să sperăm că ei vor deveni vreodată arbori forestieri.

Laricele plantat pe terenul erozibil s'a comportat mult mai bine decât molidul. Nu numai că s'a păstrat pe versanți și la altitudini unde molidul plantat în apropiere a dispărut, sau nu are nici o vigoare, dar ating azi, după 7 ani dela plantare (făcută în 1937), înălțimi de 2—3 m (fig. 2). Nici laricele nu are un trunchiu prea drept. În forma coroanelor deasemenea se recunoaște uneori lupta cu vântul puternic. Totuși după felul cum s'a comportat dovedește că pentru cucerirea golului poate fi întrebuințat cu mai multă siguranță decât molidul. Proveniența lui nu o cunoaștem. Puietii plantați au fost în orice caz aduși dintr'un ocol din Transilvania. De aceea nici nu putem preciza dacă forma se datorește numai mediului sau și rasei.

Factorul care, după toate aparențele, condiționează dezvoltarea molidului — și chiar a laricelui — este vântul, și anume curenții puternici și reci dinspre Nord și Nord-Est. Lipsa ramurilor din această direcție la unii, ramurile uscate pe această parte alții dintre puietii încă în viață, dispariția lor de pe fețele nordice și menținerea lor în oarecare măsură pe celelalte, sunt dovezi destul de concludente. În 1938 s'au infilțat în gol, pe la 1450 m altitudine, pe un loc mai asezat și mai adăpostit o pepinieră de circa 100 m², în care s'a semănat molid. Puietii aveau să servească desigur pentru complectări. Până azi însă nu s'au scos din pepinieră și nici nu s'au rărit. Aspectul lor este încă o justificare a afirmației de mai sus. În partea de Nord-Est, mai sub coastă, și la adăpostul gâurilor scoase când s'a săpat pepiniera și puse la margine una peste alta, puietii sunt mai deși, mai mari și mai verzi. Straturile dela marginea opusă a pepinierii au foarte multe lipsuri, iar puietii sunt aproape lipsiți de frunze. Mulți dintre ei sunt uscați. Privind straturile în contra direcției vântului, adică spre N-E, apar verzi, pe când primate spre S-V apar roșietice.

Precizii asupra felului cum acționează vântul nu putem da; rămâne să se mai observe. Probabil însă că în cea mai mare măsură sunt de vină curenții reci de primăvară, după începerea vegetației. Lujeri înroșiți de ger s'au putut observa și în toamna 1943.

Din constatările arătate mai sus, precum și din faptul că după oprirea păsunatului, în pădurea de fag dela limita dinspre gol s'a instalat în ochiuri și chiar în gol, la adăpostul arborilor, un abundent semințis natural de fag (fig. 3), se poate conchide că o extindere a pădurii este posibilă într-o măsură oarecare, chiar pe cale naturală. Procesul acesta însă nu s'ar putea face decât din aproape în aproape, semințisul rămânând mereu la adăpostul pădurii. Molidul se dezvoltă

bine numai acolo unde se poate instala și semințiș de fag, adică la adăpost. Singur, în bătaia vântului, nu poate rezista. Pentru cuccerirea golului însă laricele pare că ar putea fi folosit cu destul succes. Nu anticipăm deocamdată nimic asupra formei viitoare a arboretelor.

Cred că cei care s'au hotărît să planteze cu molid cele 34 de hectare de gol de munte din Fruntea lui Vășii au fost conștienți de riscurile acestei întreprinderi. Au făcut-o însă pentru un scop practic: oprirea pășunatului și consolidarea terenului erozibil prin regenerarea pădurii, cel puțin în zona ei naturală. Și în parte s'a reușit.

Fig. 3. — Regenerare naturală de fag în gol. Aspectul plantației de molid (expoziția generată NV). Pe creasta din fund, plantația de larice.

Complectări, după plantare, nu s'au făcut, așa că o parte din lipsuri, mai ales la marginea inferioară, unde molidul crește cu oarecare vigoare, precum și în plantația de larice, pot fi datorate lipsei de prindere a puștilor în anii puțin favorabili din acest punct de vedere. Dincolo de aceste porțiuni complectările ar fi fost și inutile.

În inventarul ocolului suprafața plantată figurează azi ca pădure. Este interesant să constatăm optimismul care a stăpânit pe cei ce au făcut aceste lucrări. Numai așa se și explică efectuarea lor, fără rezerve, pe toată suprafața. Și tot așa se explică și înființarea pepinierii din gol de munte. În realitate, cel puțin 25 de hectare nu ne dau siguranța absolută că cel puțin în viitor pădurea va putea ajunge până în creasta muntelui. Plantarea suprafeței a avut un efect temporar. Riscul pășunatului în plantație era mare și ciobanii au putut fi oprți la margine. Astăzi însă în multe locuri plantația aproape nu se mai recunoaște, mai ales spre culme, și încălcările sunt din nou frecvente. Refacerea plantației cu molid ar însemna

cheltuială permanentă și aproape inutilă. Chiar cu larice nu se poate sconta dela început pe un succes absolut. De aceea lupta de cucerire a golului trebuie dusă treptat și atâta cât se poate, pentru a nu face cheltueli zadarnice.

Incercarea de împădurire a acestui gol este și până acum destul de instructivă. Ea merită să fie continuată, complectându-se scopul practic inițial, cu unul științific. Căci numai acesta poate justifica cheltueala de energie și bani pentru niște lucrări cu rezultat nesigur. Hotărîrea, de altfel, a și fost luată în acest sens.

Ein Bewaldungsversuch in der alpinen Zone.

Une tentative de reboisement dans un alpage.

Entre 1931 et 1938 on a tenté de boisser par des plantations d'épicéa et de mélèze une superficie d'environ 35 ha dans la zone alpine de la montagne „Fruntea lui Văsi” appartenant aux Carpathes Méridionales et située sur la partie gauche de la rivière Prahova.

La zone alpine s'étend entre environ 1300 m et 1550 m d'altitude. Sans doute, la forêt a dû céder dans les temps passés un peu de terrain en faveur du pâturage alpin.

Après 5 ans écoulés depuis la fin des travaux de reboisement, la situation est la suivante:

1. L'épicéa présente, dans la partie inférieure du terrain reboisé, une croissance satisfaisante, et on peut considérer le boisement comme réussi, sur les versants Sud et Sud-Ouest jusqu'à 1400 m. Au-dessus de cette altitude, — et surtout sur les versants NE—NW, plus exposés au vent rude de NE, — la plantation a beaucoup souffert. De nombreux exemplaires ont déjà séché et parmi ceux qui se sont encore maintenus, beaucoup présentent la cime desséchée — sinon la majorité des branches. Seulement celles qui se trouvent près du sol, sont bien développées.

2. Quant au mélèze, il a été planté sur le terrain érosible, donnant de bons résultats jusqu'à 1450 m d'altitude.

A titre d'expériences, les travaux seront continués.

PĂDUREA NU ESTE OGOR.

SILVICULTURA NU ESTE AGRICULTURĂ.

OBSERVAȚIUNI LA PREȚURILE MAXIMALE
ALE LEMNULUI DE FOC

de Ing. Insp. g-1 silv. D. BOZDOC

Sistemul prețurilor maximale, utilizat cu începere dela 1941, constituie o epocă de grea încercare pentru proprietatea forestieră, epocă marcată prin dureroase sacrificii din venitul normal și firesc al pădurei, acest bun național de mare importanță. Intr'adevăr, cu toată bunăvoința organelor oficiale de resort, politica acestor prețuri maximale, este și azi o problemă de prim ordin, care așteaptă încă o soluționare dreaptă. Totdeauna însă s'au ivit dificultăți în calea unei soluții echitabile, pe care nu le pot explica decât:

- a) Fie că persistă încă credința în abundența pădurilor din România și deci în abundența materialului lemnos;
- b) Fie că se crede în limitate întrebuițări ale lemnului, care ar putea fi înlocuit în multe compartimente cu alte materiale;
- c) Fie că s'a înrădăcinat credința că, exploatarea, scosul și transportul lemnului, constituiesc ușoare operațiuni, executabile prin brațe de muncă și prin mijloace numai indigene.

Considerațiuni total greșite, cari coordonate cu politica dirijată și cu tendința de comprimarea prețurilor, au condus la situația intolerabilă de azi, sugrumarea proprietății forestiere, pentru a se salva aparențele unei aprovizionări, socotită normală și dreaptă.

Prima consecință este că, pentru considerațiuni de politică socială — menajarea și protejarea masei consumatorilor — s'a levit în fondul proprietății forestiere, deci în altă latură a politicii sociale, rolul și importanța pădurilor în economia generală.

În definitiv, nu trebuie să ne sfiim pentru a ne pune o firească întrebare. Ce considerente au pledat pentru năpăstuirea proprietății forestiere, acordându-se lemnului de foc, valori necorespunzătoare, prin politica de prețuri maximale, în vreme ce pentru alte produse clasate de primă necesitate, s'au acordat valori cât mai aproape de realitate, tot prin același sistem de prețuri maximale?

De câțiva ani, asistăm la un interesant și curios fenomen economic ca acesta: lemnul de foc fiind considerat drept articol de primă necesitate, este supus maximalizării și tratat cu insuficientă sollicitudine în ce privește prețul, iar lemnul de lucru și cheresteaua, deși nu sunt clasate drept articole de primă necesitate, totuși sunt supuse maximalizării.

Se înțelege că, nu urmărim să înlăturăm ceea ce a devenit o necesitate a vremurilor de azi, fixarea prețurilor maximale, din cauza

mentalității unei categorii restrânse de speculatori, datorită faptului că echilibrul liberului joc al comerțului — cererea și oferta — s'a întrerupt, dar nu ne putem opri de a nu semnala următoarele realități :

1. Ofensivă bine susținută și stăruitoare pentru exploatarea integrală a posibilităților normale și anticipate (s'au atacat posibilitățile pe câțiva viitori ani) ale pădurilor, agravându-se situația grea ce dăinuia și înainte de războiul din 1941, atacarea capitalului lemnos și mărirea despăduririlor.

2. Creșterea absolut nejustificată și impunătoare a consumului de lemne, explicată prin ieftinătatea acestui articol, iar nu prin necesitățile războiului. (În orașe și sate nu s'a redus consumul lemnului de foc, deși mare parte din cetățeni sunt la armată).

3. Micșorarea venitului anual al țării, prin faptul că parte din surplusul de lemne, care în vremuri normale se exporta, astăzi se risipește în interior, din lipsa de înțelegere a vremurilor, beneficiind de ieftinătatea pretului.

4. Cu toate cele arătate la punctele 1—3 de mai sus, lemnul nu s'a bucurat de atenția cuvenită, ba din contră, a obținut prețuri maxime neremuneratorii și inechitabile, în raport cu unele articole cari ajută la producerea materiei lemnoase, sau cu altele cari se utilizează pentru acelaș scop. Aceasta pentru motivul că în raport cu anul 1938, ultimul an considerat normal, lemnul de foc socotit la rampa București, s'a scumpit de 3,3 ori, pe când mălaiul s'a scumpit de 6 ori, făina integrală de 6 ori, slămina afumată de 6 ori, paele de 10 ori, iar cărbunii de pământ de 8 ori. Interesant și curios este faptul că, paele au ajuns cu mult mai scumpe decât lemnele de foc.

5. Dăm mai jos un tablou comparativ al componentelor mai importante ale prețurilor lemnului de foc între anii 1938 și 1943, spre a se vedea cât de vitreg a fost tratat lemnul de foc.

Din acest tablou se pot trage suficiente concluzii, dar se desprinde în mod evident faptul că, prețul de vânzare maximalizat în 1943, a nesocotit majorările încercate de cheltueli în proporția reală avută, conducând la diminuarea valorii lemnului pe picior, cuvenită proprietății forestiere, singura rămasă fără sollicitudine și fără protejire.

6. A provizionări îngreuiate, prin faptul că lemnul a ajuns la timp și în cantități — quantum satis — la îndemâna consumatorilor, cari au avut posibilitatea să depășească prețurile maxime.

7. Insuficiența mijloacelor și măsurilor pentru frânarea majorărilor fără limite a cheltuelilor, măsuri cari nu au putut conduce la respectarea costului maximal al acestora, cel puțin în măsura în care s'au respectat prețurile maximale de vânzarea lemnului.

Totuși, scotesc că problema are și elemente certe, de care a trebuit să se țină seama, căci nesocotirea lor a condus la rezultate contrarii celor scontate și anume:

a) O politică de prețuri maximale trebuie să ocrotească în egală măsură pe producător și consumator;

Componentele prețului de vânzare	1938		1943		Creșterea relativă și în procente a chelt. ce intră în componența prețului de vânzare
	Costul pe vag. 10 tone lei	Procent din preț de vânzare	Costul pe vag. 10 tone lei	Procent din preț de vânzare	
Valoarea brută a lemnului de foc	2250	25%	3200	11%	47%
Fasonatul	700	8%	3200	10,7%	360%
Scos și transport etc.	3000	33,3%	14400	48%	337%
Transport pe C. F. R.	2000	22,2%	4800	16%	140%
Pierderi prin manipulare în depozite, prin transport	450	5%	2000	6,7%	411%
Impozite și taxe la vânzare	600	6,5%	2300	7,6%	283%
Total preț de vânzare pe rampa București	9000	100%	30000	100%	233%

b) Trebuie găsită soluția — prețuri juste — ca interesele consumatorilor să se coordoneze cu drepturile minime și echitabile ale exploatatorilor;

c) Pentru câțiva exploatatori rapaci și speculanți, cari contează prea puțin în opera aprovizionării cu lemne de foc, nu se poate accepta soluțiunea comprimării prețurilor reale cuvenite proprietarilor serioși, până la dureroase sacrificii pivându-i de venitul minim anual.

Față de cele de până aci, se impun unele considerente, cari conduc la concluzii inevitabile:

a) Dacă se ține la ocrotirea domeniului forestier al țării, destul de încercat și până acum, spre a-i da posibilitatea refacerii prin acumularea veniturilor anuale realmente cuvenite;

b) Dacă se ține a nu se desorganiza producția, circulația lemnului și în ultimă instanță a nu se compromite aprovizionările cu indispensabilul combustibil — lemnul de foc;

c) Dacă se ține cont de echitatea economică, care pretinde armo-

nizarea tuturor intereselor, cu respectarea tuturor drepturilor minime și se urmărește deci stimularea producției, pentru o normală aprovizionare;

Atunci aceste comandamente nu se pot realiza numai prin legi draconice de activarea producției, de combaterea speculei și sabotajului, ci prin cel mai principal și poate unic mijloc, asigurarea unei minime și reale rentabilități a proprietarului de pădure și a exploatatorului forestier, prin acordarea valorii reale a lemnului pe picior, precum și prin luarea în considerare a cheltuelilor reale și efective ale manoperei, ale transportului și ale manipulării lemnului de foc, dela păduri și până la centrele consumatoare firești.

Pentru realizarea acestui imperativ național, socotesc că actuala politică de fixarea prețurilor maximale la materialele lemnoase, are nevoie de o imediată modificare, în care scop preconizez:

1. Înălțurarea actualului sistem, care prin calcule de birou și prin desconsiderarea împrejurărilor actuale — specific locale — fixează prețuri maximale, fără a ține seama de quantumul real al cheltuelilor.

2. Pentru stabilirea prețului maximal pe piețele consumatoare, socotesc că este just și normal să se pornească dela valoarea pe picior a lemnului, căreia să i se adauge succesiv toate cheltuelile reale și efective, rezultanta constituind prețul de vânzare în centrul consumator considerat.

3. Valoarea minimă pe picior, cuvenită proprietarului de pădure, să se fixeze în limite minime și maxime, după regiuni, după esențe (tari și moi), după regimul și după modalitatea de tratament aplicată pădurilor în exploatare. Această valoare trebuie astfel stabilită, încât să acopere neapărat cel puțin cheltuelile de regenerare și cele de administrație generală, cari azi sunt foarte mari. Pentru stabilirea acestei valori în mod mai practic, socotesc că s'ar putea aplica indicele actual de scumpete al articolelor similare cu lemnul de foc, la valorile de rentă din 1938, cu corectivul necesar la acele păduri, cari între timp au devenit accesibile și rentabile, în urma investițiilor și mijloacelor de transport create.

Valoarea pe picior a lemnului, se poate stabili și pe alte căi, însă socotesc că ea trebuie să reprezinte circa 15%—30% (după regiuni și situație locală) din prețul maximal de vânzare al pieții de consum firești pentru pădurea respectivă.

4. Să se acționeze simultan și asupra componentelor prețului de vânzare, maximalizându-se corespunzător toate cheltuelile, găsindu-se o soluție mai practică pentru frânarea tendinței de repetate majorări. La maximalizarea costului transportului să se aibă în vedere nu numai distanțele, ci și felul și starea drumurilor, stabi-

lindu-se taxa pe tona Km în limite corespunzătoare. Pentru realizarea acestui desiderat, socotesc că detașamentele forestiere județene, — tocmai aci trebuie să-și concentreze preocuparea, cari cu concursul organelor silvice locale să furnizeze date reale pentru maximizarea cheltuelilor și apoi să forțeze pe toată lumea la respectarea prețurilor maxime, — în loc să se ocupe cu repartizarea disponibilului de materiale lemnoase.

5. Dacă nu se poate renunța la fixarea prețului maximal locopăduri, deși prețul odată fixat bine la centrul de consum imprimă și pădurilor un preț real și corespunzător, atunci el să se stabilească, ținând seama numai de cheltuelile de scoatere, de transport și de manipulare dela pădurile aflate în nemijlocita apropiere a centrelor de consumație, adică pentru distanța de 1—5 Km.

Problema este importantă și actuală, încât trebuie să primească o soluție conformă, dacă toți cei interesați pornesc la o acțiune sinceră și obiectiv susținută.

Bemerkungen über die Höchstpreise des Brennholzes.

Observations sur les prix maximes du bois de chauffage.

Dans la période de guerre que nous franchissons, les prix ont été maximes. L'auteur constate que le prix fixé pour le bois ne peut être accepté volontiers par les propriétaires et les exploitateurs. La propriété forestière en est menacée, car le prix qui revient pour le bois sur place arrive quelquefois d'avoir une valeur négative. De 1938 jusqu'aujourd'hui, le prix du bois n'a obtenu qu'une majoration de 333%, tandis que d'autres produits ont eu des majorations beaucoup plus importantes.

Pour remédier une situation devenu extrêmement précaire pour la forêt, l'auteur croit qu'il faut abolir le système actuel qui fixe les prix de vente sans tenir suffisamment compte de dépenses occasionnées par l'exploitation, par l'administration et du prix de revient. Pour l'avenir il estime que le calcul du prix de vente doit avoir comme base le prix du bois sur place, auquel il faut ajouter les dépenses occasionnées par l'administration, l'exploitation, la vidange du bois, le transport, les impôts et les frais de régénération.

La valeur du bois sur place doit représenter environ 15—30% du prix de vente.

EXPLOATAREA COAJEI DE MOLID

de Ing. ROMEO RĂȘCANU

Considerațiuni generale. O exploatare de pădure îngrijită trebuie să valorifice cât mai intensiv produsele principale, secundare și chiar produsele accesorii ale pădurii, în parchetele autorizate pentru tăiere. Mai ales economia de războiu necesită o mare atenție și multă conștiințiozitate în executarea exploatărilor de păduri, deoarece lemnul ca materie primă este foarte căutat, încât nu se exagerează când se spune că după fier, petrol, cauciuc, diverse produse chimice, lemnul ocupă locul al cincilea ca materie primă necesită de economia de războiu. (În aviație, lemnul de rezonanță și placajele, în marină la construcția de vapoare, în armatele de uscat la poduri, căi ferate, barăci, la organizarea terenului, etc.).

Până mai ieri coaja de molid era lăsată să putrezească în pădure, încât Statul a trebuit să intervină¹⁾, să oblige pe toți proprietarii de păduri sau pe diverșii exploatatori, ca în caz de exploatare în regie, să recolteze coaja de stejar, gorun, gârniță și molid din parchetele autorizate pentru tăiere.

Societatea O. R. A. P. (Oficiul de Aprovizionare și Distribuție a Produselor de Pielărie) preia coaja de molid despre a cărei exploatare ne ocupăm în articolul de față.

Până în prezent exploatarea coajei de molid se făcea în mod cu totul empiric și fără nici o bază științifică, fiind executată de mici antreprenori, care de multe ori câștigau bine.

Procentul de tanin, ce se află în coaja de molid este de 7—10% vârsta optimă a pădurii pentru exploatarea unei bune coaje de molid fiind între 40—80 ani. Coaja de molid este mai rezistentă decât cea de stejar.

Recoltarea coajei de molid trebuie să se facă numai pe arborii doborâți.

Începem prin a da o normă științifică pentru estimăția coajei de molid în picioare, după probele de cântar ce le-am făcut în pădure. La metrul cub de molid se poate socoti că producția medie de coajă este între 25—35 kg. Această cifră este foarte necesară pentru alcătuirea unui program de exploatare a acestui produs. Dăm sub formă de tablou sintetic alcătuirea unei astfel de estimății:

1) Decret Lege Nr. 764, Mon. Of. 168 din 18. VII. 1941.

Pădurea:	Seria :	Parchetul :	Cantitatea de molid din parchet m ³	C o a j ă	
				greutate la m ³ kg	greutate totală kg
X	Y	Z	1.000	25	25.000
x	y	z	3.000	30	90.000

Recoltarea (cojirea). Atunci când se are în vedere exploatarea coajei, trebuie neapărat să se taie molidul vara (tăiere în mazăgă) pentru ca să se poată face cojirea. Timpul circulației sevei variază în raport cu latitudinea și altitudinea locului. În regiunea Comănești jud. Bacău circulația sevei se poate socoti activă între 15 Maiu până la 15 August.

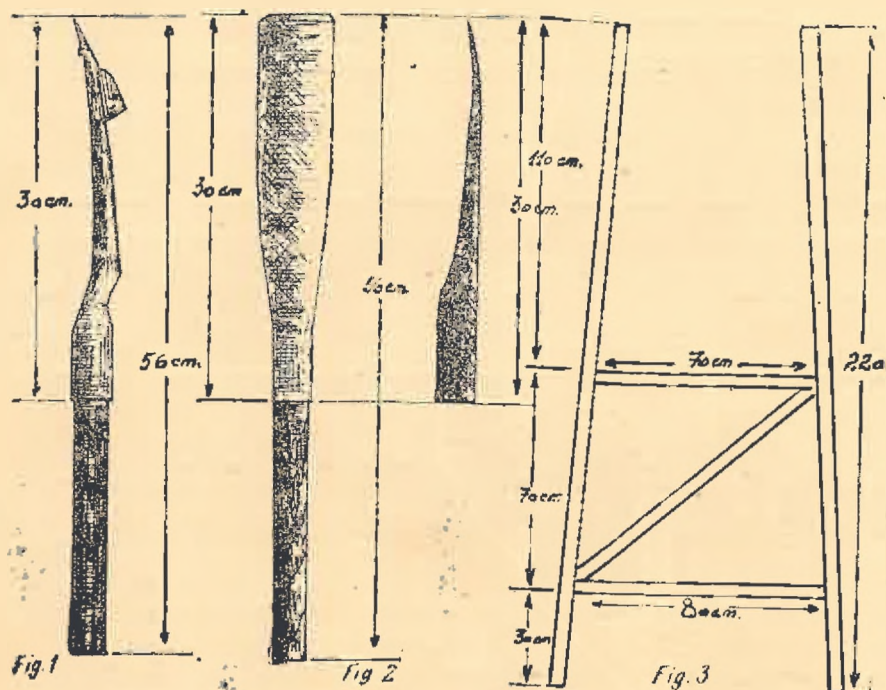
Ușurința manipulației coajei este cu atât mai mare cu cât tăierea a fost mai reglementar efectuată adică arborii să fi fost doborâți cu vârful la deal, rămânând astfel pe cioată și cu cât lucrătorii au avut unelte mai apropiate de cele pe care le arătăm în tabloul anexat și pe care le-am experimentat la Comănești. Aceste unelte sunt foarte simple și se pot confecționa ușor.

După ce arborele a fost doborât, se curăță de crăci (se cepuște), apoi începe creșterea inelelor de coajă pe arbore până la lemn, în lungime de 1—1,10 m. Creșterea se face cu o uneltă specială (figura No. 1) care are la partea superioară și spre vârf o lamă tăietoare cu ajutorul căreia se face foarte ușor și repede numărul de creștături necesare în formă de cerc, coaja rămânând deocamdată pe corpul arborelui, fără a se face tăieturi și în lemn. După ce creștătura s'a efectuat, se face o secțiune longitudinală în coajă, cuprinsă între două creștături circulare și apoi se desprinde ușor cu altă uneltă, care se vede în figura No. 2. Această operație merge deasemenea foarte ușor, atrăgându-se atenția lucrătorilor să nu desprindă coaja prin lovire, căci calitatea coajei pentru tăbăcit scade simțitor.

Uscarea coajei.

Aici este tot secretul pentru a obține o coajă de bună calitate, cu cât mai puține pierderi prin mușcăire. Principiul este de a feri coaja de ploaie și umezeală — ploaia poate dizolva 60—80% din tanin — și de a o expune imediat în locuri însorite și aerisite, pentru ca uscarea să se facă repede și în bune condițiuni. Realizarea practică a acestui

principiu se face în felul următor: După ce s'a desprins coaja de pe arbore se așează cu carnea în jos înrolată pe lemn sau crăci ca să se întărească puțin, ferindu-se a o pune pe pământ umed și murdar, apoi se înfășoară în suluri (ca în figura No. 5 a. b.) în așa fel încât partea inferioară a coajei să rămână înăuntru. Sulurile înfășurate ca

la 5 a. se fac mai repede și mai practic, decât cele de la 5 b. (în ochelari) care sunt mai dificile de format, dar au avantajul că uscarea se face mai bine și mai complet. Intre timp au fost pregătite în locurile înșorite și aerisite — poieni sau porțiuni unde s'a doborât pădurea — capre (ca în fig. No. 4) de lungimi variabile până la 10--14 m și bine consolidate, spre a nu se prăbuși. Dacă terenul este prea înclinat e bine să întărim capetele caprelor cu contrafișe. Caprele se orientează cu unul din capete în direcția vânturilor, pentru ca aerul să poată circula ușor printre sulurile, așezate de preferință pe un singur rând și pe ambele părți ale caprei. Nici odată sulurile nu se vor sprijini cu capătul inferior direct pe pământ, ci se vor așeza pe un strat de crăci uscate. Capetele superioare ale sulurilor se vor acoperi tot cu coajă neinrolată și fără găuri pentru a feri ca la partea superioară să se infiltreze apa de ploaie.

Durata uscării coajei de molid este în funcție de insolație, miș-

careea aerului și starea higrometrică. În nici un caz nu se va ridica coaja din pădure până când nu facem următoarea probă: îndoiindu-se o bucată de coajă, ea trebuie să se rupă fără să se îndoiască (coaja este casabilă în acest caz).

Scoaterea coajei din pădure și transportul ei.

a) Corhănitul, adică operația prin care se transportă coaja de pe capre la un drum de scoatere, se execută ușor cu ajutorul unei târgi simple (ca în figura No 3) pe care se fixează transversal sulurile de coajă, care se leagă apoi longitudinal cu un lanț sau funie. Un om trage foarte ușor, ținând de capetele superioare ale târgii, 50—60 kg. la cursă.

b) Trasul pe drumul de scoatere se face cu căruțele sau

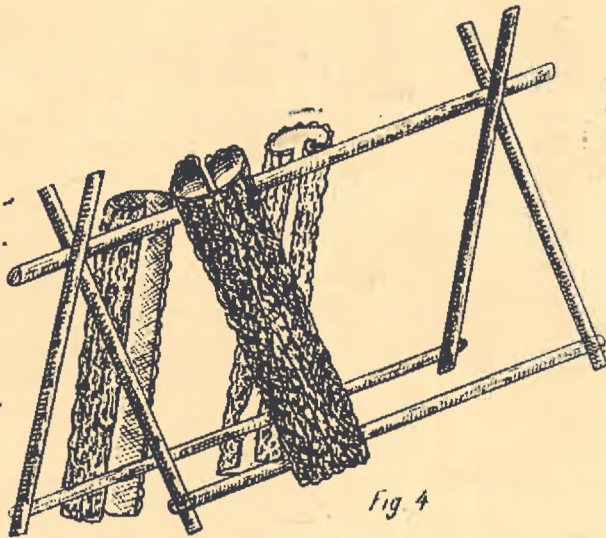

Fig 4

Fig 5

mai bine cu două roate, pe care se fixează o construcție foarte simplă și ușoară și se sprijină la partea dinapoi pe două tălpi, având forma unui coș prismatic cu baze trapezoidale, lung de 2—3 metri, numită în partea locului corlată.

c) Coaja astfel transportată se descarcă sub un șopron situat lângă o cale ferată industrială. De aici se încarcă pe vagoane de căi ferate industriale și se transportă la fabrică sau gări, unde se va încărca apoi în vagoane c. f. r. închise.

Pentru a putea încărca la tonajul vagonului, coaja se macină

(toacă) în prealabil, cu ajutorul unei mașini rudimentare care se poate construi ad-hoc.

Randamentul lucrărilor.

Socotind că această manipulație se face prin lunile Iulie, August când se poate lucra în plin la pădure 10 ore avem:

a) Pentru cojire și stivuire pe capre nu se poate da o cifră deoarece această fază este executată de înșiși tăietorii de pădure, (care au ca obiectiv principal fasonarea lemnului) și cari își cojesc arborii lor. Cantitatea produsă depinde de cantitatea de molid pe care o au în parcela lor. Pentru munca în plus se adaugă de obicei un supra-preț la fasonajul metrului cub de molid. Dacă lucrătorul ar tăia numai într'un parchet cu molid pur, atunci, întrucât poate tăia cca. 3 m³ pe zi ar putea recolta cca. 60 kg. coajă (deoarece sunt pierderi prin cepuire și în vârfuri):

a) La corhănit	400— 600 kg. pe zi
c) La tras	800—1100 „ la cursă
d) La încărcat la vag. c. f. i.	2900—3100 „ pe zi

Sortarea coajei se face în două clase:

cl. I-a cuprinde coaja netedă (cu cel mult 40% coajă cu solzi) pe fața inferioară având o culoare albă gălbuie, fără pete de mușgai.

cl. II-a cuprinde coajă cu solzi, recoltată de pe arbori bătrâni.

Lucrări consultate:

1. Instrucțiuni de recoltarea cojei de stejar, gorun și molid, ale Ministerului de Agricultură și Domenii, publicate în Monit. Of. No. 140 din 19 Iunie 1942.

2. Vorschriften fuer die Fichtenrinden-Gewinnung. Von der Reichsstelle für Holz, Hauptabteilung I Berlin.

Ausnutzen der Fichtenrinde.

L'exploitation de l'écorce d'épicéa.

On apporte quelques données résultées de notre pratique sur l'exploitation de l'écorce d'épicéa destinée à l'extraction du tanin. On y envisage: l'époque de l'exploitation, les outils employés, le séchage de l'écorce, la vidange et le transport, la quantité produite par un bûcheron et la séparation par catégories de qualités.

ASUPRA RĂSPÂNDIRII PINULUI SILVESTRU ÎN BASINUL LATORIȚEI

de Ing. AT. HARALAMB

Râul Latorița este unul dintre cei mai de seamă afluenți ai Lotrului. Lung de 32 Km, acest râu se situează la Sud de Lotru, curgând paralel cu acesta, tot dela Vest spre Est, având obârșia în imediata apropiere a izvoarelor Lotrului, în spatele masivului muntos al Parângului.

Latorița este mărginită, în partea dinspre miază-zi, de culmea de munți zisă a Căpățânei, care domină la Sud depresiunea Olteniei. Această culme atinge, în majoritatea cazurilor, înălțimi cu-

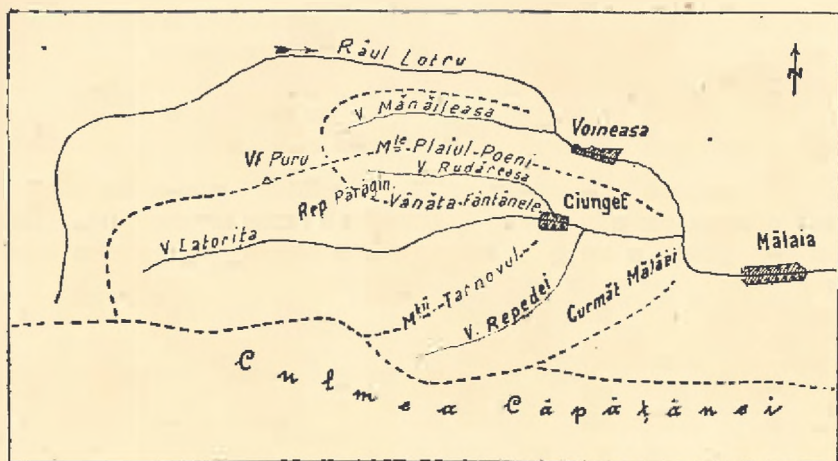

Fig. 1. Schița de plan a regiunii considerată.

prinse între 1800—2000 m. Masivul Parângului, care continuă acest șir de munți, are înălțimi mai mari ce depășesc 2000 m, vârful Mândra atingând 2529 m.

Intre Latorița și Lotru se interpune o culme de munți mai puțin înaltă și mai îngustă, care limitează spre Nord această vale. Înălțimea maximă a acestei culmi este atinsă de vârful Puru, care are abia 1960 m.

La originea ei, Latorița are o vale deschisă cu versanți prelungi, mai ales pe partea ei stângă (expusă spre Sud). Această situație nu durează prea mult, căci valea se îngustează și se adâncește, prezentând pe cea mai mare parte din lungimea ei versanți cu pante foarte mari, plini de stânci prăpăstioase, care dispar numai spre creste.

Aceasta a făcut ca accesibilitatea pe fundul văii să nu fie posibilă decât în ziua când, pentru nevoile exploatării pădurilor, a trebuit ca să se deschidă drum (de picior și de cal), pentru menținerea căruia este nevoie să se facă continui cheltueli de întreținere. În schimb, pe crestele munților circulația a fost și este ușurată de prezența plaiurilor netede și lipsite de obstacole.

La rândul ei, Latorița, mai înainte cu 7 Km de a se vărsa în Lotru, primește, în locul unde se află satul Ciunget (singurul din cuprinsul acestui basin), apele a doi afluenți mai de seamă: Repedea pe dreapta și Rudăreasa pe stânga.

Fiind destul de înalți, munții care încadrează această vale, nu apung să fie acoperiți de pădure în totalitatea lor. Din această pricină, au o importantă zonă alpină, dezvoltată mai ales pe partea stângă expusă spre Sud. Pădurea, care ocupă întreg basinul Latoriței — cu excepția teritoriului ocupat de satul Ciunget, — este constituită din specii foarte variate. Incepând dela gura râului, crestele sunt acoperite de păduri de fag în stare aproape pură, căruia i se adaugă spre fundul văilor unele specii de foioase. Pe expozițiile locale, mai puțin însorite, și pe măsură ce se pătrunde înăuntrul basinelui, apar bradul și molidul, care se țin tot către creste. Cam de pela jumătatea văii, fagul devine tot mai rar, apoi dispăre, pentru ca de aci înainte, ambii versanți, începând chiar din firul apei să fie acoperiți de pădure curată de molid. O specie destul de răspândită, care acoperă coastele munților exploatați și neregenerați este mesteacănul. În părțile de munți inaccesibile vitelor, la adăpostul mesteacănelui s'a instalat ulterior în mod natural bradul și molidul, care cu vremea vor elimina mesteacănul. O zonă importantă de pin târîtor se interpune între pădure și zona alpină, pe versantul nordic al văii, începând ceva mai înainte de mijlocul văii. Dar ceea ce constituie punctul de atracție al vegetației forestiere din valea Latoriței este prezența pinului cembra, a laricelui și a pinului silvestru.

Despre pinul silvestru se știa că există aici, în munții Curmătura Mălăei, Târnovul Mare, Târnovul Mic și Repezile-Părăginosul ¹⁾.

În cele de mai jos, noi aducem unele completări și precizuni la răspândirea acestei specii în munții Latoriței. Nu vom face nici-o mențiune în legătură cu pinul din Curmătura Mălăei întrucât nu am avut puțința să cercetăm acest munte.

Pormind dela Ciunget în sus pe valea Latoriței, imediat pe dreapta se înalță masiv și impunător muntele Târnovul Mare con-

1) a) Ing. V. Vasiliu: Stabilirea ariei de vegetație a speciilor de pin din Vâlcea. Viața Forest. 1939, pag. 173—175.

b) Prof. C. C. Georgescu: Răspândirea naturală a pinului silvestru în Carpații României. Analele ICEF., 1939, pag. 45.

tinuat de Târnovul Mic, ambii atârând atât în Latorița cât și în Repedeș. Personal n'am avut prilejul să constat prezența pinului silvestru pe fața sudică (care atâră în Repedeș) a acestor doi munți. În schimb, pe dosul lor (expus spre Nord), care are scurgerea în Latorița, se găsește mult pin silvestru pe numeroasele stânci prăpăstioase ce constituiesc acest versant. Restul vegetației este format din molid, brad, larice, fag și mesteacăn, exemplare rămase în urma exploatării pădurii, la care s'a mai adăugat ceva regenerare naturală ulterioară. Laricele și pinul coboară uncori până în firul apei.

Din Târnovul, pinul silvestru (ca și laricele) trec și pe partea stângă a Latoriței în munții Fântânele, Vânăta și Repezile-Părăginosul, deci nu numai în acesta din urmă cum se știa până acum. Acești trei munți se situiază astfel: Plecând tot dela Ciunget, începe aproape imediat muntele Fântânele, care se întinde din pârâul Piatra Udă până în pârâul Fagului. Urmează apoi muntele Vânăta, care ține până în pârâul Fetei. Abia de aici începe muntele Repezile-Părăginosul, care se întinde până în apa Inșirata. Acești trei munți se înșiră dealungul Latoriței pe circa 12 Km, făcându-le față pe partea dreaptă, în afară de masivul Târnovul, și munții Gropițele, Huluzul și parte din Turcinul. Munții Fântânele și Vânăta sunt proprietatea moșnenilor din Ciunget, iar Repezile-Părăginosul este proprietate particulară. Pinul silvestru nu se găsește însă în tot lungul muntelui Repezile-Părăginosul, ci numai în jumătatea lui care se mărginește cu Vânăta. Și în acești trei munți de pe stânga Latoriței, pădurea a fost exploatată și neregenerată. Pădurea ce s'a mai putut înfiripa după aceea, a rezultat din resturi de exploatare, la care s'a mai adăugat ceea ce s'a mai instalat pe cale naturală, în ciuda pășunatului practicat anual în tot cuprinsul munților, fără excepție. Și aici avem aceleași specii ca și pe partea dreaptă. Pinul silvestru se cantonează tot pe stâncării, prezentând uneori forme frumoase: trunchiuri drepte și coronament normal. Nu lipsesc nici formele strâmbe, cioturoase, cu coronamente în formă de umbrelă.

Munții Fântânele, Vânăta și Repezile-Părăginosul nu se sfârșesc la creastă. Ei trec și peste creastă în basinul Rudăreșei, constituind astfel versantul drept al ei. Pe acest versant al Rudăreșei, pinul silvestru se găsește numai în Fântânele și Vânăta. În Fântânele el este grupat, împreună cu laricele, în special pe stâncile dela locul numit Cioaca Arsă, exemplarele fiind subțiri. Se afirmă că s'au scos de aici și exemplare groase. În Vânăta, pinul silvestru se cantonează mai cu seamă în punctele: Peștera Laptelui și Obârșia Glodului. Restul pădurii de pe acest versant este constituit mai ales din fag cu mesteacăn, la care se mai adaugă ceva brad și molid la creastă.

Pinul silvestru nu se oprește însă în apa Rudăresei, ci sare și pe versantul ei stâng (sudic) în muntele Plaiul Poeni (proprietate meșnenească), a cărei pădure este constituită în bună parte din molid. Pe plaiul care duce din Ciunget, prin acest munte, la „drumul strategic“ de pe culmea separatoare dintre Latorița și Lotru, am întâlnit câteva exemplare tinere de pin. Avem totuși convingerea că se găsește mai mult, în special pe o stâncă masivă, uneori prăpăstioasă, care se situează spre creasta acestui versant stâng al Rudăresei.

Ueber die Verbreitung von Pinus silvestris in den Quellgebieten der Latorița.

Sur la distribution du pin sylvestre dans le bassin de la rivière Latorița.

L'auteur apporte de nouvelles contributions à la connaissance de la distribution du pin sylvestre dans le bassin de la rivière Latorița, qui est située dans les Carpathes Méridionales, la partie comprise entre les rivières Oltu et Jiu.

CUCUL ȘI IMPORTANȚA LUI ÎN PROTECȚIA PĂDURILOR

de Ing. VICTOR PASCU

Ca să ne putem da seamă de foloasele, pe cari ni le aduce cu prisosință cucul în gospodăriile noastre rurale, pe urma cărora să putem conchide la importanța acțiunii sale de mare valoare în protecția pădurilor, ținem să arătăm mai amănunțit felul de traiu, comportarea socială reciprocă între ambele sexe și față de alte păsări, precum și rolul biologic în natură al acestei ființe aripate, care este una din cele mai interesante și folositoare păsări ale faunei țării noastre.

Cucul, pasăre călătoare, sosește la noi între 10—20 ale lunii Aprilie. La finele lunii August pleacă dela noi, sburând ușor și destul de repede peste marea Mediterană în Africa, coborând chiar și în Sudul Africei. În Europa centrală e bine răspândit, în Sudul Europei e mai rar, pe când în Nordul Europei e mai frecvent, în Scandinavia contând printre cele mai comune păsări.

Cucul e o pasăre sburdalnică, neastâmpărată și vioaie, dar fricoasă, nu se întovărășește cu tovarășii săi de aceeași specie și nu-i pasă nici de alte păsări. Cucul mai bucuros și în mai mare număr se stabilește în regiuni păduroase cu arborete mixte, cu locuri apăloase, băltoase, tufoase, cu livezi și dumbrăvi, precum și în livezile

întinse dealungul râurilor noastre cu arbuști și tufișuri, fiindcă în astfel de regiuni pe de o parte se găsesc cele mai multe păsări mărunte, cum pitulicile, sfredelușii, codobaturile, ciocârliele etc. în cuibul cărora își introduce cucul — prin contrabandă — ouăle, iar pe de altă parte i-se imbie hrană din belșug, căci cucul fiind pasăre foarte mândricioasă și lacomă, bogăția hranei contribuie ca factor deciziv la alegerea raionului său.

Fiecare bărbătuș își alege un raion destul de mare în care domiciliază și îl apără curajos față de rivalii săi. Cucul bătut se așează în vecinătatea adversarului biruitor, însă cu aceasta nu a încetat lupta între ei, fiindcă zi de zi se întâlnesc și tot se ciocnesc fără ca cel mai slab să cedeze în mod definitiv, întrucât rivalii urmăresc dârz același scop: cucerirea femelei.

S'a constatat că femeiuștile sunt mai puține decât bărbătușii, așa că pentru fiecare femeiușcă ajung cel puțin doi bărbătuși și acest fapt explică întrucâtva lupta lor dârză pe un anumit teren mai limitat, pe care și l-au ales ca loc de ședere. Femeiușcele însă hoinăresc peste raionul mai multor bărbătuși, mai ales până ce sunt ouătoare. Nu se leagă numai de un bărbătuș, ci mai de grabă își fac de lucru cu fiecare bărbătuș.

Lângă Berlin a fost observată o femeiușcă, având un semn, care vizita locul de ședere nu mai puțin decât a 5 bărbătuși și probabil că vizita și alți bărbătuși mai îndepărtați. La fel sunt toate femeiușcele de cuc, trăiesc în poliandrie. Observațiile făcute îndeosebi de ornitologii germani, afară de orice îndoială, au adevărit această faptă.

Știm bine că cucul ouă în cuibul altor păsări străine, și acest lucru l-au știut chiar și popoarele arhaice. Aristotel scrie: „Acea pasăre îi clocește oul și puiul venit pe lume, tot aceea îl crește, în cuibul căreia cucul a ouat“. Până acum s'a constatat că cucul ouă în cuibul a cca. 145 de specii de păsări, în cea mai mare parte cântătoare. La noi ouă mai des în cuibul păsărilor următoare: ochiul bouului (*Troglodytes parvulus*), gușu-roș (*Erithacus rubecola*), codroșul de grădină (*Ruticilla phoenicura*), pitulicea (*Silvia curruca*), scăețarul (*Pratincola rubetra*), codobatura (*Motacilla alba, flava* și *boarula*).

Ouăle cucului în raport cu mărimea sa, sunt extrem de mici, abia ceva mai mari decât oul vrăbiei și exact de mărimea oului ciocârliei moțate (*Alauda cristata*). În câte un cuib găsim numai câte un ou de cuc, foarte rar se găsesc și două ouă de cuc, în acest caz însă ele sunt de la două ouătoare.

O ouătoare în împrejurări normale și într'o anumită regiune cuă totdeauna în cuiburile păsărilor de o singură specie de către

care a fost și ea crescută. În cele mai multe cazuri ouătoarea nu se poate așeza pe cuibul părinților vitregi, fiind prea mic, sau că e în vre-o scorbură, în care nu poate pătrunde, astfel că e constrânsă să ouă pe pământ și de aici să ridice oul în cioc și să-l introducă în cuib. Femeiușca cercetează de mai multe ori cuiburile în care a ouat și aruncă afară unul sau mai multe ouă din cele ale părinților vitregi, pe al ei însă niciodată. Oul străin îl ia în cioc și îl aruncă afară din cuib. I se poate însă întâmpla ca strângând oul mai tare, el fiind mic cu găoace mai subțire, se sparge și de aci provine și supoziția că cucul mănâncă, respectiv soarbe ouăle străine. Cu bună știință însă așa ceva nu face. Mulți mai afirmă că femeiușca aruncă afară din cuib și puii străini; așa ceva însă, până în prezent nu s'a putut dovedi. Cert e că femeiușca se mulțumește și numai cu faptul că aruncă afară un ou din cele găsite în cuib și în locul aceluia lasă pe al ei cu totul în grija pasărei străine. Unii ornitologi afirmă că femeiușca ouă 5—7 ouă în intervale de 6—8 zile; alții spun că de obicei ouă 11—12 ouă și că acest potențial se poate urca chiar și până la 20—22 ouă.

Păsările mici, la apropierea cucului, se alarmează, se apără și îl izgonesc. Femeiușca vicleană însă nici nu prea se arată viitoarelor doici ale puiului ei, ci pe furiș se apropie de cuib și ouă în el. Interesant e că aceste păsări mici, deși urăsc cucul, totuși nu aruncă afară din cuib oul de cuc, ci îl clocesc mai departe, tin cald și îngrijesc și oul cucului, probabil fiindcă atât în ce privește culoarea cât și formatul e foarte asemănător celorlalte ouă din cuib.

Puiul cucului, după treisprezece zile de clocire, iese din ou. La început e foarte neputincios, mic, abia deosebindu-se de frățiorii lui vitregi, doar întru atât că exteriorul lui e mai urât, pielea negricioasă-vânâție. Dar pe cât e de neputincios, pe atât e de mândăcios, lacom. Numai pentru ca să ajungă în gura lui toată hrana, rând pe rând aruncă afară din cuib frățiorii vitregi, așa că în a unsprezecea zi după venirea lui pe lume, se lăfăește singur în cuib. Dacă întâmplător a ajuns în vr'un cuib două ouă de cuc, atunci și pe puiul de cuc mai slab îl așteaptă aceeași soartă ca a fraților vitregi, adică e sortit peiei.

Și în acest fenomen biologic vedem cu câtă dragoste părintească se manifestă îndurarea păsărilor mărunte, îndurare, care în creșterea puiului de cuc scilipește mai strălucitor. Ele duc de dimineața până seara, cu hărnicie, puiului de cuc, exuberanta hrană, aceluia pui care se lăfăește ingrât în locul familiei nimicite.

Creșterea în cuib a puiului de cuc durează 16—20 zile și după ce a sburat din cuib, îngrijitoarele lui credincioase zile dearândul îi sunt mereu în urmă. El însă nu se lasă condus, ci zboară după placul

lui nestingherit. Se întâmplă ca puiul de cuc să nu poată eși pe gaura strămtă a vreunei scorbure; în astfel de caz sârmanii părinți adoptivi, de dragul lui mai rămân pe lângă el și îl hrănesc fără întrerupere până târziu toamna, când tovarășii lor de mult au plecat spre Sud în țări mai calde. Dar odată cu apropierea iernei pleacă spre Sud și părinții săi adoptivi, iar el pierde de foame în scorbura.

După toate aceste fenomene biologice se pune întrebarea, care sunt cauzele pentru cari cucul nu face cuib, nu clocește, ci lasă ouăle în grija altor păsări? Până în prezent cunoaștem numai 3 cauze biologice, cari explică în mod destul de satisfăcător această întrebare justă.

1. După Rey: Cucul ouăle destul de mult (20—22), așa că ouatul durează 40—57 zile și deci această împrejurare ar împiedeca mersul normal al cloceirii, fiindcă nu i-ar mai ajunge timp suficient pentru cloceirea ouălor și pentru hrănirea puilor, plecând de vreme dela noi, pe la finele lunii August.

2. După Altum: Cucul e de o fire foarte aventuroasă, care e în strânsă legătură și cu împrejurările de hrănire și anume: cucul petrece atâta timp pe un anumit loc numai cât găsește omizi și în deosebi din cele păroase, rămase neatinsse de alte păsări, pe care cucul le consumă cu multă plăcere și cu multă lăcomie. Odată ce aceste omizi nu mai apar în acea regiune, dispăre și cucul, respectiv trece în altă regiune, în căutarea omizilor păroase. Inșă de multe ori atari regiuni bogate în omizi păroase, cucul le găsește numai la distanțe mari. De aceea nu se leagă numai de un raion mai limitat ca alte păsări ciocitoare, ci mereu hoinărește dintr'un loc într'altul.

3. După Woinoff: Cucul nu trăiește o atare viață conjugală ce este impusă de instinctul de reproducere al păsărilor ciocitoare și crescătoare de pui. Pe deoparte femeiușca nu ține la un bărbătuș, ci la mai mulți, pe de altă parte și bărbătușul trăiește în potganie. Din cauza aceasta, cucul e considerat în viața socială a omului, ca simbolul imoralității.

Cucul cu toate păcatele lui grele e un important factor necesar pădurii, pe care nu numai că o înviorează, ci o și apără. Simțurile noastre ne șoptesc că cântecul cucului ne anunță desfășurarea primăverii, iar rațiunea noastră ne convinge că acel glas răsunător are și altă mult mai importantă semnificație.

Conform cercetărilor îndelungate, întreprinse de 36 ani de către savantul ornitolog german Link, precum și ale ornitologilor Altum, Liebe, Homeyer, iar la noi ale profesorului ornitolog Dionise Linția, directorul muzeului ornitologic al municipiului Timișoara, hrana principală a cucului sunt cele mai păgubitoare omizi, larve și insecte, în deosebi cărăbuși, lăcuste, coropișnițe, vespi, libelule și fluturi, însă numărul mai mare cade asupra celor mai vătămătoare omizi păroase, care îi sunt adevăratele delicatese. Drept aceea cucul în distrugerea omizilor nu are pereche. Prin urmare acțiunea sa folositoare are o deosebită importanță din punct de vedere al silviculturii, horticulturii, pomiculturii și agriculturii.

Cea ce dă rolului său și mai mare importanță, e voracitatea, lăcomia sa peste măsură. Cucul e singura pasăre care cu cea mai mare plăcere savurează omizile păroase din familia Bombycidae-lor, enorm de bogată în specii periculoase atât pentru arborele foioase, cât și rășinoase, între cari unele au peri otrăvitori ca de exemplu: *Cnethocampa processionea*, *Liparis monacha* și *dispar*. Și nu există altă pasăre care ar putea cu desăvârșire înăbuși dezastrul omizilor și insectelor sporite într'o anumită regiune cum este cucul.

În regiuni grav atacate de omizi și insecte, cucii se strâng din toate părțile. Un cuc consumă pe zi în împrejurări favorabile cca. 600—1000 bucăți. Astfel cucul, prin felul hrănirii sale, devine cea mai folositoare pasăre și cel mai activ protector al pădurii și pometurilor.

Aici țin să amintesc că pe când eram șef de ocol la Dej (jud. Someș), nici în această regiune goruniștele nu erau cruțate de pagubele cauzate de *Liparis dispar*. În anul 1922 însă această insectă a dispărut cu totul din pădurea orașului Gherla. La întrebarea noastră, pădurarii au afirmat că dispariția se datorește apariției a numeroși cucii, cari au distrus omizile.

Cukul însă pierde puțin din valoarea sa prin faptul că puișorii păsărilor folositoare, în cuibul cărora a ajuns oul de cuc, se prăpădesc. Această pagubă însă nu trebuie și nici nu e admis să fie supra-estimată, fiindcă cucul ouă și în cuibul unor păsări de folos neutral. În afară de aceasta un singur pui de cuc mănâncă în decursul creșterii sale atât cât mănâncă împreună toți frații săi vitregi sortiți pieririi. Deci pentru aceste motive, de care atunci când îi întocmim foaia de conduită, trebuie să ținem seamă, trecându-i cu vederea această rea calitate a firei sale, fiindcă ni se răsplătește multiplu prin formidabila distrugere a celor mai mari dușmani ai pădurilor noastre, cari sunt omizile. În tot cazul ne-am păgubi pe noi înșine dacă pentru cele de mai sus l-am prigoni. Nu e deloc exagerată acea afirmație a ornitologilor reputați că această pasăre merită să fie nu numai tolerată, ci și ocrotită.

Rolul cucului în protecția pădurilor, are o deosebită și evidentă importanță, care exclude orice îndoială, astfel că elogiul adus acestui activ protector aripat al pădurii e pe deplin justificat.

Der Kuckuck und seine Bedeutung für den Forstschutz.

Le coucou et son importance dans la protection des forêts.

L'auteur fait quelques considérations sur la biologie de cet oiseau, d'où résulte son importance pour la protection des forêts. Il dévore les chenilles poilues qui sont dédaignées par d'autres oiseaux. Ainsi on cite les chenilles de: *Cnethocampa processionea*, *Liparis monacha* et *L. dispar*.

VÂNĂTOARE ȘI PESCUIT

INVĂȚĂMINTE DINTR'O CĂLĂTORIE ÎN GERMANIA

de Ing. silvic VASILE COTTA

III

Observațiuni asupra câtorva instalații și terenuri de vânătoare vizitate

Poligonul de tragere dela Wannsee. În nemijlocita apropiere a Berlinului (cum ar fi la noi Băneasa de lângă București), își are sediul Institutul german de cercetări asupra armelor de foc de mână. Acest institut posedă un poligon de tragere,

Fig. 1. Doi Revierförsteri și un elevförster. Toți au uniformă, binoclu și armă ghintuită prevăzută cu lunetă.

Fig. 2. Observator închis, amenajat pentru pândă de iarnă, în ocolul silvic Gertlauken.

care impresionează nu numai prin dimensiunile lui, ci și prin instalațiile moderne. Așezat într'o pădure și lângă un lac de mare întindere, poligonul are în pitorescul poziției sale un motiv de atracție în plus. Trenul electric nu face până acolo 30 minute, cu toate numeroasele opriri prin oraș. Trebuie precizat dela început, că nu este vorba de un poligon de tragere pentru militari, ci de unul cu caracter absolut civil. La rândul lui, acest mare stadion se împarte în mai

multe secțiuni. Mă opresc mai puțin asupra secțiunii destinate tragerii cu pistolul lung, la distanță de 50 m, sau a alteia unde arma întrebuintată este pistolul de buzunar, iar distanțele variază între 10 și 30 m; nu insist nici asupra marelui poligon (cu 89 locuri de tragere) pentru arma de calibru mic, la distanță de 50 m. Toate acestea ne interesează doar ca sportivi. De mare însemnătate pentru noi sunt secțiunile destinate armelor de vânătoare.

Oricine vrea să încerce o armă de vânătoare cu alice, pentru a-i determina procentajul, gruparea și regularitatea, găsește într'un poligon de 35 m lungime instalația convenită. Un perete de zid împarte acest poligon în două, așa încât poți trage cu ambele țevi, fără pericol ca unele alice ale unui foc să ajungă în ținta vecină.

Pentru a verifica dacă patul armei de alice corespunde cu talia trăgătorului, mai ales în ce privește înclinarea, există deasemenia un poligon. A intra în descrierea acestuia, ar însemna a răpi prea mult spațiu revistei.

Țintele mișcătoare formate din figuri de iepuri, vulpi, mistreți, căpriori, oferă un excelent mijloc de exercițiu de tragere în timp scurt.

Admirabile sunt cele două poligoane pentru tragerea la talere. Mașinile de aruncat, acționate de curent electric, având trei mașini la fiecare loc de tragere pentru aruncarea talerului sub diferite unghiuri, sunt destinate a crea condițiuni de perfectă egalitate cu ocaziunea concursurilor.

În fine, vânătorilor le este dată posibilitatea de a-și încerca și armele ghintuite de vânătoare, deoarece un poligon special permite tragerea la distanțe de 60, 80, 100, 150 și 175 m. Se intenționează a se mai adăuga o secțiune de 300 m pentru vânătorii de capre negre.

Sunt sigur, că mulți dintre vânătorii noștri, în trecerea lor prin Berlin s'au abătut și pe la poligonul din Wannsee. Va fi încolțit și în sufletul lor dorința fierbinte de a vedea în capitala noastră un poligon, care fără să fie de proporțiile celui descris, să permită totuși vânătorimii noastre încercarea unei arme, precum și ținerea de concursuri. Azi nu avem așa ceva. Și mai bine ar fi dacă din acest poligon n'ar lipsi secțiunea pentru tragerea cu arma de calibrul mic. Tineretul trebuie obicinuit din timp cu armele de foc. Tirul trebuie să devină un sport național. Cu cât trece timpul, cu atât ne întărim mai mult convingerea, că este necesar ca orice Român să știe mânuși o armă.

Un teren cu Cervidee. Cu ocaziunea acestei călătorii în Germania, am ținut să văd un teren de vânat mare, în special

cu cerbi, teren în care să se facă o gospodărie extensivă. Urmăream să trag învățăminte pentru ceea ce trebuie să facem noi. Mi s'a recomandat Regiunea Silvică Pfeil din Prusia Orientală, situată la cca. 60 km răsărit de Königsberg, regiune care administrează un masiv păduros de 95.000 ha împărțit în 11 Ocoale silvice. Ocolul silvic Geftlauken, pe care l-am vizitat mai amănunțit, are pădurile situate pe șes (ca și celelalte de altfel) pe un sol fertil. Ceea ce impresionează pe silvicultor este mulțimea de esențe, intim amestecate. Pe o rază de 25 m poți vedea: stejar, frasin, mesteacăn, anin negru, tei, molid, pin. Linii somiere și de parcele împart pădurea în dreptunghiuri; o bună parte din linii sunt împietruite sau chiar

Fig. 3. Basin pentru apă, construit din beton, pe terenul de fazani dela ocolul silvic Pohrlitz, destinat a remedia lipsa de apă pe timp de secetă.

Fig. 4. Capcană-ladă sistem Presler, pentru combaterea animalelor cu păr. Fețele laterale ale prismeii sunt formate din rețea de sârmă, în loc de scânduri.

pavate cu bazalt, fiind deci, practicabile cu autovehiculul pe orice timp. La suprafața de cca. 4.500 ha cât reprezentau pădurile Ocolului, au existat în vara anului 1943 (Sommerstand), potrivit programului de lucru pentru valorificarea vânatului (Jagdbetriebsplan): 145 cerbi (cca. 3 la 100 ha), 19 elani, 190 căprioare (4 la 100 ha)., Într'o porțiune împrejmuită de cca. 50 ha se găseau vre-o 40 cerbi lopătari ținuți aci în scop de colonizare, spre a înlocui pe cei din trecut (cca. 150 la număr) răspândiți în tot Ocolul. Aceștia fiind de rasă inferioară sau degradată, au fost împușcați până la unul, aducându-se în loc de 40 din parcul de care vorbim.

Intre întrebările la care așteptam răspuns erau și următoarele:

1. Cum se împacă cerbul cu sgomotul dintr'o pădure cu gospodărie silvică destul de intensivă?
2. Care sunt amenajerile vânătorești și în ce măsură intervine omul în hrănirea vânatului iarna?

3. Intrucât tăieri rase nu se fac, deci nu sunt locuri goale pentru boncănit, cum se face vânătoarea cerbului?

4. Care este calitatea cerbului în această regiune?

La prima întrebare răspunsul este dat de efecivul frumos de cerbi de pe acest teren; lupi nu există; câini vagabonzi și braconieri apar extrem de rar, iar cu sgomotele provocate de cărăuși și muncitori cerbul se obicinuește. De sigur circulația este reglementată: muncitorul forestier nu-și croește drum pe unde-l taie capul, cum se întâmplă adeseaori la noi. Silviculorii, pentru cari vânătoarea constituie o îndatorire de serviciu, deoarece — după cum am mai spus — administrarea vânatului din păduri se face exclusiv de ei, au grijă să menajeze vânatul în epoca boncănitului, evitând lucrările silvice în locurile cunoscute ca bune pentru acest scop.

Cât privește amenajerile vânătorești, ele se reduc la sărării, poteci de vânătoare, observatoare și vre-o cabană. Hrana în timpul iernii la vânatul din libertate, este lăsată cu totul pe plan secundar. De altfel, varietatea esențelor și descoperirea hranei naturale cu ajutorul plugului de zăpadă, soluționează aproape integral chestiunea hranei.

La noi vânătoarea de cerbi se face, în tăierile rase, din cauza vizibilității ușoare de aci. În pădurea de care vorbesc, nefiind tăieri rase, vânătoarea în timpul mugetului se face, în regulă generală, într'un gol permanent constituit de o depresiune de cca. 300 m în lățime și mai mulți km în lungime, care străbate pădurea. Toamna, în timpul mugetului, otava tânără rămasă după cosit, asigură o hrană aleasă. Numeroasele observatoare așezate pe marginea depresiunii permit vânătoarea la pază, iar potecile cari merg paralel și lângă gol, fac posibilă și aplicarea metodei de vânătoare „prin apropiere”. Dimineța, și dibuital prin pădure poate da rezultate.

Cerbi sunt de calitate bună, coarnele ajungând până la o greutate de 10 kg fără însă a putea concura cu cerbul nostru carpatin.

Un teren de vânat mic. Aceeași dorință de a cunoaște cât mai multe și variate aspecte ale gospodăriei cinegetice germane, m'a mănât spre un teren cu intensivă cultură de vânat mic, îndeosebi fasani. La Nord de Viena, lângă granița cu Protectoratul Boemiei și Moraviei, este situat Ocolul Silvic Pohrlitz, care îndeplinește din plin condițiunile unei gospodării căutate de mine. Suprafața păduroasă nu este decât de cca. 2000 ha însă, fiindcă este vorba de un teren de fasani, care, după cum se știe, are nevoie de o întinsă zonă de protecție în jurul pădurii, s'a mai atașat și 1100 ha proprietate agricolă a Statului și s'au mai arendat 7000 ha terenuri compuse (comune), așa încât terenul Pohrlitz însumează 10.100 ha.

Situat într'o regiune de șes cu foarte puține și dulci coline, așezat în lunca unui râu, format din petece de pădure împrăștiate pe o întinsă suprafață cu intensivă cultură agricolă, apoi faptul că cele 1100 ha pământ arabil proprietatea Statului, situate lângă pădure, sunt cultivate ca și marea proprietate, adică în table mari, unde fasanul găsește condițiuni de trai mai favorabile decât în micile proprietăți țărănești zilnic cercetate și călțate cu ocaziunea muncilor agricole, — fac din terenul de vânătoare al Ocolului silvic Fohrlitz un teren ideal pentru vânat mic. E vorba de un teren de vânătoare de propagandă.

Pentru a ne face idee despre intensitatea gospodăriei vânătoarești, dau câteva cifre luate din programul de lucru pe anul 1943.

Fig. 5. Stațiunea de salmonicultură Neuhold din Fraismauer. Vase speciale destinate transportului de pueți de păstrăv pe distanță mare.

Fig. 6. Stațiunea de salmonicultură Neuhold din Fraismauer. Vedere generală.

S'a prevăzut în pușcarea, în acest an, a 260 căprioare de ambe sexe, 3000 iepuri, 500 iepuri de vizuină (*Lepus cuniculus*), 6000 fasanii și 200 rațe și diverse. Pentru a ajunge la astfel de rezultat, sunt necesare importante cheltueli. Deasemenea, se constată la fiecare pas, cum aci totul este subordonat vânătoarei: până și pădurea este exploatată. În parte, în funcțiune de nevoile vânatului, schimbând ordinea de tăieri și reducând termenul de exploatabilitate în funcțiune de cerințele înmulțirii fasanului. Se poate spune că aci produsul principal al pădurii este considerat vânatul, nu lemnul. Ne găsim în fața unui caz când se forțează cultura de vânat peste posibilitatea naturală de absorbție a terenului și atunci trebuie să se facă sacrificii. În ce privește învățămintele pe care le putem trage noi din acest caz, trebuie accentuat că dacă asemenea forțare a efectivului de vânat, cu sacrificarea pădurii, poate fi admisă în

2-3 terenuri din țară, dacă este vorba de propagandă națională, ea nu poate fi răspândită la multe terenuri, fără a lucra împotriva intereselor generale. Fiecare pădure are o anumită putere de a reține și a hrăni vânatul în cuprinsul ei. Indată ce ai depășit această limită, sacrificiile nu mai sunt în proporție cu câștigul. Efectivul mare de căprioare de aci, silește pe silvicultor să împrejmuiească parcele întregi cu rețea de sârmă, până când semînțișul a ajuns la o înălțime de 3 m.

Prin ce mijloace se ajunge la acest impozant efectiv de vânat? Faptul că lupi nu există aci, celelalte răpitoare sunt combătute sistematic, iar paza contra braconajului este exemplară, sunt o ușoară explicație a efectivului mare de căprioare și iepuri. Dar cel de fasanii? Cunoscând metodele de gospodărie dela noi din țară, care se bazează în mare parte pe cultura artificială, mă așteptam să găsesc aci instalații grandioase de cultură artificială: voliere de iarnă, voliere de ouat (fixe și portative), cutii de scos și de crescut pui, etc. Am rămas însă foarte surprins, că mi s'a spus că nu există nici o volieră și că artificialul se reduce la punerea sub găini domestice a cca. 2000 ouă anual, culese din cuiburile periclitare, precum și la creșterea puilor ce rezultă din aceste ouă. În schimb, te izbește mulțimea și varietatea de capcane așezate pretutindenea în pădure și în deosebi în jurul parcelelor unde fasanii se țin de preferință. Dar combaterea răpitoarelor nu se reduce la cuprinsul pădurii și nici la suprafața de 10.100 ha cât reprezintă terenul de vânătoare, ci prin faptul că șeful de ocol de aci este și inspector de vânătoare (Kreisjägermeister), el are posibilitatea să țină din scurt pe proprietarii și arendașii dreptului de vânătoare din jur, obligându-i să-și execute obligațiunile contractuale în ce privește combaterea rațională a animalelor dăunătoare vânatului. Efectivul mare de vânat de aci se explică prin: condițiuni staționale foarte favorabile, pază bună și mai ales intensivă combatere a animalelor dăunătoare vânatului zis util.

Spațiul nu-mi permite să insist și asupra amănuntelor de cultura fasanilor de aci: modele noi de capcane-ladă, sistemul de cărări, ogoare pentru vânat, repartizarea arboretelor tinere, deci a tăierilor, tratamentul aplicat pădurii, cărările (coridoarele) pentru practicarea unei metode speciale de vânat fasanii și iepuri de viuzină, etc.

Deasemenea, nu pot insista acum, asupra altor aspecte ale vieții vânătorești și de piscicultură în apele de munte, ca:

Elanul în Prusia Orientală;

Trofeele din castelul de vânătoare dela Moritzburg;

Ceva despre realizările inginerului silvic Ioachim Beninde, (o mare speranță a vânătoarei germane), căzut pentru țarie, în plină tinerețe;

Invățământul de vânătoare în școlile silvice;

Terenurile rezervate la unele Facultăți de silvicultură pentru experiențe pe seama profesorilor de vânătoare respectivi.

Stațiunea de Salmonicultură dela Traismauer etc. etc.

Câteva constatări, cari nu strică să fie repetate:

1. În Germania, administrarea vânatului din pădurile Statului este încredințată exclusiv organelor silvice. Drept consecință, gospodăria vânătoarească este, pentru personalul silvic de toate gradele, o obligațiune de serviciu.

2. Administrarea vânatului din aceste păduri se face după norme precise cuprinse într'un regulament minuțios întocmit. Dacă personalul silvic i se impun anumite însărcinări în legătură cu vânătoarea, în schimb i se dau și mijloacele materiale necesare. Nu lipsește nici sprijinul moral.

3. Nivelul înalt al pregătirii vânătoarești a inginerului silvic german nu se datorește numai școlii. Programa analitică a cursului de vânătoare nu se deosebește mult de aceea a învățământului superior dela noi; dar în cursul vacanței, studentul poate vâna, în mod gratuit la oricare ocol silvic cu gospodărie vânătoarească în regie. I se inoculează astfel pasiunea de vânător și își desăvârșește pregătirea practică. Ajuns în serviciu, tânărul inginer silvic primește atribuțiuni în administrația cinegetică la păduri, devenind profesionist al vânătoarei. La fel se petrec lucrurile și cu personalul silvic de grad mediu și inferior.

4. Idealul spre care trebuie să tindem este ca paza vânatului din păduri să fie făcută de personalul de pază al pădurilor. În asemenea caz, fie că este vorba de pădure arendată, fie că avem de a face cu una gospodărită în regie, cheltuelile de administrație scad considerabil. Arendașul dreptului de vânătoare să găsească la fiecare ocol nu numai buni paznici în personalul silvic ci personal specializat: fasanieri, specialiști în vânat mare, după cazuri. În acest scop, serviciul nostru silvic exterior ar trebui să fie supus unei ușoare adaptări.

5. Nici-o clipă nu trebuie pierdută din vedere necesitatea absolută de a armoniza interesele silviculturii și agriculturii cu ale vânătoarei. Noi nu ne putem permite luxul de a plăti 600.000 lei anual pagube cauzate de vânat agricultorilor, nici să construim kilometri întregi de gard de rețea de sârmă, cum am văzut la un ocol. La cer-

videe, trebuie să menținem efectivul normal; aceasta și în interesul păstrării calității vânatului. La fasani, sporirea numărului peste capacitatea normală, duce la sacrificarea pădurii, prin menținerea de goluri în interior (pentru ogoare) și prin tăierea pădurii la vârste mici, spre a realiza arborete tinere.

De încheiere îmi fac o datorie plăcută exprimându-mi recunoștința față de autoritățile silvice germane, care au ostenit și au reușit să-mi facă foarte fructuoasă șederea în Germania. Cu toate că fiecărui cetățean și fiecărei autorități de acolo li se cer azi eforturi maxime, totuși au găsit timp pentru a-mi întocmi un astfel de program și a mă ajuta să-l execut în așa fel, încât timpul pe care l-am petrecut acolo să fie exploatat la maximum.

Străinul care trece prin Germania rămâne impresionat de munca și disciplina fiecărui cetățean și de credința nezdruncinată într'un viitor mai bun.

Erfahrungen aus einer Studienreise durch Deutschland.

Enseignements tirés d'un voyage d'études en Allemagne.

L'auteur continue son compte-rendu sur la tournée d'étude entreprise l'année passée en Allemagne. Cette fois il insiste sur quelques installations et terrains de chasse visités, soit: le terrain de tir de Wannsee, le grand domaine de cerfs et d'élans aménagé à Gertlauken et celui de Pohrlitz organisé surtout pour des faisans. Il en déduit quelques conclusions pour l'organisation de la chasse en Roumanie.

RUGĂM, ANUNȚAȚI-NE SCHIMBĂRILE DE ADRESĂ.

● Pădurile atribuite mănăstirilor.

Este o problemă veche, datând din 1935 când s'a dat Mănăstirii Neamțului în deplină folosință, 14.000 ha de pădure.

A urmat, în 1937, actul de atribuire a 17.000 ha pădure altor mănăstiri, în afară de 1600 ha terenuri de altă natură. Justificarea acestei atribuirii a constat în mărturisirea necesității de a se asigura mănăstirilor „un minimum de stare materială”, care să le permită să realizeze un venit sortit „să le servească exclusiv la conservarea și restaurarea clădirilor monumente istorice aparținând acestor mănăstiri, precum și pentru întreținerea diferitelor școli, ateliere, tipografii, aziluri, orfelinate, instituții de asistență socială și sanitară, existente sau care se vor înființa în aceste mănăstiri...”

La timp s'a făcut multă discuție în jurul acestui act. Au fost mulți pentru și tot așa de mulți contra. Societatea „Progresul Silvic” a prezentat un un memoriu documentat, care a fost și tipărit, fără să fi obținut însă câștig de cauză¹⁾.

Apoi lucrurile au început să se desvolte, organizându-se eforii, modificându-se din când în când sistemele de administrare și de exploatare.

În 1942 o nouă lege vine să aducă modificări dispozițiilor celor anterioare, prilej mai mult folosit pentru a mări suprafața atribuită dela 17.000 ha la 20.000 ha. Repartizarea acestor păduri, către mănăstirile îndreptățite, s'a făcut în 1943, cu care prilej s'a publicat în Mon. Of. 23 din 23.I. tabloul mănăstirilor înzestrate cu suprafața atribuită fiecăreia.

La 2 Martie a. c. (Mon. Of. 52) o nouă lege se înscrie în ordine, și ca de obicei adaugă la suprafața atribuită alte 1.500 ha, aducând în același timp și unele modificări în privința modului de funcționare al Eforiei în vederea „înlesnirii funcționării ei”, precum și precizarea unor dispozițiuni referitoare la administrarea și exploatarea pădurilor, la gestionarea și întrebuintarea veniturilor rezultate, pentru ca să se poată atinge scopul urmărit.

În expunerea de motive, acestei noi legi, se arată că simțindu-se nevoie de „o mai justă și echitabilă repartizare a suprafețelor de păduri atribuite, s'a reexaminat situația distribuțiilor, precum și necesitățile unor mănăstiri ce n'au beneficiat de atribuiri făcute”. În felul acesta, s'a mai înzestrat alte 10 mănăstiri, care nu beneficiase până acum, suprafața totală urcându-se la 21.500 ha pădure.

1) A se vedea și rândurile scrise de subsemnatul asupra acestei chestiuni, în Rev. Păd. din 1937, pag. 235—236 și 939—941.

● Exploatarea stufului din bălțile și Delta Dunării.

Un alt subiect care a prilejuit desbateri și mai ample, în special prin presa cotidiană, este exploatarea stufului din bălțile și Delta Dunării, în vederea fabricării hârtiei.

De curând s'a publicat în Mon. Of. (No. 36 din 12 Martie 1944) o lege intitulată „pentru punerea în valoare a stufurilor dunărene”.

În expunerea de motive a numitei legi, se arată că în basinal Dunării de jos și în delta ei, sunt foarte mari bogății naturale neexploatate, care se irosec. Se apreciază la 500.000 ha suprafața acoperită de stuf.

Cu toate că s'a recunoscut de mulți și de multă vreme necesitatea exploatării acestei bogății, nimic nu s'a făcut până acum.

Nevoile războiului însă, legate de greutatea de procurarea unor textile pe deoparte, și interesul de a cruța pădurile, al căror lemn se folosește în parte la fabricarea celulozei (celuloză care se poate scoate și din stuf), pe de altă parte, — au determinat forurile în drept să vină cu legea de față.

Adoptându-se principiile tehnice de valorificare din legea minelor și legea petrolului, s'a prevăzut trei faze în realizarea ei, constituind din: lucrări de prospecțiune, lucrări de explorare și lucrări de exploatare. Concesionarea dreptului de exploatare nu se va putea face decât pe temeiul lucrărilor de prospecțiune, pe un interval de timp de maximum 50 ani. Cota de beneficiu convenit Statului, nu va putea fi mai mică de 20% dintr'un beneficiu net până la 10% inclusiv, și nici mai mică de 50% din beneficiul net ce ar depăși 10%.

Cu privire la cele hotărâte în prezenta lege, noi avem de precizat că în problema stufurilor din bălți și mai ales din Delta, sunt și alte laturi importante de luat în considerare: turismul, vânătoarea și monumentele naturii. De multă vreme Comisiunea Monumentelor Naturii din cadrul Ministerului de Agricultură și Domenii urmărește creierea în Delta a unor rezervațiuni în vederea conservării acelei minunate faune, pe care o cuprinde această regiune și a cărei faimă este de multă vreme cunoscută de oamenii de știință din Vestul Europei. Este deci absolut necesar ca atunci când se va purcede la exploatarea de mare amploare în regiunea stufurilor, să se țină seamă și de celelalte interese mai sus amintite.

● Prevenirea distrugerii solului agricol.

La posturile noastre de Radio, s'a organizat de curând un ciclu special de conferințe asupra „Pământului și producției agricole”. Au vorbit: 1. d-l prof. G. Ionescu-Sișești despre: Ce este pământul; 2. d-l A. Hulpoiu despre: Biologia Solului; 3. d-l D. Sândoiu despre: Lucrările pământului; și 4. d-l I. Staicu despre: Prevenirea distrugerii solului agricol.

În această din urmă conferință, care a avut loc în seara zilei de 20 Martie a. c., d-l Staicu, a arătat în prealabil cauzele care duc la degradare și consecințele degradării în legătură cu producția agricolă. Dintr'o serie de investigațiuni făcute de d-sa în regiunea Negrești (Vaslui), s'a putut constata reducerea recoltelor agricole în diferitele stadii ale eroziunii. De pildă, în cazul când întreg orizontul A al solului a fost distrus de eroziune, recoltele agricole au marcat o scădere de 87%, cifră care pune în evidență o stare de lucruri cu adevărat catastrofală.

Pentru prevenirea eroziunii, d-sa a preconizat creierea de valuri de

pământ dealungul curbelor de nivel, care să ducă la un fel de etajare a solului în terase. În același timp, arăturile trebuie făcute, nu ca până acum dealungul liniei de cea mai mare pantă, ci deacurmezișul.

În culturile de pe terenurile în pantă, este absolut necesar să se facă îngrășăminte, iar în asolament să se introducă și o plantă furajeră.

Pentru terenurile deja supuse eroziunii, categorisite sumar de conferințiar, după stadiile de eroziune, se preconizează, când cultura furajelor, când pomicultura, iar în cazurile mai grave instalarea vegetației forestiere.

At. Haralamb

ACUM 50 ANI.

● Din „Revista Pădurilor“ pe Martie 1894.

Petre Antonescu scrie un articol despre „Revizuirea Codicelui Silvic“, unde arată necesitatea reformei noastre forestiere.

Fl. Davidescu își continuă „Darea de seamă asupra excursiunilor din Bucovina“. Expune concluziile relative la metodele de exploatare ce convin pădurilor noastre din regiunile muntoase și în special din bazinul râului Bistrița. Cu această ocaziune face câteva considerațiuni și asupra personalului silvic, pe care le cităm în scopul de a se cunoaște greutatea în serviciu de acum o jumătate de secol: „Pentru a se putea studia și amenaja pădurile, a aplica amenajamentele și executa atât operațiunile culturale cât și construcția drumurilor de exploatare, etc., întâi trebuie un personal suficient, apt, energic și cu convingere că lucrările ce se execută vor da rezultate bune, al doilea fonduri suficiente. La noi, lipsa personalului este simțită și cu toate acestea, acest personal este însărcinat și cu alte servicii deosebite. În general, un silviculor are zeci de mii de hectare în ocolul său și pentru paza și cultura lor are un personal inferior, absolut fără nici o noțiune de silvicultură. Brigadierii și guardienii silvici neavând absolut ideie de cultura pădurilor, se înțelege că orice lucrare în acest sens o conduce sau o face fără pricepere; prin urmare numai prin întâmplare reușesc a executa bine. Este ușor de înțeles că, un silviculor oricâtă bunăvoință ar avea să lucreze, dar pe o suprafață așa de întinsă, cu un personal inferior nepriceput și mai luându-i-se un timp însemnat pentru lucrări deosebite de cele forestiere, este în imposibilitate a reuși pe deplin“.

St. C. Hepites își continuă publicarea conferinței despre „Prevederea timpului“, ținută la 28.II.1892 la Societatea „Progresul Silvic“.

George N. Nicolau publică ultima parte (rezumat și concluzii) din traducerea făcută lucrării lui Emil Mer „O excursiune în Vosgi“ publicată în Revue des Eaux et Forêts.

Petre Antonescu: „Conservarea pădurilor țării“, urmare la articolul din luna precedentă, reprodus după Jurnalul Societății Centrale Agricole.

În paginile rezervate la ceea ce numim noi cronică internă, externă și informații, se comunică următoarele:

— Cele trei conferințe ale Societății „Progresul Silvic” (un fel de Cerc de studii de acum) anunțate anterior, s'au ținut conform programului. În discursul de deschidere a seriei de conferințe, rostit de Kalinderu, se subliniază participarea silviculturilor din București la aceste conferințe, elementul de progres în profesiune pe care îl pot aduce ele (conferințele), patriotismul silviculturilor dovedit astfel, pentru că în ultimă analiză se servește țara prin asemenea preocupări, accesul liber la conferințe și al marelui public pentru a se putea înlesni difuzarea problemelor forestiere și a silviculturii în general. Toate acestea, cu scopul final „binefăcător și patriotic: exploatarea inteligentă și regulată a frumoaselor noastre păduri”.

— Se dă în traducere o scurtă notiță din „La Revue scientifique”, relativ la „Pavarea orașelor și igiena”, arătându-se neajunsurile „paveurilor de lemn”.

— Comitetul de administrație al Societății numește o Comisiune pentru cercetarea lucrărilor de *nomenclatură silvică*: C. F. Robescu, T. G. Pietraru, F. S. Antonescu-Remuș și N. R. Danilescu.

— Pe ultima pagină: Buletinul Observațiilor Meteorologice executate la București în luna Ianuarie și Februarie.

● Din „Revista Pădurilor” pe Aprilie 1894.

G. Stătescu semnează un articol despre „Tăieri rase la păduri de munte”. Concluzia: tăierile rase la munte și repopulările artificiale ale locurilor astfel exploatare nu se pot generaliza la noi. Ele se pot întreprinde cu folos în mic și izolat pentru ameliorarea masivelor degradate sau întrerupte de poieni. La munte rămâne aplicabil ca tratament general grădinaritul. Prin grădinarit se va putea ajuta „regenerația pădurilor” cu specii mai prețioase prin împrăstieri artificiale de sămânță și oarecari plantatii. În plus prin grădinarit se va putea înlocui un masiv format din specii fără valoare cu altele mai prețioase, răzându-se acele masive treptat, cu dezvoltarea subarboretelor de valoare.

St. C. Hepites, în continuare, conferința „Prevederea timpului”.

Prof. N. R. Danilescu: „O salutare către forestieri”. Este discursul ținut de Prof. D. la Adunarea Generală din Aprilie 1894 cu tema următoare: „Pădurea este biserică lui Dumnezeu. Să ne străduim a-i fi servitori credincioși și devotați”.

În text: rezumatul ședințelor Adunării Generale a Societății „Progresul Silvic” din 1894.

De remarcat că și pe atunci tot același gen de subiecte preocupa pe silvicultori: interese generale și bunul mers al Societății marcat prin două aspecte: regulata apariție a revistei și plata cotizațiilor membrilor Societății.

În discuția Adunării s'au pus următoarele probleme:

— „Care ar fi tratamentul și modul de exploatare cel mai avantajos pentru pădurile formate în diferitele regiuni din plantațiuni cu salcâm?”

— „Utilitatea răspândirii în țara noastră a esențelor: pin silvestru, pin austriac și tisa”.

— „Introducerea și aplicarea tăierilor rase la munte, poate fi avantajasă în România?”

În considerație au fost luate numai prima și a treia. A doua a fost amânată pentru mai târziu. Sunt citați ca participanți la discuție: C. Al. Crăscu, N. R. Danilescu, N. G. Popovici, V. C. Munteanu, etc.

Pentru prima problemă, Societatea recomandă următoarele: salcâmul

de pe nisipurile dela malul Dunării se poate trata în crâng simplu, cu revoluții cât mai lungi posibile, deoarece fiind plantat prea rar (la 3 m) nu s'ar putea trata în codru. Societatea era de părere de asemeni să se întreprindă experiențe în legătură cu introducerea altor specii mai robuste și mai longevive (de exemplu, stejarii) în locul salcâmului. În ceea ce privește salcâmul din Bărăgan și Dobrogea nu se ia nici o hotărâre fiind încă prea tânăr. Pentru problema a treia s'a admis mișcarea propusă de N. G. Popovici prin care se arată că Societatea opinează că tăierile rase nu pot fi aplicate la noi în țară decât excepțional, cu titlul de experiență și numai pentru molift.

În sfârșit, s'a citit în ședința Adunării Generale raportul Comisiunii însărcinate cu cercetarea lucrărilor prezentate Societății în legătură cu terminologia silvică. Pentru această lucrare se instituiseră un premiu de 1.000 lei oferit de Administrația Domeniului Coroanei. Premiul a rămas neacordat întrucât lucrările erau imperfecte. Se fixează un nou termen pentru depunerea lucrărilor refăcute, iar Kalinderu sporește premiul la 1.500 lei, ceea ce ar reveni astăzi, la circa jumătate de milion. Deci, era un premiu!

La Consiliul de Administrație al Societății se primesc propunerile lui Aurel Eliescu de a se introduce în noul Cod Silvic următoarele: organizarea Corpului silvic conform prevederilor Codului francez; amenajarea pădurilor să se facă de „ingineri forestieri”, care prin lege să fie organizați în corp; proprietarii de păduri să fie obligați a-și perimetra pădurile lor; în constatarea delictelor mărturisirea agenților silvici, dată conform legii, să facă probă deplină, astfel încât respectivii să nu mai fie transportați la Tribunal.

La Ministerul de Domenii se întocmesc, cu concursul consilierului austriac Pitschuck, două „Tractate de instrucțiuni” pentru exterminarea insectelor vătămătoare. Unul pentru păduri și brigadieri, altul pentru șefi de ocoale și proprietari de păduri.

Ultima pagină, ca de obicei, are Buletinul observațiilor meteorologice efectuate la București.

Tot acum 50 de ani, Titu Maiorescu trimitea lui Mihail Dragomirescu la Berlin, scrisoarea pe care o reproducem mai jos din paginile Revistei „Convorbiri Literare”, anul 77, Nr. 3, Martie 1944, pag. 373--374.

Folticeni, 28 Martie/9 Aprilie 1894.

Iubite Domnule Dragomirescu,

Am terminat o pledare aici, mai am acum câteva minute libere, până la plecarea trenului, minute, care mi-au lipsit la București dela sosirea scrisorii D-tale incoace.

Nu înțeleg deloc, adevărat nu cred deloc legitim simțământul de descurajare ce-l aveți din cauza observărilor contra ultimelor D-tale articole.

Nu e vorba de a slăbi lupta D-tale pentru adevăr, nici de a contesta importanța și valoarea internă a convingerilor unitare ce se cristalizează în D-ta. Și această cristalizare și impulsivitatea D-tale în luptă sunt lucruri de cel mai mare preț, și tocmai din cauza lor și din cauza necondiționatei iubiri de adevăr ce ți-o cunosc toți amicii D-tale, țin acești amici așa de mult la D-ta și așteaptă așa de mult dela D-ta.

Dar aceasta e una, și forma, în care torni cuprinsul minții D-tale, este alta.

Forma este contestabilă; nu altceva să spui, dar să spui altfel. Idem sed aliter.

Ești prea lung, ești diform în articolele trimise. Condensează odată, mărginește-te la limitele unor articole de revistă. Ai început sub titlul „criticile D-lui M.” niște articole. Câte? Dacă or fi 4, e deja foarte mult. Mai mult nu merită, nu comportă, nu se poate într-o revistă.

Nu e vorba de o carte voluminoasă, e vorba de articole de revistă.

Ai început studiul cu o primă abatere spre Gherea. Bun. Al doilea articol: tot atacul contra Gherea. Haide! Dar acum, și aceasta nu s'a sfârșit, ci este numai o introducere la atacurile contra Gherea. Apoi așa nu merge, nu merge. E diform. Voltaire zice foarte cuminte: le secret d'être ennuyeux, c'est de tout dire.

Nu spune toate înlănțuirile ce-ți trec prin cap. D-ta ai o inteligență vie și multe îți trec prin cap. De stai să le pui toate pe hârtie, pierzi vremea pentru cele în adevăr importante.

D. ex. în articolul trimis scrii o sumă de pagine pentru a justifica, pentru ce (în contra celor zise de mine, că acum critica ar trebui să pauzeze) este acum necesară critica în contra Gheriștilor.

Ce atâta vorbă? Firește că e acum necesară. Când am scris acele rânduri, nu era lătit gherismul cum este astăzi. Astăzi e lătit, și astăzi cred și eu critica necesară contra lui. Vr'o 6—8 rânduri de explicare, și basta.

Alt exemplu. Ți-am scris despre Beethoven, de teamă ca (din citarea lui Wagner) să nu fii prea exclusiv wagnerian. Nu ești exclusiv wagnerian și apreciezi pe Beethoven ca și mine? Cu atât mai bine! Atunci 3 rânduri: „D-lui Maiorescu, despre Beethoven am și eu aceeași părere. Wagner era citat numai pentru instrumentare“.

Ne-am fi înțeles perfect. În loc de aceasta, D-ta scrii 30 de rânduri pentru a-mi spune acest lucru.

Nu ți-e milă de timpul D-tale? Sau din contră, e mai greu a scrie scurt decât a scrie lung?

Toate articolele D-tale sunt bune ca fond, dar sunt rele ca formă. Sunt difuze, nu confuse.

Strânge-le, fă-ne unt din ele și nu ne da zer.

Termină-ți odată materia începută „criticile D-lui M.“, dar termin-o în două articole, peste cel publicat, două articole, fiecare de maximum 40 pagine manuscris, 20 tipar.

Mai mult nu înghite nimeni și nu importă ca să înghită.

Toți amicii D-tale, care te urmăresc, te susțin și doresc să fii apreciat și de alții, vor să te ferească de atacurile străinilor, și toți simt, că prin prolixitate le dai prilej de atac justificat.

Așa dar concis, concis, concis.

Ce ușor ar fi, când ne-am întâlni pentru o seară măcar și am lua manuscrisele D-tale în cercetare cu D-ta; poate te-am convinge pagină cu pagină, ca în loc de 300 rânduri ar câștiga idea, dacă ar fi strânsă în 30 de rânduri.

Ea încearcă și judecă apoi sigur. Fiindcă ești de bună credință, ai să recunoști dreptatea observării după o asemenea încercare.

Al D-tale prietenește ca totdeauna“. T. Maiorescu.

Credem că prin reproducerea acestei scrisori facem un serviciu camaraderesc, punând la îndemână și reamintind recomandațiunii atât de utile tuturora, oricând.

T. Bălănică

CERCUL DE STUDII**● Cuvântul d-lui prof. M. Drăcea, președintele Soc. „Progresul Silvic“, cu prilejul deschiderii ciclului de conferințe.**

Căile pe care Societatea „Progresul Silvic“ a înțeles dela începutul existenței sale să lucreze pentru propășirea forestieră sunt multe și variate.

Una dintre problemele capitale și permanente din programul de lucru al Societății este ceea ce numim ridicarea pădurii și a problemelor pe care aceasta le pune în centrul luminos al conștiinței publice. Promovarea practicei și a științei silvice este de asemenea unul din marile și permanentele puncte de program ale Societății, bine înțeles în măsura în care aceasta o poate face.

Pentru atingerea acestor ținte sunt chemate a lucra, după structura, după posibilitățile și după îndatoririle lor, toate organismele forestiere din această țară. Și o fac și ca o datorie a lor, și ca un drept de a-și valorifica singure rezultatele muncii proprii, păstrând și direct contact cu cercurile interesate. Totuși, ideea de colaborare și ideea de coordonare a lucrărilor a stăpânit și a însuflețit întotdeauna inginerii silvici, ori care ar fi fost unitatea în care ei au fost încadrați și care le-a creat posibilitățile de lucru, de documentare și de cercetare.

Ideia aceasta a colaborării și a coordonării activității pentru propagarea și în corp și în afară de corp a preocupărilor și a rezultatelor cercetărilor forestiere a căpătat o deosebită intensitate după războiul trecut, imediat după care a funcționat, mai exact, a reînceput să funcționeze Cercul de Studii pe lângă Societate, a cărui activitate de altfel s'a încetinit un moment. Nevoia reînființării lui și a însuflețirii acestui cerc s'au arătat însă iarăși curând ca foarte necesare, cu cât volumul crescând rapid al diverselor probleme forestiere la ordinea zilei, cum și principiul diviziunii muncii aplicat în special în ultimul deceniu în lumea forestieră făcea mai necesară o păstrare de contact strâns și între membrii Societății și între diferitele organisme silvice.

Societatea a hrănit întotdeauna și hrănește în deosebi acum ideia că este cel puțin folositor, camaradereste, ca ideile, lucrările membrilor săi, să treacă și prin amvonul Societății. Aceasta nu numai pentru a le face cât mai accesibile, a le mări eficiența, dar și pentru a sublinia ideia de solidaritate și practica solidarității, care ne este cu atât mai necesară, cu cât prin forța împrejurărilor noi trăim mai izolați și cu cât destrămarea activității noastre ar putea, cel puțin în unele privințe, mai de grabă să slăbească, decât să consolideze ideia forestieră.

În afară de acestea, împrejurări chiar din ultimul moment ne-au obligat ca în anul trecut, în aceleași împrejurări și în fața unui for public foarte select să precizăm că: „Societatea se crede în drept a voi ferm și hotărât să grupeze în jurul său ca în locul cel mai firesc și cel mai indicat și apoi să strângă rândurile și să intensifice o colaborare rodnică între toți acei pe cari cinemarea sau rosturile de familie sau iubirea de țară îi leagă de arbori, de pădure, de apărarea pământului țării și a neamului și de foloasele materiale și imateriale ale pădurilor“.

Cu aceiași convingere, deschidem și seria de comunicări din acest an a Cercului de Studii al Societății „Progresul Silvic“.

Socotim că este bine ca la această tribună să se prefire cât mai mulți membrii ai Societății cari să ne împărtășească gândurile și rezultatele practicei, experienței sau ale cercetărilor lor. De aceea, în acest an, veți vedea apărând alte persoane decât în anul trecut, deși numărul comunicărilor ce s'ar fi putut face ar fi putut fi mai mare.

Procedând astfel, am năzuit să sprijinim pe cât mai mulți umeri activitatea Societății. În cadrul posibilităților tehnice — și este vorba numai de timpul disponibil și pentru auditori — vom năzui însă să valorificăm toate energiile cari înțeleg să contribuie la propășirea științei și practicei silvice și pentru a face din Societate centrul din care să se difuzeze activitatea silvică, așa cum suntem convinși că trebuie s'o facem toți membrii devotați ai acestei Societăți.

Rămâne ca viitorul să precizeze încă un lucru și anume, felul în care se prezintă aci diferitele lucrări: dacă acestea sunt conferințe, sau comunicări scurte sau referate animate și completate printr'o discuție obiectivă și însuflețită, la care să participe toți membrii cu luminile lor. Această chestiune urmează să se deslușească pe indelete, din practica lucrărilor acestui centru și din interesul auditoriului select pentru activitatea Societății noastre.

Cu aceste explicațiuni prealabile, pe care le-am găsit necesare spre a sublinia concepțiile fundamentale ale felului de a lucra al Societății, dau cuvântul D-lui Prof. V. N. Stinghe spre a ne vorbi despre o chestiune capitală și întotdeauna la ordinea zilei, aceea a „Amenajamentului nostru în viitor”.

● I. Prof. V. N. Stinghe: Amenajamentul nostru în viitor.

(26 Ianuarie 1944)

D-l Prof. Stinghe arată în introducere că se poate constata și la noi o preocupare, tot mai atentă de pădurile țării și că această preocupare își găsește una din expresiile ei în amenajamentele din ce în ce mai îngrijite, mai științific redactate, care se fac de serviciile silvice și pe care apoi se reazimă exploatarea și regenerarea complexelor noastre forestiere.

Dar analizând rezultatele obținute în pădure prin aplicarea acestor amenajamente, D-sa stabilește că metoda care a stat la baza întocmirii lor nu a fost indiferentă. Acest fapt îi dă prilej să supună unui examen concepția dela care a pornit metoda aplicată până acum, meritele și insuficiențele ei, precum și repercursiunea pe care a avut-o asupra structurii masivelor păduroase întemeiate în ultimele decenii.

În adevăr legea care introduce obligativitatea amenajamentului la noi, pentru un mare număr de păduri, este Codul silvic din 1881. La aceea epocă silvicultura română stă complet sub influența școlii forestiere dela Nancy. Doctrina franceză fixa drept scop amenajamentului obținerea raportului susținut și aceasta forma preocuparea unică a metodelor de amenajare preconizate. Pădurile noastre, tratate în codru regulat, cu tăieri rase cu tăieri progresive, deci aproape unanimitatea pădurilor de codru, au fost amenajate după metoda cu afecțiuni permanente a lui Lorenz și Parade, totuși într'o variantă românească, adică cu posibilitatea pe suprafață chiar și acolo unde tăierile se preconiza a se face progresiv. Această ultimă recomandare a vătămat mult masivelor forestiere românești. Dar chiar dacă metoda s'ar fi aplicat în sensul cel mai ortodox, încă rezultatele nu puteau până la urmă să mulțumească complet. Ea e depășită de vremuri, cari astăzi fixează obiectivul amenajamentului: obținerea stării normale ca primă preocupare; de raportul susținut

se poate vorbi numai după obținerea stării normale, din care decurge ca o consecință naturală. Normalitatea la rândul său înseamnă gradație de vârste și creșteri optime. Or tocmai sub acest raport metoda afecțiilor a lui Lorenz și Parade are lipsuri. Noțiunea de stare normală îi este necunoscută, obținerea ei nu o urmărește. E adevărat că în timpul din urmă doctrina franceză a introdus studiul stării normale, dar această noțiune nu este intim legată de structura metodei Lorenz și Parade; și chiar dacă prin succesiunea periodică la tăiere a celor 5—8 afecții, se obține o gradație pe clase de vârste, sub raportul creșterilor nu se întreprinde nimic reglementat în pădure.

În lumina acestor fapte d-l prof. Sîlîghe examinează starea pădurilor românești și stabilește că în ce privește clasele de vârstă nu s'a realizat atât cât s'ar fi putut cere și aștepta de la lucrările de amenajare; situația este însă în adevăr grea în materie de creșteri cari în pădurile amenajate sunt mult departe de o cifră care să răsplătească mulțumitor pe proprietarul lor.

Constatând această stare de lucruri și stabilind că vina o poartă în parte și insuficiențele metodei de amenajare aplicată, care nu mai corespunde la cerințele unei culturi forestiere din ce în ce mai fine, vorbitorul trece să cerceteze o altă metodă, de dată mai recentă în doctrină, care se inspiră de la altă concepție asupra rolului amenajamentului și care s'a verificat pe o scară foarte întinsă în apus, metoda claselor de vârstă sau a arboretelor cum îi mai zice școala austriacă. Se relevă cu acest prilej pe de o parte, calitățile și meritele acesteia, calități cari se pot rezuma în: respectarea specificului fiecărui arboret și o continuă preocupare de sporirea creșterilor. — pe de altă parte concepția tehnică avansată care-i este fir conducător, realizarea stării normale cu atributele ei: permanența producției, capitalul lemn și posibilitatea normală.

Firește, pentru rezultate mai mari sunt necesare eforturi mai mari. Se arată care ar fi — când s'ar aplica această metodă — greutatea sporite ale lucrului pe teren și în cabinet și accentuează care ar fi punctele esențiale asupra cărora va trebui să se insiste în viitor, pentru ca lucrările de amenajare să-și îndeplinească rolul ce le revine în conducerea gospodăriei forestiere.

După ce se supune unui succint examen o a treia metodă, ce ar putea fi aplicată și ea cu rezultate multumitoare, aceia numită „a afecțiilor unice”, care are o sumă de puncte de asemănare cu metoda claselor de vârstă. — în încheiere se revine la aceia a lui Lorenz și Parade pentru ca să se stabilească în ce condițiuni și cu ce adaptări ar putea fi folosită și ea mai departe la amenajarea pădurilor românești, alături de metoda claselor de vârstă.

● II. Ing. cons. silv. M. Petcuț: Câteva dintre speciile nobile în trecut și azi.

(9 Februarie 1944)

Silvicultura din zilele noastre are ca preocupare de căpetenie să producă arborete cu creșteri rezezi, cu producție continuă și arborete de pret.

Pentru realizarea acestor postulate, silvicultura a trecut prin mai multe faze. Cea din urmă este aceea prin care se recomandă ca fiecare specie autohtonă să fie crescută la locul ei. Locul fiecărei specii este definit prin arealul speciilor. Concepția despre areal nu este însă unitară. Unii dintre cercetători socotesc ca areal, răspândirea de azi a speciei; alții, răspândirea pe care ar putea să o aibă specia, în raport cu factorii staționali.

Analizând comparativ aceste două concepții, vorbitorul găsește că cea mai logică, cea mai stabilă și cea mai corespunzătoare țelurilor de azi ale

silviculturii este concepția după care arealul unei specii este reprezentat prin întinderea înăuntrul căreia factorii staționali îngăduiesc dezvoltarea acestei specii.

În lumina acestor precizări, vorbitorul analizează răspândirea câtorva specii nobile: stejarul pedunculat, gorunul și laricele. Fixează limita inferioară și superioară a răspândirii pe care o au azi aceste specii. Analizează dacă această răspândire este aceea pe care i-ar putea-o îngădui factorii staționali, stabilind că aceste specii au pierdut mult din suprafața pe care ar putea să o ocupe. Stabilește că aceste pierderi se datoresc omului și unora dintre factorii naturali cari stau însă sub puterea omului și pe care deci, îl poate corecta.

Sprrijinit pe aceste considerațiuni, cât și pe comparația dintre datele climatice pe care le găsim la limita răspândirii lor pe orizontală și ajutat de urmele pe care le-au lăsat speciile în existența lor din trecut sau de relictetele care se mai găsesc pierdute în zonele superioare, vorbitorul fixează limita pe care trebuie să o aibă aceste specii.

Ca urmare a acestor constatări, vorbitorul indică câteva concluziuni care se impun atât pentru știința silvică românească cât și pentru practică.

Celei dintâi îi revine sarcina să grăbească cercetarea și fixarea arealului în concepția lui cea mai largă cel puțin pentru speciile forestiere cele mai de preț.

Cea din urmă are datorita să întindă cultura acestor specii până la limitele extreme ale acestui areal și să stabilească metode de cultură care să ducă la menținerea și la promovarea acestor specii în cadrul acestui areal.

■ III. Ing. C. Dragu: Asigurările sociale și muncitorii forestieri. (26 Februarie 1944).

Problema care se pune a spus conferențiarul, și care se cere soluționată este, dacă muncitorul forestier trebuie să fie asigurat și în caz afirmativ, cine trebuie să fie asigurătorul și în ce măsură să fie asigurat acest muncitor forestier.

Industria forestieră cunoaște un număr important de lucrători angajați la exploatarea pădurilor, adică la doborârea arborilor, secționarea lor în bușteni de diferite dimensiuni sau lemne de foc, lucrători cari activează la mișcarea lemnului în pădure până la depozit, sau la transportul lemnului până la gara cea mai apropiată sau până la fabrică. Acești lucrători al căror șantier este în pădure sau în imediata ei vecinătate, au avut și continuă să aibe din punct de vedere al asigurărilor sociale, o situație confuză.

Muncitorii forestieri ca și o mare parte dintre muncitorii agricoli, nu au activitatea în pădure ca singură ocupațiune, întrucât o mare parte din timpul anului și-l folosesc în organizarea și administrarea gospodării lor personale.

Legea asigurărilor sociale din 1933 a scotit acești muncitori forestieri ca fiind muncitori industriali și din această cauză i-a introdus în asigurarea obligatorie, spre deosebire de muncitorii agricoli pe care i-a exceptat.

Muncitorii forestieri nu au putut beneficia de avantajele asigurărilor sociale dar spre deosebire de muncitorii agricoli, industria forestieră împreună cu muncitorii forestieri, a plătit toate cotizațiile legale până la 1 Ianuarie 1939, fără să se fi înființat dispensare fixe pentru lucrătorii forestieri și fără ca dispensarele mobile să fi ajuns pe văile de pe care se exploatează pădurile.

Conferențiarul se întreabă: dacă asigurările sociale nu au putut acorda asistența medicală celor aproape un milion de asigurați, cum ar putea să facă

pentru cei 8 milioane de asigurați, în cazul când s'ar introduce în asigurarea obligatorie și muncitorii agricoli, când știm că numărul medicilor este de 1636, numărul farmaciștilor este de 428 și numărul surorilor, moașelor și personalul auxiliar este de 1465 și ei nu poate fi sporit dela o zi la alta?

Intrucât Casa asigurărilor sociale nu este organizată astăzi ca să acorde asistența medicală muncitorilor agricoli și forestieri, este necesar ca asigurarea să fie obligatorie numai pentru muncitorii forestieri și numai împotriva riscului de accident.

Serviciul acesta de asigurare restrânsă funcționează pentru exploatarea pădurilor statului, la Casa pădurilor.

În concluzie d. ing. Dragu a arătat că muncitorii dela păduri sunt obligați să plătească instituției Asigurărilor sociale împreună cu întreprinderile forestiere 10% din salariu, iar întreprinderile forestiere singure, o contribuție suplimentară de 2,50 la sută.

În schimbul cotizației unice, ei nu primesc nimic, primesc însă numai despăgubirile legale, în cazul accidentelor suferite.

Este necesară deci scutirea muncitorilor forestieri de a mai plăti cotizația unică, rămânând asigurați numai împotriva riscului de accident.

Asigurarea împotriva riscului de accident poate funcționa pentru pădurile posesorale, comunale și particulare în cadrul instituției Asigurărilor sociale, până ce o altă instituție ar putea să-i ia locul, chiar în cadrul Ministerului Agriculturii și Domeniilor.

● IV. Ing. V. Filip: Industrializarea lemnului în Transnistria.

(1 Martie 1944)

Miercuri 1 Martie a. c. la orele 17 jum., în sala Soc. „Progresul Silvic” din București a conferențiat la Cercul Inginerilor Silvici tratând despre *Industrializarea lemnului în Transnistria*, D-l Inginer Vasile C. Filip din Administrația Centrală a CAPS-ului, care a condus în anii 1942—1943 ca detașat în Transnistria, serviciul industrializării din Direcția Pădurilor Odesa.

Între Nistru și Bug, se găsesc 244.000 ha păduri ce acoperă 6% din suprafața Transnistriei, repartizată în:

34.100 ha	păduri de anstepă nouă
173.000 „	„ de anstepă veche
8.000 „	„ în lunca Nistrului
900 „	plantații de pin
8.000 „	plantații pe terenurile agricole
2.000 „	plantații duble de-a-lungul C. F. Odesa Smerinka

Producția acestor păduri variază între 120—350 m. c./ha.

Aceste păduri sunt formate din 82% stejar, 29% carpin, 4% frasin, 4% fujioase și 1% plantații de pin.

85% din aceste păduri au fost administrate de Stat, 13% de colhozuri și 3% (pădurile de protecție) de un serviciu special.

Majoritatea pădurilor sunt amenajate și exploatarea lor se face pe bază de posibilitate pe suprafață.

S'a dat o mare dezvoltare operațiilor de degajări, curățire și rărituri, din care rezultă cantități de lemnărie ce reprezintă până la 50% din materialele rezultate din exploatarea produselor principale.

Administrarea, exploatarea pădurilor și industrializarea lemnului din Transnistria se face de Direcția Pădurilor având ca organe exterioare 6 regiuni silvice și 47 ocoale silvice, 15 fabrici de cherestea, nenumărate fabrici de prelucrarea lemnului (mobile, tâmplărie, butoaie, căruțe, stupi, etc.).

Exploatarea pădurilor se face după indicațiunile planului de exploatare prevăzut în amenajamente.

Din cauza cererilor mari în materiale de lucru și construcție, s'a dat o mare atenție sortării materialului lemnos exploatat, astfel încât rezulta din exploatarea pădurilor din Nordul Transnistriei până la 80% lemne de lucru și construcție și numai 20% lemne de foc.

Nevoile în lemne de foc au fost acoperite în mare parte cu cărbuni de piatră aduși din Bazinul Donetului, care se vindeau cu 50% mai puțin decât lemnele de foc.

Din materialele exploatate se fac 20 sortimente (8 sortimente de foc și 12 sortimente lemne de lucru și construcție).

Producția normală a pădurilor din Transnistria prin exploatare rasă a 800 ha și executarea operațiilor culturale și a răriturilor, pe o suprafață de 10.000 ha este de 5.000 vagoane lemne de foc, 14.000 vagoane lemne de lucru și 80.000 grămezi crăci.

Sub administrația românească s'au tăiat mai mult parchetele cu procente mai mari de lemne de foc, pentru a se acoperi lipsa cărbunilor.

Trecând la industrializarea lemnului, D-l Ing. V. Filip arată că stabilimentele pentru prelucrarea lemnului au luat o mare dezvoltare, ca o consecință a cererilor mari de materiale lemnoase pentru industriile diverse create, și mai ales pentru fabricarea ambalajelor.

S'au creat fabrici mari la Moghilău, Tiraspol și Odesa, ce erau alimentate cu lemne de rășinoase aduse cu plutele din Galiția.

În regiunea pădurilor s'au dezvoltat 13 fabrici de cherestea și mobilă, 3 ateliere mecanice de căruțerie și 8 ateliere de obezi, bazate pe posibilitatea de producție a pădurilor.

Aceste fabrici sunt acționate de mașini mici de 15—30 P. H. și sunt prevăzute în general numai cu circulare, la care se fac traverse, scânduri, spițe, părți de căruță, doage, etc.

Sub administrația românească s'au mai construit:

3	fabrici mici de cherestea
23	ateliere de căruțerie
3	„ de obezi (colaci pentru roți)
26	„ de dogărie.

Ca principii pentru industrializarea lemnului subliniem:

1. utilizarea lemnului de stejar în majoritate la industrializare (cherestea, doage, placaj, produse tanante, etc.).
2. fabricarea ambalajelor din lemne subțiri de plop, tei, cireș, arin, mesteacăn, ce merg în mod normal la lemne de foc.
3. producția placajului de calitate ambalaj din bușteni categoria 2-a de arin, plop, mesteacăn, etc. și confecționarea ambalajelor, din placaj.
- 4) înlocuirea lemnului masiv de esențe prețioase cu placaj și lemn placat în industria mobilierului și tâmplăriei.

● V. Ing. Dr. T. Bălănică: *Meteorologie forestieră (Evoluția și stadiul ei actual).*

(8 Martie 1943)

Intre climă și pădure există raporturi de interdependență și influențe reciproce, evidente mai ales pe dimensiuni reduse, în așa numitele microclimate. Meteorologia forestieră este chemată să lămurească aceste raporturi dintre climă și pădure, astfel încât cultura diferitelor specii să fie asigurată și prin cunoașterea cât mai precisă a factorilor staționali de ordin climatic. Prin urmare, *meteorologia forestieră este o disciplină auxiliară de bază a silviculturii.*

Nu a fost însă totdeauna în această poziție. Inițial, problema pusă era: demonstrarea influenței pe care o exercită pădurea asupra climatei; în felul acesta, *meteorologia forestieră era o armă la îndemâna politiciii forestiere.* Această calitate a fost atribuită meteorologiei forestiere aproape 100 de ani, până la începutul secolului nostru.

În primele lucrări metoda de demonstrare era aceea a deducției abstracte din comparații istorice în timp și în spațiu, căutându-se a se arăta că prin defrișarea pădurilor se provoacă o modificare a climatului. Ulterior — și anume în a doua jumătate a secolului trecut — a fost încercată o metodă exactă de cercetări, prin observațiuni directe cu ajutorul stațiunilor duble (metoda bavareză) sau radiale (metoda austriacă), urmărindu-se ca din compararea datelor obținute la stațiunile din câmp și din pădure să reiasă influența pădurii asupra climatei. Actualmente, metoda întrebuițată este a stațiunilor organizate în turnuri de observație, la diferite nivele, în interiorul arboretelor și deasupra coronametelor lor. Studiind astfel microclimatele dispune orizontal și comparându-le cu elementele meteorologice așa cum se observă deasupra coronamentelor, se pot percepe modificările pe care le aduce pădurea.

În România s'a înregistrat totdeauna un ecou al cercetărilor de acest ordin, din Europa centrală și apuseană; literatura noastră de specialitate este o dovadă în acest sens. În materie de cercetări pe teren și de microclimă însă, în special, meteorologia forestieră este actualmente în curs de organizare. Prin cercetările de această natură se concură la lărgirea unei baze raționale pentru cultura și producția pădurilor, aducându-se totodată o contribuție la progresul științei și din partea României.

Al. Haralamb

CINEGETICĂ

● *Analele Institutului de cercetări piscicole al României.*

Tânărul dar vigurosul nostru Institut de cercetări piscicole prezintă al doilea volum al Analelor lui. Primul a apărut în 1942. Din materialul bogat al volumului II, extragem ceea ce interesează. În deosebi, piscicultura în apele de munte și vânătoarea.

D-l Prof. Dr. G. Dinulescu publică rezultatul cercetărilor întreprinse asupra toxicității plantelor întrebuițate în braconajul peștilor. Iată conclu-

ziunile: toxicitatea variază de la o plantă la alta. Pentru extracte cu o concentrație de 0,25—4%, aplicate păstrăvului curcubeu (*Salmo irideus*), moartea animalului se produce în următorul timp: la *Verbasce* în 3', la *Digitalis* în 27', la *Canabis* în 30', la *Euforbia* în 40'. Toxicitatea variază și după organul principal al plantei (rădăcină, frunză, sămânță) astfel: la *Verbasce* cea mai mare concentrație de substanță toxică o au semințele, la *Digitalis* frunzele, la *Canabis* tulpina. Dintre salmonizii noștri, cel mai sensibil este păstrăvul de munte după care vine păstrăvul american. Cunoașterea gradului de toxicitate are importanță practică, între altele, în cazul expertizelor. În ce privește acțiunea toxică a cânepei, în apele cu debit mic ea va cauza mari prejudicii, pe când în cele cu debite mari pagubele sunt aproape insensibile.

D-l Dr. L. Rodewald prezintă un important studiu intitulat: „Problema stufului în România cu privire specială asupra Deltei Dunării, în lumina economiei piscicole și vânătoarei acestei țări și legătura sa cu economia Europei centrale“. Autorul dă date interesante asupra întinderii și repartizării suprafețelor ocupate de stuf în România și evaluează producția, dând și indicațiuni asupra procedurii de recoltare. Spațiul și natura acestei rubrici nu ne permit să dăm un rezumat fidel al acestui studiu privind stuful ca materie primă. Studiul trebuie citit în întregime. Extragem numai câteva constatări și propuneri făcute de autor în legătură cu interesele vânatului:

„Tăierea stufului ar aduce pentru vânătoare un dezavantaj, întrucât suprafețele de stuf sunt pentru păsări locuri ideale pentru cuibărit și bune ascunzișuri pentru câteva specii de mamifere“.

„Printr'un deranj al acestei faune, s'ar strica echilibrul biologic al Deltei, producându-se prin aceasta o pagubă considerabilă faunei piscicole a Deltei“.

„Acest dezavantaj se poate desigur înlătura, dacă s'ar lăsa straturi de stuf pentru cruțare, care ar avea în vedere în special locurile de cuibărit ale păsărilor și opușinele peștilor“.

„Deoarece regiunile cu stufării din Delta Dunării sunt ultimul monument natural ornitologic din Europa, ar trebui lăsate unele regiuni complet neatınse, ca să se poată păstra aceste rezerve naturale, științei“.

„Echilibrul biologic nu trebuie atins în Deltă sub nici un motiv, deoarece prin aceasta fauna și flora endemică ar suferi mari pagube și prin aceasta ar suferi profund și ramurile economice dependente de acestea“.

„Ca să se coordoneze interesele stufului cu cele ale pescăriilor și ale vânătoarei, propun următoarele:

a) Papura și trestia să fie exploatate în regiuni diferite, lăsându-se suprafețe de cruțare mai mici și mai mari neatınse, care să aibă în vedere locurile de cuibărit ale păsărilor, locurile de cruțare a peștilor și cele de bătaie deja existente în Deltă“.

b) Recoltarea și transportul stufului (cel puțin până la locurile de adunat stuf), să se facă toamna târziu și iarna, ca să nu se deranjeze peștii, la bătaia lor și păsările de cuibărit. Transportul pe canale să aibă loc și în alte anotimpuri.

c) Tăierea și transportul să se facă în tabere de muncă, deoarece așa pot fi supravegheați lucrătorii.

d) Exploatarea stufului trebuie să fie făcută după un program economic, împărțit în zece ani, care să aibă în vedere interesele generale ale Deltei și să nu întrebunțeze mai mult decât cel mult 40% din suprafețele de papură și stuf existente“.

Ca să se înlăture pericolul distrugerii echilibrului economic în Delta Dunării, prin exploatarea prea intensivă a unei ramure economice în paguba celeilalte, se propune, ca eventualele lucrări pregătitoare pentru dezvoltarea gospodăriei stufului în Delta Dunării, să fie făcute în concordanță cu economia piscicolă și cinegetică a Deltei, sub controlul unor biologi care cunosc în mod absolut situațiunile generale și speciale biologice și economice ale Deltei Dunării“.

● „Potențialul cerbilor din pădurile Fondului Bisericesc din Bucovina“.

În numărul 3—4 din 1943, tânăra revistă „Bucovina forestieră“ consecventă scopului ce urmărește, publică și de data aceasta, material cu caracter vânătoresc, anume două articole ale eruditului scriitor cinegetic D-1 Prof. E. Botezat. În primul articol, al cărui titlu este acelaș cu al prezentei cronici, autorul se ocupă de calitatea cerbilor din pădurile Fondului Bisericesc, în trecut și astăzi, arătând ce se poate face pentru ameliorarea trofeelor. D-sa ne spune că: „persoanele active de prezent în administrația Fondului au luat în primire o moștenire, cel puțin în ce privește vânatul și vânătoarea, cu o situațiune cât se poate de degradată, dusă la gradul maximal prin evenimentele rășboiului trecut. În decursul lui a trecut valul frontului cel puțin de patru ori în linie neîntreruptă peste tot cuprinsul Bucovinei, iar în regiunile celui mai bun vânat au stat cu lunile tunurile, cu tranșeele și toată mizeria deslănțuită“. Această constatare făcută de un perfect cunoscător al situației din Bucovina, trebuie reținută decarece ea ne poate servi la judecarea progreselor realizate sub regimul românesc.

În perioada 1873—1900, în urma unei greșite concepții asupra ocrotirii vânatului, arendașii au ajuns la un efectiv de cerbi exagerați, care s'a dovedit deopotrivă de păgubitor și pentru pădure și pentru calitatea vânatului. „La Putna era evaluat în 1882 efectivul de cerbi la 3000 piese, ceea ce înseamnă aproape 30 la 100 ha (suprafața Ocolului este de cca. 11.000 ha N. A.), când socotim pentru Carpați 2—3 până la 4 piese bine suportabile la 100 ha“. Autorul face o distincțiune între „cultivarea cerbului în vederea sporirii calității lui bune“ spre deosebire de „cultura lui care nu este decât o simplă crescătoare în vederea sporirii numerice a efectivului“, fără considerare la calitate. Spre deosebire de selecțiunea pozitivă care constă în eliminarea, prin împușcare a indivizilor rău conformați, avem deaface cu *selecțiunea negativă* atunci când, în goana după trofee valoroase, scoatem tot cerbi de calitate, excepțională, neglijând pe cei de calitate mediocră sau pe cei degradați. Fără a exclude posibilitatea împușcării cerbilor capitali, dacă ei au trecut de punctul culminant al dezvoltării lor, autorul recomandă, în scopul ameliorării cerbului bucovinean, scoaterea prin împușcare, a numărului mare al *degradaților*. Potențialul cerbilor de aci este bun; trebuie însă o selecționare rațională.

În alt articol intitulat: Paza, mijlocul general pentru prosperarea vânătoarei, D-1 Prof. E. Botezat scoate în evidență rolul covârșitor pe care paza îl are în gospodăria vânatului și în legătură cu aceasta, rolul personalului silvic, spunând:

„Personalul de serviciu trebuie modest cointerestat și la vânătoare, nu ca un concurent la vânatul de elită, dar totuși cu puțința: 1) *de a vâna și el conform indicațiunilor de serviciu date de patronul vânătoarei*. La vânatul cu

copite, care este cel mai remarcabil, acest serviciu vânătoresc se poate face prin „selectiunea cu pușca” în vederea eliminării pieselor nevaloroase și supra numeroase din efectivul admisibil în teren. Pentru cointeresarea la vânătoare și paza vânatului a organelor din Serviciul silvic se recomandă și 2) *rezervarea unei porțiuni din Ocolul silvic drept „deputat de vânătoare” în favo- rul personalului silvic sub conducerea șefului de Ocol*, indiferent dacă Ocolul silvic este administrat și exploatat vânătoarește în regie proprie sau dat în arendă în total sau în parte. În acest chip personalul silvic poate fi mulțumit în ce privește pasiunea vânătoarească, în baza căreia și numai în ea se poate aștepta și pretinde și un intensiv și zelos serviciu de pază în toate părțile din Ocol. Aceasta nu se poate făgădui sau ocoli, căci așa zace în firea ome- nescă și îndeosebi în a celor stăpâniți de această pasiune“.

● Distribuirea premiilor acordate studenților care s'au distins la cursul de vânătoare.

La 17 Februarie 1944, Comisiunea prezidată de Domnul Decan al Facul- tății de Silvicultură a comunicat rezultatul concursului care a avut loc pentru acordarea a șase premii, studenților acestei Facultăți, cari s'au distins la cursul de vânătoare.

Din sumele puse în acest scop, la dispoziția Facultății de Silvicultură, de către Direcțiunea Economiei Vânatului, s'au cumpărat șase arme de vână- toare, dintre care cinci de sistem Hammerles cu câte două țevi, iar una sistem Eronwing, cal. 16 și 12. Deoarece, după cum se știe, în prezent armele sunt scumpe și nici nu se prea găsesc, Facultatea a fost nevoită să cumpere și o armă veche sistem Browning, deși etica vânătoarească nu mai admite azi între- buințarea de arme automate cu alicie. Pe lângă aceasta, prețul armelor este aproape dublu față de cel din anul trecut, încât Facultatea a fost nevoită să cheltuiască, pe lângă fondul pus la dispoziție pe anul 1943/44 și suma eco- nomisită din trecut.

Ca și în anul precedent, criteriul după care s'au acordat premiile a fost stabilit prin regulamentul respectiv și anume: Media dintre nota obținută la cursul de vânătoare și pescuit și nota dată la o lucrare prezentată ca rezultat al practicei de vară. Fericirii premiați sunt D-nii: Cotlareciuc Gh. Lascăr, Dumitrescu St. Nicolae, Mocanu I. Iosif Cornel, Armășescu C. Sorin, Borduș C. Cornel și Ardeleanu T. Gheorghe. Ultima armă a revenit D-lui Ardeleanu T. Gheorghe prin tragere la sorți între D-sa și colegii săi: Uscoiu D. Ioan, Babeu Z. Eugen și Tutoiu L. Ștefan, cari au avut note egale.

Scopul urmărit prin acordarea acestor premii a fost atins din plin. Numărul concurenților a fost mai mare decât în anul trecut, iar lucrările mai valoroase. Tinerii noștri camarazi întru îndeletnicirea Dianei vor vedea în distincțiunea ce li s'a acordat un indemn în plus pentru a-și pune cunoștin- țele, puterea de muncă și mai ales sufletul lor entuziast, în slujba vânătoarei românești.

● Majorarea costului permisului de vânătoare pe anul 1944/45.

Cu începere dela 1 Aprilie 1944, costul permisului de vânătoare va fi majorat dela 1410 lei cât a fost în anul 1943/44, la 2500 lei. După informa-

tionile ce avem, această urcare este justificată, între altele, prin majorarea salariilor inspectorilor de vânatoare județeni și ale personalului dela posturile speciale de pază. Tot dela această dată (1 Aprilie), inspectorii de vânatoare județeni vor primi, drept „cheltuieli de birou” sume variind între 14.000 lei și 18.000 lei pe lună după volumul lucrărilor, iar la jud. Ilfov care, fără îndoială, are cele mai multe lucrări, se va da 22.000 lei lunar. Inspectoratele sunt obligate să angajeze câte un secretar căruia să-i dea 45% din suma ce primesc.

Deși titlul sub care se dau aceste sume este acela de „cheltuieli de birou”, totuși în realitate sunt adevărate salarii.

Din suma de 2500 lei — costul permisului de vânatoare — 1180 lei reprezintă cota numită „contribuțiunea benevolă a vânătorilor”, care va fi administrată, sub îndrumările Uniunii Generale a Vânătorilor, de Direcția Economiei Vânătorului. La un total de cca. 35.000 permise se va încasa, sub acest titlu o sumă de peste 40 milioane lei.

Vasile Cotta

● Societatea de vânatoare A. V. I. S. Alba Iulia dela înființare până azi.

Direcțiunea Silvică Cluj, după cedarea provizorie a Ardealului de Nord, s'a stabilit la Alba Iulia sub denumirea de: „Direcțiunea Silvică Cluj a Motilor”.

Prin cedarea Ardealului de peste lina provizorie, Asociația vânătorilor ingineri silvici din Cluj a pierdut și toate terenurile de vânatoare ce le posedă.

Cum inginerii silvici aveau tradiție veche în cultura și recoltarea vânatului, după refugiu au căutat să se regroupeze într'o nouă societate de vânatoare.

Deoarece Alba Iulia și Sebeșul sunt la o distanță de abia 15 km, inginerii silvici din raza Direcțiunilor Silvice Alba Iulia și Sebeș, precum și din Inspectoratul Silvic Alba Iulia, azi mutat la Sibiu, s'au constituit în Asociația Vânătorilor Ingineri Silvici (A. V. I. S.) Alba Iulia.

Adunarea generală de constituirea Asociației de Vânatoare a avut loc în ziua de 12 Aprilie 1941 în Alba Iulia cu un număr de 23 ingineri silvici.

Statutele societății s'au aprobat prin Decizia Ministerială No. 5841 din 30 Aprilie 1941.

După o funcționare de 3 ani, asociația noastră și-a păstrat aproape fără modificare membrii săi dela data constituirii, la care se adaugă un inginer, astfel că astăzi numărul membrilor este de 24.

În anul 1943 cerându-se de Minister adaptarea la statutele tip, societatea noastră a satisfăcut obligațiunile și ca urmare Tribunalul Alba aprobă statutele și recunoaște societatea A. V. I. S. Alba Iulia ca persoană juridică sub No. de ordine 152 (pagina 333—304) din 4 Februarie 1944.

Terenurile de vânatoare pe care le posedăm azi sunt următoarele:

Terenul compus Berghiu, jud. Alba . . .	2439 ha
Terenul compus Triteni, jud. Turda . . .	4550 ha

Total . . . 6989 ha

Asociația noastră anual a organizat vânători, la care au fost invitați și intelectuali vânători din regiune. Situația recapitulativă a vânătorilor pe ani este următoarea:

Numărul participanților		Anul 1 Aprilie— 31 Martie	Vânat împușcat	
Silvici	Oaspeți străini		Iepuri	Căpriori
29	26	1941/1942	72	—
42	38	1942/1943	112	--
51	44	1943/1944	151	1

La vânătorile noastre am căutat să invităm oaspeți distinși și străini de breasla noastră cari prin ținuta lor vânătoarească fac cinste organizațiilor vânătoarești, prin interesul ce-l poartă ocrotirii vânatului.

Prin invitarea oaspeților s'a cimentat camaraderia și dragostea caracteristică Românului; au avut discuții sincere în contradictoriu, în interesul promovării vânatului.

Inginer silvic Titus Nicoră

AU APĂRUT:

în EDITURA SOC. PROGRESUL SILVIC

LUCRĂRILE ADUNĂRILOR GENERALE DIN ANII 1942 ȘI 1943

(Două volume, însumând 350 pagini)

Subiectele discutate:

1. In anul 1942:

- a) Problema combustibilului în raport cu criza lemnului de foc;
- b) Regenerarea pădurilor în urma exploatărilor forțate din timpul războiului.

2. In anul 1943.

- a) Liniile fundamentale ale politicii forestiere de mâine în România;
- b) Opera instituțiilor forestiere la păstrarea, îmbunătățirea și restaurarea solului țării.

BURGER H.: *Einfluss des Waldes auf den Stand der Gewässer.* (Influența pădurii asupra nivelului apelor).

III. Mitteilung: Wasserhaushalt im Sperbel-und Rappengraben von 1927/28 bis 1941/42.

(Comunicarea a III-a: Regimul apelor în Sperbel și Rappengraben dela 1927/28 până la 1941/42).

In Mitteilungen der Schweizerischen Anstalt für das forstliche Versuchswesen. 1943, Band XXIII, Heft 1, pag. 167—222.

Sunt astăzi destul de cunoscute, în lumea specialiștilor, cercetările întreprinse în Elveția, începând din anul 1909, în legătură cu influența pădurii asupra regimului apelor.

O primă serie de rezultate a fost dată la iveală în 1919 de Dr. Engler directorul de atunci al Institutului de cercetări forestiere elvețiene. (Anale elvețiene, 1919, Band. XII). Aceste rezultate au fost îndeajuns comentate și apoi comparate cu rezultatele cercetărilor asemănătoare întreprinse în alte țări.

A doua serie de rezultate a fost dată la iveală de H. Burger directorul de azi al aceluiaș Institut, pentru perioada de observațiuni cuprinsă între anii 1913.16 și 1926/27. (A se vedea Analele elvețiene 1934, Band XVIII, Heft 2).

Insfârșit, în lucrarea de care ne ocupăm, același autor, dă la iveală, în anul 1943, rezultatele cercetărilor din perioada de timp 1927/28 și 1941/42.

Cercetările amintite se fac în două mici bazine din regiunea Emmental nu

departe de Berna, bazine asemănătoare din toate punctele de vedere, însă unul complet împădurit (numit Sperbelgraben), cu o suprafață de 56 ha, iar celălalt slab împădurit (Rappengraben) care a avut inițial 70 ha, pentruca în anul 1927 să fie redus (prin mutarea mai în amonte a deversorului) la 59 ha. Cel slab împădurit avea (până nu a fost mutat deversorul) 35% pădure, iar restul de 65% era constituit din: 25% mărăcinișuri de anin verde, 26% pășuni, 8% fânețe naturale și 2% terenuri cultivate.

Prin măsurarea riguroasă a precipitațiilor și a scurgerii apelor, s'a putut ajunge să se cunoască precis, în condițiunile staționale din regiune, care este influența pădurilor asupra regimului apelor¹⁾.

În lucrarea de față autorul dă o privire scurtă asupra principalelor rezultate înregistrate între anii 1927/28 și 1941/42 în cele două bazine amintite.

I. Bilanțul apelor.

1. În basinul complet împădurit au căzut în mediu 1635 mm precipitațiuni, din care s'au scurs 836 mm (deci 50%), iar 849 mm (tot 50%) s'au evaporat. În basinul slab împădurit au căzut 1738 mm, s'au scurs 1081 mm (deci 62%), și s'au evaporat 657 mm (38%).

2. În mijlociu, 58—59% din precipitațiuni au căzut vara (Aprilie—Septembrie), 41—42% iarna (Oct.—Aprilie).

1) A se vedea în această privință și: At. Haralamb: Pădurea și fenomenul torențial (1944, 56 pagini), în care se menționează și aceste rezultate.

precipitațiile din lunile Dec.—Febr. nu reprezintă decât 18%, în timp ce precipitațiile din cursul lunilor Iunie—August reprezintă 32%. Regiunea este deci caracterizată printr-o categorie predominantă a ploilor de vară.

3. În timpul ultimilor 15 ani, scurgerea medie a precipitațiilor exprimată în procente s'a urcat, pentru lunile Martie și Aprilie la 77% în basinalul complet împădurit și la 101% pentru cel slab împădurit. În August și Septembrie cifrele au fost simțitor mai mici și apropiate: 35% pentru primul și 43% pentru al doilea. În timpul celei mai puternice scurgeri relative, diferența între rezultatele obținute în pădure și în afară de pădure este de trei ori mai mare, decât în timpul perioadei celui mai slab procent de scurgere. Abundența scurgerii primăvara se explică prin topirea zăpezii și prezența rezervelor de apă din sol acumulate în timpul iernei.

4. Cifrele evaporației anuale de 850 mm apă în basinalul împădurit și de 680 mm în cel slab împădurit, sunt ridicate, însă socotite juste, din compararea lor cu cele ale altor două bazine: Grande Emme și Petite Emme.

5. În timpul anilor foarte secetoși, scurgerea este proporțional mai mică în Sperbel și Rappengraben, ceea ce corespunde la o mărire a procentului de evaporație, și viceversa în timpul anilor umezi. Când anul este ploios, diferența rezultatelor obținute în pădure și în afară de pădure este simțitor mai mare, decât pentru un an mai secetos.

6. Efectul timpului fie uscat, fie ploios, asupra scurgerii în timpul perioadei ulterioare este bine stabilit: apele mari și cele mici ilustrează această influență cu o claritate deosebită.

II. *Influența pădurilor asupra regiunii apelor.*

1. Cercetările recente făcute în Sperbel și Rappengraben confirmă că 100 mm precipitațiuni pot să se infiltreze numai în 1—2 minute într'un sol forestier bun, în timp ce pentru a pătrunde într'un sol de pășune întărit este nevoie

de 1—3 ore. O ploaie de 50 mm care ar cădea în 50 minute pe un sol forestier bun produce o scurgere superficială așa de mică încât nu se poate măsura, în timp ce pe o pășune o ploaie de 10 mm se scurge într-o proporție de 30—40%, iar dintr'una de 50 mm se scurge 65%. timpul considerat rămânând acelaș.

2. Suma scurgerii totale exprimată în procente a precipitațiilor este cu 12% mai mare în basinalul slab împădurit decât în cel bine împădurit.

3. În timpul ploilor torențiale, al ploilor generale și prelungite și de desgheț, cifra scurgerii totale și a celei mai puternice creșteri depinde de felul cum a fost timpul mai înainte. Scurgerea totală și maximum rămân relativ coborâte dacă plouă după o perioadă de uscăciune.

4. În timpul ploilor care vin după o perioadă de secetă pronunțată, care nu provoacă în general decât scurgeri neînsemnate, se întâmplă ca scurgerea să fie mai puternică în basinalul complet împădurit decât în cel slab împădurit; faptul că în primul basinal lungimea drumurilor este mai mare decât în secundul, nu poate fi strein de acest fenomen.

5. În timpul ploilor intervenite după o perioadă deja umedă sau de topirea zăpezilor, care provoacă adesea viituri periculoase, debitul maxim din basinalul slab împădurit depășește aproape întotdeauna cu 30—50% pe acela din basinalul bine împădurit.

6. Condițiile de temperatură exercită o influență neglijabilă asupra scurgerii din timpul verii, cel puțin atât cât nu este vorba de secete caracterizate. Ele joacă, din contră, un rol important în momentul topirii zăpezilor și al desghețului.

7. Cu toate că, în condițiile speciale din Emmental, basinalul complet împădurit dă, la unitatea de suprafață, mai multă apă prin transpirație și evaporație decât cel slab împădurit, apele mici sunt totuși mai puțin accentuate în primul basinal decât în cel de al doi-

lea. Diferența se afirmă în măsura în care uscăciunea se mărește, atingând chiar 45% din debit în plus în basinul bine împădurit.

8. Din 1906 până în 1942, transportul mijlociu de materii solide s'a cifrat la 85 m cubi pe an și pe Km patrat în basinul bine împădurit, în timp ce în cel slab împădurit materialele solide transportate atingeau cifra de 145 m cubi, adică 70% mai mult. Diferența este sensibilă, dar totuși relativ slabă, pentru faptul că pe deoparte basinul slab împădurit este aproape peste tot acoperit cu vegetație iarbă, plante anuale și specii arbustive, iar nu complet desgolit și pe dealtă parte, pentru că tăierea arborilor în diferite puncte din basinul împădurit rupe solul și favorizează astfel transportul de materiale de către apă.

Lucrarea se încheie astfel: „Rezultatele acestor cercetări arată din nou, într'un fel isbitor, că nu este deloc indiferent, din punct de vedere al interesului public și al economiei naționale, dacă bazinele cursurilor noastre de ape să fie acoperite sau nu cu vegetație, și că natura învelișului vegetal interesează foarte mult. Știința apelor nu poate să ignoreze aceste fapte, dacă ea caută să vadă departe și drept. Trebuie ca inginerii de toate categoriile să se unească pentru a concepe planurile lor și să colaboreze îndeaproape în serviciul țării”.

At. Haralamb

Prof. ALEX. BORZA: *Vegetatia Banatului în timpul Romanilor*. Din Buletinul Grădinei Botanice și a Muzeului Botanic al Universității din Cluj (la Timișoara). Vol. XXIII (1943), pag. 117—130.

D-l Prof. Alex. Borza, titularul catedrei de botanică a Facultății de Științe aparținând de Universitatea din Cluj, Facultate ce-și are sediul trecător la Timișoara, publică în amintitul Buletin o hartă în care se arată cum se pre-

zenta vegetația Banatului în timpul stăpânirii romane.

Înaintea de a arăta metoda folosită la stabilirea acestei hărți, D-sa releevează încercările făcute la noi pentru stabilirea unor hărți de vegetație. Remarcă în prealabil frumoasa hartă în colorii a vegetației de azi a Transilvaniei și Banatului publicată în 1927 în volumul „Industria și Bogățiile naturale din Ardeal și Banat”, făcută după Harta Pădurilor, a D-lui Scurlan. Critică apoi hărțile stabilite de D-nii F. Enculescu și Tr. Săvulescu care, cel puțin în ceea ce privește Banatul, prezintă „grave erori”, zonele și speciile indicate neconcordând cu realitatea. Este vorba de trasarea unei zone de coniferi în Banat (din Semenice peste Timiș, până în masivul alpin bănățean), când în realitate coniferele apar în Banat, abia în jurul Muntelui Mic sub o bandă îngustă. Chiar și zonele de vegetație ale șesului bănățean stabilite de autorii amintiți, sunt socotite de d-l prof. Al. Borza drept fanteziste și primejdioase.

Pentru restabilirea vegetației din vremurile vechi, D-l Prof. Alex. Borza arată că trebuie să se facă apel la documentele scrise. De obicei acestea lipsesc; de aceea urmează să se recurgă la indicii indirecte (toponimie, tradiție), la relicte și subsoluri. Pentru vremurile îndepărtate, un rol mare în reconstituirea stărilor naturale și culturale din sumite regiuni îl joacă monumentele și obiectele arheologice.

D-l Prof. Alex. Borza, procedând la stabilirea hărții amintită a îmbinat metoda arheologică, cu metodele obișnuite ale fitogeografiei: studiul climei, al solului și subsolului, al florei și vegetației actuale și în special al tipurilor de vegetație, al speciilor și indivizilor relictari. În ce privește informațiile de natură arheologică, se arată că „Banatul este în întregime presărat cu urme arheologice importante, care ajută în mod cert la reconstituirea trecutului antropogeografic și prin aceasta la trecutul lui biogeografic pentru diferite epoci

preistorice și a timpului dominației romane".

Aceste monumente sunt pietrele preistorice cu inventarul lor, cetățile de pământ, movilele-tumulii, valurile zise romane, hringurile avare, drumurile și cetățile romane. Movilele, de pildă, „certifică prezența popoarelor nomade într'o anumită epocă, condiționată de existența unor pășuni întinse propice pășunatului cu bovine și cabaline. Numai în câmpii lipsite de păduri avea sens ridicarea movilelor funerare sau de semnalizare". S'au stabilit în Banat un număr de 220—250 asemenea movile. În ce privesc valurile romane, care sunt precis stabilite, acestea sunt numeroase și întinse, fiind așezate pe trei linii. Datând din sec. I—IV după Kristus, valurile au jucat un mare rol în timpul premergător cuceririi romane, până în epoca târzie a imperiului și chiar în evul mediu, ca hotare de provincii. Antropo și phytogeografic „ele remarcă regiuni cu vechi populații sedentare, agricultoare pe solul fertil a vechilor păduri postdiluviale defrișate". Cetățile de pământ, care datează din neolitic până în timpul Turcilor, ajută și ele „să se fixeze cu multă probabilitate întinderea terenurilor de cultură". În această privință, mai concludente sunt castrele și castelele romane, apoi traseele șoselelor romane. Urmele potecilor, sanctualelor și a altor așezări, ne pot da, la rândul lor, indicații prețioase asupra vechimii extensiunii pășunilor de munte.

Autorul precizează însă că utilizarea și interpretarea acestor elemente istorice și arheologice nu se poate face în spirit științific decât numai atunci când se întreprind și cercetări la fața locului.

Iată cum se prezintă în linii mari, harta vegetației Banatului pe vremea Romanilor, stabilită de D-l Prof. Borza:

1. Tot Vestul Banatului era ocupat de un întins de mlaștini și terenuri inundabile ocupate cu stuf și rogoz. Numai dealungul râurilor locale erau ceva zăvoaie de plopi și salcie.

Dealungul Mureșului, Timișului și Bârzavii, pe locurile mai puțin expuse inundațiilor au existat ceva stejăreturi de luncă cu frasin și ulm.

2. Tot în Vest s'a menținut, printre cursurile de apă, rămășițele terasei diluviale de loes, cu subsol afânat și permeabil, care erau întinse stepe climatice.

3. Nisipurile sburătoare dela Deliblat formează o unitate fitogeografică și economică aparte. Ele au constituit o regiune de stepă, cu ceva plopișuri și stejărișuri răslețe.

4. Regiunile pe unde au trecut valurile și drumurile romane au fost agricole cu mult înainte de cucerirea romană. Aceste locuri au rezultat din defrișarea pădurilor din clasa *Querceto-Fagetea* și numai în Nord prin spargerea stepei. Avem astfel: pe Valea Timișului în tot lungul ei, pe Mureș (în regiunea Vețel și Bulci), pe Nera (în jurul localității Bozovici), pe Caraș, apoi regiunea dela Vârșet în sus, pela Denta, Deta, Berzovia, etc.

5. Pădurile de foioase stăpâneau tot răsăritul Banatului. Făgetul era covârșitor. La marginea domeniu păduros erau stejăriștele. În complexul de climax al fagului se găsesc și alte asociații forestiere edafice sau relictare în postclimax și subclimax.

În etajele superioare, făgetele au tendințe de a se înfrăți tot mai mult cu bradul. În timpul Romanilor va fi fost aceeași situație, dar în măsură mai mică.

6. Molidul lipsește din Semenici și din Poiana Ruscă. El apare numai în masivul înalt al Banatului de răsărit (M-le Mic-Țarcu) continuând spre Retezat. Au existat și enclave cu pin negru (*P. Pallasiana*) ca și oaze de *Quercus Virgiliana*, *Fraxinus ornus*, *Q. pubescens*.

7. Domeniul forestier banatic de pe vremea Romanilor era tivit spre șes cu stejărișuri unde juca rol mare *Q. cerris* cu *Q. Frainetto* și stejăreturi de alianță (*Quercion roboris-sessiliflorae*). N'au lipsit nici asociații de *Querceto-Carpinete* nici cărpineturile curate.

8. Au existat întinse pajiști de munte. Zona de pin târîtor și ienuper este pretutindeni anormal de îngustă, ceea ce trădează vechimea pășunilor.

De atunci și până azi însă veșmântul vegetal al Banatului din regiunea șesului s'a modificat enorm de mult, până la nerecunoaștere; dar a rămas aproape același la deal și la munte, căci de atunci clima nu s'a modificat sensibil, rămânând aceleași și tipurile de vegetație în climax.

Harta vegetației din timpul ocupației romane stabilită de D-l Prof. Al. Borza constituie un document de seamă, care n'ar trebui să lipsească niciunui forestier în studiile și în lucrările pe care le întreprinde în, sau pentru, regiune.

Ing. At. Haralamb

NAGELI, Werner, Forstingenieur: *Untersuchungen über die Windverhältnisse im Bereich von Windschutzstreifen*. (Cercetări asupra regimului vântului în zona perdelelor de protecție). *Mitteilungen der Schweizerischen Anstalt für das forstliche Versuchswesen*. XXIII. Band. 1. Heft. S. 223—276. Zurich, 1943, Kommissionsverlag von Beer & C-ie, Buchhandlung.

Autorul nu este la primul contact cu problema perdelelor de protecție în contra vântului. Într'un studiu anterior, de circa 20 de pagini, publicat în limba germană în *Schweizerische Zeitschrift für Forstwesen* din 1941 și franțuzește în *Journal Forestier Suisse* pe 1942, el a rezumat cunoștințele actuale în materie, așa cum reies din literatura în circulație și accesibilă, europeană și americană. De astădată vine cu rezultatele unor studii de teren făcute de el asupra perdelelor de protecție din Elveția.

Lucrul ar putea pare la început curios. Pentrucă cine zice perdele de protecție, zice — la noi — stepă, zice secetă, numai munte nu zice și numai la Elveția nu se poate gândi, unde, după

cum se știe, plouă mai mult decât în oricare altă țară din Europa. Ar fi deci normal să citim studii asupra perdelelor de protecție din Rusia ori România, Ungaria și America. Și totuși există în Elveția perdele de protecție în contra vântului și încă plantate unele din ele de acum 50 de ani, cum există de altfel și în Danemarca, Germania, Ungaria, Canada, St. Unite.

Studiul asupra lor nu s'au făcut însă, în Elveția. Materialul documentar existent asupra acestei probleme provine în cea mai mare parte din Rusia și mai puțin din celelalte țări: Danemarca (La Cour), Germania (Wölfle), Ungaria (Marcell), St. Unite (Bates).

De altfel aici punctul de plecare al acestor cercetări nu a fost ca în alte părți: necesitatea înființării perdelelor forestiere în sprijinul agriculturii, ci invers: pericolul ce amenință existența acestora deja plantate cu 20—50 de ani mai înainte, pericol isvorit din lucrările de ameliorare și comasare a terenurilor agricole, executate pe scară mare în ultimii ani. Populația este în general convinsă de influența binefăcătoare a acestor plantațiuni, dar necesitatea (provocată de durata războiului) a creerii de noi suprafețe de cultură ducea la desființarea plantațiilor. În felul acesta ș'a ajuns la cercetări de teren cu scopul de a se vedea și în Elveția eficacitatea perdelelor de protecție în contra vântului.

Dar problema este foarte complicată. În fiecare caz particular condițiile locale provoacă o ierarhizare diferită a factorilor în cauză. Prin care anume din acești factori să se măsoare și să se exprime această eficacitatea? Precipitațiile ori umiditatea atmosferică? Evaporația, temperatura aerului ori a solului? În Elveția, acțiunea vântului interesează. Pentrucă usucă solul și-l spulberă, iar pe un poligon de tragere împiedică exercițiile de tir. Acestea sunt motive elvețiene, care justifică o perdea de protecție.

În acest scop au fost alese câteva per-

dele în S.W. S și Estul Elveției, în valea Rhonului și a Rinului. Bine înțeles, constituția acestor plantațiuni diferă de cele din alte țări. Dacă eram obișnuți cu exemplele din Rusia unde în etajul dominant al perdelelor de protecție găsim stejar, paltin, frasin, tei, salcâm, în subetaj: arțar tătăresc, cătină, soc, dăr-mox, alun, sau corn, lonicera galba moale, zarzăr, verigariu, etc., ori cu exemplele din Danemarca unde tot foioasele sunt folosite: mesteacăn, plop, ulm, stejar, fag, carpen, anin, alun, soc, prun, păducel, Sorbus scandica, liliac, sălcii, ca și de altfel în America unde sistemul a fost păstrat, numai adaptat condițiilor dela ei. În Elveția vom găsi alte specii.

Astfel, în valea Rhonului, cele două perdele de protecție cercetate, dela Epinette și Champ-Bonnet sunt astfel constituite:

— *Epinette*, plantată în 1911 și 1912, pe o lungime de 600 m și o lățime de 75 m (în mediu), din foioase și rășinoase: frasin în amestec cu molift și paltin de munte; în plus: plop de Canada, pin strobis, brad. Înălțimea medie 20 m. Starea de vegetație, foarte bună.

— *Champ-Bonnet*, plantată în 1891—56, pe o lungime de 1,5 km și o lățime de 40—60 m, inițial cu molift pur. Golurile provocate de doborâturi de vânt și putregai roșu au fost completate cu plop, frasin, stejar, fag și ceva larice. Sunt însă și porțiuni luminate, puternic îmburuenite.

În marginea plantației s'au instalat săltă moale, dăr-mox, corn, verigariu, care însă nu împiedică total pătrunderea vântului. Înălțimea medie a perdelei: 23 m.

Pe valea Rinului, la Rossboden lângă Coire pe poligonul de tragere al garnizoanei, sunt patru perdele succesive, distanțate cu circa 40 m una de alta. Trei din ele au o lungime de 400 m, lățimea de 11—17 m, înălțimea uneori de 10—12 m. Au fost realizate prin plantațiuni în rânduri (6—10 rânduri pe bandă) de molift și pin. Predomină moliftul.

După ce s'au constatat efectele bune ale acestor perdele, au mai fost prelungite cu încă vreo 150 m, tot cu molift și pin. A patra bandă a fost plantată ulterior, la început tot cu molift și pin, la care mai târziu s'au adăugat foioase: plop de Canada, frasin, sorb, etc.

În afară de aceste stațiuni, măsurătorile de vânt au mai fost făcute la 2 plantații de pomi fructiferi (meri, peri, ciresi), una în șiruri, alta în grupe; înălțimea medie 6—8 m, precum și la o dublă alee de plopî piramidali distanțați la 5 m unul de altul și având trunchiul, pe 3 m înălțime, lipsit de crăci.

Rezultatele obținute prin măsurătorile executate sunt următoarele:

A. Există două zone protejate, create de perdeaua forestieră: una mai mică în partea din care bate vântul și alta mult mai mare în partea dela adăpost de vânt.

(Se înțelege prin zonă protejată o fașie de teren de o parte sau de alta a unei perdele de protecție unde viteza vântului este atenuată până la o anumită cifră limită.

Lățimea acestei fașii de teren se exprimă într'un multiplu de înălțimea perdelei de protecție).

B. La aripile perdelelor de protecție se petrece un fenomen invers, care contrastează cu efectele protectoare constatate la punctul A: adică se constată un curent de aer intensificat.

În detaliu, la perdelele forestiere Epinette și Champ-Bonnet (paralele și distanțate între ele cu circa 50 m) s'a constatat următoarele:

1. Zona protejată din partea din care bate vântul este lată de circa 5—7 ori înălțimea perdelei. Zona protejată din partea dela adăpost de vânt are o lățime de circa 25—30 de ori înălțimea perdelei.

2. Cele mai mici viteze au fost înregistrate în partea adăpostită și la o distanță de 50—50 m de lisiera perdelei: 24% la Epinette, 34% la Champ-Bonnet din viteza măsurată în fața perdelei la

punctul reper, din teren liber, neinfluențat de obstacole.

3. Intre cele două perdele succesive nu s'a înregistrat nici o valoare peste viteza vântului măsurată în fața primei perdele.

4. Pe o fâșie de teren lată de 10 ori înălțimea perdelei, atenuarea vitezei vântului este la Epinette de 35% iar la Champ-Bonnet 48% din viteza înregistrată în câmp liber.

5. La aripile perdelelor, viteza vântului a fost găsită 125% față de viteza vântului la punctul reper.

Din aceste constatări, două concluzii: lărgimea zonei protejate pare a depinde de înălțimea perdelei, iar atenuarea vitezei vântului este funcție de penetrabilitatea perdelei, sau altfel exprimat de densitatea ei.

Măsurătorile dela plantațiile de pomi fructiferi au fost făcute pentru a se vedea în ce măsură pot înlocui perdelele forestiere. S'a constatat că în nici un punct nu a scăzut viteza vântului sub 60% din viteza vântului măsurată la reper — ceea ce se explică prin faptul că pomii sunt rari —, dar lățimea zonei protejate se menține sensibil egală ca la perdelele forestiere.

Măsurătorile la aleea cu plopi a permis următoarele constatări: a) în interiorul aleei, viteza este mărită și egală cu 115% din valoarea determinată în teren liber neinfluențat de obstacole (pentru că aleea se comportă ca și un perete perforat, prin ale cărui găuri fluidul comprimat scapă cu viteză mărită); b) minimul măsurat la 170 m distanță de alea în partea adăpostită a fost de 71% din viteza în terenul liber din fața aleei.

Pe valea Rinului s'a examinat o altă problemă: dacă o succesiune de perdele

amplasate la mici intervale provoacă o diminuare regulată a intensității vântului. Rezultatul cercetărilor: acțiunea moderatoare a perdelelor se manifestă la benzile mai tinere pe o zonă de 25—30 ori înălțimea benzii și în partea dela adăpost de vânt, iar la cele bătrâne pe o zonă de 18—20 ori înălțimea benzii. Diferența lățimei zonelor protejate exprimă efectul penetrabilității (densității) perdelelor. Pentru a obține o egalizare a vântului ar trebui eșalonate perdelele de protecție la o distanță de 3 ori înălțimea plantației, ceea ce însă din considerațiuni practice nu se poate realiza.

În rezumat: cu aceste măsurători s'a demonstrat că viteza vântului este redusă din cauza perdelelor de protecție pe o distanță apreciabilă. În ce măsură se răsfrânge aceasta asupra abundenței recoltei, nu se poate spune. Dar trebuie să se țină seama de faptul că atenuarea vitezei vântului influențează pozitiv bilanțul apei și împiedică spulberarea solului.

În ceea ce privește metoda de lucru, menționăm că Năgeli a folosit anemometre tip Robinson cu înregistrare mecanică a vitezei măsurate. Toate instrumentele au fost verificate înainte și după efectuarea măsurătorilor, încât pentru fiecare există o tabelă de corecțiuni. În felul acesta s'a avut pentru valorile determinate și gradul lor de precizie. Viteza vântului a fost măsurată la 1.40 m dela sol, unde neregularitățile suprafeței solului nu mai influențau măsurătorea.

Impresia generală este că avem de a face cu un studiu judicios, prezentat în mod civilizat. Lectura lui este un câștig.

T. Bălănică

J U R I S P R U D E N Ț Ă

Ce se intelege prin gol alpin după interpretarea dată legilor de către instanțele de judecată.

C. Dragu

Dosar Nr. 662/1942.

CURTEA DE APEL DIN PUCURBEȘTI SECȚIA VII-a

Deciziune de expropriere Nr. 15

Președinția D-lui I. Stănculescu, Președinte

Membrii Prezenți D-nii: Camil Ionescu, Consilier

I. Simionescu Anastasiu, Consilier

Astăzi fiind pe rol dosarul Nr. 662/1942. pentru pronunțare, la strigarea făcută, în ședința publică, au lipsit toate părțile.

În urma deliberărilor ținute, s'a dat următoarea deciziune:

CURTEA.

Având în vedere recursul făcut de Statul Român prin Ministerul Agriculturii și Domeniilor cu petiția înreg. la Trib. Muscel S. I-a la Nr. 957 din 14 Aprilie 1942, împotriva sentinței civile Nr. 93 din 23 Martie 1942, pronunțată de Trib. Ilfov S. I-a prin care s'a respins ca nefondat apelul făcut de Casa Autonomă a Pădurilor Statului, împotriva cărții de judecată cu Nr. 261 din 21 Aprilie 1933 a Judecătorei ocolului mixt Câmpu Lung-Muscel, prin care fusese respinsă cererea făcută de Ministerul Agriculturii și Domeniilor prin consilierul agricol Muscel pentru a se expropria golul muntelui „Pojarina” pendinte de comuna Nucșoara Jud. Muscel proprietatea lor: Niculae N. Gh. Iorgulescu, I. Stroescu și Gh. Duțescu, conform art. 15 din Legea pășunilor comunale din 1920 și legii agrare din 1921, în vederea constituirii de pășuni de rezervă alpină:

Având în vedere lucrările dela dosar, motivele de recurs formulate în scris și concluziile orale puse de reprezentantul Ministerului recurent.

Având în vedere că în timp ce procesul era pendinte în fața Tribunalului, s'a efectuat în cauză după cererea părților, două expertize de către 2 Ingineri silvici și anume de inginer N. Mateescu după cererea proprietarilor intimați și de inginer O. Georgescu, după cererea reprezentantului Statului spre a se lămuri în fapt chestiunea dacă terenul a cărui expropriere se cerea, îndeplinea sau nu condițiunile legale pentru a fi expropriat:

Că din examinarea rapoartelor de expertiză, Tribunalul a ajuns în fapt, la concluzia că nu poate fi vorba în cauză de un gol de munte, în sensul legilor respective, spre a putea fi expropriat, ci de o zonă din vecinătatea

imediată a zonei împădurite, cu tendința constantă de a se împăduri în mod natural:

Având în vedere motivul I de recurs, enunțat astfel în scris:

„Eroare grosieră de fapt”.

Având în vedere că prin acest motiv Ministerul recurent procedează cu muntele Pojarna, proprietatea intimatilor, a cărui parte superioară s'a cerut să se exproprieze, are o înălțime de 2175 m și se știe că vegetalia forestieră se urcă în munții noștri până la maximum 1600—1700 m de la care înălțime începe zona inertată, cu mici păcuri de timpuri, propice pentru pășuni alpine.

Că din faptul întinderii întâmplătoare, abia în ultimii 15 ani, a molidului în golul muntelui, și anume numai pe o mică porțiune din gol, în vecinătatea imediată a zonei împădurite, cum rezultă din rapoartele de expertiză, greșit Tribunalul a tras concluzie că tot muntele, chiar în zona golului, este propriu pentru creșterea molidului, cu perspectiva de împădurire completă în viitor și că nu e propriu pentru pășune alpină.

Că generalizând astfel, Tribunalul ajunge să rețină o situație care nu este exactă în fapt, săvârșind astfel o eroare grosieră de fapt.

Având în vedere că Tribunalul în hotărîrea sa, după ce soluționează excepțiunea intimatilor proprietari, referitoare la abrogarea și deci la inaplicabilitatea legii pășunilor comunale din 1920 și apoi excepțiunea referitoare la neîndeplinirea condițiilor cerute de art. 15 din aceeași lege, din punctul de vedere al necesității exproprierii, procedează apoi la examinarea situației de fapt, așa cum rezultă din rapoartele de expertiză, spre a stabili dacă există sau nu, în realitate, un gol de munte care să poată fi expropriat.

Că, pentru aceasta Tribunalul reține din raportul expertului N. Mateescu, în care sunt determinate prin măsurători exacte, diferențele zone ale întregului munte, pe categorii, în primul rând, că suprafața de circa 46% din golul propriu zis al muntelui, care este inertată și pășunabilă fiind străbătută de izvoare permanente este foarte propice pentru creșterea molidului, care arată o tendință puternică de a se întinde în gol, că deja pe versantul vestic al muntelui, pădurea de molid s'a întins spontan în gol pe o suprafață de peste 48 ha în ultimii 15 ani, că fenomenul este identic și în căldarea izvorului Pojarna că în anii din urmă organele silvice ar fi dresat proprietarilor chiar un proces-verbal de delict silvic pentru pășunare în acea zonă împădurită în mod spontan și considerată pădure supusă protecției legale, ceea ce dovedește actualmente, fiind folosit de vre-o 50 locuitori din Com. Nucșoara, ceiace periclitează întinderea pădurii în sol, și infine că și expertul Ing. Georgescu propus de reprezentantul Ministerului, este în totul de acord cu constatările de fapt ale primului expert și cu constatarea tendinței de întindere în gol a arboretului forestier, fenomen pe care îl consideră o problemă a împăduririlor în viitor, și apoi Tribunalul trage concluzia că nu este vorba de un gol de munte propriu zis, în sensul legii, ci de o zonă care are tendința de împădurire compactă cu molid, care este deci inexpropriabilă;

Că în felul acesta, luând în considerare datele precise ale primului raport de expertiză, care stabilește că suprafața totală a muntelui Pojarna este de 674 ha și 7000 m. p. din care 163.5000 ha pădure seculară de molid 43.1000 ha semînțis natural de molid dela 1—15 ani, 208 ha suprafață complet neutilizabilă, acoperită cu jepi și imposibilă de pătruns, 104.4500 ha jgheaburi cu stânci goale, lipsite de orice vegetație inaccesibile și inutilizabile și 210.6500 ha pășune cu molidi izolați, Tribunalul în loc să rețină constatarea precisă pentru prezent ca și pentru trecut a expertului, că există un gol de

523,1000 ha din care cea mai mare parte pășunabilă, iar restul format din jgheaburi, râpe și tufisuri de jnepeni, inaccesibile și utilizabil și să tragă consecința legală din această constatare, își însușește părerea expertului N. Mateescu, despre o problematică împădurire totală în viitor și în chip spontan, a întregii suprafețe pășunabile din golul muntelui, care a existat ca atare de când există muntele, din cauza condițiilor climatice pentru acea altitudine, consideră toată această suprafață ca și cum ar fi împădurită compact, sau în curs de împădurire sigură, în mod natural, deci improprie pentru pășuni și în consecință respinge cererea de expropriere;

Că procedând în acest mod, Tribunalul săvârșește, în adevăr, o vădită eroare grosieră de fapt, nesocotind o situație de fapt cerută și actuală și substituindu-i ca o realitate actuală, o ipotetică părere pentru viitor a expertului.

Că deci primul motiv de recurs este întemeiat și urmează a fi admis astfel cum a fost formulat.

Având în vedere motivul al doilea de recurs, enunțat astfel:

„Violarea și greșita interpretare a art. 3 al. III din legea pentru administrarea pădurilor din 17 Aprilie 1930“.

Având în vedere că prin acest motiv, Ministerul recurent pretinde că legea pentru administrarea pădurilor din 1930 definește golul de munte ca fiind porțiunea superioară limitei de vegetație forestieră, inerbată și pășunată în mod obicinuit;

Că din rapoartele de expertiză rezultă că pe partea superioară a muntelui Pojarna există asemenea suprafețe inerbate, altele acoperite de pini târâtori și că aceste suprafețe se pășunează și au fost pășunate totdeauna etc.

Că totuși Tribunalul împotriva definiției categorice din textul de lege de mai sus, consideră întreg muntele propriu pentru creșterea molidului, deci zona forestieră improprie pentru pășunat și inexpropriabilă;

Având în vedere că din cele expuse, rezultă că cuprinsul acestui motiv de recurs este același ca și la primul motiv, arătându-se numai, că prin aceeași procedură, Tribunalul a săvârșit și violarea textului de lege invocat;

Având în vedere că în adevăr, prin procedura expusă mai sus, Tribunalul nesocotește situația de fapt actuală, care se încadra în totul în definiția textului de lege arătat și-i substituie o altă situație ipotetică și foarte problematică, care ocolește aplicarea textului, ceiace constituie și o nesocotire și o violare a dispozițiilor lui;

Că Tribunalul în motivarea sa nici măcar nu se ocupă de dispozițiile textului arătat, analizându-le și examinând aplicabilitatea lor în raport cu situația de fapt constatată, ci se referă numai la decizia Ministerului Agriculturii și Domeniilor Nr. 242489/1930, care nu putea fi substituită textului lămurit al legii și care, de altfel, definește aproape în aceeași termeni ca și textul legii golul de munte, denaturând și înțelesul acestei decizii;

Că astfel fiind, este întemeiat și al doilea motiv de recurs, care urmează a fi admis așa cum a fost formulat.

Având în vedere al treilea motiv de recurs, enunțat astfel:

„Nemotivare, omisiune esențială, denaturarea și greșita interpretare a actului de expertiză“.

Având în vedere că prin acest motiv, Ministerul recurent arată că avocatul Statului a cerut Tribunalului, că pe baza constatărilor din rapoartele de expertiză, să lase neexpropriată porțiunea de pădure întinsă în gol, dar să exproprieze restul și totuși Tribunalul nu a luat în considerație această

apărare, ci a considerat întreg golul susceptibil de împădurire cu molid, declarându-l inexprorabil;

Că Tribunalul a omis apoi să ia în considerație planul atașat la raportul de expertiză N. Mateescu, din care se poate vedea lămurit că numai mici porțiuni s'au acoperit cu molid și tot restul rămâne gol de munte propriu zis, cu întinse regiuni pășunabile, cu regiuni inaccesibile, jnepeni etc. deși acest plan făcea parte integrantă din raportul de expertiză și constituia deci un element care trebuia luat în considerare pentru lămurirea situației de fapt;

Având în vedere că în adevăr, din cuprinsul sentinței Tribunalului nu se vede să fi fost luate în considerare aceste apărări și cereri, care au fost totuși formulate precis în concluziile scrise puse de avocatul Statului;

Că dacă aceste cereri și apărări ar fi fost luate în considerație, instanța de fond ar fi putut să ajungă la stabilirea altei situații de fapt, așa cum s'a arătat mai sus la celelalte motive de recurs și deci urmează a se constata că s'a săvârșit astfel o omisiune esențială și că este întemeiat și acest motiv de recurs.

Că deci, pentru toate cele trei motive de mai sus, Curtea urmează a admite recursul Statului, a casa sentința atacată și a evoca fondul.

Având în vedere, în fond, că această instanță urmează a soluționa apelul făcut de Casa Autonomă a Pădurilor Statului împotriva cărții de judecată civilă Nr. 261/1934, a Judecătoriei Ocolului mixt Câmpu-Lung-Muscel, prin care s'a respins cererea făcută de Stat prin Ministerul Agriculturii și Domeniilor de a se expropria golul muntelui Pojarna în vederea constituirii de pășuni de rezervă alpine, potrivit art. 15 din Legea pășunilor comunale din 1920 și legea agrară din 1921.

Având în vedere, că în conformitate cu art. 15 din legea pășunilor comunale din 1920, toate golurile de munți sunt supuse exproprierii în vederea constituirii de pășuni.

Că dispozițiunile acestui text n'au fost abrogate prin legea agrară — din 17 Iulie 1921, ci complectate cu dispozițiunile din art. 23 al acestei legi.

Considerând că prin art. 3 al. 3 din legea pentru administrarea pădurilor din 17 Aprilie 1930, s'a lămurit că prin gol de munte se înțelege porțiunea superioară limitei de vegetație forestieră, înerbata și pășunată în mod obișnuit.

Având în vedere că din actele de expertiză întocmite înaintea Tribunalului Muscel S. I-a de către Ing. N. Mateescu, și Ing. Ovidiu Georgescu se constată că muntele Pojarna, pendinte de Com. Nucșoara Jud. Muscel, are o suprafață totală de 674 ha și 7000 m. p. primul expert arată în raportul său că vârful muntelui atinge altitudinea de 2.091 m iar cel de al doilea, cu altitudinea muntelui, atinge 2.176 m; — din raportul expertului Mateescu și din planul întocmit de acesta se constată că suprafața muntelui este împărțită astfel: pe o întindere de 103 ha și 5000 m. p. se află pădurea seculară de molid: pe o întindere de 48 ha și 1000 m. p. se află semințiș natural de molid dela 1—15 ani, suprafața de 208 ha este complect neutilizabilă, fiind acoperită cu jepi și imposibilă de pătruns — suprafața de 104 ha și 4500 m. p. este formată din jgheaburi stânci goale și abrupte și este lipsită de orice vegetație, fiind inaccesibilă și neutilizabilă, iar pe suprafața de 210 ha și 6500 m. p. se află pășune cu molizi izolați. Din întreaga suprafață a muntelui de 674 ha și 7000 m. p. urmează a se deduce suprafața de 103 ha și 5000 m. p. pe care se află pădure seculară de molid și suprafața de 48 ha și 1000 m. p. pe care se află semințiș natural de molid adică în total 151 ha

și 6000 m. p. rămânând astfel un gol de munte în suprafață de 523 ha și 1000 m. p. acoperit în cea mai mare parte de pășune și impropriu pentru vegetația forestieră, date fiind altitudinea la care se află acest gol și conformația muntelui, (stânci goale, abrupte, igheaburi). Amândoi experții arată că muntele Pojarna a servit și servește pentru pășunat.

Având în vedere că expertul Ovidiu Georgescu, conchide că este cazul exproprierii golului de munte pentru constituirea de pășune alpină, fiind de părere că înaintarea molidului în spre gol este compromisă în întregime și că arboretele ce există nu pot lua o dezvoltare pe care să se poată conta în viitor.

Că, deși expertul Mateescu se declară în contra exproprierii, motivând că este posibilă o împădurire în viitor a suprafeței pășunabile din golul muntelui, totuși Curtea nu poate îmbrățișa acest punct de vedere — care reprezintă numai o ipoteză, — față de constatarea pe care o reține din ambele raporte de expertiză că actualmente există un gol de 523 ha și 1000 m. p. olncolo de limita de vegetație forestieră.

Că întrucât sunt îndeplinite condițiunile cerute de lege. Curtea urmează a admite apelul și cererea de expropriere, declarând expropriat golul muntelui Pojarna în întindere de 523 ha și 1000 m. p. și obligând pe proprietarii intimati să îngăduie toamna și primăvara trecerea vitelor prin pădure la urecat și coborît, astfel cum s'a cerut de autoritatea expropriantă Exproprieria. se face în folosul Statului.

Pentru aceste motive redactate de D-l Președinte I. Stănculescu.

In numele legii

DECIDE:

Admite recursul făcut de Statul Român prin Ministerul Agriculturii și Domeniilor, împotriva sentinței civile Nr. 93/1942, pronunțată de Trib. Muscel S. I-a.

Casează menționata sentință și;

Evocând fondul.

Admite apelul făcut de Casa Autonomă a Pădurilor Statului împotriva cărții de judecată civilă Nr. 261/1934, a judecătoriei Mixte Câmpu Lung-Muscel pe care o reformează;

Admite cererea de expropriere făcut de Statul Român prin Ministerul Agriculturii și Domeniilor;

Declară expropriat în folosul Statului golul muntelui Pojarna, pendinte de Com. Nuneșoara Jud. Muscel proprietatea intimatilor N. G. Iorgulescu, I. Stroescu și G. Duțescu în întindere de 523 ha și 1000 m. p. (cinci sute douăzeci și trei ha și una mie m. p.) conform măsurătorilor din actul de expertiză și planul întocmit de expertul N. Mateescu conform art. 15 din legea pășunilor comunale din 1920 și legea agrară din 1921, în vederea constituirii de pășuni de rezervă alpine.

Obligă pe intimatii proprietari să îngăduie toamna și primăvara trecerea vitelor prin pădure la urecat și coborît.

DEFINITIVA.

Dată și citată în ședință publică astăzi 25 Noembrie 1942.

I N F O R M A Ț I U N I

— In Mon. Of. 52.944 s'a publicat decizia de avansarea următorilor ingineri silvici pe data de 1.I.544:

1. *La gradul de ing. cons. silvic:*

Pavalache Gh., Dăscălescu I. și Constantinescu Gh.;

2. *La gradul de ing. insp. g-l silvic:*

Bondescu Emil.

— Prin decizia Min. Nr. 59.645 din 14.III.544 publicată in Mon. Of. 63 din 15.III.544 următorii ingineri silvici din cadrul de Stat și particular au fost avansați, la vechime și alegere, la datele arătate, după cum urmează:

a) *Din serviciile Minist. Agric. și Dom.:*

A. *In mod automat.*

1. *La gradul de ing. silvic cl. II:*

Modâlcă St. Ana, Temelie Lucia Maria și Pociu Eugen pe data de 1.XI.943; Popovici Iosif Petre pe data de 1.X.1943.

2. *La gradul de ing. silv. cl. I:*

Trifănescu Atanase pe data de 1.XII.1942.

B. *La Vechime.*

1. *La gradul de ing. subinsp. silvic:*

Băcanu Nicolae, Isbășescu Iosif, Dan Teodor și Damian Nicolae pe data de 29.XI.943; Popescu I. Zeletin, Andreescu Andrei și Nahlich Alfred pe data de 1.I.1944.

2. *La gradul de ing. insp. silvic:*

Gelsingier Ladislau (5.XII.1943), Nascu Nerva, Pandrea Nicolae, Martinescu Gh., Crețaru Ion, Antonescu D., Drăgan Emil, Ceaușu C., Caliniuc Nic., Mără-

șescu At. și Marin Ion, toți pe data de 1.I.1944.

b) *Din serviciul altor Ministere.*

A. *In mod automat.*

1. *La gradul de ing. silvic cl. II:*

Arsenescu B. Mircea (15.IV.943), Niștor D. Const. (17.VII.1943).

B. *La vechime.*

1. *La gradul de ing. subinsp. silvic:*

Bucevschi Dragoș (29.XI.943), Țibu Gavriil (28.XII.943). Rătan Ion și Vărtosu Al. Gh. (1.I.544).

2. *La gradul de ing. insp. silvic:*

Vasilii V. V. (25.IX.943), Dumitrescu T. C. (1.I.344).

C. *La alegere pe data de 1.I.944.*

a) *Din serviciul Ministerului de Agr. și Dom.*

1. *La gradul de ing. șef silvic:*

Zamfir Ion, Vintilescu Nic., Gruescu Aurora și Defour F. B.

2. *La gradul de ing. subinsp. silvic:*

Stancu Sârbu, Mircea D. Emilian, Arghiriade C., Toma Gavril, Dănciulescu G. Virgil și Marinescu N. Mihai.

3. *La gradul de ing. insp. silvic:*

Chirvăsută Ion, Lungu Ion și Lazăr Vasile.

4. *La gradul de ing. insp. g-l silvic:*

Negulescu G. Emil, Sandi Mircea și Rosculeț Ion.

b) *Din serviciul altor instituțiuni.*

1. *La gradul de ing. șef silvic:*

Demetrescu Traian, Calciu M. Ioan și Palade C. Gh.

2. *La gradul de ing. insp. g-l silvic:*

Gârbu Ștefan și Absolon Pop.

— D-l Ing. Anton Rădulescu a fost numit, pe ziua de 1 Martie a. c., asistent la catedra de silvicultură a Facultății de Silvicultură din București.

— În adunarea generală din acest an a Academiei de Agricultură au fost aleși noi membri titulari și corespondenți. Astfel, la secția silviculturii a fost ales ca membru titular d-l Barbu Știrbei, fost președinte al Consiliului de Miniștri, proprietar de păduri, iar ca membru corespondent d-l Gr. Eliescu profesor la Facultatea de Silvicultură.

La secțiunea industriilor agricole și forestiere a fost ales ca titular d-l D. Negel administratorul Domeniilor Coroanei. Au mai fost aleși corespondenți d-nii: prof. C. C. Georgescu la secția Științelor Naturale și D. Grozescu la secția Geniului Rural.

— În Mon. Of. 27/944 s'a publicat decizia prin care se dă delegația de a îndeplini funcția de șef al Biroului culturii pădurilor de pe lângă Serviciile Tehnice ale Direcțiilor silvice regionale Caps. următorilor ing. silvici:

1. Ing. insp. silvic Popescu Mircea la Direcția Chișinău;

2. Ing. subinsp. silv. Palade V. la Direcția Iași;

3. Ing. subinsp. silv. Căpitanu C. la Direcția Bacău;

4. Ing. insp. silv. Paladian V. la Dir. București;

5. Ing. subinsp. Popa Grigore la Dir. Pitești;

6. Ing. insp. silv. Nae Constantinescu la Dir. Craiova;

7. Ing. insp. silv. Magdaș V. la Dir. Lugoj;

8. Ing. subinsp. silv. Reech Eugen la Dir. Sebeș;

9. Ing. insp. silv. Guran Iulian la Dir. Arad.

Pentru Direcțiile Constanța, Alba Iulia și Cernăuți, până la numirea titularilor, se delegă șefii serviciilor tehnice și anume d-nii: Ing. insp. silvic

Dediu Aurel (ing. subinsp. Păcuraru Ion și ing. subinsp. silvic Profir C.

— D-nii ing. silvici stagiați Pricopie D. Ioan și Vintea N. Mihail au fost primiți în serviciul Administrației Pădurilor Statului (Mon. Of. 57/944).

— Detașarea la Centrul Național de Românzare a d-lui ing. insp. g-l silvic Palade Emil încetează pe data de 5.II. a. c., d-sa trecând la Min. Agr. și Dom. (Mon. Of. 55/944).

— D-l ing. subinsp. silvic Teofil Georgian dela Dir. Silvică Chișinău, a fost detașat la Centrul Național de Românzare.

— Detașarea d-lui ing. subinsp. silvic Chiculiță C. la Fabrica Valea Ierei se prelungește până la 31.III.1944.

— Delegația dată d-lui Ing. insp. silvic Dămăceanu Enache de a gira ocolul de regim silvic Vidra (jud. Putna) trece pe data de 11.III.944 asupra d-lui N. Neagoe ing. șef silvic. (Mon. Of. 60/944).

— Transferarea d-lui ing. Vrona Ladislau la ocolul Soveja încetează, d-sa revenind în centrala Direcției Silvice Pitești (Mon. Of. 37/44).

— Printr'o nouă decizie publicată în Mon. Of. 37/944, d-l ing. Traian Belcea care fusese transferat dela ocolul Berzasca la Janăuți, s'a revenit, transferându-se la Direcția Silvică Cluj-Turda.

— D-l ing. insp. g-l silvic Cezar Cristea a ținut în ziua de 25 Martie a. c., o conferință intitulată: „Intre tehnică și economie“. Conferința a făcut parte dintr'un ciclu organizat de Agir și a avut loc în sala de festivități a acestei asociații.

— Prin decizia ministerială publicată în Mon. Of. 28 din 3.II.1944, Serviciul silvic județean Dorohoi a fost incorpo-

rat la Inspectoratul silvic Iași, pe data de 1 Ianuarie 1944.

— In Mon. Of. 51 din 1.III.944 a apărut decizia ministerială prin care s'a stabilit epocile de vânătoare pentru anul vânătoresc 1944/1945.

— In Mon. Of. 52 din 2.III.944 s'a publicat Decretul-Lege prin care se completează și modifică legea Nr. 851/942 pentru modificarea legilor relative la înzestrarea cu păduri a Mitropoliilor,

Episcopilor și Mănăstirilor ortodoxe din România.

— Prin Decizia Ministerială jur. Nr 190/944, s'a oprit vânărea iepurilor pe terenurile pendinte de com. Bilciurești, jud. Dâmbovița, pe anul vânătoresc 1944/945.

— In Mon. Of. 60 din 11 Martie 1944 s'a publicat Decizia privind „raționalizarea lemnului de foc privind anul 1944.

AU APĂRUT

in EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

1. N. Ghelmeziu: Noile utilizări ale lemnului și tehnica silvică
1943; 36 pagini + 54 figuri; 150 lei.

2. At. Haralamb: Pădurea și fenomenul torențial
1944; 56 pagini; 100 lei.

3. M. Ene: Păsările în protecția pădurilor
1944; 26 pagini + 10 figuri; 100 lei.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

C O N V O C A R E

Stimate și iubite coleg,

În conformitate cu art. 21 din Statute, cu onoare vă aducem la cunoștință că sunteți convocat în a 58-a **Adunare generală ordinară**, care se va ține în ziua de 18 Mai 1944, orele 10 dimineața, la sediul Societății din București D-dul Tache Ionescu No. 31.

Intrucât este posibil că la această dată să nu se întrunească numărul de membri prevăzuți de Statute, adunarea generală se va ține irevocabil în a 8-a zi liberă, adică la **25 Mai 1944**, la aceeași oră și în acelaș loc, cu orice număr de membri prezenți, fără o nouă convocare.

Programul adunării generale este următorul:

Ziua I-a, 25 Mai 1944:

1. Cuvântarea de deschidere a Domnului Președinte.
2. Cuvântările invitaților.
3. Darea de seamă a Consiliului de Administrație și raportul cenzorilor pe 1943.
4. Aprobarea Bilanțului și Contului de Venituri și Cheltueli încheiate la 31 Decembrie 1943 și descărcarea Consiliului de Administrație de gestiunea pe 1943.
5. Aprobarea bugetului pe 1944.
6. Alegerea a 6 membri în Consiliul de Administrație pe 4 ani cu începere dela 1 Ianuarie 1945, conf. art. 28 alin. 5 din Statute, în locul D-lor: Ilie C. Demetrescu, C. Emanoil, N. Ghelmeziu, Traian Heroiu, Marin Rădulescu și D. A. Sburian, al căror mandat expiră la 31 Decembrie 1944.
7. Alegerea pentru 1944 a 3 cenzori titulari și 3 cenzori supleanți.

Ziua II-a, 26 Mai 1944.

Prezentarea referatelor și discuțiuni asupra problemelor:

1. *Technica silvică în folosirea rațională a pământului țării.*

Raportor: Prof. M. Drăcea.

2. *Pădurea și Economia Vânatului.*

Raportori: Ing. cons. silvic C. P. Georgescu și Ing. insp. g-l silvic Vasile Cotta.

Pentruca desbaterile și discuțiunile adunării generale să poată avea loc în cât mai utile condițiuni, Consiliul a hotărât următoarele norme:

1. Comunicările se vor prezenta la secretariatul Societății până cel mai târziu la 10 Mai 1944;
2. Comunicările vor trata numai câte o latură bine definită a problemelor respective, într'o cât mai concisă formă;
3. Este de dorit să fie bătute la mașină, și trimise în două exemplare, cuprinzând cel mult 5 pagini de coală normalizată;
4. Rapoartele generale vor fi astfel dezvoltate, încât să ocupe cel mult 30 minute de citit;
5. Dacă va fi posibil, atât comunicările cât și rapoartele generale se vor tipări și distribui membrilor în ședință;
6. Publicarea lor în volum, împreună cu lucrările adunării generale, se va face în ordinea fixată de raportorul general.
7. În ședință se vor citi numai rapoartele generale;
8. Pentru discuțiuni se vor face înscrieri la începutul fiecărei ședințe de probleme, neputându-se vorbi mai mult de 10 minute. Intervențiunile incidentale nu vor putea depăși 5 minute. Nu se poate lua cuvântul decât cel mult de 2 ori în aceeași chestiune.

Nu ne indoim, stimate și iubite coleg, că veți participa la debaterile Adunării Generale din acest an.

Primiți încredințarea sentimentelor noastre colegiale.

Președinte, Prof. M. DRĂCEA.

Secretar General, C. Emanoil.

P. S. — Din cauza împrejurărilor, adunarea generală nu s'a putut ține când a fost convocată.

Ea va avea loc, la o altă dată, ce va fi anunțată din timp.

ȘEDINȚELE CONSILIULUI DE ADMINISTRAȚIE

PROCES-VERBAL Nr. 1.

Sedința din 18 Ianuarie 1944.

Prezenți d-nii: Butoiu Al., Chiriță Const., Dăscălescu Ioan, Demetrescu C. Ilie, Drăcea Marin, Emanoil C., Florescu M. P., Ghelmeziu N., Grozescu D., Manoilescu Mircea, Nedelcovici Anastase, Rădulescu Marin, Rodoteatu Stere și Stinghe V. N.

Ordinea de zi:

1. Constituirea birourilor Societății pe 1944.
2. Numirea Comisiunilor și a delegațiilor.
3. Oferta Casei Asigurărilor Sociale, referitoare la vila „Sylva” din Govora.
4. Ciclul de comunicări, la Cercul de studii al Societății, pe 1944.
5. Diverse — Administrative.
6. Comunicări.

Sedința se deschide la orele 19 și 15, sub președinția d-lui Profesor Dr. M. Drăcea, președinte.

Înainte de a se intra în ordinea de zi, d-l președinte aduce la cunoștința membrilor Consiliului, încetarea din viață a *Profesorului Ion Simionescu*, membru de onoare al Societății, rostind cuvântarea care a fost publicată în numărul precedent al revistei.

În amintirea lui se păstrează câteva momente de pioasă reculegere».

Aduce deasemenea la cunoștința Consiliului, încetarea din viață a inginerului consilier silvic, pensionar, *Zaharia Pzemetzsch*, care în ultimul timp, îndeplinea funcția de Director al Direcției Pădurilor din Guvernământul Transnistriei, precum și a tânărului inginer silvic, *Nicolaie Cilibia*, care de curând părăsise băncile Facultății.

În amintirea lor, Consiliul păstrează un moment de reculegere.

D-l președinte informează Consiliul că de Anul Nou, Societatea a adresat telegrame de felicitare, M. S. Regelui Mihai I, d-lui Mareșal Ion Antonescu Conducătorul Statului, d-lui Mihai Antonescu Vice-Președinte al Consiliului de Miniștri și d-lui Ion Marian Ministru Agriculturii și Domeniilor. Se citesc apoi răspunsurile primite la aceste telegrame.

Se intră în ordinea de zi.

1. *Se procedează la constituirea biroului societății pe 1944.* Se aleg ca: Vice-președinți d-nii: V. N. Stinghe și D. Grozescu.

Secretar General: C. Emanoil.

Secretari: At. Haralamb și N. Ghelmeziu.

Casier: Marin Rădulescu.

2. *Numirea Comisiunilor și delegațiilor.* Se formează următoarele comisiuni, delegațiuni și secții de lucru:

Comisia Govora compusă din d-nii: D. Grozescu, M. P. Florescu, D. Sburlan, Ilie C. Demetrescu, I. Chirvăsuță și Virgil Dănciulescu.

Comisia Carmen Sylva compusă din d-nii: Al. Butoiu, Traian Heroiu, Vencu Georgescu și A. Chirișescu.

Comisia Amara compusă din d-nii: Marin Rădulescu, C. Emanoil, At. Haralamb și I. Vlăd, șeful ocolului Slobozia.

Comisia Căminului compusă din d-nii: C. Emanoil și N. Ghelmeziu.

Delegația C.A.P.I.R. compusă din d-nii: C. Chiriță, Ilie C. Demetrescu, C. Emanoil, V. Sabău și D. A. Sburlan.

Secția I-a social-cultural: Președinte: Ilie Demetrescu. Secretar: At. Haralamb. Membru: Gh. Ionescu.

Secția II-a profesională: Președinte: D. Grozescu. Secretar: C. Chiriță. Membru: Al. Butoiu.

Secția III- economică. Președinte: I. Dăscălescu. Secretar: N. Ghelmeziu. Membrii: C. Emanoil și V. Sabău.

3. *Oferta Casei Asigurărilor Sociale pentru vila Sylva-Govora.*

D-l D. Grozescu informează Consiliul despre interesul pe care Casa Asigurărilor Sociale îl are pentru o eventuală cumpărare a vilei din Govora.

D-l C. Emanoil arată că a fost trimis d-l N. Paia, la această instituție, cărui i s'a repetat dorința de-a intra în tratative, pentru o eventuală cumpărare.

După discuții s'a hotărât ca D-nii: D. Grozescu și D. A. Sburlan, să ia contact cu Casa Asigurărilor Sociale și să ceară ca această instituție să trimită un delegat care să vadă dacă construcția dela Govora poate servi nevoilor acelei instituții și să facă o evaluare a vilei.

4. *Ciclul de comunicări la Cercul de Studii al Societății pe 1944.*

D-l Profesor V. N. Stinghe, vice-președinte, anunță că se va începe și anul acesta ciclul de comunicări al Cercului nostru de studii, în ziua de 26 Ianuarie 1944.

Se hotărăște ca la deschiderea ciclului să vorbească d-l președinte, despre profesorul Ion Simionescu.

Deasemenea se mai hotărăște să se publice în Revista Pădurilor un articol despre Ion Simionescu.

5. *Diverse — Administrative.* Se admit ca noi membrii în societate, d-nii: Ingineri silvici Cristescu Mircea și Pociu Eugen.

La adresa C.A.P.I.R.-lui prin care cere pentru Buletinul său informativ un articol, cu un scurt istoric al activității societății noastre, se hotărăște ca articolul să fie scris de către d-l președinte al societății.

Asupra cererii d-lui Ene Ion, funcționar la C.A.P.S. și student la Politehnică, Facultatea de Silvicultură, Consiliul hotărăște să se aplice dispozițiunile regulamentului Căminului.

Președinte, (ss) M. DRĂCEA.

Secretar General, (ss) C. Emanoil

PROCES-VERBAL Nr. 2.

Ședința din 1 Februarie 1944.

Prezenți d-nii: Butoiu Al., Chiriță Constantin, Comșia Aurel, Dăscălescu Ioan, Drăcea Marin, Emanoil C., Florescu M. P., Georgescu P. C., Ghelmeziu N., Haralamb At., Lazăr Horia, Rădulescu Marin, Rodoteatu Stere, Sabău V., Sburian D. A. și Stinghe V. N.

Invitat: d-l C. Dragu, cenzor.

Ordinea de zi:

1. Examinarea proiectului de budget pe 1944.
2. Memoriu referitor la normele de avansări ale Corpului Silvic.
3. Decretul-Lege pentru controlul persoanelor juridice.
4. *Diverse — Administrative.*
5. Comunicări.

Ședința se deschide la ora 19 și 15, sub președinția d-lui Profesor V. N. Stinghe, vice-președinte.

Se citește procesul-verbal Nr. 21 al ședinței din 15.XII.1943 și se aprobă.

În legătură cu chestiunea legii vânătoarei iau cuvântul d-nii: C. Emanoil, Butoiu Al. și Georgescu P. C. susținând să se întocmească un memoriu al Societății, care se va prezenta domnului Ministru. Această chestiune se pune la ordinea de zi a ședinței viitoare.

Se citește apoi procesul-verbal Nr. 1 al ședinței din 13 Ianuarie 1944 și se aprobă.

Se intră în ordinea de zi.

1. *Proiectul de buget pe 1944.* D-l Casier Marin Rădulescu expune datele bugetului pe anul 1944.

D-l D. A. Sburian propuse să se mărească suma afectată pentru editură.

D-l Marin Drăcea, președintele societății, propune să se înființeze un articol destinat instituirii de premii pentru lucrări cu anumite teme.

D-l At. Haralamb crede că cea mai bună recompensă, în vremurile de azi, este tipărirea lucrării premiate.

În vederea realizării propunerilor de mai sus, se mărește prevederea dela art. 10 al bugetului cu 100.000 lei.

Se aprobă proiectul de buget astfel modificat.

Se însărcinează comisia culturală să întocmească un proiect de regulament pentru tipărirea lucrărilor.

D-l Casier citește un referat în care propune mărirea cotizației, inclusiv abonamentul la Revista Pădurilor, pentru a se putea acoperi cheltuielile de tipărire al revistei. Se hotărăște să se mărească cotizația la 900 lei anual.

Casieria propune modificarea prețului abonamentului la Revista Pădurilor, care se aprobă după cum urmează:

Pe un an pentru instituții, lei	1.500
„ „ „ „ particulari, lei	800
„ „ „ „ membrii societății, în cotizație, lei	900
„ „ „ „ studenți, conducători, brigadierii și pădurari, lei	300
Numărul se va vinde cu lei	100

D-l Casier propune majorarea taxei de dormit la Căminul societății. Se aprobă o taxă de lei 250, pentru 24 ore.

Casieria propune intervenirea pentru majorarea taxelor de tipărit publicațiile în Revista Pădurilor. Propunerea se aprobă.

2. *Memoriu cu norme pentru avansarea inginerilor silvici.*

D-l V. N. Stinghe expune liniile generale ale memoriului comisiei numită de Adunarea generală, din 1943, în chestiunea găsirii criteriilor avansărilor inginerilor silvici și de avansarea inginerilor silvici, cari au fost pe front.

Se propune ca memoriile să fie studiate de Comisiunea profesională și să prezinte un referat, în prima ședință, cu propuneri asupra acțiunii ce trebuie să înceapă societatea în această chestiune.

D-l Rodoteatu Stere propune ca această chestiune să fie pe larg dezbătută, într'o ședință a Consiliului.

Se hotărăște să se multiplice memoriul, care se va distribui membrilor Consiliului. Chestiunea se va discuta în ședința din 8 Februarie a. c., la ora 17. Cei ce vor lipsi dela această ședință să fie rugați să-și exprime în scris observațiile.

3. *Decretul-Lege pentru controlul persoanelor juridice.*

D-l C. Dragu citește referatul privitor la obligațiunile ce rezultă pentru societatea noastră, din prevederile legii noi referitoare la Controlul persoanelor juridice.

Se hotărăște să se facă formalitățile propuse prin referat. D-l Președinte M. Drăcea este rugat a lua contact cu Ministerul pentru numirea delegatului.

4. *Diverse -- Administrative.*

D-l V. N. Stinghe prezintă două tipărituri:

1. Lucrările Adunării Generale din 1942 și

2. Noile utilizări ale lemnului și tehnica silvică, de Inginer N. Ghelmeziu.

Arată că se mai găsesc sub tipar: Lucrările Adunării Generale din 1943 și alte două conferințe (At. Haralamb și M. Ene), din cele ținute anul trecut la Cercul de studii al societății.

C.A.P.I.R.-ul cere câte un exemplar din toate publicațiile societății. Se aprobă.

Referatul Direcției Silvice din M. A. D. Nr. 242107/943, privitor la propaganda forestieră se dă în studiu Comisiunii social-culturale, care va referi într-o ședință viitoare a Consiliului.

Se citește adresa Primăriei Govora, relativ la măsurile ce trebuie să le ia proprietarii de vile, în vederea evacuărilor. Lucrările se dau în studiu comisiunii Govora, care va propune măsurile necesare.

Se aprobă un ajutor văduvelor de ingineri silvici, doamnelor: E. Ze-greanu lei 10.000 și Maria Popescu-Făurei 5.000 lei.

Primăria Băile Govora cere o subvenție pentru ajutorarea nevoiașilor din comună. Se aprobă suma de 10.000 lei.

Sedința se închide la orele 21 și 30.

Președinte, (ss) M. DRĂCEA

Secretar General, (ss) C. Emanoil

LUCRARE I. C. E. F.
recent apărută:

D. A. Sburlan:

**Construcția și exploatarea jilipurilor și ulucelor (canaledor),
utilizate la transportul lemnelor**

1944, Seria II-a de lucrări, Nr. 57; 100 pagini.

P U B L I C A Ț I I

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR

Direcțiunea Silvică

DECIZIUNE:

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor;

Asupra raportului Domnului Director al Direcției Silvice;

Având în vedere art. 2 din Codul Silvic;

Având în vedere art. V din Legea modificatoare la Codul Silvic, publicată în Monitorul Oficial No. 131/920;

DECIDEM:

Art. I. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Căpâlnaș-Burchiș, județul Severin, proprietatea Ecaterina Teleki și Livia Bethlen, în suprafață de 3611 ha 100 m. p., tratată în o serie de codru cu tăeri progresive și revoluția 84 ani și o serie de crâng cu revoluția 30 ani. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pădurii Coslegi, județul Prahova, proprietatea Azilului EL Oteteleşanu, în suprafață de 33 ha 2000 m. p. Regim și tratament crâng cu rezerve. Revoluția 20 ani. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Huluba-Sovârnoaga, județul Muscel, proprietatea Ecaterina N. Dincă, în suprafață de 5000 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 20 ani. Revizuirea după 20 ani.

Dată astăzi 5 Februarie 1944, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) G. Pavalache.

No. 24244/944.

a) Amenajamentul pădurii Cărăndiari, Răchiti, Ulmetul, județul Ilfov, proprietatea Constantin Gh. Manu, în suprafață de 155 ha 6600 m. p., tratată în 2 serii de crâng simplu cu revoluția 6 și 25 ani. Revizuirea după 10 ani.

Dată astăzi 10 Februarie 1944, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) G. Pavalache.

No. 27841/944.

a) Revizuirea amenajamentului pădurei Poiana Vânătorului și Dosul, județul Bihor, proprietatea Ordinului Premonstratens româno-catolic din Ora-

dea-Beiuș, în suprafață de 742 ha 6100 m. p., tratată în două serii de crâng cu revoluția 40 ani. Revizuirea după 10 ani.

Data astăzi 10 Februarie 1944, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) G. Pavalache.

No. 27842/944.

a) Revizuirea amenajamentului pădurilor Dosul Dâmboviței ș. a., județul Muscel, proprietatea Obștei Moșnenilor Orășeni Câmpulungeni, în suprafață de 4.885,4500 ha, tratată în o serie de codru cu tăieri progresive și revoluția de 84 ani; una serie de crâng simplu cu revoluția 20 ani; două serii de codru cu tăieri rase și revoluția 70 și 100 ani și una serie de protecție tratată în codru grădinărit. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Porcariul, județul Hunedoara, proprietatea Arad Petru și alții, în suprafață de 15,6900 ha. Regim și tratament codru cu tăieri succesive. Revoluția 100 ani. Revizuirea după 10 ani. Aprobarea se dă numai din punct de vedere tehnic-silvic.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Dealul Ghiți-Cremenea, județul Brașov, proprietatea Ion Cotinghi și alții, în suprafață de 175,1400 ha. Regim și tratament codru cu tăieri succesive. Revoluția 100 ani. Revizuirea după 10 ani.

Data astăzi 15 Februarie 1944, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) G. Pavalache.

No. 31754/944.

a) Revizuirea amenajamentului pădurei Cenadul Mare, județul Timiș-Torontal, proprietatea Comunei Cenadul Mare, în suprafață de 313 ha 5200 m. p. Regim și tratament codru cu tăieri succesive și revoluția 80 ani, aplicându-se primelor două afecțiuni un tratament de conversiune la codru. Revizuirea după 10 ani.

Data astăzi 18 Februarie 1944, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) G. Pavalache.

No. 35115/944.

a) Revizuirea amenajamentului pădurii Traunau, județul Timiș-Torontal, proprietatea Comunei Traunau, în suprafață de 240 ha 8400 m. p. Regim și tratament codru cu tăieri succesive. Revoluția 80 ani. Revizuirea după 10 ani.

b) Revizuirea amenajamentului pădurii Pașcani lotul 2 din județul Ilfov, proprietatea Maria N. Filipescu, în suprafață de 218 ha 4000 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 20 ani. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Cojasca Zăvoiuil Valea Ialomitei ș. a., județul Dâmbovița, proprietatea N. N. Ghiță, în suprafață de 74 ha 5018 m. p., tratată în 2 serii de crâng simplu cu revoluția 20 și 8 ani. Revizuirea după 8 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Bujorul-Valea cu Apă, județul Gorj, proprietatea Gheorghită Popescu, în suprafață de 30 ha 6200 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 20 ani. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Bujorul-Valea cu Apă, județul Gorj, proprietatea Maria I. Gh. Negrea, în suprafață de 20 ha. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 20 ani. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Lunca Buhăiești, județul Vaslui, proprietatea St. și Elena Irimescu, în suprafață de 10 ha 342 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 20 ani. Revizuirea după 20 ani.

Data astăzi 24 Februarie 1944, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) G. Pavalache.

No. 42819/944.

a) Amenajamentul pădurii Curmătura Popeștilor-Văideni, județul Vâlcea, proprietatea Adam Ionescu ș. a., în suprafață de 678 ha 5300 m. p., tratată în o serie de codru cu tăeri rase și revoluția 90 ani, una serie de codru cu tăeri succesive și revoluția 100 ani și una serie de codru grădinarit cu exploatabilitatea fizică. Revizuirea în anul 1948.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Cojasca Zăvoiul Ialomiței, județul Dâmbovița, proprietatea Anastasia N. Ghiță în suprafață de 67 ha 4920 m. p., tratată în 2 serii de crâng simplu cu revoluția 20 și 8 aniș Revizuirea după 8 ani.

Data astăzi 24 Februarie 1944, în Cabinetul nostru
p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) G. Pavalache.
No. 40459/944.

b) Amenajamentul pădurii Cătina ș. a., județul Alba, proprietatea comunei Abrud-Saț, în suprafață de 570 ha. Regim și tratament codru cu tăeri succesive. Revoluția 100 ani. Revizuirea în anul 1955.

b) Amenajamentul pădurii Cheschebec, județul Fălciu, proprietatea Eugen A. Mitache, în suprafață de 23 ha 6200 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 6 ani. Revizuirea după 8 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Strica, județul Argeș, proprietatea Vasile D. Vasilescu ș. a., în suprafață de 4 ha 7500 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția ?? ani. Revizuirea după 20 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Vișana, județul Argeș, proprietatea Elena Iancovescu, în suprafață de 22 ha 1400 m. p. Regim și tratament crâng cu rezerve. Revoluția ?? ani. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Lereasca, județul Muscel, proprietatea Maria Gh. Udrea, în suprafață de 1 ha 6200 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 28 ani. Revizuirea după 20 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Perisorul, județul Muscel, proprietatea Gheorghe Enache Stăncu, în suprafață de 1 ha 1760 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 26 ani. Revizuirea după 20 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Dubrăvița, județul Mehedinți, proprietatea Iulia Totescu, în suprafață de 8 ha 9500 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 20 ani. Revizuirea după 20 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Zăvoiul Stăveni, județul Romanați, proprietatea Ecaterina Hagiescu Miriște, în suprafață de 2 ha 5600 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 10 ani. Revizuirea după 10 ani.

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Stăniș, județul Mehedinți, proprietatea Ion D. Simion, în suprafața de 8380 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 25 ani. Revizuirea după 10 ani.

j) Regulamentul de exploatare al pădurii Lăceanca, județul Argeș, proprietatea C. Constantinescu, în suprafață de 2 ha 6880 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 25 ani. Revizuirea după 20 ani.

Data astăzi 1 Martie 1944, în Cabinetul nostru.
p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) G. Pavalache.
No. 48358/944.

a) Amenajamentul pădurii Roșcani, județul Covurlui, proprietatea Statului, formând Seria XII din ocolul silvic Grivița, în suprafață de 68 ha 6300 m. p., aplicându-se un tratament de refacerea arboretului în decurs de 10 ani — după care se va face revizuirea în anul 1952, când se vor stabili bazele de amenajere.

b) Amenajamentul pădurii Balta Brateș, județul Covurlui, proprietatea Statului, în suprafață de 30 ha 300 m. p., formând Seria VI-a din ocolul silvic

Galăț. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 10 ani. Revizuirea după 10 ani.

c) Amenajamentul pădurii Lunca Berești, județul Iași, proprietatea Statului, formând Seria XII-a din ocolul silvic Tomesti, în suprafață de 12 ha 9000 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 5 ani. Revizuirea după 5 ani.

Data astăzi 7 Martie 1943, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) G. Pavalache.

No. 55053/944.

a) Amenajamentul pădurii Băsești, județul Fălciu, proprietatea Alexandrina Montezi, în suprafață de 38 ha 3500 m. p. Regim și tratament crâng cu rezerve. Revoluția 25 ani. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Buncasca, județul Prahova, proprietatea Spiridon Oprescu, în suprafață de 13 ha 5235 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 20 ani. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Buncasca, județul Prahova, proprietatea Maria A. Alexandrescu, în suprafață de 13 ha 3385 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 20 ani. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Dealul Hulebei s. a., județul Muscel, proprietatea N. Popescu, în suprafață de 6 ha 1320 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 26 ani. Revizuirea după 20 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Lina Delimitării, județul Muscel, proprietatea Ion I. Gh. Micu, în suprafață de 4 ha 8600 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 26 ani. Revizuirea după 20 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Setjarul, județul Olt, proprietatea Preot N. Marinescu, în suprafață de 4 ha 5000 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 20 ani. Revizuirea după 10 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Boldeanca, județul Muscel, proprietatea Dumitra I. Stănculescu, în suprafață de 2 ha 6500 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 26 ani. Revizuirea după 20 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii La Vulpă s. a., județul Gorj, proprietatea Constantin I. Tauru s. a., în suprafață de 2 ha 6240 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 25 ani. Revizuirea după 10 ani.

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Lina Delimitării, județul Muscel, proprietatea Anica D. Bobitoru, în suprafață de 2 ha 4800 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 26 ani. Revizuirea după 20 ani.

j) Regulamentul de exploatare al pădurii Lina Delimitării, județul Muscel, proprietatea Maria Stan D. Stan, în suprafață de 2 ha 4800 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 26 ani. Revizuirea după 20 ani.

Data astăzi 7 Martie 1943, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) G. Pavalache.

No. 55054/944.

a) Amenajamentul pădurii Stoiești, județul Tutova, proprietatea Zoe M. Corbu, în suprafață de 66 ha 4000 m. p. Regim și tratament crâng cu rezerve. Revoluția 25 ani. Revizuirea după 20 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Balta lui Ivan, județul Olt, proprietatea Ecaterina Scărișoreanu, în suprafață de 4 ha 3200 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 10 ani. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Moșul Crângeneasca, județul Gorj, proprietatea Ion B. Ciontescu, în suprafață de 6 ha 1900 m. p. Regim și tratament crâng cu rezerve. Revoluția 35 ani. Revizuirea după 20 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Moșul Crângeneasca, județul

Gorj, proprietatea Preot Anastasie I. Cioculescu, în suprafață de 6 ha 1900 m. p. Regim și tratament crâng cu rezerve. Revoluția 35 ani. Revizuirea după 20 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Valea Mică, județul Muscel, proprietatea Alexandrina Cârstea ș. a., în suprafață de 1 ha 1820 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 18 ani. Revizuirea după 18 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Beria, județul Olt, proprietatea Gh. Negus, în suprafață de 1 ha 165 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 25 ani. Revizuirea după 25 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Dealul Beria, județul Olt, proprietatea Petre Litescu, în suprafață de 9 ha 9400 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 20 ani. Revizuirea după 10 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Dălhăuți Deleanu, Lotul No. 1, județul R. Sărat, proprietatea Anton F. Ferchat, în suprafață de 62 ha. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 25 ani. Revizuirea după 20 ani.

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Zăvoiu Vulturești, județul Olt, proprietatea I. Marinescu ș. a., în suprafață de 7 ha 7200 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 20 ani. Revizuirea după 5 ani.

j) Regulamentul de exploatare al pădurii Zăvoiu Recea, județul Olt, proprietatea Ion Ionită, în suprafață de 3 ha. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 20 ani. Revizuirea după 20 ani.

Data astăzi 7 Martie 1943, în Cabinețul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) G. Pavalache.

No. 56052/944.

Art. II. — Revizuirea amenajamentelor, regulamentelor de exploatare mai sus menționate, se va face la epoca stabilită în dreptul fiecăruia. Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor pentru protecția monumentelor naturii, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție, revizuirea se va face și mai înainte de aceste termene.

Art. III. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc., se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reformă agrară.

Constatăndu-se însă în urmă că arătările din acest amenajament (regulament de exploatare), referitoare la suprafața pădurii, la numele proprietarului etc., au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări fortuite, el se va revizui imediat fie din punct de vedere tehnic silvic, fie asupra proprietății etc. Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. IV. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute de studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. V. și ultimul. — Domnul Director al Direcției Silvice este însărcinat cu executarea prezentei Decizii.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) G. Pavalache.

REVISTA PĂDURILOR

Redactor-șef : Stinghe N. V.

Comitetul de redacție:

Gr .Eliescu Ilie C. Demetrescu
D. Sburlan N. Ghelmeziu

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Fondată în anul 1886

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE PE 1944

Președinte : Drăcea D. M.
Vice-Președinți : } Stinghe N. V.
 } Grozescu Dem.
Casier : Rădulescu M.
Secretar general : Emanoil C.
Secretari : { Ghelmeziu N.
 } Haralamb Al.

M E M B R I I :

Butoi Alex.	Lazăr H.
Chiriță C.	Manoilescu Mircea
Comșa Aurel	Minescu G.
Descălescu I.	Năstăsescu G.
Demetrescu Ilie	Nedelcovici Anastase
Florescu P. M.	Rodoteatu St.
Georgescu P. C.	Sabău V.
Heroiu Tr.	Sburlan A. D.
Ionescu Gh.	Suhățeanu Mih.
Popescu D. I.	Zeicu Ion

Cenzori: Pană Vasile, Georgescu Stelian și Dragu Const.
Cenzori supleanți: Nițescu I., Bădescu G. și Focșăneanu I.

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an pentru instituții	1.500 lei
„ „ „ „ particulari	800 „
„ „ „ „ studenți, conductorii și brigadierii	300 „
Numărul	100 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

Au apărut:

**III. Seria C. — Tratatе și Manuale.
AMENAJAREA PĂDURILOR**

un volum de 255 pagini

**Prof. V. N. STINGHE:
D. A. SBURLAN: INSTALAȚII DE TRANSPORT**

**PENTRU EXPLOATĂRI FORESTIERE
Vol. I: Trasee și terasamente; Șosele forestiere**

320 pag. cu 287 fig. în text (1943)
Vol. II: Căi ferate înguste, funiculare
301 pag. cu 204 fig. (1940)

**GR. ELIESCU:
PROTECȚIA PĂDURILOR**
un volum de 275 pagini

**ILIE C. DEMETRESCU:
TEMEIURI DE ECONOMIE FORESTIERĂ
GENERALĂ**
un volum de 338 pagini

**EM. PROTOPOPESCU-PACHE și C. CHIRIȚĂ
ELEMENTE DE ȘTIINȚA SOLULUI
Vol. I: Formarea solului. Tipuri genetice de soluri**
un volum de 360 pagini

CERCUL DE STUDII FORESTIERE

**1. N. GHELMEZIU:
NOILE UTILIZĂRI ALE LEMNULUI ȘI TEHNICA SILVICĂ**
1943; 36 pag. + 54 fig.; 150 lei

**2. AT. HARALAMB:
PĂDUREA ȘI FENOMENUL TORENȚIAL**
1944; 54 pag.; 100 lei.

**3. M. ENE:
PĂSĂRILE ÎN PROTECȚIA PĂDURILOR**
1944; 24 pag. + 10 fig.; 100 lei

„BUCOVINA” I. E. TOROUȚIU, BUCUREȘTI

The background of the cover is a black and white photograph of a forest. The trees are tall and thin, with a dense canopy of leaves. In the lower center of the image, a small figure of a person wearing a hat is walking away from the viewer down a path. The overall tone is natural and serene.

REVISTA PADURILOR

ORGANUL SOCIETATII „PROGRESUL SILVIC”

R E V I S T A P A D U R I L O R

PROPRIETATEA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

Redactor responsabil: Prof. V. N. STINGHE

Inscrisă în Registrul de publicațiuni periodice de pe lângă Tribunalul Ilfov
S. I comercială, sub No. 56/938.

Redacția și Administrația: Bulevardul Take Ionescu Nr. 31. — București

ANUL 56, Nr. 7—9

IULIE-SEPTEMBRIE 1944

S U M A R U L :

Studii:

- N. Rucăreanu: Asupra formulei lui Pressler pentru determinarea
capitalului-lemn normal — — — — — 169
E. Vintilă: Contribuțiuni la cunoașterea structurii lemnului de salcâm — 176

Comentarii — Insemnări:

- Nae Constantinescu: Răspândirea stejarului brumăriu în Oltenia — — — 183
I. Pavelescu: Grosimea arborilor la diferite înălțimi — — — — — 188
Gr. Eliescu: Asupra uscării stejarului — — — — — 192
R. Opreșiu: Terenul alunecător dela Salina Slănic-Prahova — — — — 197

Vânătoare-Pescuit:

- S. Armășescu: Asupra prezenței caprei negre în masivul Bucegi — — — 203

Cronica internă (p. 203), *Acum 50 ani* (p. 210), *Cercul de studii forestiere* (p. 223),
Cronica cinegetică (p. 227), *Jurisprudențe* (p. 232), *Legi* (p. 323), *Informațiuni* (p.
243), *Necrologie* (p. 243), *Soc. Progresul-Silvic* (p. 252).

S O M M A I R E

Études:

- Sur la formule de Press-
ler qui détermine le
capital-ligneux normal N. Rucăreanu
Contributions sur la
structure du bois de
robinier — — — E. Vintilă

Commentaires:

- La distribution du Quer-
cus pedunculiflora C.
Koch en Petite Vala-
chie — — — Nae Constantinescu
La grosseur des arbres
aux différentes hau-
teurs — — — I. M. Pavelescu
Sur le dépérissement du
chêne pédoncule — — Gr. Eliescu
Le glissement de Salina
Slănic Prahova — — R. Opreșiu

Chasse et Pisciculture:

- Sur la présence du cha-
molx dans le massif de
Bucegi — — — S. Armășescu

Chronique (intérieure et cynégétique).
Il y a 50 ans. Cercle d'études forestières,
Jurisprudence, Lois, Nouvelles, Né-
crologie, Soc. Progresul Silvic.

I N H A L T

Abhandlungen:

- Über die Presslersche
Formel zur Bestim-
mung des Normalvor-
rates — — — N. Rucăreanu
Beiträge zur Kenntnis
der Struktur des Robi-
nienholzes — — — E. Vintilă

Mitteilungen:

- Die Verbreitung des
Quercus pedunculiflora
in der Kleinen-Wa-
lachei — — — Nae Constantinescu
Die Dicke der Bäume in
Verschiedenen Höhen. I. M. Pavelescu
Ueber das Aussterben
der Eiche — — — Gr. Eliescu
Bodenrutschen bei Sa-
lina Slănic-Prahova — R. Opreșiu

Jagd und Fischerei:

- Ueber das Vorkommen
des Steinbocks im Bu-
cegi-Gebirge — — — S. Armășescu

Chronik, Vor 50 Jahres, Jurisprudenzen,
Gesetze, Nachrichten, Nachruf, Verein
„Progresul-Silvic”

S T U D I I

**ASUPRA FORMULEI LUI PRESSLER PENTRU DETERMINAREA
CAPITALULUI-LEMN NORMAL**

de N. RUCAREANU

Amenajamentul tolosește pentru determinarea cu aproximație a capitalului-lemn normal cunoscuta formulă a lui Pressler:

$$N = n \left[f_n + f_{2n} + f_{3n} + \dots + \frac{f_{xn}}{2} \right] \pm \frac{f_{xn}}{2} \quad (1)$$

Aceasta presupune, pentru a putea fi aplicată corect, o serie de exploatare cu arborete de aceeași fertilitate, în care sunt reprezentate toate vârstele, dela 1 an până la aceea a exploatabilității (xn), pe suprafețe egale. Privește adică numai cazul tăierilor localizate, nu și codrul grădinarit.

În formulă reprezintă: N , capitalul-lemn normal; f_n , f_{2n} , f_{3n} , etc., volumul materialului lemnos al arboretelor (de suprafețe egale) la vârstele n , $2n$, $3n$, etc., iar n , numărul de ani, (respectiv de arborete) cuprins între aceste vârste. Se observă că vârsta exploatabilității este multiplu de n .

Intr'o formă mai generală formula lui Pressler se poate scrie:

$$N = n \left[f_{(p+1)n} + f_{(p+2)n} + \dots + f_{(p+k-1)n} + \frac{f_{pn} + f_{(p+k)n}}{2} \right] + \frac{f_{pn}}{2} \pm \frac{f_{(p+k)n}}{2} \quad (2)$$

care, în cazul când $p=0$ și $k=x$, se reduce la forma (1), căci $f_{0n}=0$. Dar p și k pot primi orice valori (numere întregi), cu condiția că $p+k \leq x$. În acest caz formula se poate aplica și pentru determinarea volumului unei părți numai a capitalului-lemn normal, cuprinsă între două vârste bine determinate: pn și $(p+k)n$. Astfel, de ex., pentru determinarea părții de capital-lemn dintr'o pădure normală, cuprins între 40 de ani și 80 ani, dacă $n=10$, facem $p=4$, $k=4$ și formula devine:

$$N = 10 \left[f_{50} + f_{60} + f_{70} + \frac{f_{40} + f_{80}}{2} \right] + \frac{f_{40}}{2} \pm \frac{f_{80}}{2}$$

Estimația Forestieră folosește și ea formula lui Pressler, când vrea să determine valoarea capitalului-lemn dintr'o pădure normală.

În acest caz $f_1, f_2, \text{etc.}$, reprezintă valori.

Cantitățile $f_1, f_2, f_3, \text{etc.}$, se referă, fie că e vorba de volum, fie că e vorba de valoare, numai la arboretul principal, sau numai la arboretul secundar ¹⁾, sau, în sfârșit, la suma acestora ²⁾.

După cum s'a arătat la început, formula lui Pressler dă rezultate aproximative, de regulă mai mari decât cele reale. Cauza se atribuie faptului că pentru stabilirea ei s'a considerat variația volumului (sau valorii) în intervalele $0-n, n-2n, \text{etc.}$, liniară, când în realitate este curbilinie. Dar dacă nu se aplică numai pentru determinarea capitalului-lemn din masivul principal, în celelalte două cazuri menționate mai sus eroarea în plus este mărită din cauză că formula nu mai corespunde. Aceasta îmi propun să dovedesc în cele ce urmează.

Într'o serie normală, ca și într'un arboret echien crescut în condiții normale, variația volumului (respectiv a valorii) materialului lemnos dela an la an ar fi continuă, dacă nu s'ar face rărituri. Prin rărituri însă continuitatea se întrerupe. În anii când se efectuează operația se produce o scădere bruscă, mai mare sau mai mică, după caracterul extracției. Variația rămâne continuă numai în intervalele dintre două rărituri consecutive, cum se arată în figura de mai jos.

Cu fiecare răritură arboretul secundar este extras, redus la zero. Dar, procesul de diferențiere a arborilor fiind permanent, el începe să se formeze din nou, din primul an următor, și se accentuează mereu până la răritura următoare.

În reprezentarea grafică ce urmează se vede că numai variația masivului principal, redată de linia punctată inferioară, este continuă. Variația masivului total, respectiv secundar, după cum se ia în raport cu axa absciselor sau cu curba masivului principal, este redată de linia frântă.

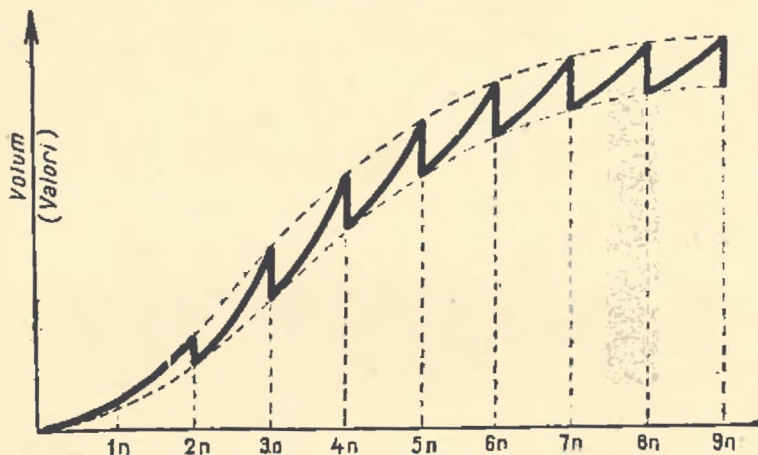
1) Termenii: *arboret principal* și *arboret secundar* sunt desigur cunoscuți. Totuși, pentru a nu lăsa loc la îndoieli, reamintesc, că „arboretul secundar” cuprinde arborii din masiv, care ar trebui să fie extrași în orice moment prin operația de răritură; pe când „arboretul principal” cuprinde arborii care trebuie să rămână în picioare și să fie îngrijiți, pentru producție. Se înțelege că arboretul secundar poate cuprinde arbori mai mulți, sau mai puțini, de dimensiuni, structură și poziție socială diferite dela caz la caz, după sistemul și gradul de răritură care se practică. În consecință și arboretul principal diferă ca structură, dela caz la caz.

2) A se vedea Max Endres: *Lehrbuch der Waldwertrechnung und Forststatik*, ed. III, pag. 126.

Revenim la formula lui Pressler.

În interesul înțelegerii lucrurilor, să reproducem raționamentul după care aceasta s'a stabilit:

Se împarte vârsta exploatabilității (revoluția) într'un număr de intervale egale, fiecare de câte n ani. Se determină apoi (în general cu ajutorul tabelor de producție) valorile extreme ale fiecărui interval și se calculează volumul (valoarea) capitalului-lemn pe inter-

Curba generală a variației volumului (valorii) arboretului în raport cu vârsta. Linia punctată inferioară reprezintă variația arboretului principal; cea frântă de deasupra ei variația arboretului secundar.

vale, făcând media extremelor și înmulțind-o cu numărul anilor (arboretelor) respectivi. Dacă n este acest număr, iar $f_0, f_n, f_{2n}, \text{ etc.}$, valorile inițiale și finale ale intervalelor $0-n, n-2n, \text{ etc.}$, valoarea medie a unui arboret cuprins în acestea va fi:

$$\frac{f_0 + f_n}{2}, \frac{f_n + f_{2n}}{2}, \frac{f_{2n} + f_{3n}}{2}$$

Înmulțind valorile medii cu numărul arboretelor din fiecare interval, adică cu $(n+1)$, și făcând suma produselor se obține capitalul lemn normal.

Se observă însă că în afară de f_0 și f_{3n} , toate celelalte valori sunt luate în calcul de două ori: odată ca element final al unui interval și a doua oară ca element inițial al intervalului următor. De aceea pentru a avea rezultatul exact, acestea trebuie scăzute odată din suma totală.

Valoarea arboretului exploatabil f_{3n} va trebui să fie cuprinsă în rezultat sau scăzută, după cum se consideră pădurea toamna, când arboretul nu este încă exploatat, sau primăvara, după ce a fost ex-

ploatat. În raport cu aceste situații termenul final din formulă are semnul plus sau minus.

Sintetizând cele spuse mai sus, capitalul lemn normal se obține astfel (situația de primăvară):

$$N = (n+1) \left[\frac{f_0 + f_n}{2} + (n+1) \frac{f_1 + f_{2n}}{2} + \dots + (n+1) \frac{f_{(x-1)n} + f_{xn}}{2} \right] - (f_n + f_{2n} + \dots + f_{(x-1)n} + f_{xn}). \quad (3)$$

Efectuând calculele se obține formula (1), cu semnul — (minus) la termenul final.

Din cele de mai sus trebuie însă să reținem faptul că termenul inferior al unui interval este totdeauna același cu termenul superior al intervalului dinainte. Numai așa se ajunge la formula (1). Privind însă graficul, se vede că acest caz corespunde numai pentru masivul principal, la care variația este continuă. Pentru cazul masivului total și secundar, termenii finali ai intervalelor nu mai corespund cu cei inițiali ai intervalelor următoare, ci sunt mai mari decât aceștia exact cu valoarea răriturii. La arboretul secundar termenii inițiali ai intervalelor sunt totdeauna zero. De aceea formula în forma de mai sus nu mai este aplicabilă. Ea va trebui să fie adaptată după caz.

Să presupunem că într'o pădure normală răriturile încep la vârsta $3n$ și continuă din n în n ani până la exploatabilitate. Valorile lor succesive le notăm cu r_{3n} , r_{4n} , r_{5n} , etc.

Făcând în relația (3) să difere termenii finali ai intervalelor, imediat următoare, putem scrie, dând pe $(n+1)$ factor comun:

$$N = (n+1) \left[\frac{f_0 + f'_n}{2} + \frac{f_n + f'_{2n}}{2} + \dots + \frac{f_{(x-1)n} + f'_{xn}}{2} \right] - (f_n + f'_{2n} + \dots + f'_{xn}) \quad (4)$$

Raportul dintre f și f' este, în general, $f'_n = f_n + r_{1n}$.

Când răriturile încep la vârsta $3n$, k ia valori dela 3 la x . Înlocuind în acest caz valorile respective ale lui f'_n în (4) și considerând că și răriturile din anul respectiv sunt efectuate, ceea ce este normal pentru situația de primăvară, obținem:

$$N = (n+1) \left[\frac{f_0 + f_n}{2} + \frac{f_n + f_{2n}}{2} + \frac{f_{2n} + f_{3n} + r_{3n}}{2} + \frac{f_{3n} + f_{4n} + r_{4n}}{2} + \dots + \frac{f_{(x-1)n} + f_{xn} + r_{xn}}{2} \right] - (f_n + f_{2n} + \dots + f_{x_1} + r_{3n} + r_{4n} + \dots + r_{xn}) \quad (5)$$

Efectuând operațiile și punând $r_{3n} + r_{4n} + \dots + r_{xn} = \Sigma r$, avem:

$$N = n \left(f_n + f_{2n} + \dots + \frac{f_{xn}}{2} + \frac{\Sigma r}{2} \right) - \frac{f_{xn}}{2} - \frac{\Sigma r}{2}. \quad (6)$$

Aceasta este formula care ne dă capitalul-lemn normal total (arboret principal + arboret secundar) pentru situația de primăvară.

Pentru situația de toamnă, considerând că nici exploatarea arboretului principal, nici răriturile, nu sunt efectuate, formula se obține din (6), adăogând $f_{2n} + \Sigma r$. Vom avea:

$$N = n (f_0 + f_{2n} + \dots + \frac{f_{2n}}{2} + \frac{\Sigma r}{2}) + \frac{f_{2n}}{2} + \frac{\Sigma r}{2} \quad (7)$$

Combinând pe (6) cu (7) putem scrie

$$N = n (f_0 + f_{2n} + \dots + \frac{f_{2n}}{2} + \frac{\Sigma r}{2}) + (\frac{f_{2n}}{2} + \frac{\Sigma r}{2}) \quad (8)$$

Formula aplicabilă pentru determinarea unei părți numai din capitalul-lemn normal (total) cuprins între vârstele pn și (p+k)n se deduce din (2) dacă, atât în paranteză, cât și la termenul ultim din afara parantezei se adaugă suma răriturilor din intervalul considerat, împărțită la 2.

În formula (8) făcând $\Sigma r = 0$, rezultă formula (1), valabilă pentru arboretul principal. Făcând însă $f_0 = f_{2n} = \dots = f_{2n} = 0$, rămâne numai arboretul secundar.

$$N = \frac{n \Sigma r}{2} + \frac{\Sigma r}{2} \text{ sau}$$

$$N = \frac{n+1}{2} \Sigma r \quad (9)$$

Această formulă se poate deduce și direct. Am văzut că volumul (valoarea) arboretului secundar este după fiecare răritură zero. Crește apoi până la răritura următoare (r), astfel încât în fiecare interval valoarea medie a lui este $\frac{0+r}{2}$. Cum în fiecare interval am considerat n ani, volumul (valoarea) total pe interval este de $\frac{n(0+r)}{2}$ iar pentru toate intervalele, păstrând notația, va fi $\Sigma \frac{n(0+r)}{2} = \frac{n}{2} \Sigma r$. Adăogându-se sau scăzându-se la această sumă Σr , după cum ne considerăm înainte sau după efectuarea răriturii, se obține formula (9).

Prin urmare formula lui Pressler pentru determinarea capitalului lemn normal în forma sa generală (1) nu se poate aplica corect

decât numai pentru arboretul principal. Pentru determinarea capitalului lemn al arboretului secundar sau total nu se pot aplica, decât formulele (9), respectiv (6), (7) sau (8) de mai sus.

Exemplu numeric.

Intr'o pădure normală de molid cu revoluția de 80 de ani s'au determinat următoarele valori:

La vârsta de	10	20	30	40	50	60	70	80	ani
arboretul principal	6.000	20.000	56.000	125.000	230.000	350.000	480.000	600.000	lei
arboretul secundar	—	—	5.500	16.000	28.000	46.000	65.000	80.000	lei
arboret total	6.000	20.000	61.500	141.000	258.000	396.000	545.000	680.000	lei

Aplicând formula (1) pentru determinarea valorii capitalului lemn, întâi pentru arboretul principal (fără rărituri), apoi pentru arboretul total (plus rărituri) și la urmă numai pentru arboretul secundar (rărituri) în cazul de mai sus avem, pentru situația de primăvară:

a) arboret principal

$$N=10 (6.000 + 20.000 + 56.000 + 125.000 + 230.000 + 350.000 + 480.000 + \frac{600.000}{2}) - \frac{680.000}{2} = 15.370.000 \text{ lei.}$$

b) arboret total

$$N=10 (6.000 + 20.000 + 61.500 + 141.000 + 258.000 + 396.000 + 545.000 + \frac{680.000}{2}) - \frac{680.000}{2} = 17.335.000 \text{ lei.}$$

c) arboret secundar

$$N=10 (5.500 + 16.000 + 28.000 + 46.000 + 65.000 + \frac{80.000}{2}) - \frac{80.000}{2} = 1.965.000 \text{ lei.}$$

În acest mod calculează M. Endres valoarea capitalului lemn normal, în exemplul arătat în cartea sa *Lehrbuch der Waldwertrechnung und Forststatik*, ed. III, la pag. 126.

Aplicând însă la cifrele de mai sus, pentru determinarea valorii capitalului lemn corespunzător arboretului total și secundar, respectiv formulele (6) și (9) de mai sus, găsim:

b) arboret total

$$N=10 (1.567.000 + 120.250) - 420.250 = 16.452.250 \text{ lei.}$$

c) arboret secundar

$$N = \frac{10-1}{2} (5.500 + 16.000 + 28.000 + 46.000 + 65.000 + 80.000) = 1.082.250 \text{ lei.}$$

Se vede că prin aplicarea formulelor (6) și (9) se obțin rezultate mai mici pentru valoarea capitalului-lemn normal privind arboretul total și secundar, decât dacă se aplică formula (1), cum se face în general. Afirmatia făcută în acest articol, că eroarea în plus se datorește și faptului că formula (1) nu este aplicabilă în toate cazurile se dovedește a fi exactă.

Sur la formule de Pressler qui détermine le capital-ligneux normal.

Über die Presslersche Formel zur Bestimmung des Normalvorrates.

Die Presslersche Formel $N = n \left[f_0 + f_1 + \dots + \frac{f_{2n}}{2} \right] + \frac{f_n}{2}$ dient zur Bestimmung sowohl der Masse, als auch des Wertes des normalen Vorrates. Will man den normalen Vorrat für den verbleibenden Bestand allein, oder für den verbleibenden und ausscheidenden Bestand zusammen, oder gar für den letzteren allein wissen, so nimmt man in der Formel für f_n , f_{2n} u. s. w. die betreffenden Werte.

Verfasser beweist aber, dass die auf diese Weise gewonnenen Ergebnisse nur im Falle des verbleibenden Bestandes richtig sind. Die anderen sind zu gross, weil die Formel dazu nicht geeignet ist.

Um richtige Ergebnisse auch bei der Berechnung des verbleibenden und ausscheidenden Bestandes zusammen, sowie des ausscheidenden Bestandes allein zu bekommen, bedarf die Formel einer Ergänzung. Man kam zu den Gleichungen (8) und (9), die man als richtig zur Anwendung bei den zwei letzt genannten Berechnungen anzunehmen sind.

A APĂRUT :

Ing. ALEX. BUTOI și Ing. D. BURGHELEA:

EXCELSIOR

C. T. S.

Pentru inginerul silvic

1944—45

Format 11/7 cm. cu 80 pagini text + 60 pag. calendar și alte date.

CONTRIBUȚIUNI LA CUNOAȘTEREA STRUCTURII LEMNULUI DE SALCÂM

de Ing. E. VINTILĂ și ELENA GALBENU

Salcâmul (*Robinia pseudoacacia* Linnaeus), este un arbore din familia Leguminosae, originar din America de Nord. A fost introdus în Europa pe la anul 1601 de către Jean Robin, dela care i s'a dat și denumirea. În România a fost introdus, după d-l Prof. Drăcea [1], cam pe la mijlocul veacului al 18-lea, probabil câteva decenii înainte de anul 1777. Denumirea de salcâm, după același autor, este de origină turcă și probabil că acest arbore a fost adus în peninsula Balcanică prin Constantinopol.

Lemnul de salcâm face parte din categoria lemnelor vârgate cari au deosebiri de culoare între alburn și duramen.

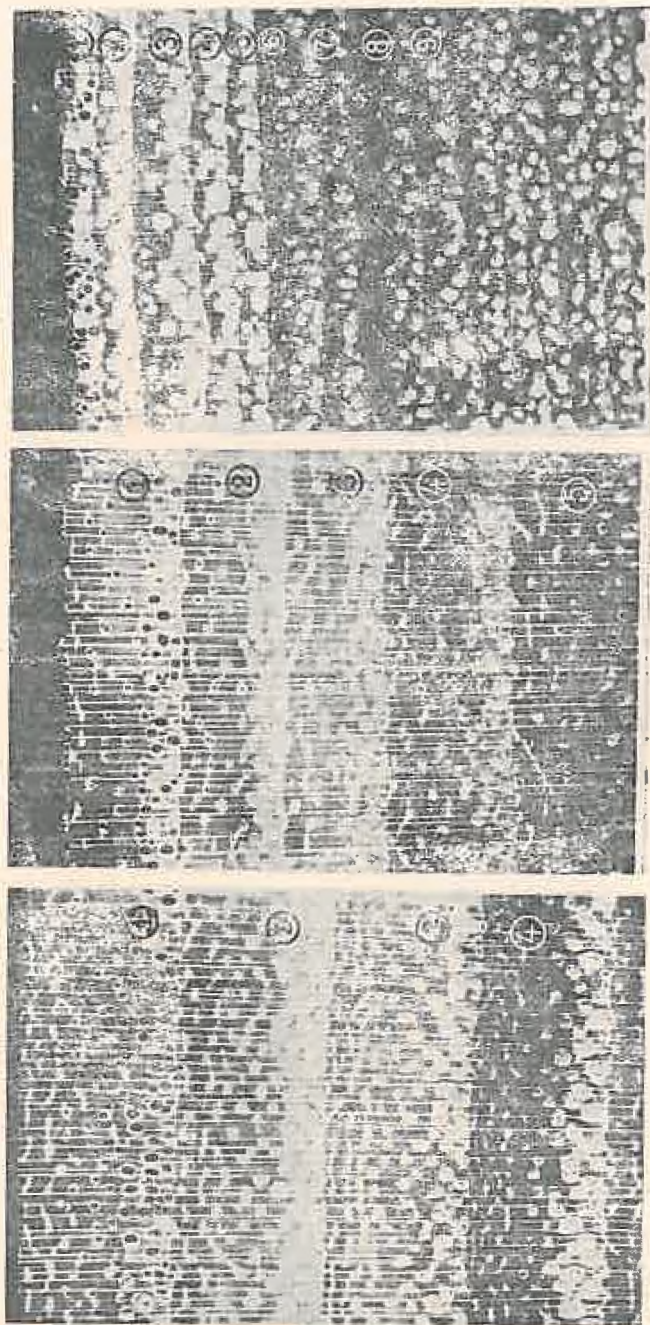
Vasele sunt dispuse în inel formând o zonă distinctă de lemn timpuriu. Aceste vase sunt astupate de thylle, cu excepția ultimului inel anual de alburn dela periferia trunchiului.

Hartig [2] constată la un salcâm în vârstă de 16—17 ani, tăiat în luna Iunie, că numai ultimul inel anual întreg și cel încă neterminat din anul tăierii, aveau vase neastupate de thylle.

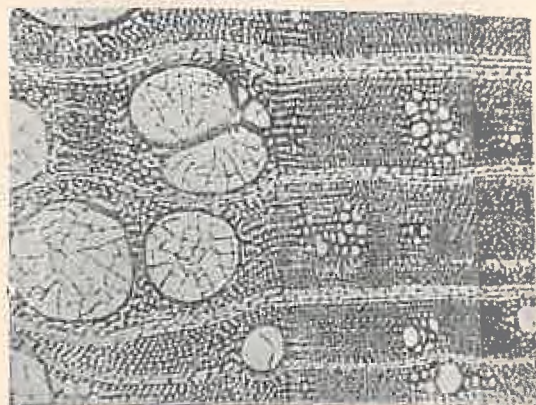
Cu materialul lemnos adus dela Ocolul silvic Ciuperceni-Dolj, pentru cercetări asupra trăinicieii naturale a salcâmului în comparație cu stejarul [5], s'au făcut observațiuni și asupra structurii în general a lemnului de salcâm. S'au determinat: lungimea și grosimea fibrelor, dimensiunile vaselor, mărimea razelor medulare și s'au făcut observațiuni asupra formațiunilor de thylle la următoarele trei categorii de material lemnos:

1. Lemn de salcâm provenit din sămânță și crescut în lumină, având inelele anuale late. Vârsta 26 ani: (Salcâmul Nr. 1).

2. Lemn de salcâm provenit din lăstar tăiat pentru a treia oară (Salcâmul Nr. 5), în vârstă de 20 ani, crescut deasemeni în lumină suficientă.

— Secțiuni transversale luminate deasupra. Mărire 5 x.
 — Sections transversales éclairées par dessus. Agrandissement 5 x.
 Fig. 1. Salcâmul nr. 1; Fig. 2. Salcâmul nr. 5; Fig. 3. Salcâmul nr. 4.
 Fig. 1. Robînier no. 1; Fig. 2. Robînier no. 5; Fig. 3. Robînier no. 4.

— Secțiuni microscopice prin lemnul de salcâm. Mărire 5 x.

— Sections microscopiques dans le bois de robinier. Agrandissement 5 x.

Fig. 4. Secțiune transversală; Fig. 5. Secțiune radială; Fig. 6. Secțiune tangențială.

Fig. 4. Section transversale; Fig. 5. Section radiale; Fig. 6. Section tangentielle.

3. Lemn de salcâm provenit din sămânță crescut dominat cu inele anuale mărunte, vârsta 46 ani. (Salcâmul No. 4).

Probele de lemn care au servit la aceste determinări au fost luate dela înălțimea de circa 2 m dela sol și din ultimele inele anuale spre exteriorul trunchiului.

Toți arborii au fost crescuți în stare de masiv.

Formațiunea thyllelor.

Examinând la microscop secțiunile transversale ale lemnului s'a constatat următoarele cu privire la formațiunea de thylle:

La salcâmul Nr. 1 vasele aflate în ultimul inel de alburn, dela periferia trunchiului, erau în majoritate neastupate de thylle. Un număr redus din vasele din acest inel aveau deja thylle (foto Nr. 1).

● În inelul anual următor, format cu un an mai înainte, s'a putut observa în zona de toamnă câteva vase libere, restul însă fiind complet astupate de aceste formațiuni.

La celelalte inele de alburn, ca și la toate inelele de duramen, vasele au fost complet pline de thylle.

La salcâmul Nr. 5, provenit din lăstar, s'au făcut aceleași observațiuni: în ultimul inel anual vasele au fost în majoritate libere, dar și aci au existat vase cu thylle.

În cel de al doilea inel anual numai în zona de toamnă au mai fost găsite asemenea vase neastupate, în timp ce în zona de lemn timpuriu vasele erau complet astupate.

Celelalte inele anuale n'au mai avut vase libere.

La salcâmul Nr. 4, crescut în stare dominată, cu inele foarte înguste, găsim vase libere numai în ultimul inel anual. Cel de al doilea inel anual de alburn nu mai prezenta deloc vase libere nici chiar în zona de lemn târziu, așa cum a fost cazul la ceilalți doi salcâmi.

Si la acest salcâm se constată deasemenea că în primul inel anual nu toate vasele sunt libere, un număr relativ mare din acestea sunt deja astupate de thylle. Numărul acestor vase cu thylle este chiar mai mare decât la ceilalți doi salcâmi.

Formațiunea de thylle în inelele anuale cele mai tinere de salcâm este pusă de Wadas [4] în legătură cu condițiunile anormale de viață ale arborelui, care ar favoriza această formațiune.

Thylele apar în secțiune transversală, privite la microscop, sub forma unor îngrămădiri neregulate de pereți celulari foarte subțiri (foto Nr. 4). În secțiune radială, acești pereți celulari au formă regulată, putându-se observa cum pornesc dela pereții vaselor spre mijloc. (Foto 5). În secțiune tangențială, formațiunea thyllelor apare

deasemenea sub forma unor aglomerări de pereți celulari de formă neregulată (Foto Nr. 6).

Din aceste observațiuni cu privire la formațiunea de thylle, se pot trage următoarele concluziuni:

1. În ultimul inel anual majoritatea vaselor sunt neastupate de thylle, aceste vase servind la circulația sevei ascendente. Faptul că și în al doilea inel anual de alburn, în cazul arborilor nedominați, proveniți din sămânță sau lăstar, există vase neastupate de thylle este posibil ca arborele să folosească și aceste vase la circulația sevei.

2. În ultimul inel anual, format recent, constatându-se și un număr redus de vase astupate de thylle, rezultă că formațiunea thyllelor începe chiar în cursul formării inelului anual. Această formațiune de thylle în ultimul inel anual de alburn, este mult mai accentuată la salcâmul Nr. 4 dominat, la care nu se mai observă în al doilea inel anual vase libere.

R. Hartig [3], care s'a ocupat cu această formațiune de thylle la salcâm, a arătat că numai în ultimul inel anual și în acela în curs de formare, — din anul doborârii — existau vase libere. El nu afirmă însă că toate vasele aflate aci erau libere, ceiace ne facem să credem că și el a putut observa în această zonă și vase astupate cu thylle. Salcâmul studiat de Hartig era crescut în grădină, deosebindu-se în această privință de salcâmi cari au făcut obiectul acestor observațiuni.

Mărimea vaselor, a razelor medulare și a fibrelor.

Cu ajutorul secțiunilor microscopice făcute cu acest material, s'au determinat dimensiunile vaselor și razelor medulare, iar cu ajutorul macerațiunii lui Schultze s'au făcut preparate cu care s'a determinat lungimea și grosimea fibrelor (Tabloul Nr. 1).

Examinând rezultatele acestor determinări, se constată:

TABLOUL Nr. 1.

Salcâmul Nr. *)	Condițiunile de creștere	Lățimea vaselor mm	Înălțimea razelor medulare mm	Lățimea razelor medulare mm	Nr. rândurilor de celule	Lungimea a mijlocie a fibrelor mm.	Grosimea a mijlocie a fibrelor mm.
1	Din sămânță, crescut în lumină	0,10—	0,20—	0,03—	1...5	1,11	0,018
		0,45	0,90	0,06			
5	Din lăstar	0,10—	0,30—	0,03—	1...3	1,07	0,018
		0,35	0,55	0,06			
4	Din sămânță, crescut dominat	0,10—	0,20—	0,02—	1...3	0,87	0,018
		0,45	0,45	0,04			

*) Numărul arborilor este acela arătat și în lucrarea D-lui Ing. E. Vintilă [5].

Mărimea vaselor.

Vasele sunt în general grupate în zona de primăvară, formând o zonă distinctă de lemn timpuriu. Afară de aceste vase, care au un diametru mare și sunt foarte numeroase, se mai găsește și în zona de toamnă un număr foarte restrâns de vase cu deschidere mică.

În general, diametrul vaselor a fost cuprins la salcâmul Nr. 1 între 0,10...0,45 mm, ca și la salcâmul Nr. 4. Numai la salcâmul Nr. 5, provenit din lăstar, nu s'au găsit vase peste 0,35 mm, afară de vasele duble formate din reunirea a două vase.

La salcâmul Nr. 1 vasele au avut o formă mai ovală, alungirea fiind în sens radial, ceea ce s'a constatat și la salcâmul Nr. 5, însă în mai mică măsură.

La salcâmul Nr. 4, cu inele înguste, vasele au avut o formă mai rotundă.

Asupra dimensiunilor vaselor găsim menționat în tabela generală de însușiri, pentru salcâmul crescut în Europa, că cele mai late vase au dela 0,2—0,3 mm. După cum vedem din măsurătorile noastre, această lățime maximă a fost depășită la salcâmul Nr. 1 și 4.

Razele medulare.

Razele medulare sunt formate dintr'un număr variabil de rânduri de celule, în general înguste, care în secțiune transversală nu se văd cu ochiul liber. Privite la microscop, se constată că sunt formate din 1 până la 5 rânduri de celule de parenchim. În secțiune tangențială, ele apar sub forma unei aglomerări de celule dispuse într'un fascicol fuziform alungit, ascuțit spre extremități, conținând cel mai mare număr de celule la mijloc (fig. 6).

Înălțimea razelor medulare este cuprinsă între 0,20—0,90 mm la salcâmul Nr. 1, între 0,30...0,55 mm la salcâmul Nr. 5 și între 0,20...0,45 mm la salcâmul Nr. 4.

Lățimea maximă a razelor medulare, măsurată în secțiune tangențială în regiunea cu numărul cel mai mare de celule, este cuprinsă între 0,03...0,06 mm la salcâmul Nr. 1 și Nr. 5 și între 0,02...0,04 mm la salcâmul Nr. 4.

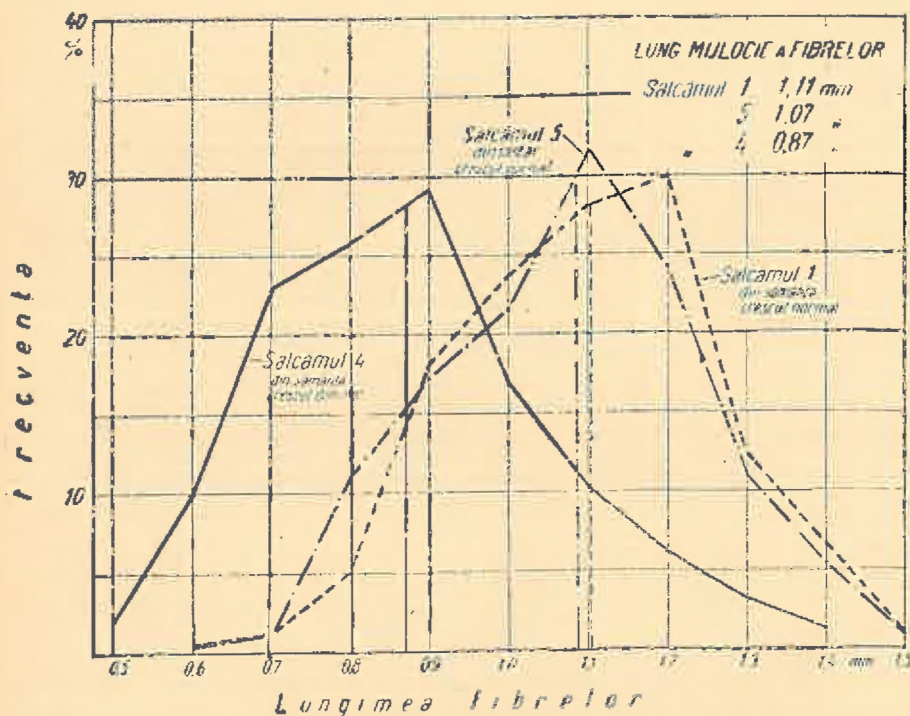
Din aceste date se poate spune că razele medulare sunt în general mai înalte la salcâmul Nr. 1 crescut din sămânță și liber și mai scurte și mai înguste la salcâmul Nr. 4 crescut dominat.

Mărimea fibrelor.

Fibrele constituiesc elementul de bază de care depinde rezistența lemnului. Numărul, ca și mărimea lor, variază cu vârsta și condițiunile de creștere ale arborelui. Uneori se poate stabili o legă-

tură între mărimea fibrelor și lățimea inelului anual, așa cum constată Hägglung la lemnul de molift [2].

Cu ajutorul microscopului Ultraphot „Zeiss” s’au făcut asemenea măsurători de fibre cu preparate obținute prin macerarea lemnului de salcâm s’au făcut câte 300 de măsurători *) pentru fiecare din cele trei categorii de lemn și s’au întocmit cu ele curbele de frecvență pe care s’au trecut valorile mijlocii (Diagr. I, II).

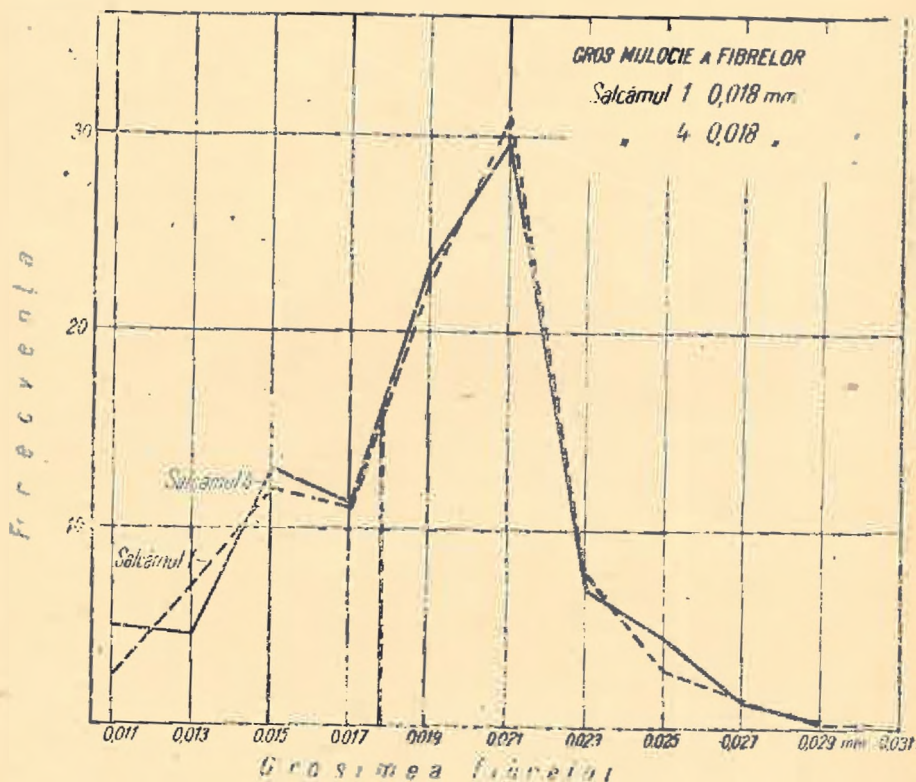
Curbe de frecvență cu lungimea fibrelor la lemnul de salcâm.

Din mersul acestor curbe se pot face următoarele constatări: Lungimea fibrelor la lemnul provenit din sămânță sau din lăstar, crescut însă normal, cu lumină suficientă (salcâmul Nr. 1 și 5), este aproximativ egală (1,11 și 1,07 mm). Imprăștierea valorilor (minime și maxime), ca și forma curbelor, este aproape aceeași. Dimpotrivă, la salcâmul crescut dominat, deci cu inele mărunte, fi-

*) Asemenea curbe de frecvență au fost întocmite cu rezultatele a 100, 200 și 300 de măsurători, constatându-se că la 300 de măsurători curba de frecvență are aceeași formă ca la 200 de măsurători și valoarea mijlocie rămâne deasemenea neschimbată.

brele sunt mai scurte, valoarea mijlocie fiind 0,87 mm. Cele mai multe fibre sunt cuprinse, la acest lemn, între 0,7 și 0,9 mm.

Grosimea fibrelor, măsurată la cele două categorii deosebite de lemn (salcâm dominat și crescut normal), nu a variat în schimb aproape deloc. Cele două curbe de frecvență au același mers. Valoarea mijlocie fiind în ambele cazuri 0,018 mm.

Curbe de frecvență cu grosimea fibrelor la lemnul de salcâm.

Fibrele au fost măsurate la mijloc, în partea cea mai îngroșată.

Lungimea fibrelor de salcâm, în cazul salcâmului Nr. 1 și 5, ar intra, după clasificarea normalizată de Asociația internațională a anatomistilor, în clasa a 4-a, a fibrelor de lungime „mijlocie” (între 900 și 1600 μ), iar în cazul salcâmului Nr. 4, crescut dominat, în clasa a 3-a, a fibrelor de lungime „potrivit de scurtă” (între 700 și 900 μ). Această clasificare cuprinde în total 7 clase, dela „excepțional de scurte” (sub 500 μ) și până la „excepțional de lungi” (peste 3000 μ).

În comparație cu mărimea fibrelor dată în tabela generală a însușirilor lemnului de salcâm din Europa [6], constatăm următoarele:

Grosimea mijlocie a fibrelor găsite de noi se situează între limitele date în aceste tabele (0,014—0,022 mm) și anume exact la mijloc. Lungimea mijlocie a fibrelor este în schimb, pentru toate cele trei cazuri, sub valoarea dată în acest tablou (1,25 mm).

BIBLIOGRAFIE

1. Drăcea, M.: Beiträge zur Kenntnis der Robinie in Rumänien. București. 1928.
2. Hägglung, E.: Über den Einfluss der Holzbeschaffenheit auf die Ausbeute und Qualität der Sulfat- und Sulfatzellstoffe. Papierfabrikant 1935, p. 73.
3. Hartig, R.: Wachstumsgang und Holz der Robinie. Forstl. Naturw. Zeitschrift, 1893, pag. 92—96.
4. Vadas, E.: Die Monographie der Robinie mit besonderer Rücksicht auf ihre forstwissenschaftliche Bedeutung. Selmechanya, 1914.
5. Vintilă, E.: Cercelări pe cale mycologică asupra durabilității naturale a lemnului de salcâm în comparație cu lemnul de stejar. 1944. [Nepublicată. Prezentată la ICEF].
6. ■ ■ ■ Robinie: Holzeigenschaftstafeln. Mechanisch-technologisches Institut der Reichsanstalt für Holzforschung. Eberswalde. Holz als Roh- und Werkstoff, 1941.
7. ■ ■ ■ Standard terms of length of vessel members and wood fibers. Tropical Woods, 1937, Nr. 51, pag. 21.

Beiträge zur Kenntnis der Struktur des Robinienholzes

Contributions à la connaissance de la structure du bois de robinier.

La présente étude comprend le résultat des recherches microscopiques entreprises sur la structure du bois de robinier.

Ont été fait des observations sur la formation des thyllies concernant trois catégories de matériel ligneux, soit: chez un arbre provenant de semence qui a végété en pleine lumière (robinier No. 1); chez un arbre qui a été dominé (robinier No. 4) et chez un arbre provenant de rejet se trouvant pour la troisième fois en cours d'exploitation (robinier No. 5). Voir les photos No. 1—5 en face de la revue.

Ont été aussi faites des déterminations sur la longueur et la grosseur des fibres (la courbe de fréquence des diagrammes No. 1 et 2), sur les dimensions des vaisseaux et sur la grandeur des rayons médullaires.

Les résultats de ces déterminations sont compris dans le tableau No. 1.

COMENTARII — INSEMNAȚII

RĂSPÂNDIREA STEJARULUI BRUMĂRIU ÎN OLTENIA

de Ing. NAE CONSTANTINESCU

În anul 1936, D-l Profesor Al. Borza a deosebit, dintre stejarii ce cresc în România, o specie ce nu fusese încă semnalată la noi, anume *Quercus pedunculiflora* C. Koch, numit în românește stejar brumăriu. Acesta, până în 1936 a fost sau considerat ca hibrid al stejarului de luncă (*Quercus robur* L.) sau confundat cu acesta.

În volumul VIII al Analelor I. C. E. F., D-l Profesor Dr. C. Georgescu stabilește răspândirea acestei specii în țara noastră.

Deoarece, în ceea ce privește Oltenia, în această lucrare nu s'a trecut în întregime zona ocupată de acest stejar, ne permitem ca, pentru completarea acesteia, să arătăm întreaga regiune unde se găsește în această parte a țării.

După cum arată și D-l Profesor C. Georgescu, stejarul brumăriu ocupă o fâșie care, în linii generale, se confundă cu zona stepei cu păduri sau antestepa fixată de D-l Profesor Petre Enculescu¹⁾. În Oltenia el păstrează aceeași regulă, cu mici excepțiuni, ocupând o fâșie cu lățimea neregulată și întreruptă de lunca Jiului și a cărei limită nordică pornește din pădurea Vrancea, situată lângă comuna cu acelaș nume din Jud. Mehedinți, aproape de Dunăre, inconjoară pela sud depresiunea Vânju Mare, trece prin pădurea Pungina, merge spre Est prin pădurea Poiana Plenița și, înconjurând pela Nord terasa Băilești, trece prin pădurile Perișor, Radovan, Lipovu de Sus și Malaica, de unde se îndreaptă spre Nord-Est până în pădurea Dealul Bobului, unde se oprește în lunca Oltului.

Limita sudică a acestei fâșii este și mai neregulată. În partea de Vest, dela Vrancea până în apropiere de Cetate-Dolj, această

1) P. Enculescu: Zonele de vegetație lemnoasă din România în raport cu condițiunile oro-hidrografice, climatice, de sol și de subsol. București, 1923.

limită este formată de Dunăre. În această parte îl găsim și în ostroave, cum este Ostrovul Mare din Mehedinți. De aici până la lunca Oltului, limita sudică este formată de spațiile ocupate de stepă.

În interiorul acestei fâșii el nu este uniform repartizat:

Pe dunele de nisip quaternar depe terasa înaltă din sudul Jud. Mehedinți, pe cernoziom ciocolat și cernoziom degradat, găsim arborete destul de mari (peste 1000 ha) ca de pildă păd. Punglina, formate din stejar brumăriu pur sau în amestec cu un mic procent de stejar pufos. Înaintând spre Est procentul de nisip scade, solul devine mai compact și locul stejarului brumăriu este luat de stejarul pufos — Sudul pădurii Poiana Plenița și pădurea Rudari. Chiar în partea de Nord a pădurii Punglina, solul fiind mai compact, stejarul brumăriu cedează locul stejarului pufos, care formează amestec cu gârnița.

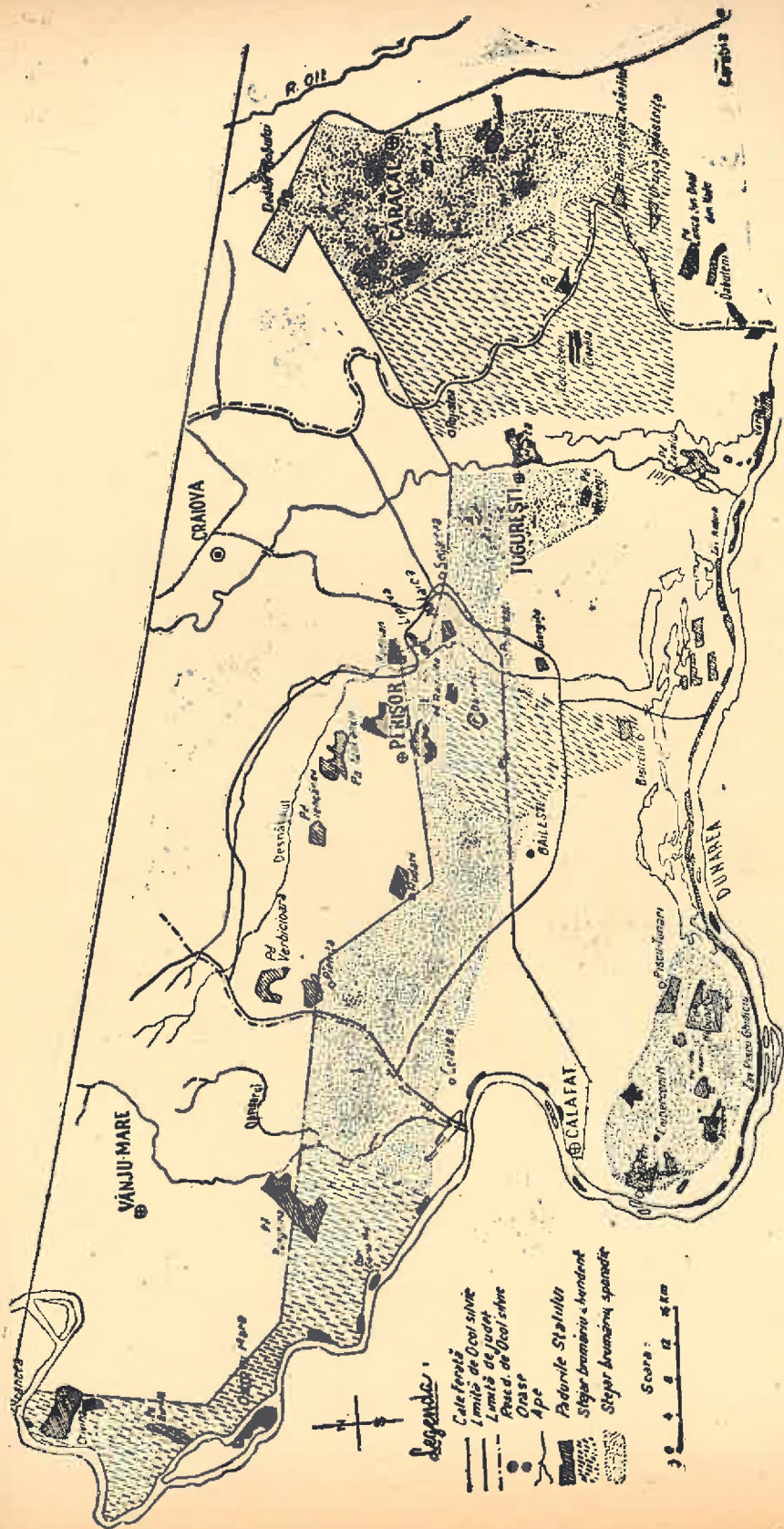
Pe cea mai mare terasă a Dunării, terasa Băilești, cu sol puțin compact, găsim iarăși arborete pure de stejar brumăriu: păd. Bistreț, Dârvești și Radulea — acestea 2 din urmă (păduri particulare) în mare parte sunt defrișate. Solul de pe această terasă fiind foarte fertil, cele mai multe din pădurile ce au fost aici au fost defrișate. Arborii izolați ce se mai găsesc și acum prin terenurile de cultură agricolă, sunt o mărturie a pădurilor de altădată.

Pe terasele înalte dela Nord-Vestul, Nordul și Nord-Estul acestei terase unde solul are un procent mai mare de argilă, deci este mai compact, stejarul brumăriu se găsește pe mici vâlcele fără apă, deci unde solul devine mai puțin compact, ca indivizi izolați sau mici pălcuri, în arboretele de stejar pufos, cum sunt de exemplu păd. Perișor, Târnavă, Radovan, Lipov și Malaica.

Tot sub formă de indivizi izolați găsim stejarul brumăriu și pe terasa dintre Dăsnățui și Jiu, majoritatea fiind formată de stejarul pufos, ca în pădurea Rebegi, și arborii rămași prin terenurile agricole din pădurile defrișate. Pe aceste terase înalte, stejarul brumăriu se localizează pe depresiunile dintre dunele de loess, cu sol puțin compact, format din aluviunile erodate depe dunele vecine.

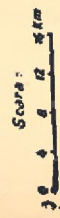
În schimb, pe dunele de nisip quaternar din stânga Jiului, îi găsim din nou în arborete pure sau aproape pure (păd. Praporul și Braniștea-Catârilor), sau în amestec cu stejarul pufos (pădurea Urzica-Vădăstrița).

Din harta din anul 1790 reese că, în această regiune, pădurile erau mult mai numeroase, ele întinzându-se până la 15—20 km Nord de Dunăre. Toate aceste păduri n'au putut fi formate decât tot din stejar brumăriu pur, sau în amestec cu stejar pufos. O dovadă arborii izolați ce încă se mai găsesc în plantațiile de salcâm din

Legende:

- Cale ferată
- Limită de Ocol sîmb
- Limită de județ
- Păd. de Ocol sîmb
- Grăș
- Ape
- Pădurile Stăruilor
- Stejar brazeu și hîndent
- Stejar brazeu și spanic

această regiune, exemplul cele din pădurile Gioroc proprietatea Fundației Ion C. Mihail, Rojiște proprietatea Maica Domnului din Dud, Cioabla Locusteni proprietatea Statului, etc.

Mai toate aceste păduri au fost defrișate, terenurile cultivate agricol câteva decenii și, după ce nisipul din dunele fixate altădată prin stejarul brumăriu s'au pus din nou în mișcare, au fost plantate cu salcâm.

La Estul acestei zone cu dune de nisip quaternar, unde avem cernoziom degradat formate pe loess cu un mic procent de nisip, locul stejarului brumăriu este din nou luat de stejarul pufos, primul rămânând în minoritate sub formă de arbori izolați sau pâlcuri

Stejar brumăriu de mari dimensiuni.
Pădurea Rebegei din ocolul silvic
Tugurești.

Stejar brumăriu în pădurea Perlișor
(Oltenia).

ca de pildă în pădurile Frăsinet și Comanca proprietatea Statului și Devesel proprietatea Ion C. Mihail.

La Nordul acestei regiuni, stejarul brumăriu înaintază tot ca indivizi sau pâlcuri până în pădurea Dealul Bobului, unde însă formează amestec cu gârnița, stejarul pufos neajungând până aici.

În afară de această fâșie, mai găsim stejar brumăriu și pe dunele de nisip din cotul Dunării dela Sud-Est de Calafat — pe islazul comunei Smârdan, păd. Ciupercenii, păd. Piscu-Tunari Nebuna Ivăneasa și la Nordul zăvoaelor Piscu-Ghidiciu. Aici însă numai ca indivizi izolați sau mici pâlcuri.

La Nordul fâșiei descrise, mai găsim stejar brumăriu pe platforma terțiară olteană, dar numai ca rare exemplare izolate în arboretele de gârniță cu cer și localizat în mici depresiuni ca de pildă în pădurile Verbicioara, Tencăneu și Fântânele.

Din cele expuse mai sus, rezultă că stejarul brumăriu ocupă în Oltenia stepa cu păduri fixată de D-1 profesor Petre Enculescu depășind numai în cazuri rare această zonă, în afara ei găsindu-se numai ca indivizi izolați sau în mici grupe.

El preferă solurile puțin compacte, cele mai bune condițiuni de vegetație oferindu-i-le cernoziomul ciocolat sau degradat, depe dunele de nisip cuaternar și depe depozitele ușoare din terasele mai noi ale Dunării.

Pe argile terțiare, ocupate de gârniță și cer, stejarul acesta nu mai apare decât în câteva puncte și numai într'un număr restrâns de exemplare, localizat în mici depresiuni.

Această specie găsește deci optimul său climatic în stațiuni cu totul diferite de ale stejarului de luncă, cu care a fost uneori confundat. Deaceea, când acesta din urmă a fost scos din luncă și instalat în pădurile de pe terase cu stejar brumăriu, s'au obținut rezultate nesatisfăcătoare.

Exigentele staționale ale stejarului brumăriu îl indică ca pe un element prețios pentru lucrările din antestepă, el putând fi folosit la refacerea arboretelor degradate din această zonă, la crearea perdelelor de protecție și la cucerirea de noi terenuri pentru pădure, în regiunile calde, cu puține precipitațiuni atmosferice.

Die Verbreitung des Quercus pedunculiflora in der Kleinen-Walachei.

La distribution du Quercus pedunculiflora en Petite Valachie.

Quercus pedunculiflora C. Koch occupe en Oltenie une zone qui, en lignes générales, se confond avec la zone de la steppe aux forêts, fixée par Mr. le prof. Enculesco dans son travail: „Zonele de vegetație lemnoasă din România în raport cu condițiile oro-hidrografice, climaterice, de sol și de subsol” (București 1923).

Cette espèce de chêne préfère les sols peu compacts, les tchernosioms chocolats ou dégradés, formés sur les dunes de sable, sur les loess sablo-argileux, ou sur les terrasses récentes aux dépôts légers. Sur les sols plus riches en argile, il se localise en petites dépressions où s'est formé, par le phénomène alluvionnaire, un sol moins compact.

Voir la carte ci-jointe.

La Nordul fâșiei descrise, mai găsim stejar brumăriu pe platforma terțiară olteană, dar numai ca rare exemplare izolate în arboretele de gârniță cu cer și localizat în mici depresiuni ca de pildă în pădurile Verbicioara, Tencăneu și Fântânele.

Din cele expuse mai sus, rezultă că stejarul brumăriu ocupă în Oltenia stepa cu păduri fixată de D-1 profesor Petre Enculescu depășind numai în cazuri rare această zonă, în afara ei găsindu-se numai ca indivizi izolați sau în mici grupe.

El preferă solurile puțin compacte, cele mai bune condițiuni de vegetație oferindu-i-le cernoziomul ciocolat sau degradat, depe dunele de nisip cuaternar și depe depozitele ușoare din terasele mai noi ale Dunării.

Pe argile terțiare, ocupate de gârniță și cer, stejarul acesta nu mai apare decât în câteva puncte și numai într'un număr restrâns de exemplare, localizat în mici depresiuni.

Această specie găsește deci optimul său climatic în stațiuni cu totul diferite de ale stejarului de luncă, cu care a fost uneori confundat. Deaceea, când acesta din urmă a fost scos din luncă și instalat în pădurile de pe terase cu stejar brumăriu, s'au obținut rezultate nesatisfăcătoare.

Exigențele staționale ale stejarului brumăriu îl indică ca pe un element prețios pentru lucrările din antestepă, el putând fi folosit la refacerea arboretelor degradate din această zonă, la crearea perdelelor de protecție și la cucerirea de noi terenuri pentru pădure, în regiunile calde, cu puține precipitațiuni atmosferice.

Die Verbreitung des Quercus pedunculiflora in der Kleinen-Walachei.

La distribution du Quercus pedunculiflora en Petite Valachie.

Quercus pedunculiflora C. Koch occupe en Oltenie une zone qui, en lignes générales, se confond avec la zone de la steppe aux forêts, fixée par Mr. le prof. Enculesco dans son travail: „Zonele de vegetație lemnoasă din România în raport cu condițiile oro-hidrografice, climaterice, de sol și de sub-sol” (București 1923).

Cette espèce de chêne préfère les sols peu compacts, les tchernosioms chocolats ou dégradés, formés sur les dunes de sable, sur les loess sablo-argileux, ou sur les terrasses récentes aux dépôts légers. Sur les sols plus riches en argile, il se localise en petites dépressions où s'est formé, par le phénomène alluvionnaire, un sol moins compact.

Voir la carte ci-jointe.

GROSIMEA ARBORILOR LA DIFERITE ÎNĂLȚIMI.

Măsurători și rezultate pentru arborii de esență

gorun la 0 m; 0,20 m; 0,30 m și 1,30 m înălțime dela sol.

de Ing. I. M. PAVELESCU

Sunt dese ocaziile, când în practică vrem să știm care a fost diametrul de bază (la 1,30 m) al unui arbore, al cărui trunchiu desprins de tulpină, nu se mai află în pădure și nici nu-l mai găsim complet la locul unde a fost transportat. Astfel, când e vorba de un arbore tăiat în delict și ridicat de delinquent, sau de un arbore nemarcat, tăiat de lucrător dintr'o firească — să zicem — nebagare de seamă și fasonat în regie și mai ales în antreprinză, etc. În acest cazuri arborele dispăre și cu el și elementele care ne dau posibilitatea să-i calculăm volumul, sau care ne înlesnesc situarea lui într'una din categoriile de grosimi stabilite la art. 60 din codul silvic. Rămâne în pădure cioata arborelui, mai înaltă, sau mai puțin înaltă, după împrejurări și socoteli care nu interesează aci.

Folosind această cioată și făcând măsurători asupra ei, prin comparație cu arborii vecini de aceeași esență, se poate deduce diametrul de bază al arborelui ridicat. Se întâmplă însă ca această cale să nu dea rezultatele căutate:

a) din lipsă de atențiune din partea agentului pus să facă acest lucru;

b) din cauza diferențelor prea mari dela arbore la arbore, diferențe care nu se reduc și nu sunt ameliorate decât printr'un număr mai mare de măsurători;

c) din lipsa arborilor cu care să se poată compara măsurătorile făcute asupra cioatei.

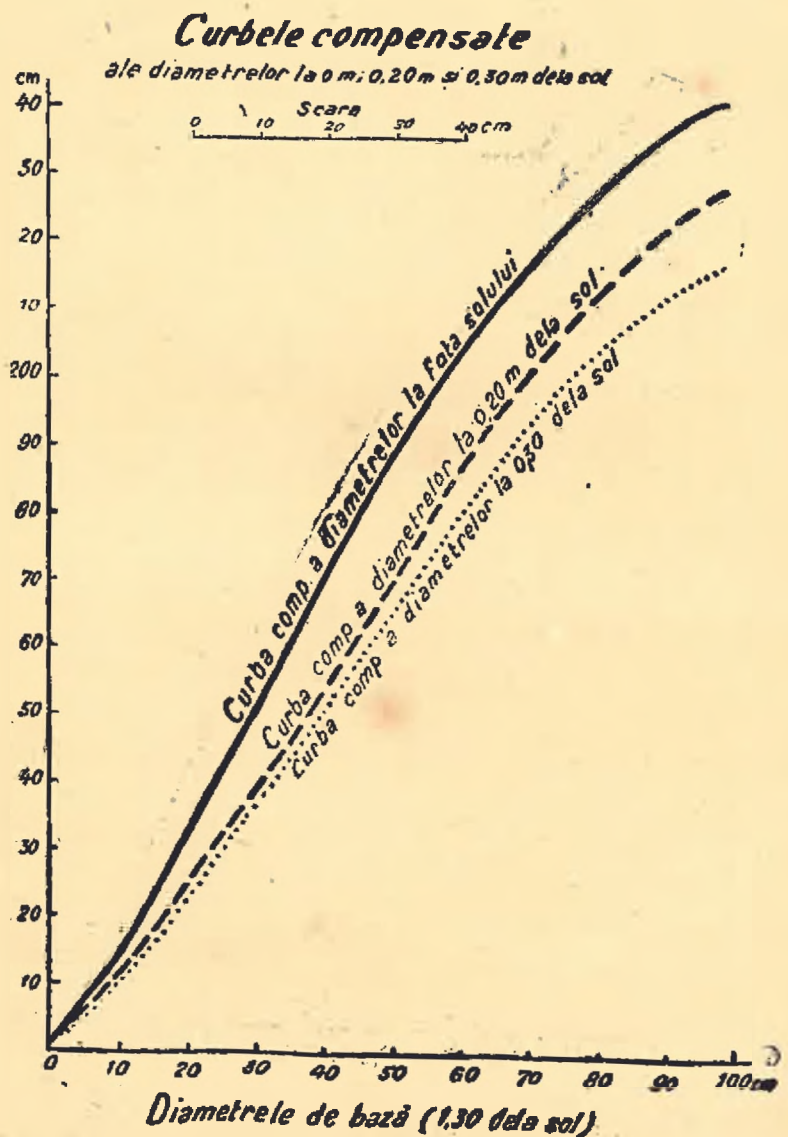
Din toate aceste cauze se adoptă un diametru de bază rezultat prin reducerea grosimii cioatei rămase, cu un număr oarecare de cm, considerat, dacă nu arbitrar sau la întâmplare, în tot cazul discutabil.

Pentru a înlătura aceste neajunsuri, de care ne-am lovit adesea, am încercat alcătuirea unei table, în care se găsesc diametrele: la fața solului, la 0,20 dela sol și la 0,30 m dela sol, pentru gorun, corespunzătoare diametrelor de bază (la 1,30 m) ale acestor arbori (dela 2 cm la 100 cm).

Pentru folosirea tablei nu sunt necesare explicațiuni.

Măsurătorile s'au făcut în arborete naturale de gorun din pădurea Rădești ocolul silvic experimental „Carol I” cu reședința în comuna Mihăești (jud. Muscel).

Pe teren s'au măsurat cu clupa cele patru diametre la

1000 arbori de esență gorun, obținând minim 5 arbori pentru unele categorii de diametre. Pentru fiecare diametru s'au făcut două măsurători pe direcții perpendiculare.

T A B E L A

cuprinzând grosimea arborilor de esență gorun, exprimată în valorile absolute ale diametrelor la 0 m, la 0,20 m și la 0,30 m
dela sol, pentru diametrele de bază, dela 2—100 cm.

2—50 cm.

Specificări	Diametrele exprimate în cm																								
Când diam. la 1,30 m este:	2	4	6	8	10	12	14	16	18	20	22	24	26	28	30	32	34	36	38	40	42	44	46	48	50
Diametrul la 0 m, dela sol este	4	6	8	11 ^b	14 ^b	18	21 ^b	25	28 ^b	32	35 ^b	39	43	47	51	55	59	62 ^b	66	69 ^b	73	76 ^b	80	83 ^b	87
Diametrul la 0,20 m, dela sol este	3	5	7	9	11	13	16	19	22	25	27 ^b	30	32 ^b	35 ^b	38 ^b	41 ^b	44 ^b	47 ^b	50 ^b	53 ^b	56 ^b	59 ^b	62 ^b	66	69
Diametrul la 0,30 m, dela sol este	2 ^a	4 ^b	6 ^b	8 ^b	10 ^b	12 ^b	15	17 ^b	20	22 ^b	25	27 ^b	30 ^b	33 ^b	36 ^b	39 ^b	42	44 ^b	47	49 ^b	52	55	58	61	64

52—100 cm.

Specificări	Diametrele exprimate în cm																								
Când diam. la 1,30 m este:	52	54	55	58	60	62	64	66	68	70	72	74	76	78	80	82	84	86	88	90	92	94	96	98	100
Diametrul la 0 m, dela sol este	90 ^b	94	97	100	103	106	109	112	114	116	118	120	122	124	126	128	130	132	133 ^b	135	136 ^b	137 ^b	138 ^b	139 ^b	140
Diametrul la 0,20 m, dela sol este	72 ^b	76	79 ^b	82 ^b	85 ^b	88 ^b	90 ^b	94 ^b	97 ^b	100 ^b	103	105 ^b	108	110	112	114	116	118	120	122	123	124	125	126	127
Diametrul la 0,30 m, dela sol este	67	70	73	76	79	82	85	88	91	94	96	98	100	102	104	105 ^b	107	108 ^b	110	111 ^b	113	114	115	115 ^b	116 ^b

S'au eliminat la măsurătoare arborii anormal conformați la una din înălțimile indicate în tabelă.

Lăbărțările anormale, provocate de unele înrădăcinări eșite la suprafață, nu s'au luat în seamă.

Măsurătorile s'au făcut cu coaje.

Pentru fiecare diametru la sol, la 0,20 m și la 0,30 m, s'a trasat curba compensatoare (Fig. No. 1) după care s'a alcătuit tabela prezentată.

Pentru nevoile practicei rotunjirile s'au făcut din 5 în 5 mm.

Die Dicke der Bäume in verschiedenen Höhen.

Les diamètres des arbres à diverses hauteurs.

Dans le cas des arbres coupés en délit, ou on ne trouve plus sur place comme éléments de cubage que les dimensions de la souche, et pour faciliter l'emploi des tarifs usuels de cubage qui se rapportent toujours au diam. à 1,30 m. du sol, l'auteur donne un tableau dans lequel on peut trouver les dimensions des arbres à 1,30 m pour les souches mesurées au niveau même, à 0,20 m et à 0,30 m du sol.

Pour l'établissement de ce tableau, ont été mesuré 1000 chênes rouvres dans la forêt de Rădești dep. Muscel.

AU APĂRUT

în EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

1. N. Ghelmeziu: *Noile utilizări ale lemnului și tehnica silvică*
1943; 36 pagini + 54 figuri; 150 lei.
 2. At. Haralamb: *Pădurea și fenomenul torențial*
1944; 56 pagini; 100 lei.
 3. M. Ene: *Păsările în protecția pădurilor*
1944; 26 pagini + 10 figuri; 100 lei.
-

ASUPRA USCĂRII STEJARULUI

de Prof. GR. ELIESCU

În ultimul număr al revistei *Zeitschrift für das gesamte Forstwesen* (1/6, 1944, pag. 70—80) d-ului J. Krahl-Urban, J. Liese și F. Schwerdtfeger, profesori la Facultatea de Silvicultură din Eberswalde, publică un articol cuprinzând observațiunile făcute cu privire la moartea stejarului ce a avut loc în pădurile ocolului silvic Hellefeld din regiunea Krotoschin (Polonia).

Am socotit că va fi de tot interesul pentru silvicultorii români ce se interesează de uscarea stejarului ca acest articol să fie cât mai bine cunoscut; de aceea dăm mai jos o expunere mai dezvoltată a ideilor cuprinse în această lucrare. Se va vedea din cele expuse că fenomenele de uscare observate în Polonia au foarte mari asemănări cu fenomenele de uscare ale stejarului din țara noastră, asemănări ce merg în unele privințe până la identitate. În legătură cu aceste fenomene au fost exprimate ca și în țara noastră diferite păreri asupra cauzelor uscării. Se constată o asemănare într-o oarecare măsură și în ce privește comentariile făcute în Germania și la noi din acest punct de vedere: un element în plus care pledează pentru asemănarea fenomenelor de uscare ce au avut loc la noi și în Polonia.

Din expunerea articolului se va mai vedea că cercetătorii germani înclină spre o anumită cauzalitate. Totuș, deoarece fenomenele de uscare sunt însoțite totdeauna și de alte fenomene care fac ca adevărata succesiune a cauzelor să rămână ascunsă, concluziile la care ajung autorii articolelor au valoarea, după însăși expresia Prof. Schwerdtfeger, a unor ipoteze de lucru. Problema uscării stejarului sau mai bine zis problemele pe care fenomenul uscării stejarului le pune, trebuie studiate pentru ele înșile, izolat, așa cum se studiază totdeauna fenomenele ecologice în legătură cu creșterea sau vătămările pe care arborii le suferă. Deabia atunci, în urma cercetării fiecărei cauzalități în parte se va ști gradul de influență vătămătoare al fiecărui factor ecologic. Până atunci părerile asupra cauzelor uscării stejarului nu sunt numai un îndreptar pentru direcția în care trebuie îndrumate cercetările.

Înainte de a termina această introducere, credem că nu e rău de a repeta aici și mai spus și în alte rânduri, lucru ce e confirmat de cazul uscării stejarului: fenomenele ecologice forestiere ar fi mai ușor de înțeles dacă notarea cât mai conștiincioasă a fenomenelor normale și mai ales excepționale ce au avut loc în fiecare pă-

dure, s'ar face nu numai când fenomenele sunt catastrofale, ci în mod permanent cu cea mai mare regularitate, notarea fenomenelor ecologice trebuind să fie o lege a cultivatorului de pădure.

De câțiva ani se observă în arboretele din ocolul silvic Hellefeld (Polonia) o îmbolnăvire a stejarului ce duce la uscarea lui. Sunt vătămați arborii între 70—100 ani. Pe scurt, îmbolnăvirea arborilor începea cu uscarea vârfurilor și continua cu acoperirea trunchiului cu crăci lacome și în 2—4 ani urma moartea completă a arborelui.

Partea întâi a articolului — tratată de Prof. J. Krahl-Urban — cuprinde: Condițiile staționale și silviculturale ale regiunii. Se dau amănunte asupra solului, asupra climei, asupra tratamentelor, etc. din regiunea de stejar Krotoschin, din care face parte ocolul silvic Hellefeld. Iată unele caracteristice ale arboretelor acestui ocol, în care au fost observate uscările de stejari.

Solul e foarte lemos cu un caracter argilos, până la suprafață. Conținutul în calcar în straturile superioare e slab, dar crește în adâncime. Permeabilitatea apei e foarte rea, solul fiind acoperit de apă, în perioadele cu precipitații abundente. În timp de uscăciune solul liber e tare și crăpat.

Suprafața ocupată de stejar a fost cândva mai mare; a fost redusă prin defrișare, solul fiind utilizat în agricultură.

Clîma. Precipitațiile în mediu 565 mm. Temperatura medie a a lunii Ianuarie e circa 2,5°, Temperatura medie a lunii Iulie +17°. De mare importanță sunt gerurile târzii ce apar aproape cu regularitate până în Iunie. Iernile 1928/29, 1939/40, 1940/41 și 1941/42 au fost excepțional de reci.

Silvicultura. În întreaga regiune de stejar Krotoschin sunt mai mult arborete de vârstă tânără și mijlocie, dar în ocolul Hellefeld unde din toată regiunea a fost observată uscarea (cu o excepție și în ocolul Schönfeld) mai mult între 60—100 ani. În aceste arborete e vorba numai de stejarul pedunculat. Clasa de fertilitate este I și I/II. O îngrijire rațională nu a fost dată, deaceia arboretele au o în-lățișare neîngrijită.

Fagul e foarte rar răspândit, deși regiunea e în zona lui de răspândire. Probabil elemente de oprire sunt solul greu și umiditatea mare. În schimb carpenul e specia de amestec a stejarului. Molidul e introdus artificial în arborete tinere și mijlocii.

În acest teritoriu unde s'au observat uscările (Ocolul silvic Hellefeld și Schönfeld) sunt făcute încă din timpul proprietarilor particulari drenaje. Acestea au fost duse mai departe de conducerea poloneză. Nu s'a putut preciza motivele continuării operațiunilor de dre-

naje: erau îndreptate împotriva apei prea mari care ar cauza moartea stejarilor sau împotriva apelor ce ar împiedica cultura? De aci două păreri care au fost exprimate: cauza uscării ar fi sau apa stagnantă sau scoborîrea nivelului apei.

A doua supoziție însă cade, deoarece uscarea tipică a stejarului a avut loc în Hellefeld atât acolo unde au fost făcute drenaje cât și în locurile fără drenaje; în schimb în regiuni vecine, stejarul nu s'a uscat nici unde erau drenaje, nici unde nu erau. Dar cel mai bun argument că scăderea nivelului apei nu este cauza uscării, e că în arboretele cu stejar uscat molidul, specie introdusă, nu a suferit deloc. Autorul constată însă că „sunt arborete care s'au uscat, în aceste ca și în numeroase alte regiuni forestiere, din cauza unei neobișnuit de mare cantități de apă din ultimii ani, cauzată de o serie excepțională de ani ploioși“. E vorba totdeauna și exclusiv de arborete de molid sau pin, pe suprafețe mici, ude ani de zile, pe când stejarii, după observația autorului chiar pe suprafețe care mai mulți ani, atât în iarnă cât și în perioada de vegetație stau sub apă, niciodată nu au murit. De observat e apoi faptul că uscarea stejarului până acum n'a putut fi observată decât în arborete de 60—100 ani, pe când vârstele tinere sau mai mari au rămas apărute fără excepție.

În partea doua a articolului — tratată de Prof. J. Liese: *Considerațiuni botanice (forestiere) asupra uscării stejarului* — se descrie aspectul arborilor bătrâni atacați. Autorul găsește că unii arbori prezintă fenomenele caracteristice cauzate de o specie de *Graphium* găsită de autor în ultimii ani în Brandenburg. Dar găsește și arbori uscați ce nu prezintă nici o vătămare caracteristică acestei ciuperci, dar și acestea când sunt, sunt puține așa că: „uscarea stejarului de aceea, poate sta cu greu, în legătură cu amintita maladie cauzată de *Graphium*“. Alte ciuperci cunoscute nu au fost găsite. *Merulius lacrimans*, găsit, e considerat ca un fenomen secundar (Folgeschädling).

Cercetări făcute asupra rădăcinilor arborilor uscați, au dus la constatarea că rădăcinile erau sănătoase, că „maladia nu se datorește unei vătămări a sistemului rădăcinilor; condițiile solului, mai ales o eventuală variație a nivelului apei freatice, nu au nici o influență“.

Din cercetări făcute și în ocolul Schönfeld, în arborete în care stejarul avea 30—40 ani se constată că dintre stejari tot pedunculatul era bolnav sau uscat.

Cercetări făcute asupra creșterii, „pledează pentru vătămrile de ger“.

Autorul aduce ca argument diferite observațiuni asupra sensibilității la ger a stejarilor și în special a pedunculatului.

În concluzie: „Din punct de vedere botanic maladia poate fi în prezent explicată numai ca un fenomen de succesiune a diferite influențe nefavorabile. Stejarul slăbiți de defolieri continue au fost puternic slăbiți probabil prin iernile reci ale anilor 1934/42, așa că atacul următor al insectelor a putut să exercite o mai puternică acțiune. Făinarea și atacul de *Graphium* are numai o însemnătate secundară.

În partea treia: Atacurile de insecte, gerul și uscarea stejarului, redactată de Prof. Schwerdtfeger, se arată că arboretele de stejari din Hellefeld au fost „în mod neobișnuit de puternic” atacate de *Malacosoma neustria* L. (Inelarul) și *Euprocitis chdysorrhoea* L’.

Se arată pe scurt istoricul atacurilor care au fost foarte puternice în 1935, 1937, 1938 și mai ales 1939, pentru *chrysorrhoea* și 1939 pentru *neustria*. Se dă o listă a insectelor secundare găsite în lemnul stejarului. Se constată că acolo unde au fost puternice atacuri ale omizilor citate au fost observate și uscări ale stejarului. Această constatare e întărită și de fotografia din aeroplan a arboretelor atacate, care corespunde cu regiunea bolnavă raportată pe planul pădurii.

Uscările de arbori în arboretele atacate au început în primăvara și toamna 1939, dar în primăvara 1940 uscarea a avut loc brusc.

Deși o legătură cauzală între uscarea și atacul insectelor e evidentă, S c h w e r d t f e g e r totuș nu e de părere că aceasta ar fi singura cauză a uscării, deoarece „stejarul, în general, jese din atacul omizilor fără vătămări considerabile, chiar dacă el se repetă”. De aceea este de părere că o îmbolnăvire și uscare ar putea surveni dacă vătămarea prin defoliere ar fi întărită de o altă influență. Aceasta ar fi după Schwerdtfeger gerurile iernilor 1939/40 și 1940/41. Nu e de părere că apa stagnantă ar fi o cauză, deoarece rădăcinile s’au dovedit a fi fost sănătoase.

Cum silvicultorii polonezi afirmă că uscările au loc încă din 1930, și că în 1940 s’au mărit foarte mult, autorul crede că, în caz când acest fapt s’ar adevări, acțiunea combinată a atacurilor de insecte și a gerurilor din 1939—41 nu poate fi o cauză inițială de uscare ci un factor ultim cauzator al uscării, a cărui cauză primară trebuie căutată în felul de creștere a arboretelor, în gerul iernei 1928/29, în atacurilor de *chrysorrhoea* din trecut sau în alte cauze.

După autor uscarea va dura până se va restabili echilibrul fiziologic al arborilor. Nu se poate preciza cât.

Măsuri de împiedicarea uscării nu sunt. Cel mult se va căuta ca arborii să fie ținuți departe de tot ceea ce i-ar putea slăbi: în primul rând de atacuri de omizi și chiar de insecte secundare (*Cerambycidae*, *Curculionidae*, etc.).

„A conchide din prezenta maladie a arboretelor de stejar, că stejarul în special stejarul pedunculat, în Hellefeld nu ar fi de dorit, sau că plantarea lui ar fi riscată. nu e justificată. Cauza maladiei, combinarea atacului omizilor cu un ger de iarnă foarte puternic, este un fenomen atât de anormal și mic, că nu poate fi luat ca hază a viitoareii conduceri silvice a ocolului“.

În partea patra, Vătămări și concluziuni relative la cultură, redactată de J. Krahl-Urban — se arată mai întâi cât de intensă a fost uscarea: 1200 ha. stejar în vârstă de 60—100 ani, în diferite intensități. Se trec în revistă urmările inerente acestor uscări. Cea mai importantă problemă e cea în legătură cu refacerea arboretelor, mai cu seamă că urmările uscării sunt foarte diferite. Împotriva părerilor de înlocuire a pedunculatului, autorul e de părere că în regiunea Krotoschin. pedunculatul trebuie să rămână principala specie forestieră.

Se tratează măsurile de tehnică silvică ce trebuie luată în arboretele slab vătămate, apoi în cele intens vătămate.

Asupra problemei când să se înceapă luarea măsurilor silvice (în timpul uscării sau după încetarea ei) autorul e de părere să nu se întârzie prea mult, deoarece solurile din Hellefeld sunt grele și înclină într-o foarte mare măsură la inundarea și inierbarea cu plante de apă stagnantă.

Ca măsură se preconizează, în arboretele slab vătămate: menținerea arboretelor; în caz când subarboretul de carpen preexistent nu face inutilă orice cultură, se va introduce cât mai repede specii potrivite (carpen, tei, ulm, frasin, fag) care să facă o manta de apărare stejarilor. În arboretele puternic vătămate, se va vedea în ce măsură se va putea ține seama de cele preconizate mai sus, dacă aceste măsuri pot fi aplicate pentru arbori izolați. Suprafețele mai mari vor fi reîmpădurite cu stejari, arborii rămași servind de acoperiș împotriva gerurilor.

Ueber das Aussterben der Wiche.

Sur le dépérissement du chêne pédonculé.

L'auteur du présent commentaire montre les résultats des recherches entreprises par les professeurs J. Krahl-Urban, J. Liese et F. Schwerdtfeger de la Faculté d'Eberswalde, sur le phénomène du dessèchement du chêne en Pologne.

Les résultats de leurs investigations ont été publiés dans la revue „Zeitschrift für das gesamte Forstwesen“ No. 1/6. 1944, pag. 70—80.

Le commentateur roumain croit qu'il y a une très grande similitude entre le phénomène du dépérissement du chêne pédonculé observé, en même temps, dans quelques endroits de Roumanie.

TERENUL ALUNECĂTOR DELA SALINA SLĂNIC-PRAHOVA

de Ing. silvic REMUS OPRISIU

În parte regiunea Slănicului este ocupată de masivul de sare, de formă lenticulară, cu o stratificație aproape de verticală, rezultată din comprimarea, respectiv mișcarea, la origină orizontale, a straturilor.

Datorită plasticității sării și modului ei de comportare la acțiunile mecanice, precum și greutateii specifice (2,2 tone/m. c.) față de aceia a rocilor înconjurătoare, poziția acestor straturi s'a modificat manifestând o mișcare ascensională (în cadrul fenomenelor orogenice), formând în litosferă ceiace se numește un anticlinal diapir.

Ulterior acest anticlinal diapir a fost erodat și spălat de către ape, așa că azi în general întreaga regiune a Slănicului, prezintă un relief cu un teren fugitiv, uneori frământat și brăzdat de văi adânci cu tendință de alunecare înspre valea larg deschisă a apei Slănicului. Ca exemplu tipic se poate da terenul alunecător dela Vărbilău-Prăjani, în apropiere de Slănic.

Tot astfel se prezintă și terenul alunecător dela Salina Slănic. Perimetrul de ameliorare C. A. M. dela Salina Slănic este situat pe malul stâng al apei Slănicului, cuprinzând mai multe ravene, într'o stare de degradare mai mult sau mai puțin avansată. Interesante sunt alunecările de teren depe ravena A, la confluență cu ravena B, în apropiere de incinta Salinei. Aceste două ravene, dau forma unui Y, continuându-se după punctul lor de confluență cu o masă de pământ azi în alunecare și frământare evidentă (vezi fig. 1). Această masă de pământ prezintă pericol pentru exploatarea salinei.

Ca să ne putem da seama de viteza cu care se mișcă terenul, relatăm următorul fapt. În iarna anului 1939 terenul care formează proprietatea Salinei C. A. M., a fost limitat printr'un gard de sârmă ghimpată. În partea de Est a perimetrului gardul traversa ravena A. Astăzi bulamacii acestui gard cari au fost bătuți pe firul văii, se găsesc tot pe firul văii, însă mai jos cu circa 100 m, față de bulamacii depe maluri și coame cari nu s'au mișcat. Aceasta înseamnă că terenul s'a deplasat cu cca 25 m anual. Nu este exclus, după indiciile date, că cea mai mare viteză de alunecare să fi avut loc în momentul declanșării alunecării (în primul an), în anii următori alunecând cu o viteză mai redusă.

În ceiace privesc proporțiile acestei alunecări, este suficient să

amintim că arbori izolați (plopi) cu un diametru de 30—35 cm au fost transportați din partea de sus a ravenei și răsturnați mult mai jos. Deși răsturnați, acești arbori nu s'au uscat, ceea ce dovedește că alunecarea straturilor are loc în profunzime pe o grosime considerabilă. Cu siguranță că întreg solul vegetal, în care arborii își au înfipte rădăcinile se deplasează, deoarece numai astfel se poate explica menținerea lor încă în stare de vegetație.

Tot aci este cazul a se aminti că înainte de a se produce

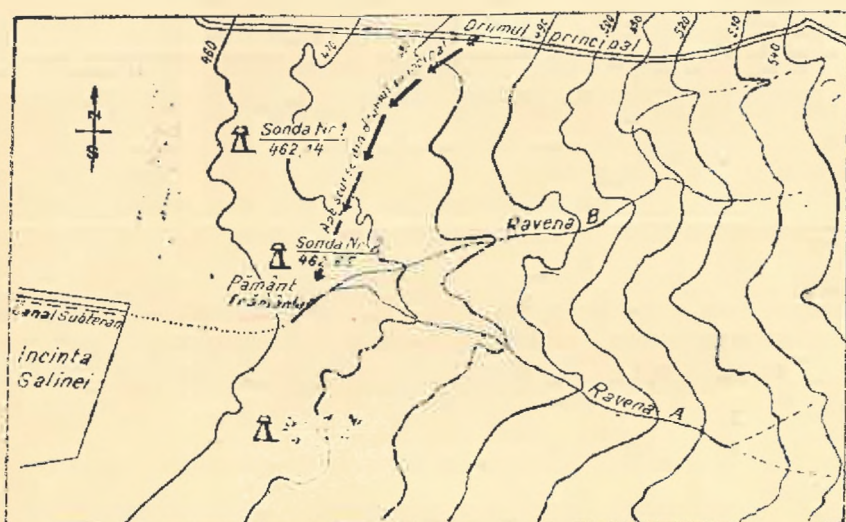

Fig. 1. — Schița de plan a ravenelor A și B din perimetrul salinei C. A. M. Slănic (Prahova).

alunecărilor, ravena A era foarte strâmtă, având o formă de V; azi ea este mult lărgită, cu deschidere de aproape 40 m.

Pe lângă împrejurările favorabile provocate de prezența masivului de sare, cauzele imediate cari au determinat aceste degradări, trebuiesc căutate în:

- a) Lipsa de masive păduroase
- b) Stratificația
- c) Condițiile locale.

a) Lipsa de masive păduroase nu este un caz unic. În regiunea Slănicului, ca și în alte nenumărate părți, pădurea nu a fost cruțată, ci dimpotrivă exploatată până la defrișare completă. Dar această alungare a pădurei a dus implicit la surparea, prăvălirea și măcinarea dealurilor, desbrăcate de învelișul protec-

tor. Noroc însă că natura a intervenit pe cât a putut și a luptat împotriva a ceiace a făcut omul, instalând ea, ici și colo, păcuri de diferite specii de primă împădurire, cari au izbutit în bună parte să mențină încă solul pe coastele mai puțin abrupte. Intre acestea putem enumera: cătina albă (*Hippophaë rhamnoides* L.) instalată aproape peste tot, păducelul (*Crataegus monogyna* Jagq.), lemnul căinesc (*Ligustrum vulgare* L.), sângerul (*Cornus sanguinea* L.), mai rar cornul (*Cornus mas* L.), precum și măceșul (*Rosa canina* L.), mărul sălbatec (*Malus silvestris* Mill), sălciile, ulmii și plopii (mai puțin).

Plantațiunile de salcâmi făcute aci nu au dat rezultate din cauza solului argilos, umed și sărat (cu excepția coamelor).

b) **Stratificația.** Ca să ne putem da seama mai bine de modul cum sunt așezate straturile, dăm, în tabloul ce urmează, rezultatele sondagiilor făcute de Salina C. A. M., sub confluența ravelor A și B, unde s'a aglomerat pământul rezultat din alunecare.

Sondagiile au fost făcute cu scopul de a se determina straturile pe cari alunecă suprafața terenului, în vederea diferitelor amenajamente pentru consolidarea terenului.

Din acest tablou se poate vedea că pe spinarea masivului de sare se găsește un strat de marnă presată, deasupra ei având un strat de argilă. Deci este suficient ca în punctul de contact dintre marnă și argilă, apele de infiltrație să pătrundă (ca o consecință a lipsei de masive păduroase) să moaie marna — care umesită devine grasă și alunecoasă — ca straturile de argilă de deasupra să înceapă să alunece cu ușurință. (Vezi fig. 2).

Argila fiind impermeabilă, apa nu a putut ajunge la stratul de marnă decât prin eventualele fisuri dela suprafață sau prin punctul de contact dintre marnă și argilă. Acest punct de contact, cu multă probabilitate, iese undeva la suprafață. Intr'adevăr, deasupra bazinului de recepție al ravelor A., se formează un platou, unde se găsește un lac natural numit „Topile“. Nu este exclus ca punctul de contact să iasă la suprafață aci și deci apa să aibă posibilitate să se infiltreze în adâncime.

Cu foarte multă siguranță apa de infiltrație circulă pe spinarea masivului de sare, spălându-l, ceiace face ca anual la toate sălinele dealtfel, să se facă injectări cu lapte de ciment. Deci dacă apele ajung până la masivul de sare, cu atât mai mult pot ajunge între straturile de marnă și argilă, mai puțin profunde, ceiace face ca ipoteza de mai sus să devină și mai plauzibilă.

Dealtfel se mai remarcă și faptul că pe malul stâng al apei Slănicului, unde se găsește perimetrul, regimul pânzei apelor de infil-

REZULTATELE CELOR TREI SONDAJII ALE SALINEI C. A. M. SLĂNIC

SONDA I/1942 Cu nr. general 145 din Caetul de Sondajii al Salinei Slănic		SONDA II/1942 Cu nr. general 146 din Caetul de Sondajii al Salinei Slănic		SONDA III/1942 Cu nr. general 147 din Caetul de Sondajii al Salinei Slănic	
Amplasament: Pe vălcea ce se deschide în fața puțului Carol, către răsărit, în zona terenurilor fugitive, în dreapta a ravenei. Altitudinea: 462,14 m.		Amplasament: Pe vălcea ce se deschide în fața puțului Carol, către răsărit, în zona terenurilor fugitive, pe firul ravenei. Altitudinea: 462,65 m.		Amplasament: Pe vălcea ce se deschide în fața puțului Carol, către răsărit, în zona terenurilor fugitive, în stânga a ravenei. Altitudinea: 468,21 m.	
De la	La	La	La	La	La
Metri		Metri		Metri	
Specificarea		Specificarea		Specificarea	
0,00	2,50	0,00	3,00	0,00	2,00
	16,50		3,00		6,00
			9,00		4,00
19,00	19,30	3,00	9,00	0,00	50,50
	0,30	9,00	23,50	0,00	44,50
19,30	23,00	9,00	23,50	0,00	44,50
23,00	—	23,50	—	50,50	—
Specificarea		Specificarea		Specificarea	
Argilă galbenă.		Argilă galbenă frământată cu bucăți de marnă. Se pierde apă în puțul de sondă, fuge prin fisurile argilei frământate.		Argilă galbenă.	
Marnă vânătă presată cu fire intercalate de nisip și ochiri de nisip. La 2,50 m s'a observat pierderi de apă în strat.		Marnă plastică umedă, probabil în mișcare.		Marnă vânătă nisipoasă foarte umedă, probabil terenul în alunecare.	
Gips. La atingerea gipsului s'a pierdut apă în strat.		Marnă vânătă presată cu fine intercalate de nisip foarte fin.		Marnă vânătă presată cu fine intercalată de nisip foarte fin și ochiri de nisip. Nu se poate determina o stratificare completă, parțial și stratificată.	
Marnă vânătă presată cu fini florurași de mică albă.		Nu se poate determina o stratificare perfectă în această marnă.		—	
Intrată în sare.		Intrată în sare.		Intrată în sare.	

trație are un debit mult mai scăzut (lipsă de izvoare) decât cel depe malul drept. Aceasta duce la concluzia că aci toate apele provenite din precipitațiuni se infiltrează în adâncime printr'un punct oarecare, sub stratul de argilă fără a-i da posibilitatea să iasă la suprafață, acesta fiind continuu. Deci încă o probă în plus că apa circulă în profunzime.

c) **Condițiile locale.** Lipsa de masive păduroase și stratificația nu ar fi determinat, probabil, alunecarea, ele constituind doar circumstanțe favorabile acestui fenomen, dacă nu intervenea acest al treilea factor.

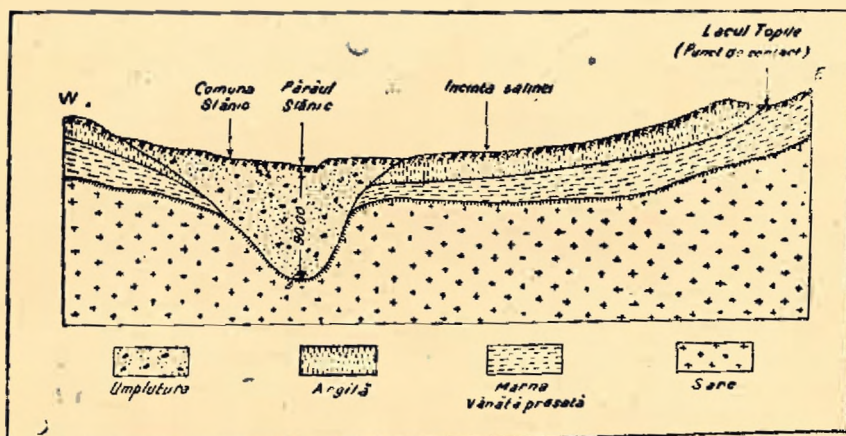

Fig. 2. — Secțiune transversală prin masivul de sare dela Salina Slănic (după Ing. M. Stamatiu, cu completări).

În apropierea imediată a acestor două ravene — în dreapta lor și aproape paralel cu ele — s'a deschis un drum (Drumul Priporului) pentru accesul vitelor la izlazul comunal. Drumul fiind bătătorit, cu pantă destul de mare și fără nici-un obstacol, apele de ploaie au început să se scurgă pe el și la un moment dat să le verse — lateral la stânga — aproape perpendicular pe ravene, în punctul de confluență al acestora. (Vezi fig. 1). Astfel apele au erodat prisma de pământ dintre ravene (dela confluență), care forma suportul întregului strat de aci către bazinul de recepție. În plus debitul mărindu-se numai dela confluența ravenelor în jos, terenul a fost erodat mai puternic în această porțiune, lărgind patul albiei. Așa că întreg stratul de pământ dela confluența ravenelor în sus a rămas oarecum suspendat, fără niciun punct de sprijin. În această situație, celelalte împrejurări fiind favorabile, alunecarea s'a produs.

Lucrările de ameliorare au început. Ideea predominantă în efec-

tuarea acestor lucrări premergătoare, este de a colecta toate apele din bazinul de recepție și ravene, fără a le da posibilitate să se infiltreze. În acest scop s'a construit o rețea de rigole (de 0,60 m. deschidere) în formă de „labă de găscă“ în bazinul de recepție, care se varsă într'un canal principal de scurgere (de 1 m. deschidere). Acest canal conduce apele la un alt canal subteran construit în incinta salinei și care se varsă direct în apa Slănicului.

Atât canalul de scurgere cât și rigolele, au malurile sprijinite cu gard de nuele împletite, iar transversal s'au făcut o serie de „praguri-trepte“ din nuele împletite sau fascine, băgate în pământ 20 cm., oprind eventualul material ce se transportă, micșorând viteza apei și împiedicând eroziunea.

Deasemenea, se vor construi o serie de cleionaje cu fascine, oblic așezate față de axul ravenei și în pantă, așa ca să conducă apele spre canalul principal de scurgere și să fixeze terenul.

În curând se va executa și un pilotaj, pentru fixarea terenului frământat de sub confluența ravenelor.

Sub Drumul Priporului s'au construit două creionaje duble foarte puternice, urmând ca între ele să se mai facă o serie de gardulețe. Natural că drumul se va desființa.

Se vor mai construi baraje de piatră cu mortar de ciment — lucrările principale pentru consolidarea definitivă a terenului alunecător — și evident că se va da mare importanță lucrărilor de împădurire, cari nu trebuie să mai întârzie.

Bodenrutschen bei Salina Slănic-Prahova.

Le glissement de Salina Slănic-Prahova.

Dans la région de Slănic (dép. Prahova) où, au point de vue géologique, il y a d'importants dépôts de sel, les glissements de terre sont assez fréquents. On en trouve un dans le voisinage de la saline actuellement en exploitation.

Dans cet article on montre les circonstances qui ont déterminé ce glissement, dont voici les plus importantes; a) la stratification des couches; b) l'absence de la forêt; c) l'ouverture et l'utilisation irrationnelle d'une route d'accès pour le bétail.

A la fin, on montre les mesures prises pour la fixation du terrain.

VÂNĂTOARE ȘI PESCUIT

ASUPRA PREZENȚEI CAPREI NEGRE ÎN MASIVUL BUCEGI

de SORIN C. ARMĂȘESCU

Student la Facultatea de Silvicultură din București

Capra neagră, [*Rupicapra rupicapra* L.] constituie, desigur, una din speciile rare și de deosebită valoare vânătorească, fiind socotită o aleasă podoabă a munților noștri. Faptul că o întâlnim în regiuni limitate ca răspândire, regiuni cu anume caractere și condiții de relief, climă, sol și hrană, ne face să acordăm o considerare și mai mare prezenței acestui vânat nobil în masivul Bucegi. Denumirea ce i s'a dat de „vânat alpin“, este foarte nimerită. Într'adevăr, acest animal se întâlnește în munții ce alcătuiesc masivul Bucegi, numai în regiunile cu altitudine cuprinsă între 1.500—2.300 metri. Pozițiile cele mai abrupte din regiunea văii Cerbului și a Jepilor, cleanțurile cele mai colțuroase din Piatra Arsă și Caraiman, sunt pentru Capra neagră, locurile preferate.

După observațiile făcute și după datele și indicațiile obținute ¹⁾ am putut face următoarea repartizare a terenurilor populate cu

Teren	Proprietar	Suprafața	
		goluri, stânci Ha.	Pădure Ha.
Piatra Arsă	Casa Regală	507	196
Jepi	„	733	748
Coștila	„	124	600
Vânturis	Eforia Spitalelor Civile	300	138
Valea Babei	„	—	196
Valea Cerbului	„	436	157
Caraiman	Domeniul Coroanei	230	260
Valea Cerbului	Comuna Bușteni	150	—
Morarul	Succ. Cantacuzino	300	135
Furnica	Eforia Spitalelor Civile	420	929
		Total 1.836 Ha.	1.805 Ha.

1) Dela Administratia Domeniilor Regale Azuga și dela Domnul D. Popa, vânător și colecționar de trofee.

capre negre, pe suprafețe și proprietăți, terenuri situate pe valea superioară a Prahovei din județul Prahova:

Caprele negre populează versantul estic al Bucegilor, dela valea Izvorului, până la vechea graniță de pe Bucșoiu, continuând apoi în Ardeal (jud. Brașov și Făgăraș).

În munții amintiți, se întâlnesc capre negre, cu deosebire în: Fundul văii Cerbului, valea Priporului, valea Gălbenelelor, Coștila — valea Mălinului, valea Morarului cu crestele Morarul și Bucșoiul, Caraimanul, cu valea Seacă și valea Albă, Jepii Mari, Jepii mici cu Claia Mare, valea Urlătoarei, Piatra Arsă, Colții lui Barbeș și Furnica.

În ceea ce privește efectivul de capre negre, nu se poate da o cifră exactă, căci trebuie să se aibă în vedere, greutatea acestei determinări datorită condițiilor de teren deosebit de dificil și condițiilor de viață a caprelor negre. După datele și observațiile vânătorilor consacrați din regiune, stocul de capre negre din masivul Bucegi, ar cuprinde un număr de 70 — 80 e x e m p l a r e.

Faptul că „cioporul“ de capre, sau chiar exemplare izolate, parcurg în timpul primei jumătăți de zi, distanțe apreciabile, străbătând și trecând văi și munți apropiați, fac din operația de inventariere a acestor sfioase și prudente animale, o abilă și atentă acțiune de observare și urmărire. În aceeași zi, după ce au străbătut locurile cele mai umbroase și mai ferite de dușmani, „cioporul“ revine la locurile de plecare, pe care le cunoaște bine și unde se adăpostește după amiaza și în timpul nopții.

Prin greutatea condițiilor în cari se vânează și prin plăcerea ce o dă celui ce reușește să întrecă marea mobilitate de care beneficiază pe cele mai abrupte și deficiente terenuri, capra neagră constituie o atracție deosebită, iar acțiunea vânătoarească este totdeauna plină de farmec și de frumoasă amintire.

Din examinarea trofeelor din localitate precum și din datele furnizate *) rezultă că exemplarele de capră neagră din Bucegi, pot produce trofee de valoare mijlocie, cari de sigur sunt funcție de sănătatea, vigoarea și vârsta animalelor. În medie, trofee de capră neagră cercetate, au realizat 98 puncte.

Dușmani ai caprei negre.

În regiunea pădurii, unde capra neagră coboară iarna, lupul și râsul constituiesc dușmanii cei mai de temut.

*) de Domnul Inginer Alexandru Săvulescu, Administratorul Domeniilor Regale Azuga.

Adesea, iezii sau caprele plâpânde, cad victime aquilelor cari urmăresc animalul pe crestele cele mai înalte cât și în fund de prăpastie. În unele cazuri, omul prin faptele sale de braconaj, cauzează caprelor negre, mari pierderi și neajunsuri.

Paza și ocrotirea stocului de capre negre. Grija și inițiativa pentru îmbogățirea efectivului de capre negre din Bucegi a fost luată și dusă, pe lângă vânătorii reprezentativi ai regiunii, mai întâiu de Comisia Monumentelor Naturii, apoi de Direcția economiei vânătorului și de către Federația protectorilor și vânătorilor de capre negre, sub ale căror directive și îndrumări s'au întreprins o serie de acțiuni binefăcătoare de protejarea acestui animal. Astfel, pentru masivul Bucegi, s'a oprit vânatul caprei negre în anumiți munți timp de 1—2—3 ani. S'au înființat posturi de pază și poliție de vânătoare, s'a căutat să se atragă atențiunea turiștilor, lucrătorilor, ciobanilor, etc., de liniștea atât de necesară terenului pentru capre negre.

Acordarea de premii pentru descoperirea cazurilor de braconaj la capre negre și acțiunea de protejare întreprinsă de organele locale, nu pot fi decât laudabile și ar trebui urmate mai mulți ani și completate cu o cât mai atentă și pe cât posibil justă estimare a numărului de capre negre din masivul Bucegi. În această direcție, studiul întocmirii unei hărți *zoogeografice* a caprei negre, preconizat și pus în practică de „Federația protectorilor și vânătorilor de capre negre“ constituie un mare pas înainte în documentarea științei vânătoarei la noi.

Ueber das Vorkommen des Steinbocks im Bucegi-Gebirge.

Sur la présence des chamois dans le massif Bucegi.

Les régions où se trouvent les chamois dans nos montagnes sont peu nombreuses, elles se limitant dans les parties les plus hautes, les plus éscarpées et par conséquent inaccessibles.

Le massif de Bucegi offre quelques endroits favorables à la vie de chamois. D'après les investigations entreprises par l'auteur du présent article, il y en a environ 80 pièces. Ceux-ci donnent des bois de valeur moyenne; on en a réalisé à peine 98 points.

A la fin de l'article on montre les conditions de vie des chamois dans cette région, ainsi que les mesures prises par les autorités et les chasseurs pour leur protection.

● Pășunatul în păduri în anul 1944.

O problemă ținută mereu la ordinea zilei, deși au fost momente când s'a crezut a fi căzut în desuetudine. Ne-am făcut însă doar iluzii, căci și anul acesta pășunatul vitelor în păduri a fost aprobat, ca întotdeauna, peste prevederile categorice ale codului silvic. Ceva mai mult, anul acesta asaltul împotriva pădurilor a fost impetuos: au fost date în scopul amintit șase decizii ministeriale, fiecare din ele venind să mai adauge câte un îndreptățit nou la îngăduința de a se trimite vitele la pășunat în păduri, lărgindu-se în același timp și posibilitățile de pășunat. În fruntea Ministerului se găsea D-I P. Nemoianu.

În cele de mai jos, vom aminti despre ce tratează fiecare din ele.

I. La 21 Aprilie a. c. în Mon. Of. Nr. 98 s'a publicat decizia Ministerului de agricultură și domeniilor Nr. 81.510 prin care se admite ca vitele proprietatea exclusivă a locuitorilor refugiați și evacuați, să pășuneze în pădurile prevăzute de art. 11 alin. a, b, c, d din codul silvic din 1910 în condițiunile mai jos specificate.

1) Se permite pășunatul în porțiunile de pădure:

a) degradate, destinate conform amenajamentelor lor aprobate, a fi refăcute pe cale artificială și în care nu se prevăd tăeri de regenerare în următorii 20 ani;

b) de baltă, populate cu: salcie, plop, etc., dacă ele se exploatează în scaun, precum și în acelea care se taie din fața pământului, în arboretele ce au etatea mai mare de 5 ani;

c) tratate în crâng, în arborete cu etatea de 20 ani împliniți și numai în acelea care au consistența de cel puțin 0,8;

d) tratate în codru, în arboretele care au vârstă mai mare de 40 ani și care nu sunt în curs de regenerare în următorii 20 ani.

Sunt excluse dela pășunat porțiunile de păduri prevăzute la alineatele de mai sus, în care s'au făcut lucrări de împăduriri artificiale sau cele pregătitoare ale acestora.

2) Se exceptează dela pășunat $\frac{1}{4}$ din suprafața pădurii necesară culturii vânatului.

3) Numărul vitelor ce se pot introduce la hectar, este de 3 vite mari sau 10 vite mici.

4) Durata pășunatului se fixează până la data de 15 Iulie 1944.

5) Autorizațiunea de pășunat se dă în scris de către organele silvice ale Statului, numai cu învoirea proprietarilor pădurilor respective.

6) Suprafețele în care se permite pășunatul vor fi determinate pe teren de către organele silvice ale Statului prin semne vizibile sau linii naturale, cu obligațiunea proprietarilor vitelor învoite de a nu depăși aceste limite. Abaterile sunt considerate delictе silvice.

7. Plata pășunatului se socotește lunar și pe cap de vită, cu o reducere de 30% din prețul stabilit pentru pășune la islazul comunelor pe teritoriul cărora se află pădurea.

8. Proprietarii vitelor învoite a pășuna în păduri, sunt obligați să facă paza acestor vite, pentru a evita delictele silvice, fiind răspunzători față de legiuirile silvice pentru orice delict s'ar comite în păduri de către păzitorii acestor vite.

II. La 12 Mai a. c. s'a venit cu a doua decizie (Nr. 33 Mon. Of. 114 din 17 Mai 1944), aducându-se primei deciziuni următoarele modificări și completări:

1. Pe lângă beneficiarii de până acum, se mai îngăduie și *vitele locuitorilor localnici*. Aceasta în mod excepțional și numai în cazuri când islazurile, fânețele și alte terenuri agricole ale acestora sunt inundate, și numai după satisfacerea în prealabil a nevoilor locuitorilor refugiați și evacuați. Constatarea inundării terenurilor menționate se face de către șeful Serviciului silvic județean împreună cu șeful ocolului agricol respectiv.

2. Deciziunea scade și vârsta arboretelor de crâng prevăzute sub litera c din prima decizie, dela 20 ani la 15 ani; iar la aliniatul d vârsta arboretelor de codru dela 40 ani la 30 ani.

III. Prin a treia decizie, care se dă la 30 Mai a. c. (Nr. 160, în Mon. Of. 129 din 6 Iunie 1944, beneficiarii se înmulțesc: se mai adaugă *vitele invaliziilor, orfanilor, văduvelor precum și ale unităților militare*, făcându-se excepție cu pădurile din Bucovina unde se aplică alte dispozițiuni (ord. 164 din 30.V a. c.).

Se menține prioritatea pentru vitele refugiaților și evacuaților, precum și termenul de 15 Iulie când ar fi trebuit ca vitele să fie scoase din păduri.

IV. Prin a patra decizie (Nr. 567 din 30 Iunie 1944 publicată în Mon. Of. 169 din 11 Iulie 1944) se prelungește durata pășunatului în păduri până la 15 August.

V. La 15 Iulie se dă a 5-a decizie (Nr. 760, publicată în Mon. Of. 167 din 20 Iulie 1944). Prin aceasta se mărește și mai mult numărul beneficiarilor. Se adaugă și *vitele locuitorilor ale căror islazuri comunale sunt pășunate de vitele unităților militare în zona Comandamentului general al Etapelor*.

În afară de aceasta, se mărește și suprafețele în care se poate pășuna. Astfel, în pădurile tratate în crâng cu arborete în vârstă dela 15 ani în sus, se permite pășunatul și în arboretele cu o consistență sub 0,8 în care nu s'au făcut lucrări de împăduriri artificiale.

Constatarea pășunării islazurilor comunale de către vitele unităților militare se face de către Șeful Serviciului Silvic Județean, în prezența primarului comunei respective și a șefului Ocolului Agricol.

VI. Însfârșit, prin cea de a 6-a decizie (Nr. 1096 din 3 Aug. 1944 publicată în Mon. Of. 183 din 8 August 1944) se prelungește din nou durata pășunatului și anume până la data de 1 Octombrie a. c.

● Recoltarea frunzarelor.

O altă problemă care a preocupat organele de resort, în vederea asigurării nutrețului necesar vitelor pe timpul iernii, este aceea a frunzarelor.

Cât este de păgubitoare această practică pentru păduri și cât de puțin contribuie la completarea nutrețului de iarnă, nu insistăm în rândurile de față.

Ceeace urmează a fi însemnat în paginile acestei reviste este faptul că s'a îngăduit recoltarea frunzarelor din păduri.

Decizia Ministerului de agricultură și domenii (Nr. 645 din 5 Iulie a. c. publicată în Mon. Of. 160 din 12 Iulie 1944) precizează că frunzarele se pot recolta:

a) din parchetele destinate exploatării cu începere de la 1 Sept. 1944 în arboretele de foinase.

b) prin operațiuni culturale, în arborete de foioase, cu începere de la 15 August 1944, pe baza autorizațiilor eliberate de organele silvice.

Se mai precizează că recoltarea frunzarelor se face:

fie direct de către proprietarii sau exploatații pădurilor, la cererea autorităților sau locuitorilor care au nevoie de furaje, cu obligația acestora de a le achiziționa;

fie direct de către cei interesați, în condițiunile ce se vor stabili cu proprietarii sau exploatații pădurilor.

● Recoltarea coajei de molid, stejar, gorun și a colțarilor pentru tanin.

Pentru acoperirea consumului de materii tanante, țara noastră era tributară străinătății. Importul lor fiind azi îngreuiat, a trebuit să se găsească posibilitățile ca aceste nevoi să fie satisfăcute din exploatarea produselor țării noastre. Cu alt prilej, în paginile acestei reviste, s'a arătat că lucrul nu este cu neputință.

În vederea intensificării la maximum a recoltării coajei de molid, stejar și gorun, precum și a colțarilor, s'a publicat în Mon. Of. 148 din 28 Iunie a. c. un decret-lege, care prevede extinderea în toată țara a dispozițiilor de obligativitate a recoltării coajei, prevăzute în legea Nr. 459 din 1940 care se ocupă de activarea și raționalizarea producției forestiere. Prin decret se prevăd și măsurile necesare pentru exploatarea parchetelor cu anticipație față de amenajamentele pădurilor, și atunci când este vorba de coajă.

În vederea stimulării producției, decretul prevede înlesniri pentru producători și lucrători. Tot în vederea aprovizionării cu tanante indigene, sunt luate măsuri pentru reglementarea colectării colțarilor, introducându-se obligativitatea colectării, făcându-se apel, în anumite cazuri, la munca de tolos cștose și la rechiziționarea milițienilor.

În fine, pentru aplicarea eficientă a legii, s'a înăspriț sancțiunile pentru abateri încadrându-le în legea pentru activarea producției, regimul prețurilor, reprimarea speculei ilicite și a sabotajului economic din 1 Mai 1943.

Textul decretului-lege se publică integral în paginile acestui caiet de revistă.

● Modificări importante în structura Ministerului de Agricultură și Domenii.

Monitorul Oficial Nr. 167 din 20 Iulie a. c., publică legea Nr. 388 privind „modificarea unor dispozițiuni din legea pentru organizarea Ministerului de Agricultură și domenii din 6 Aprilie 1939”.

Este vorba de scindarea Direcțiunii geniului rural în două, creindu-se: Direcțiunea îmbunătățirilor funciare și Direcțiunea proprietății și a bunurilor Statului.

După expunerea de motive a acestei noi legi, crearea celor două Direcțiuni apare ca o consecință a înființării Institutului Central de Politică

agrară (Legea Nr. 74 din 9.II.1944). După vechea lege de organizare a Ministerului, cele două Servicii: al Îmbunătățirilor funciare și al Reformei agrare, care făceau parte din Direcțiunea Geniului rural, nu mai puteau face față la aplicarea măsurilor urmărite de noul Institut de Politică Agrară. Se afirmă chiar că politica agrară a țării românești, referitoare la proprietate, nu a avut decât de suferit, întrucât cele două Servicii nu au avut posibilitatea de inițiativă și deci de realizarea programului propus. Ca să se arate că programul fostului Serviciu de Îmbunătățiri depășea chiar programul fostei Direcțiuni a geniului rural din care făcea parte, se precizează că în sarcina acestuia cădea promovarea programului de lucrări menit să conserve solul arabil și să îmbunătățească terenurile improductive sau cu randament scăzut, care se restrânge asupra următoarelor suprafețe:

1.029.620 ha terenuri neutilizabile în regiunea inundabilă a Dunării;

917.980 ha terenuri în regiunile inundabile ale celorlalte râuri;

1.200.000 ha mlaștini, sărăcuni, lacoviște, cuprinse în albiile râurilor, pe platouri și la șes;

3.309.600 ha terenuri bătute de secetă, interesate la irigații;

2.500.000 ha terenuri cărămitate sau cu orientarea dealungul liniei de cea mai mare pantă, neexploatabile rațional;

1.000.000 ha terenuri arabile degradate sau în curs de degradare.

În total deci 9.947.580 ha.

Prin scindare, se atribuie următoarele competențe celor două noi Direcțiuni:

1. *Direcțiunea proprietății și a bunurilor Statului* va avea în competența sa organizarea și controlul proprietății agricole; evidența descriptivă a bunurilor acestui Departament; administrarea, conservarea și lichidarea celor fără destinație care nu sunt date în competența altor direcțiuni; adunarea titlurilor de proprietate a acestor bunuri și păstrarea lor; aplicarea tuturor legilor și dispozițiilor privitoare la reformele agrare, precum și lichidarea gestiunilor Casei Centrale de Improprietări.

2. *Direcțiunea îmbunătățirilor funciare*, va avea în competența sa punerea în cultură a terenurilor mlaștinose; folosirea apelor în agricultură, evaluări cadastrale; sistematizări și comasarea proprietății rurale; executarea și întreținerea lucrărilor de îmbunătățiri funciare; folosirea în agricultură a apelor din subsol; dobândirea de noi terenuri de cultură din suprafețele acoperite cu apă; folosirea în agricultură a apelor evacuate din industrii și centre locuite; alimentarea cu apă potabilă sau de folosință a centrelor și exploatașilor agricole; constituirea și organizarea asociațiilor de îmbunătățiri funciare, precum și orice alte lucrări de îmbunătățiri funciare care să contribuie la mărirea randamentului agricol al terenurilor respective.

Direcțiunea proprietății este împărțită în 5 servicii și anume:

1. Serviciul proprietății.
2. Serviciul drumurilor.
3. Serviciul exproprierii și improprietării.
4. Serviciul lichidărilor.
5. Serviciul registraturii, arhivei și evidenței cheltuelilor.

Direcțiunea îmbunătățirilor funciare se compune din 10 servicii și anume:

1. Serv. îndiguirilor și disecărilor.
2. Serv. irigațiilor.
3. Serv. alimentărilor cu apă.
4. Serv. măsurătorilor și sistematizărilor,

5. Serv. evaluărilor cadastrale,
6. Serv. de studii și verificări,
7. Serv. mașinilor terasiere și al materialelor,
8. Serv. asociațiilor de îmbunătățiri funciare,
9. Serv. de desen și conservarea planurilor,
10. Serv. registraturii, arhivei și evidenței cheltuelilor.

După lege, conducerea Dir. proprietății urmează să o aibă un director administrativ, iar a Dir. îmbunătățirilor funciare un inginer agronom cărui i se cere o practică de 5 ani în astfel de lucrări. Subdirectorul acestei direcțiuni, trebuie să fie tot inginer agronom.

Inițierea acestor două direcțiuni în cadrul Ministerului de agricultură și domenii, nu este de natură de a nu ne interesa de aproape și pe noi forestierii. În această privință ar fi multe de spus, nu este însă locul în această cronică. Dar nu ne putem reține de a evidenția în trecut că în timp ce s'a putut crea în grabă aceste direcțiuni, nu s'a găsit cu cale să dea, în același timp, formă perfect legală atât de importante și utilei direcțiuni a pădurilor persoanelor juridice.

● Administrația forestieră și înlesnirea turismului.

Căile ferate înguste construite pentru a deservi interesele diferitelor exploatare și industrii, mai aduc și alte foloase. Pe deoparte, înlesnesc circulația și viața economică a locuitorilor satelor situate pe traseul acestor linii, iar pe de altă parte înlesnesc turismul.

Pentru cei doritori să cunoască frumusețile și așezările țării noastre, aceste căi ferate sunt de un real folos, scutindu-i de drumuri obositoare și indemnându-i în felul acesta să pornească la drum.

Din acest punct de vedere, Administrația forestieră, prin căile ferate ce construiește în vederea exploatareilor de păduri, apare drept unul din susținătorii turismului.

Aceste mici considerațiuni ne sunt sugerate de o notiță apărută la 13 August 1944 într'unul din ziarele din Capitală privitoare la înlesnirile pe care le aduce calea ferată construită de C.A.P.S. dealungul văii Nișcovului -fluent pe dreapta Buzăului.

Această cale ferată, pe lângă faptul că înlesnește exploatarea masivului forestier de pe valea amintită, pe lângă faptul că ușurează mult circulația populației satelor așezate pe vale, face posibilă cercetarea de către populația străină de această vale, a frumuseților naturale, a izvoarelor minerale și a mănăstirilor din regiune. În adevăr, pe valea Nișcovului aflăm: mănăstirea Barbu în apropiere de comuna Grăjdanca, declarată stațiune climaterică încă dela 1936, apoi mănăstirile Ciobanu și Cetățuia cu biserica Isvoranu în interiorul căreia se află mormântul mitropolitului Luca din vremea lui Mihai Viteazul. Ca localități de ape minerale se citează izvoarele iodo-sărâte-ferugi-noase dela Valea Caprei și Valea Unghiului.

În notița de ziar amintită, se arată satisfacția populației regiunii pentru realizarea C.A.P.S.-ului. În felul acesta, regiunea, la fel de interesantă ca multe altele, devine accesibilă multora care până acum o ocoleau și nu o cunoșteau, din lipsă de mijloace de transport acceptabile.

● Narcisi delat Tg.-Jiu.

Cu ani în urmă, Dumbrava de lângă Șercaia jud. Făgăraș, care într-o epocă a anului este presărată de o frumoasă pajiște de narcisi, a atras în mod insistent atențiunea opiniei publice, făcându-se chiar intervențiuni oficiale de a nu se permite exploatarea pădurii respective, care odată cu dispariția ei, ar fi adus și pielea frumoasei pajiști.

În ziarul *Universul* din 12 August a. c. la cronica „Noutăți științifice și tehnice“, se atrage atențiunea că astfel de narcisi, în număr mare, ar mai exista și pe dealul Ciocărlan la Tg. Jiu. Cunoscuți sub numele de caprine sau coprine, narcisi sunt culeși și aduși de țărânci cu coșurile și vânduți la oraș, în toul înfloririi lor.

Cronicarul — d-l Raul Călinescu, conferențiar universitar — atrage luarea aminte a organelor silvice asupra acestei plante, socotind că ar fi indicat să se facă investigațiuni în vederea stabilirii tuturor stațiunilor cu narcisi din țara noastră.

● Modificarea unor articole din legea pentru organizarea, administrarea și exploatarea pășunilor.

Imprejurările excepționale decurgând din starea actuală au îngreunat în unele cazuri îndeplinirea formalităților pentru constituirea asociațiilor de pășunat în termenul prevăzut de art. 67 și 71 din faimoasa lege Nr. 165 din 19 Martie 1922 privind organizarea, administrarea și exploatarea pășunilor. De aceea, printr-o nouă lege (Nr. 346) publicată în Mon. Of. 148 din 28 Iunie 1944 se prelungeste termenul până la 1 Ianuarie 1945.

Deasemenea, prin efectele aplicării reale a legii amintite, s'a simțit nevoia completării articolelor 18 al. 1, art. 7 al. 6 și art. 99 al. 1 și 2. Legea din 28 Iunie 1944 aduce și aceste modificări, socotindu-se că prin ele economia legii are de câștigat, mai ales când este vorba de inițiativa particulară.

At. Haralamb

● Săptămâna Forestieră ICEF.

La Ocolul Silvic Experimental „Carol I” Mihăiești, jud. Muscel, unde a fost evacuat în perioada bombardamentelor din 1944, Institutul de Cercetări și Experimentație Forestieră a organizat un ciclu de conferințe pentru Cercul Didactic al Asociației Învățătorilor din jud. Baia, refugiați în com. Valea Popii, jud. Muscel. Conferințele, în număr de șapte, au fost ținute parte în parcul Ocolului Silvic Experimental Carol I, parte în localul Școlii Primare din com. Valea Popii, în cursul săptămânii 21—27 August 1944. Auditorul a fost format în marea majoritate de învățătoarele și învățătorii din jud. Baia, elevele și elevii de curs secundar din comunele Valea Popii, Mihăiești și Rădești (băștinași și refugiați) și personalul administrativ dela ICEF.

S'a căutat să se prezinte ascultătorilor cât mai multe din aspectele și rosturile pădurei și ale economiei forestiere în general, astfel încât capitalul de cunoștințe reținut să formeze baza unei atitudini de înțelegere și iubire pentru pădure, pornindu-se dela principiul că stimăm ceea ce cunoaștem și iubim ceea ce stimăm.

Conferențiarul s'au străduit să-și facă expunerile cât mai puțin aride. Însoțindu-le, când a fost cazul, de planșe, hărți, piese documentare, demon-

strative și pornind dela cunoștințele pe care în mod firesc le au cei ce locuiesc în regiuni eminentamente forestiere (jud. Baia, Muscel). Atmosfera pentru acest ciclu de conferințe nu a fost creată printr-o propagandă uzitată în astfel de împrejurări, afișaje, reclame, etc. ci de dorința sinceră de colaborare a Asoc. Învățătorilor din jud. Baia și a Inginerilor silvici dela ICEF, în domeniul binelui obștesc. La aceasta a contribuit și faptul că în cursul lunii Iulie, în cadrul activității programate de Ministerul Educației Naționale pentru elevete și elevii de curs secundar refugiați în comunele Mihăiești, Valea Popii, Rădești și Stâlpeni (jud. Muscel), inginerii dela ICEF au răspuns la apelul profesorilor secundari cari conduceau activitatea elevilor, ținând un număr de 8 lecțiuni cu subiecte din botanică forestieră, geografie botanică, introducere în silvicultură, torenți, etc.

Desigur că, pentru conferențieri, manifestarea aceasta a constituit o piatră de încercare. În primul rând pentru motivul că nu este așa de ușor a vorbi unui public constituit din nespecialiști în materie de pădure și în al doilea rând pentru că a vorbi unui corp de învățători este un prilej de emoție și o deosebită onoare.

Emoție, pentru că fiecare și-aducea aminte de „Domnu” sau „Doamna” care l-a învățat alfabetul, l-a pus condeții în mână și l-a deprins cu tabla înmulțirii, l-a spus ce este subiectul, predicatul și complementul pentru a putea încheia o „compunere”. Conferențierii se prezentau în fața învățătorilor din jud. Baia, dar nu vedeau decât chipul bunului lor învățator, în fața caruia dădeau examenul, arătându-i cum a înmulțit talantul primit cu mulți ani în urmă.

Deosebită onoare, pentru că învățătorii sunt ai poporului. Rostul lor mare pentru ridicarea națiunii este dovedit de multipla activitate pe care o desfășoară în variate domenii din viața satelor: școală, cămin cultural, cooperative etc. Știm cu toții că n-a fost acțiune a Statului pentru ridicarea poporului, în care învățătorii să nu fi participat în masă.

A fost, deci, o fericită ocazie pentru inginerii silvici dela ICEF, că au putut colabora cu o parte din învățătorii Țării într'un domeniu în care este atât de făcut: cunoșterea pădurii, iubirea pentru această podoabă a pământului strămoșesc, apărarea ei de ignoranța și egoismul distrugător.

Succesul a fost categoric. L-a dovedit participarea destul de numeroasă pentru împrejurările date (70--100 persoane), atenția cu care au fost ascultate conferințele, discuțiile provocate de teme dezvoltate. Pentru inginerii silvici, ciclul de conferințe organizat în săptămâna 21—27 August 1944 înseamnă însă un exemplu și o încurajare pentru acest gen de activitate, de difuzare a cunoștințelor despre pădure. Reușita lui demonstrează posibilitatea de lucru practic pe acest țărâm, în interesul superior al colectivității românești.

În cele ce urmează, dăm rezumatele conferințelor ținute.

● I. Ing. M. Petcuț: Ce este pădurea?

(Luni 21 August 1944).

O definiție precisă a pădurii nu este ușor de dat, deși toată lumea a văzut păduri și s'a plimbat prin păduri. Se poate spune că „pădurea este o asociație de plante lemnoase”, sau „o suprafață acoperită de plante lemnoase”, dar nu este destul. Și o livadă de pomi fructiferi satisface aceste două condiții, fără să fie o pădure. Pentru a fi pădure, asociația considerată trebuie să fie constituită din *arbori*. Dar nici această calitate nu este suficientă.

Pe marginea șoselelor se întâlnesc grupuri de arbori care nici pe departe nu pot fi considerate ca pădure. Pâlcurile de arbori, destul de deși pentru a se influența reciproc, încă nu constituie o pădure, pentru motivul că în interiorul păcului, clima nu diferă de exterior. Deci, pentru ca o asociație de arbori să constituie o pădure, trebuie ca suprafața pe care se află să fie destul de mare, arborii să fie destul de numeroși pentru a-și exercita o influență reciprocă și a constitui o climă aparte. Această definiție pare mai completă. Totuși, pentru a cunoaște pădurea mai în amănunt să considerăm un caz simplu, o pădure constituită dintr-o singură specie în faza inițială, pe care omul încearcă a o creia pe cale de plantațiune sau semănătură. În acest stadiu de început de pădure, puietii luptă individual fiecare pentru a învinge dușmanii comuni: ierburile și intemperțiile, și anume până când își împreună crăcile și reușesc să domine buruienile. Din acest moment continuă lupta în comun. Tinerii arbori încep a se modela. Crăcile de jos se usucă, coronamentul rămâne la partea superioară, trunchiurile se înalță. Incepe lupta pentru trai, paralel cu aceasta continuându-se lupta în comun. Îndivizii caută să folosească cât mai multe elementele necesare vieții, din mediul ambiant, potrivit calităților specifice ale fiecăruia.

Cu înaintarea în vârstă, lupta continuă, dând pădurii un aspect bine definit, prin rânduirea arborilor în diferite categorii: dominanți și dominați, cu diferite trepte intermediare. Cu cât condițiile de viață sunt mai aspre cu atât lupta arborilor pentru existență este mai acerbă. Totuși sprijinul mutual nu încetează. Arborii care au rămas în urmă îndeplinesc rolul de a acoperi solul, pentru a nu se instala larva. Dar lupta în comun este dusă mai ales pentru constituirea păturei moarte, covorului de frunze și crăci uscate, care putrezind constituie îngrășământul pădurii. În sfârșit, dela o anumită vreme, pădurea înlesnește venirea unei noi generații, prin rădăcirea coronamentelor, fractificare etc. astfel încât pe măsură ce bătrânii dispar, cei tineri se instalează și se dezvoltă din ce în ce mai mult.

În natură, găsim însă foarte rar păduri constituite din aceeași specie și de aceeași vârstă; de obicei, vârstele și speciile sunt amestecate. Cu toate acestea, se constată că în aceste asociații este o armonie desăvârșită: speciile mai robuste ajută regenerarea speciilor mai delicate.

Pădurea se grupează pe etaje, și anume cele mai pretențioase în etajul superior, iar cele mai puțin pretențioase în etajul inferior. Aceste păduri de esențe desebite sunt și cele mai utile: dau arborii cei mai frumoși.

Comunitățile de arbori cuprind însă și alte vieți decât plantele: animalele de la cele mai mici până la cele mai mari (turși, capre, păsări de tot felul, etc.) iar în pământul pădurii trăiesc microorganismele, care contribuie la descompunerea păturii moarte (litere).

Dacă am cerceta în ce măsură este pădurea dependentă de forțele naturii, am găsi că două elemente guvernează viața ei: căldura și umiditatea. În raport cu acești factori staționali variază pădurea dela ecuator la poli și dela câmpie la munte, constituind diferite zone forestiere.

*

● II. Ing. Trajan Heroiu: Insemnătatea pădurii pentru viața satelor. (Marți 22 August 1944).

Între pădure și sat s'a stabilit o strânsă legătură dealungul veacurilor. Și pădurea și satul sunt unități de viață: pădurea în viața vegetală a Naturii, satul în cea omenească.

În adâncile formațiuni ale poporului român satul îl găsim ca pe o matcă generatoare de colectivități românești. Aproape în fiecare sat găsim obiceiuri, îndeletniciri și forme de așezări diferite. Exemple avem oriunde am cerceta viața rurală.

Peste tot însă găsim o realitate constantă: legătura săteanului cu Natura.

Săteanul este legat de pământ și de produsele lui, de fenomenele atmosferice și efectele acestora. Pădurea a avut și va avea încă unul din cele mai importante roluri din ceea ce înseamnă participarea Naturii la viața satului.

Privind toate pădurile Țării, constatăm o repartizare neuniformă a acestora, ceea ce face să avem sate cu păduri multe, cu păduri puține și sate fără păduri. Sunt județe în care avem peste 50% suprafață împădurită și altele în care pădurile aproape că nu există.

Acolo unde pădurea abundă, ea constituie factorul determinant al așezării gospodăriilor și al vieții populației respective. Pădurea ocupă munca membrilor familiei și îi procură mijloacele de viață. Acolo unde pădurea nu există, viața satului se resimte fie din cauza climei aspre provenită din lipsa pădurilor, fie din lipsa produselor pădurii, în special a lemnului.

Pădurea e necesară ca aerul și apa. Ea susține direct (prin produsele sale) și indirect (prin efectele sale asupra mediului) viața materială a satului. Pădurea susține însă și viața sufletească prin frumusețea și măreția sa, fapt dovedit cu prisosință în folklorul românesc.

Așa cum se prezintă astăzi raportul dintre pădure și populația satelor, putem face afirmația că cetățeanul nostru privește pădurea mai mult pentru profitul material, că mai mult o exploatează decât o îngrijește, că mai degrabă pădurea este un dușman decât un aliat în susținerea vieții lui și a familiei lui. Dovadă: împuținarea și părăgînirea pădurilor cum și existența unei mari suprafețe de terenuri degradate provenite prin dispariția pădurilor.

Dat fiind că pădurea îndeplinește o funcțiune bine determinată în viața satului este neapărată nevoie de o specială instruire a populației satelor adică de îmbogățirea intelectuală cu cel puțin un minimum de cunoștințe privitoare la condițiunile de creștere și folosire a pădurilor cum și cu un maximum de sensibilitate față de această mărețată creație a Naturii. Cel dintâi ar fi un minimum de capital intelectual — un fel de biblie silvică — cel din urmă un capital afectiv, neapărat necesar pentru iubirea și respectul față de ceea ce este frumos și folositor generațiilor prezente și viitoare.

În acest scop școala românească trebuie să intervină energic, cu atât mai mult cu cât până în anul 1938, de când datează noua programă analitică n'a existat nimic, sau aproape nimic, în programele analitice ale învățământului primar din România (cel puțin din vechiul Regat).

După epoca școlărității, căminul cultural urmează să țină adolescențului și cetățeanului matur atenția trează asupra îndatoririlor față de o sursă de bogăție și frumusețe care nu este „nesecată” așa cum se zice de obicei despre pădure.

Chiar înainte de epoca școlărității, în familie și la grădinița de copii mici, grija educației trebuie să se întindă și asupra lipsurilor de până acum cu privire la nevoile și binefacerile pădurii, de oarece orice stăruință pentru câștigarea unei alte mentalități este depășită de tot ceea ce se poate face pentru cultura cetățeanului în epoca sa de formație, în copilărie.

● III. Ing. Grigore Eliescu: Dușmanii și apărarea pădurii.

(Miercuri 23 August 1944).

Arborii sunt organisme, care, ca toate organismele, sunt atacați de diferiți factori, cu atât mai mult cu cât ei au o viață foarte lungă. Pe silvicultori nu-i interesează decât atacurile care iau proporții mari provocând calamități, cu studiul cărora se ocupă Protecția Pădurilor.

Această disciplină este soră bună cu protecția plantelor de care se interesează agricultura și horticultura, și ambele se înrudesc cu medicina umană și veterinară.

În fenomenul vătămării intervin trei categorii de factori: cauzali sau primari, ai speciei și ai mediului. Factorii cauzali se grupează în: abiotici și biotici. În ceea ce privește vătămările, ele se împart în: vătămări fiziologice (arborii slăbesc, se îmbolnăvesc, se vestejesc, se usucă), și vătămări mecanice (rânile).

Vătămările sunt foarte greu simțite de gospodăria forestieră, pentru că se traduc în pierderi bănești și pentru că totdeauna există o succesiune de vătămări. Odată declanșată o serie de vătămări, altele le succed, încât se poate ajunge la distrugerea totală a pădurii.

Dacă se analizează în parte factorii vătămători se obține următoarea clasificare:

1. factori fiziologici (lumina, căldura, apa),
2. factori mecanici (vântul, zăpada),
3. factori fizici și chimici (focul, gazele toxice),
4. factori biotici (plante și animale).

Corespunzător acestor factori se organizează și se execută metodele de combatere.

Marea problemă în protecția pădurilor este însă determinarea timpului când se ivește o calamitate, dar din nefericire, încă nu se poate rezolva. O știință nouă, pe cale de devenire, epidemiologia, caută să studieze și să rezolve această chestiune a apariției calamităților.

*

● IV. Ing. E. Vintilă: Considerațiuni de ordin practic din domeniul uscării și conservării lemnului.

(Vineri 25 August 1944).

Problemele de uscare și conservare a lemnului au o importanță economică foarte mare în folosirea acestei materii prime.

Lemnul în stare verde conține o cantitate de apă considerabilă (40% și mai mult), care nu poate fi îndepărtată decât prin uscare: dar uscarea în aer liber (uscarea naturală) durează ani de zile. Pentru acest motiv se simte nevoia să se usuce lemnul rapid, cu ajutorul instalațiilor speciale. Această uscare artificială a lemnului necesită un timp foarte scurt și anume 50-140 de ore în loc de 12-40 de luni (în cazul uscării naturale), corespunzător speciilor și dimensiunilor.

În epoca de reconstrucție de după războiu consumul de lemn va spori în proporții nebănuite, încât nevoia de uscare artificială a lemnului se va simți foarte mult, mai ales că rezervele de lemne deja fasonate au fost consumate.

Lemnul trebuie uscat, pentru că în această stare poate fi prelucrat, nu

mai este amenințat cu putrezirea și nici nu mai este atacat de insecte. Tehnica uscării nu este chiar așa de simplă, însă cu toate dificultățile întâmpinate s'au realizat câteva sisteme de uscătorii, de ex.: Sistemul Benno-Schilde.

În folosirea lemnului, importantă este și chestiunea conservării lui. Înțelegem prin aceasta, mijloacele prin care protejăm lemnul în contra putrezirii, atacului de insecte și focului. Această protecție care în fond este o economie a lemnului se impune pentru că lemnul de lucru devine un bun din ce în ce mai rar în pădurile noastre. În consecință trebuie folosit rațional, arigerându-i-se o trăinicie cât mai mare, prin impregnare cu diferite substanțe: creozol, carbolineum, sublimat, clorură de zinc, etc.

Nici tehnica aceasta a conservării nu este simplă. Trebuie cunoscințe tehnice de specialitate, spre a se ști ce anume substanțe să fie folosite pentru anumite materiale lemnoase, ce cantități, ce metode de impregnare, cum trebuie pregătit lemnul pentru această operație, etc. În ceea ce privește apărarea lemnului în contra focului, chestiunea este mai dificilă. Există încercări în această materie; până acum nu s'a reușit decât să se obțină o întârziere a arderii.

● V. Ing. N. Ghelmeziu: Intrebuințări deosebite ale lemnului.

(Vineri 25 August 1944).

Pădurea produce mai multe materii prime, în parte cunoscute destul de bine: lemnul, coaja, liberul, pluta, rășina, fructele, semințele, florile, etc. Despre fiecare în parte se poate scrie cărți întregi. Conferențiarul se ocupă numai de lemn.

Lemnul are foarte bune însușiri, dar și multe defecte. Totuși i se poate da foarte multe întrebuințări. Dintre însușirile lui bune se menționează rezistența mare în dimensiuni și greutate; reduse și ușurința de a fi lucrat. Dintre defecte: durează puțin, crăpă ușor, este atacat de ciuperci și de insecte, arde, se umflă și se contracte (are „poc”), nu are aceleași însușiri pe toate direcțiile de creștere (longitudinal, tangențial, radial etc.). Cât timp au fost cămbilăți mari de lemn, de unde se putea alege după dorință, aceste defecte nu erau prea vizibile. Din momentul în care s'a împuținat, s'a pus problema să se îmbunătățească defectele lemnului.

Asupra defectelor, silvicultorii acționează încă din pădure, când arborele este încă în picioare, prin măsurile culturale, în sensul că se evită a se avea păduri cu valoare numai estetică, pentru turiști, adică unde să fie arbori cu crăci multe, noduroase, uscate, etc. Silvicultorii caută să crească păduri cu tulpinile arborilor drepte, lipsite de crăci, cilindrice, cu coronamentul foarte mic. Alte măsuri sunt luate cu ocazia exploatării, pentru că în această operație se pot strica în 2—3 ani materialele lemnoase așteptate 100 de ani. Se evită adică putrezirea, crăparea, atacul de insecte, etc. Se urmărește a se ajunge afară din pădure cu un material cât mai bun.

Totuși tehnica avansată are pretenții foarte mari, din care cauză lemnul trebuie foarte bine cercetat mai ales când vine în concurență cu alte materiale ca metalele, mai ușor de studiat și mult mai bine cunoscute. De aci pornind, s'au înființat laboratorii pentru studiul lemnului și s'au realizat mașini din ce în ce mai perfecționate pentru prelucrarea lemnului în condițiile cele mai bune, dezvoltându-se în felul acesta o tehnică specială pentru:

furnire, placaje, panee, plăci de furnir, lignoston, lemn presat, lemn impregnat pentru lagăre (cu ulei sau metale), plăci izolante (în contra sgomolului, frigului), gazeificare (în automobilism), mătase artificială, lână artificială, în industria chimică (alcooli, substanțe zaharose, produse alimentare) etc.

Pentru ilustrarea celor expuse. Conferențiarul a prezentat auditorilor prese documentare, înlesnind astfel o cunoaștere directă a nouilor întrebuințări ale lemnului.

Concluzia este că lemnul reprezintă o materie primă necesară și chiar indispensabilă pentru realizarea unui „mai bine“ în viața omului și că paralel cu străduințele silvicultorilor pentru obținerea unui lemn de cât mai bună calitate, industriașii au depus eforturi pentru o folosire cât mai corespunzătoare scopului.

*

● VI. Ing. At. Haralamb: Pădurea în însănoșirea pământului.

(Sâmbătă 26 August 1944).

În afară de lemn și derivatele lui, de care omul nu se poate dispensa în toată viața și activitatea lui, pădurea îi aduce și alte multe și mari foloase rezultând din însăși existența ei. Astfel, prezența pădurii influențează elementele climatului și prin aceasta condițiile sanitare, natura ploilor și celorlalte precipitațiuni, regimul apelor și însăși activitatea omului, pe coastele dealurilor și munților împiedică năruirea pământului, iar dintr'un soi netrebnic poate face unul roditor.

Limitându-se numai la căsărul subiectului anunțat, conferențiarul desvoită numai influența binefăcătoare a pădurii în ceea ce privește menținerea și îmbunătățirea pământului. Prezența vegetației pe coastele dealurilor și munților este rezultatul unei lupte de mii de ani cu forțele naturale distrugătoare, care conduc la nivelarea pământului. Pădurea este stadiul final al forțelor creatoare de echilibru, în timp ce apa curgătoare este agentul de distrugere cel mai de seamă. Omul prin intervenția lui a făcut ca pădurea să dispară în multe locuri, înlesnind astfel acțiunea agenților distrugători, a apei în primul rând.

În continuare, conferențiarul a arătat cum stăvilește pădurea acțiunea apei, împiedicându-o să mai roadă pământul, evitând dezastrele care se înregistrează peste tot acolo unde pământul este desgolit. Concluzia acestor analize este că pădurea trebuie cruțată atât prin intervenția Statului cât și prin înțelegerea particularilor. O primă măsură în acest sens este interzicerea pășunatului în păduri, iar pășunile să se caute să fie acoperite complet cu vegetația cea mai indicată stațiunilor respective. Inuși pășunatul trebuie practicat după anumite reguli, ca de ex.: să nu se trimită pe o suprafață dată decât numărul de vite pe care-l poate hrăni acea suprafață, să nu se pășuneze imediat după ploaie, să nu se scoată vitele la pășune decât când a ieșit iarba, etc.

Dacă apa și-a început activitatea, săpând ogășe și mai departe provocând eroziuni avansate, trebuie să se intervină (din partea colectivității cu toate mijloacele posibile. Technica inginerească cunoaște azi metode pentru stăvilirea râului și chiar pentru vindecarea lui. Intre aceste mijloace, refacerea pădurei pe locurile respective este țelul final. Numai pădurea cu puterile ei nemăsurate poate fixa solid și definitiv terenul, redându-l cu timpul tot sinței omului.

La noi, starea de lucruri este de așa natură încât măsurile de luat nu mai suferă amânare. Râpțe sunt presărate peste tot. Se socotește la circa 1 milion de ha pământul din suprafața țării, care nu-i cultivabil sau foarte puțin folositor. De aceea încă din 1930 s'a creat în M. A. D. un serviciu special, în cadrul Direcției Regimului Silvic, pentru refacerea terenurilor degradate. De atunci și până acum s'au executat lucrări în mai tot cuprinsul țării, deși fondurile puse la dispoziție n'au fost îndestulătoare.

În afară de terenurile degradate, mai există și alte categorii care tot numai cu ajutorul pădurei pot fi date folosinței omului și anume terenurile nisipoase, mlăștinoase, etc. În acest sens pot fi citate în Țara noastră plantațiile de salcâm de pe nisipurile sburătoare din Oltenia, valea Siretului, țăr-murile Mărei Negre. Dar binefacerile pădurei se fac simțite și în regiunea de câmpie, unde acum se caută a se crea așa numitele perdele de protecție în sprijinul agriculturii.

Schițându-se toate aceste însușiri ale pădurei, favorabile vieții omului, se trage concluzia că fiecare în cercul lui de activitate să caute și să apere pădurea acolo unde ignoranța sau egoismul caută să o distrugă.

● VII. Ing. Ilie C. Demetrescu: Pădurea din punct de vedere particular și obștesc.

(Duminică 27 August 1944).

Pădurea reprezintă un câmp de activitate materială și spirituală în care se încrucisează interese particulare și publice, în forme foarte interesante și neobișnute după timp și loc.

În general, particularul urmărește, prin păstrarea și cultura pădurii, acoperirea unor nevoi personale de bunuri forestiere (lemn, pășune, ș. a.) sau punerea în valoare — pe această cale — a unor locuri (pământuri). În acest din urmă caz, pădurea devine un izvor de câștig. O împrejurare, care face foarte nesigură existența unei adevărate gospodării forestiere, este lungimea relativ foarte îndelungată (20—80—150 ani) a ciclului de producțiune. La aceasta se adaugă procentul relativ modest (2—3%) cu care fructifică capitalurile plasate în producțiunea lemnului.

În țările sărace în capitaluri, fără siguranța proprietății, fără stabilitate politică și economică, fără un anumit simțământ de continuitate familială, nu e cu puțință o cultură forestieră în proprietatea particulară. Cel mult, dacă poate fi vorba de păstrarea unor păduri, cu termene scurte de tăere, pe pământuri zise absolut forestiere, adică din cele ce nu pot fi altfel folosite.

Interesul public în materie de păduri este determinat de motive cu mult mai numeroase și mai complexe. Mai întâi de toate, materia primă „lemnul” este dintre cele mai trebuitoare pentru bunul mers al economiei naționale. Cantități enorme de lemn de felurite esențe, calități și dimensiuni sunt cerute, an de an, de consumul industrial și domestic. În unele împrejurări, pădurea este cu mult mai prețuită pentru: însușirile sale binefăcătoare asupra climatului, economiei apei și stabilității pământului, apoi pentru motive de apărare națională, de consolidare economică, de bună rânduială socială ș. a. Cele mai multe din aceste considerațiuni n'au înțeles pentru proprietarul de pădure particular, nu-l privesc.

În cele mai multe țări, dar mai cu seamă în cele sărace, tinere fără stabilitate politică și economică, intervin conflicte grave între interesele par-

ticulare și publice în materie de păduri. Statul ca apărător al interesului obștesc, trebuie să intervină, astfel în cât procentul de împădurire al felurilor ținuturi să nu scadă sub anumite cifre socotite ca necesare. Pe de altă parte el trebuie să constrângă pe proprietari să cultive pădurile în anumite feluri corespunzătoare interesului obștesc. Astfel de intervențiuni se impun cu atât mai mult a fi prevăzătoare, cu cât repararea unor eventuale greșeli în materie de păduri sunt, adesea, imposibile sau în orice caz, deosebit de costisitoare.

T. Băldănică

ACUM 50 ANI.

● „Revista Pădurilor“ din Mai 1894.

— N. R. Danilescu scrie despre: „Stricăciunile cauzate de poleiul din toamna trecută”. Porneste dela raționamentul următor: „clima fizică sau locală” este un element de producție; cunoașterea cât mai amănunțită a diverselor fenomene climatice este de cel mai mare folos pentru a face „silvicul-tură cu profit” într-o localitate dată; Institutul Meteorologic Central al României este tânăr, iar mijloacele lui bănești insuficiente. Deci colaborarea o consideră bine venită. Pentru cazul în speță descrie poleiul ce a avut loc la finele lui Octombrie 1893 și pagubele cauzate. Arată de asemeni măsurile ce ar putea fi luate pentru preîntâmpinarea pagubelor.

— M. N. Mihăiescu-Sirius: „Codrul grădinărit și tăierile rase”. Un studiu comparativ între România și Bucovina

— Se publică textul proiectului codului forestier, precedat de o expunere de motive semnată de P. P. Carp. În esență, o pledoarie pentru conservarea pădurilor țării.

— La cronică (sau cum i se spunea: „comunicațiuni și fapte diverse”), subinspectorul silvic N. Manolescu schițează activitatea creatoare în Franța, America și Muntenegru. În Franța, „Societatea Amicii Arborilor” vrea ca membrii ei să se angajeze să planteze în fiecare an câte un arbore cel puțin și să protejeze plantațiile existente prin toate mijloacele ce-i pot sta la dispoziție. În America, s'a înființat la 1872 în statul Nebraska „ziua arborelui” (Arbor day), un fel de serbarea sădirii arborelui la noi, ca o reacțiune împotriva cutropirii pădurilor. În timp de 19 ani (dela înființare și până la 1894) s'au plantat 355 milioane arbori și pomi fructiferi. În Muntenegru, principele domnitor a ordonat reîmpădurirea țării sale, prescriind fiecărui ofițer — după grad — și fiecărui soldat de a planta în toți anii un număr determinat de butuci de vie și măslini.

— Pe ultimele pagini, o cronică mercurială cu prețurile de lemne din Dobrogea și buletinul observațiunilor meteorologice din București.

● „Revista Pădurilor“ din Iunie 1894.

— N. R. Danilescu: „Incorajarea împăduririi”. Cu ocaziunea excursiunei făcute cu elevii Școlii dela Herăstrău și Brănești, Prof. D. constată că exemplul dat de Min. Agr. și Dom. cu împădurirea nisipurilor sburătoare

a fost imitat. Proprietarii de dune sunt convinși de foloasele ce pot trage din împădurirea acestora. Citează exemplul moșiei Ghidiciu a moștenitorilor Brâncoveanu, unde pe 1000 ha s'au preconizat împăduriri. Primele plantații s'au făcut deja în toamna 1892 și primăvara 1893. Costul: 50.000 lei. Esența: salâm. Conducerea lucrărilor: silvicultorul Mitkievici, care a executat și împăduririle de pe moșile învecinate ale Statului. Și sătenii au început să împădurească loturile lor. Unele plantații, făcute cu pueți din pepinieră, sunt bune. Altele, făcute cu „lăstari smulși dela rădăcinile salcâmlor din ogrăzi“, sunt mai slabe și neuniforme. Citând exemplul Austro-Ungariei unde se dau premii (de 1.000 coroane!) pentru încurajarea plantațiilor, Prof. Danilescu face propunerea cu solicitudinea deja manifestată pentru îmbunătățirea traiului saleanului să fie intensificată și în aceeași direcție. Și anume: Societatea centrală de agricultură să deearnă câteva premii bănești, în fiecare an, sătenilor care execută plantațiuni pe „nisipiștele“ lor, iar în Codul silvic, în afară de scutirea de impozite pe 30 ani deja în vigoare, să se introducă și alte dispozițiuni eficace pentru încurajarea împăduririlor. Tot măsuri încurajatoare ar fi: distribuirea gratuită sau în preț de cost a pueților și seminței, punerea la dispoziție de unelte de lucru, răspândirea de instrucțiuni scrise celor interesați, etc.

— „Un furagiu forestier“ articol semnat S. conține comentarii pe marginea unor notițe din revistele franceze relativ la întrebuintarea frunzelor de arbori pentru „alimentațiunea“ animalelor.

— M. N. Mihăescu-Strins, în continuare, scrie despre: „Codrul grădinarit și tăierile rase“

— N. Tănăsescu: „Despre regimul silvic și aplicarea lui“. Este textul conferinței (17 pagini), ținută în cadrul Soc. „Progresul Silvic“ în Februarie 1894. O discuție în paralel a modului de aplicare a Codului silvic la noi, în Franța și Ungaria, pentru a se arata ameliorările de adus în România.

— La „Comunicațiuni și fapte diverse“ se comentează lucrarea Prof. Speldel dela Tübingen, relativ la creșterea arborilor de o singură specie și vârstă și influența rarităților asupra acestei creșteri. Se menționează și lucrarea lui Schwappach în aceeași chestiune. Se vorbește despre lucrarea lui Ch. Broillard „Traitement des bois en France“. În sfârșit, se semnalază comunicarea unui român, Ionescu Dimitrie, la Soc. de Șt. Naturale din Württemberg, relativă la frecvența trăsnetului la arbori.

— În rest, pagina mercurială cu prețurile lemnului (de foc și construcție) din Dobrogea, informațiuni și buletinul obs. meteorologice la București.

— Subliniem condițiile concursului din August dela Brănești pentru admiterea elevilor aspiranți în Școala specială de silvicultură. În conformitate cu legea și regulamentul învățământului profesional (publicată în Mon. Of. din 1894) se cerea candidaților: să aibă un an de practică, să dea un examen din aritmetică, geometrie plană, botanică, zoologie, limba română și geografie și să mai dea și 5 probe practice din: șt. naturale, topografie, silvicultură, administrație.

● „Revista Pădurilor“ din Iulie 1894.

„Noul proiect de lege silvică“ (6 pag.), desemnat. Un articol pe care l-am numi azi un editorial. Cuprinde o chestiune la ordinea zilei și anume este vorba despre proiectul depus de Min. Domeniilor în primăvara anului 1894 pe biroul Camerei Deputaților. Asupra acestui proiect s'a discutat în

adunarea generală a silvicultorilor din anul în curs. Se relevă insuficiențele redactării și neclaritățile textului propus debaterilor deputaților.

„Exploatarea pădurilor de salcâm din dunele României” (6 pag.) de N. R. Danilescu. Din două cauze: 1) lipsa literaturii documentare în limba franceză (mai accesibilă Românilor) și 2) tinerețea plantațiilor de salcâm și în alte state, domnea părerea că salcâmul nu este un arbore de pădure, ci numai pentru alei și parcuri. În fond, calitățile salcâmului erau cunoscute de când luaseră avânt lucrările de împădurire din Ungaria și Banat și apăruse cartea lui J. Wessely asupra nisipurilor sburătoare (*Der europäische Flugsand und seine Kultur*, Wien 1873). Din experiențele făcute în Ungaria și Banat s'a ajuns la concluzia că în principiu, pădurile de salcâm înființate pe cale artificială din sămânță, pot fi supuse „tuturor tratamentelor cunoscute: crâng simplu, ciuntire, crâng compus și codru”. Pentru o serie de considerente enumerate de autor, se cere pentru plantațiile de salcâm pe nisipurile zburătoare să fie „tratate în codru prin metoda răriturilor periodice”, considerând salcâmul o esență tranzitorie cu scopul precis de a pune stăpânire pe sol; la adăpostul lui să se înceapă cât mai degrabă introducerea stejarului pedunculat și a pinului silvestru. Acolo unde trebuie neapărat tratat în crâng, să se respecte în orice caz revoluția cea mai lungă posibilă. (20 de ani pe terenurile cele mai fertile, 25—30 de ani pe terenurile mai inferioare).

„In'cestiunea tăierilor rase la munte” (3 pag.) de M. Rădulescu.

Pornind dela principiul că actualii posesori ai unei păduri nu sunt decât uzufructuarii unui patrimoniu ce trebuie transmis urmașilor intact cel puțin, dacă nu îmbunătățit, autorul se ridică în contra tăierilor rase, pentru că acestea prin natura lor atacă însuș capitalul forestier reprezentat și prin sol, nu numai prin lemnul în picioare, și anume prin faptul că solul se degradează datorită tăierilor rase, de unde greutatea dacă nu imposibilitatea regenerării...

„Pădurile în timpul lipsei de furajii” (6½ pag.) de S.

Sunt discutate, pe marginea unui articol publicat în *Revue des Eaux et Forêts* de Insp. Tessier, experiențele făcute în Franța în materie de frunzare, în urma secetei din 1893.

În rubrica „Comentarii și Fapte Diverse” se dau informațiuni despre Asociația Internațională a Stațiunilor de Cercetări Forestiere, care s'a întrunit în 1893 la Viena, despre comerțul exterior de lemne în Franța, importul de lemne în Belgia, întinderea pădurilor în diferite state din Europa, despre jirul de fag (otrăvitor pentru animale), despre un arbore curios din Madagascar numit „arboarele călătorilor”, despre tlaa, ca arbore otrăvitor, despre legislația forestieră în Europa, despre silvicultura în America, începutul și sfârșitul iernei la Bruxelles, etc. „Statistica pădurilor Statului și stabilimentele publice din Austria” formează obiectul unei comunicări de 3 pag.

În sfârșit, la „Informațiuni” se anunță că va fi gata la sfârșitul lui August construcția *Stațiunii Carpatine*, dela Sinaia. Pe ultima pagină, ca de obicei, *Buletinul Meteorologic* pe luna precedentă, dela 20 de stațiuni d'n țară.

● „Revista Pădurilor” din August 1894.

„Rezerve în grupe la crânguri” (7 pag.) de G. Stătescu.

O problemă de crâng compus la pădurile de stejar sau de amestec de alte foioase și stejar (șleau); rezervele să fie lăsate izolat — ca în Franța — sau în grupe — sistem preconizat și încercat de Germani —? Autorul ple-

dează pentru metoda franceză, fiind mai simplă și mai rațională, din punct de vedere al cultivei și gestiunei. În fond, o polemică cu N. R. Danielescu, care publicase un an mai înainte un articol cu aceeași temă, dar pledând pentru sistemul german: rezerve în grupe.

„Contribuție la introducerea tratamentului prin tăieri rase în România“ (8 pag.) de N. R. Danielescu.

O pledoarie pentru introducerea tăierilor rase în România, tratament nou la acea epocă pentru Țara noastră. După o introducere de circumstanță, textul cuprinde miezul comunicării făcută de N. R. D. la adunarea generală a silvicultorilor cu câteva luni mai înainte.

„Binefacerile împăduririlor față cu criza agricolă“ (4 pag.) de C. Al. Orăscu.

Criza agricolă ia naștere, între altele, și din cauza cliimei defavorabile, rezultat al întinselor defrișări de păduri. Pentru acest motiv, Min. de Domenii a luat măsuri pentru îmbunătățirea și sporirea domeniului silvic, înființând (mai demult) un serviciu de plantații și pepiniere centrale în toate Inspectiile și a împăduri toate terenurile improductive, nerentabile, dealurile și colinele ruinate etc. astfel încât să se ridice „procentul păduros“ dela 13% (din întinderea teritorială) la 20% și chiar 25%.

„Pădurile foștilor grăniceri Români din Banat“ (13½ pag.) de N. R. Danielescu.

Un interesant istoric al grănicerilor români din Transilvania și Banat urmată de o descriere a administrației silvice dela Comunitatea de Avere a Românilor din Caransebeș.

„Atacarea pădurilor de pin din Franța de insecte“ (5 pag.) de S.

Este vorba despre dezastrele cauzate în plantațiunile de rășinoase din Champagne, începând din 1892 și intensificată în 1894, de *Bombix pini*. Interesant apare faptul că încă de acum 50 de ani se știa despre combaterea pe cale biologică a acestui dușman al pădurilor și anume cu ajutorul ciupercilor parazite. Procedeu acesta este atribuit unui american, pe nume Snow, care în 1891 l-a aplicat în Kansas (U.S.A.) pe valea Mississippi, unde un hemipter vătăma foarte mult cerealele. Mai reținem din acest reportaj faptul că Min. Dom. francez a acordat Stațiunii de Experimentație Forestiere dela Nancy o subvenție (300 fr.) în vederea experimentării materialelor de combatere.

„Uniforma agenților silvici“, „Un ascensor forestier“ (pentru lucrătorii întrebuințați la lucrările de elagaj), un apel al Soc. Progresul Silvic, adresat membrilor societății să trimită studii și lucrări de publicat la Revistă și de a se înscrie la seria de conferințe din iarna următoare, Reportajii despre congrese și expoziții forestiere din Franța și Elveția, informațiuni despre mișcarea din Corpul Silvic și reînființarea Școlii de Silvicultură din Brănești pe data de 1 Oct., numirea profesorilor la acea Școală (N. R. Danielescu, T. G. Pietraru, C. Miclescu, G. Stătescu, Popovici-Lupa, C. Chiru), expoziția cooperatoilor din Cismigiu unde sunt reprezentate și pădurile Dom. Coroanei, informațiuni despre Instrucțiunile relativ la Ad-ția pădurilor de m-te și în sfârșit Buletinul Observ. Meteorologice pe luna August (dela 20 de Stațiuni) ocupă restul paginilor din numărul pe Septembrie.

T. Băldănică

CERCUL DE STUDII**● VI. Ing. I. M. Pavelescu: Problema sortării lemnului brut la foioase.**
(15 Martie 1944).

În ziua de 15 Martie a. c. d-l Ing. I. Pavelescu șeful ocolului silvic experimental Mihăești (jud. Muscel) a ținut la Cercul de studii forestiere al Soc. Progresul Silvic, o conferință tratând despre problema atât de importantă a sortării lemnului brut de foioase. Dăm mai jos un scurt rezumat al acestei conferințe.

Pentru foioase la noi nu există un sistem de sortare unitar și ideal.

Uzantele comerciale sunt cu totul inactuale, iar sistemul de sortare în trebuință în practica Administrației C.A.P.S., este sprijinit pe utilizări, ceea ce prilejuiește un mare neajuns și pentru practica sortării propriu zise și pentru ideea de valorificare rațională.

Pentru aceste motive, din acest punct de vedere, adică al utilizărilor, sortarea lemnului brut în pădure trebuie să se oprească doar la două mari despărțăminte:

a) *Lemn de lucru*, cuprinzând tot materialul brut, sănătos și de dimensiuni — grosime și lungime — care-i determină întrebuințarea ca atare; aci trebuie să fie cuprins și lemnul de construcțiuni de orice fel și lemnul destinat diferitelor industrii.

b) *Lemne de foc*, restul lemnului care dintr'un motiv sau mai multe, nu poate fi lemn de lucru.

Până aci sortarea sprijinită pe acest criteriu, are numai o valoare cel mult informativă asupra calității generale a arboretelor noastre și nu influențează cu nimic procesul de analizarea propriu zisă a volumului lemnos, care ne interesează.

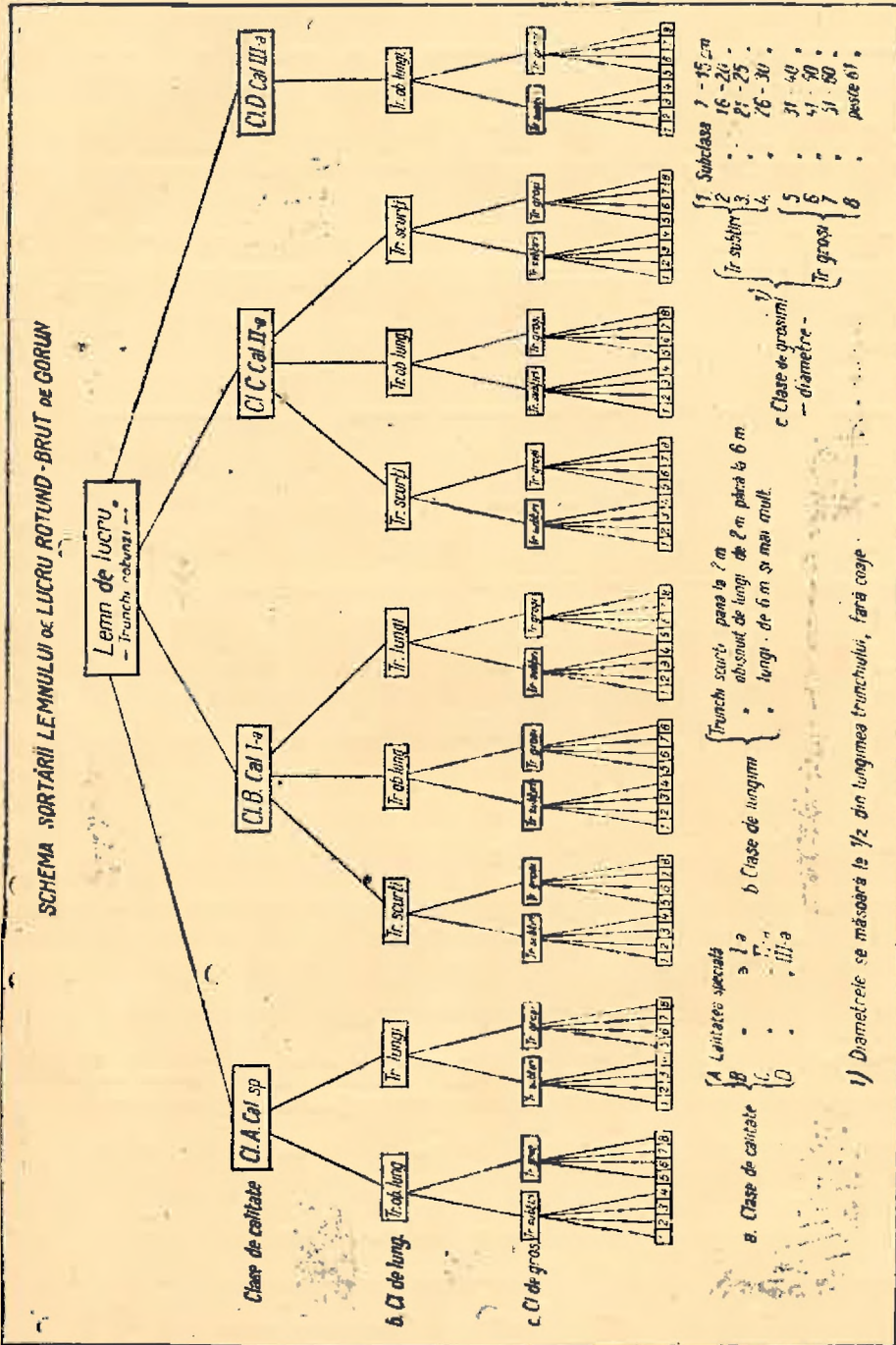
Un sistem de sortare, care se sprijină pe o serie de elemente pozitive și negative, calități și defecte naturale, care în timp și în spațiu sunt permanente și invariabile, este *sistemul de sortare după calitate*, a cărui aplicare s'a început în pădurile ocolului silvic experimental Carol I în anul acesta.

În clișeu de față se reprezintă schematic cum se realizează sortarea lemnului de lucru brut, rotund după calitate, în exploatările de stejar și gorun.

Gruparea elementelor pozitive și negative în patru clase de calitate: A, B, C și D, explicate prin denumirile practice: calitatea specială, calitatea a I, calitatea a II-a și calitatea a III-a, asigură situarea fără dificultăți a unui trunchi într-una din aceste clase, când se însușesc de către sortator și se intrunesc de lemn, condițiunile cerute de fiecare clasă.

Se dau apoi condițiunile de clasă și după precizarea ordinii în timp a operațiunii sortării și a secționării trunchilor într'o exploatare, în vederea ușurării găsirii formulei de analizare, tot ca o preocupare însă secundară, în jurul sortării calitative, vine gruparea trunchilor în clase de lungimi, în clase și sub clase de diametre. Cum se stabilesc aceste împărțiri se poate urmări din schema de mai jos.

În fine tot ca un sortiment de lucru se menționează *spărtura* sau *despicătura*, care calitativ se încadrează în clasele B, C.

În ce privește lemnul de foc se distinge:

a) Lemnul mare din care rezultă: lemnul de spărtură și lemnul rotund care se fășonează în figuri și lemnul greu despicabil sau buturile de foc.

b) Lemnul de crâci.

Evident pe acelaș principiu, și mult mai ușor ca la stejar, trebuie să se rezolve sortarea și la celelalte foioase.

O sortare calitativă ne înlesnește și ne indică măsura în care ne putem organiza în timp pentru întreaga serie pe posibilități de valorificare; sistemul de sortare după calitate este practic: ușor de însușit, de aplicat și fără dificultăți verificabil.

Caracterul permanent și general al acestui sistem de sortare dă posibilitatea înțelegării unui minimum de norme de sortare și de fășonare și poate să însemne un început în găsirea mijloacelor de evaluarea masei lemnoase a unui arboret, a unui arbore în picioare pe sortimente.

Și în fine sistemul de sortare sprijinit pe calitate, vine cu o ușurare în tehnica alcătuirii tabelelor de prețuri, punând ordine și aducând prin posibilitățile deerarhizarea valorilor într-un tarif, încrederea consumatorului în ceea ce-i dă pădurea și mai ales aprecierea acestuia asupra valorii lemnului.

„Sortarea după calitate vine în sprijinul producătorului; acest fel de sortare reprezintă punctul de vedere al producătorului de lemn și dacă lemnul de calitate va fi suficient apreciat, proprietarul de pădure se va gândi la îmbunătățirea produsului său”^{*)}.

● VII. Ing. Dr. N. Rucăreanu: Valabilitatea unui amenajament.

(22 Martie 1944).

Amenajamentul stabilește normele după care se va conduce gospodăria pădurilor respective un timp mai mult sau mai puțin îndelungat, după concepția celui care îl întocmește. Este adevărat că liniile în care se poate considera valabil un amenajament, pot fi oarecum restrânse, dar cât? S'a pus, la noi, această întrebare? Există o atitudine clară?

După cele ce se pot citi în lucrările de amenajare întocmite și din dispozițiunile oficiale în materie, nu se constată acest lucru. Spiritul în care se întocmesc planurile de exploatare arată că la noi încă se lucrează cu termene lungi, dar în același timp se lasă toată libertatea ca la revizuirile de 10 ani orice amenajament să fie refăcut.

Avem interesul să punem lucrurile de acord. Aceasta însă nu se poate face decât pe baza experienței. Și cum la noi nu se poate constata pe tărâm forestier o colaborare normală a diverselor specialități, pentru lămurirea chestiunii se arată cum a evoluat concepția asupra valabilității amenajamentului în diferite timpuri la Germani.

Ceea ce face să se pretindă ca amenajamentul să fie respectat o lungă perioadă de timp, este ideea permanenței. Primele lucrări de amenajarea pădurilor, făcute după metoda parchetației, și apoi cele făcute după metodele cu afecțiuni a lui Hartig și Cotta, au avut ca principiu hotărâtor această idee a permanenței; iar ca rezultat: planurile de amenajare întocmite urma să fie aplicate timp de o revoluție.

*) Din „Cuvântul de închiderea discuțiilor rostit de domnul profesor V. N. Stinghe.

Experiența și cunoștințele câștigate în diferite domenii științifice au făcut să se accentueze în urmă importanța măsurilor de ordin cultural, care nu se împacă cu cadrul rigid constituit de planul general de exploatare al metodelor cu afecțaiii, și să se ajungă astfel la metoda de amenajare modernă a claselor de vârstă, care, renunțând principial la planul general de exploatare, lasă toată libertatea necesară pentru dezvoltarea celor mai potrivite metode de cultură, restrângând prevederile pentru viitor la 10 sau cel mult 20 de ani. Instrucțiunile oficiale germane de amenajare, ca și tratatele de specialitate, fixează valabilitatea amenajamentului numai pe această perioadă, precizând că revizuirea care se va face la sfârșitul ei va avea ca rezultat crearea unui nou amenajament.

Metodele de amenajare aplicate la noi până acum au fost aproape exclusiv metode cu afecțaiii. Planul general de exploatare, specific acestor metode, care include în sine ideea unei îndelungate valabilități a amenajamentului (o revoluție), a acreditat această idee și în lumea noastră forestieră. Este însă timpul să se renunțe la ea și să se stabilească și la noi valabilitatea amenajamentului la timpul unei perioade, adică la 20 de ani. Revizuirea care urmează să se facă la sfârșitul acestei perioade trebuie să creeze un nou amenajament. Dar aceasta nu însemnează că cel vechi trebuie să fie nesocotit. Din contra, amenajamentul nou se va sprijini pe cel dintâi, păstrând și completând toate măsurile bune.

● VIII. Ing. Dr. Eugen Vintilă: Cercetarea Technico-Biologică a lemnului. (29 Martie 1944).

În afară de cercetarea fizico-mecanică și cercetarea chimică a lemnului, s'a diferențiat în ultima vreme o nouă ramură denumită cercetarea biologică a lemnului.

Primele două ramuri de cercetare: fizico-mecanică și chimică se întăresc și la celelalte materiale de lucru sau construcție, cum ar fi de exemplu la metale. Și la lemn, cercetările se pot limita numai la aceste două ramuri, dacă bine înțeles se privește lemnul ca pe oricare alt produs finit, așa cum se găsește pe piață, fără să ne preocupăm și de modul cum este el produs. S'a văzut însă că însușirile lemnului sunt profund influențate de locul și modul cum a crescut arborele, de îngrijirea dată. Și astfel în preocuparea de a cunoaște relațiile dintre însușirile lemnului și condițiunile de creștere ale arborelui, a luat ființă această ramură nouă de cercetare, denumită cercetarea biologică a lemnului.

Este în deosebi domeniul silviculturului care trebuie să aibă în permanență înaintea ochiului dela crearea arboretului și în toate operațiunile prin care el intervine în pădure, însușirile tehnologice ale produsului ei cel mai important și cel mai îndepărtat, lemnul.

Trendelenburg (1930) a definit astfel scopul cercetărilor biologice ale lemnului, denumite de el „Rohholzforschung“ sau „biologische Holzforschung“. „Scopul cercetării biologice a lemnului este cunoașterea însușirii lemnului tuturor stațiunilor și formelor de arborete, pentru a folosi cât mai bine arboretele actuale și spre a conduce în mod corect arboretele viitoare spre un lemn de valoare. Cantitatea și calitatea (valoarea) trebuie deopotrivă avute în vedere“.

Trendelemburg este socotit ca cel mai de seamă cercetător în acest domeniu în Germania. Toată activitatea lui în acest câmp vast este cuprinsă în peste 30 de lucrări publicate în diferite reviste și în deosebi prin monumentală sa lucrare: *Das Holz als Rohstoff* (1939).

Înainte de a putea face legătura între stațiune și arbore respectiv lemn, a trebuit să se introducă oarecare sistematizare între diferitele însușiri tehnologice care pot caracteriza din punct de vedere calitativ lemnul și a stabili factorii de care depind aceste însușiri.

După expunerea amănunțită a acestora, conferențiarul arată cum se face o cercetare biologică, dela alegerea arborelui, doborârea lui și până la valorificarea rezultatelor. Lucrările se efectuează uneori în măsură aproape egală atât în pădure cât și în laborator. Pe teren în afara măsurării dimensiunilor trunchiului, a proiecțiunii coronamentului, pot avea loc și determinări de greutate la lemnul verde, pentru care sunt necesare numeroase cântăriri. În laborator se continuă cu uscarea probelor, determinarea volumului acestora și restul cercetărilor (întocmirea analizelor de creșteri, stabilirea curbelor de frecvență, etc.).

Cu ajutorul a numeroase diagrame au fost arătate diferitele rezultate la care se poate ajunge în urma unei cercetări de această natură.

În cercetările biologice ale lemnului se folosesc cu mult succes, profilele longitudinale ale arborelui — orientate după punctele cardinale, pe care se reprezintă grafic rezultatele determinărilor ca: densitatea lemnului, cantitatea de apă conținută în lemnul verde, etc. Pe asemenea profile se pot urmări paralel și creșterile arborelui, forma trunchiului, mersul duraminificării sau al formațiunii inimii roșii la fag, etc. Se poate avea astfel o imagine clară și completă a tuturor elementelor variabile din arbore ceiace permite cu ușurință compararea arborilor între ei și a trage deci concluzii asupra condițiilor de creștere a arboretului și calitățile lemnului.

Conferențiarul arată importanța lățimii inelului anual și a proporției de lemn târziu pentru calitatea lemnului, precum și influența luminii pentru dezvoltarea coronamentului și crearea unui lemn de densitate și rezistență mare.

În partea a doua a conferinței sunt date două exemple de cercetare biologică a lemnului efectuate la noi în țară: o cercetare asupra umidității lemnului la un arbore de stejar și cercetări asupra formațiunii inimii roșii la fag. În aceste cercetări s'a pus în evidență între altele rolul important pe care-l are determinarea cantității de apă și de aer aflat în lemnul verde pentru explicarea numeroaselor fenomene petrecute în viața unui arbore și care pot conduce la stejar de exemplu la uscarea vârfului, apariția crăcilor lacome, etc. sau la formațiunea inimii la fag.

Expunerea a fost însoțită de numeroase plănșe demonstrative de un interes științific deosebit de mare.

Ad. Haralamb

C I N E G E T I C Ă

● Terenurile de vânătoare din Ardealul de Nord.

În momentul când scriem aceste rânduri, drapelul românesc fâlfăie din nou deasupra Clujului, iar din Ardealul de Nord doar o mică porțiune în colțul de Nord-Vest își mai așteaptă eliberarea. Exact la patru ani și o lună — 11 Oct. 1944 — dela intrarea trupelor ungurești în Cluj, în urma dictatului dela

Viena, capitala politică și spirituală a Transilvaniei revine, de data aceasta pentru totdeauna, la patria mamă.

Nu ne-am îndoit nici o clipă despre împlinirea acestui act de dreptate. Era prea monstruoasă „granița” fixată prin dictat și prea puternică dreptatea cauzei Neamului nostru, pentru ca situația creată cu patru ani în urmă să poată dăinui. Reparația trebuia să vină. Dreptatea lucrează uneori încet, dar lucrează.

Sub aspect vânătoresc, reintegrarea Ardealului de Nord în trupul Țării, însemnează recâștigarea, în special, a frumoaselor terenuri de cerbi; Gurghlul terenul M. Sale Regelui, Toplița și Călimanu, Năsăudul, Maramureșul și altele, reprezintă majoritatea terenurilor bune de cerbi din România Mare. În 1940 vânătorimea română din acele părți a fost nevoită să părăsească rodul străduințelor ei de mulți ani. Din știrile ce au putut străbate până la noi peste granița blestemată, regimul unguresc n'a reușit nici măcar să mențină ceea ce au clădit vânătorii români. Dacă la aceasta adăugăm pagubele inevitabile pe care le cauzează starea de război, însemnează că noul sacrificii ne așteaptă pentru a repara ceea ce alții au stricat. Legați sufletește de terenurile în care au zidit nu numai bani, ci și trudă și pricepere, vânătorii români nu vor cruța nici o jertfă pentru a face din Ardealul de Nord iarăși o perlă vânătorescă a României.

Vasile Cotta

● Păstrăvăria Moneasa.

Din inițiativa Direcției Silvice Arad, s'a construit în anul 1941, pe cheltuiala C. A. P. S., o clocoitoare de păstrăvi în raza Ocolului silvic Șebiș-Moneasa, jurețul Arad, la punctul numit „Gura Boroalei”, la 3 km. în amonte de stațiunea balneară „Moneasa”.

Clocoitoarea este construită pe o fundație de piatră, cu pereții din lemn și este acoperită cu țiglă. Constă din două încăperi, dintre care una mai mare servește ca sală pentru incubatoare, iar cealaltă pentru laborator și creșterea puștelor. În față are un cerdac. După cum se vede din fotografia anexată, lângă clocoitoare s'a clădit și un canton de pădurar, care are și o cameră de rezervă, mobiliată deocamdată rudimentar, însă destinată a fi amenajată așa fel încât să poată oferi adăpost în condițiuni civilizate. În canton locuiește pădurarul însărcinat pe lângă paza pădurii și cu administrarea clocoitoarei, care pe timpul clocoitului are încă o persoană ca ajutor, cu misiunea de a supraveghea uniformitatea debitului de apă.

Apa se captează dintr'un izvor care țâșnește dintr'o stâncă situată la cca. 120 m. în amonte de clocoitoare, fiind condusă până la instalație pe ghlaburi de lemn, acoperite cu scânduri pentru a feri apa de frunzele ce cad de pe arbori și de alte impurități.

Apa fiind cristalină și cu suficient oxigen în soluție, am putut renunța la filtru și la cascade.

12 incubatoare sistem californian, confecționate din tablă cositorită și sită din țesătură de aramă, cutiile exterioare având dimensiunile de 60×40×25 cm, sunt alimentate cu această apă cristalină, trecută prin canalul de distribuție.

Pentru creșterea alevinilor, sunt câteva troci de scânduri, care se întrebuințează în număr după nevoie, până ce alevinii ating lungimea de cca 5 cm. când se lansează în apă pentru repopularea fondurilor de pescuit sărăcite.

Alimentarea alevinilor se face cu gălbenuș de ou, brânză de vacă, splină și ficat de cornute.

Deoarece în împrejurările actuale nu ne putem ocupa și de creșterea păstrăvilor cu scop lucrativ, în apropierea clocitoarei am amenajat câteva lacuri numai pentru ținerea păstrăvilor pe timpul reproducției.

La început, s'au ținut în lacurile acestea reproducătorii în tot timpul anului, dar icrele recoltate de la femelele din captivitate, au fost degenerare, deci neviguroase, rezultatul clocitului fiind nesatisfăcător. În toamna anului 1943, s'au recoltat icre și lapți numai de la păstrăvi proaspăt capturați cu vâșe, femelelor dându-li-se drumul îndată după extragerea icrelor. Astfel, am obținut icre viguroase, iar pierderea în timpul clocitului s'a redus la abia 3%, față de cca 50% când am folosit icre de păstrăvi ținuți în captivitate.

Marele inconvenient este însă acela, că la capturare, procentul femelelor abia atinge 20 — 25% din totalul capturat, astfel încât capturarea trebuie

Păstrăvăria de la Moneasa.

prelungită bineșor, până ce se obține numărul necesar. Deasemenea, este bine de știut că incubatoarele trebuiesc acoperite cu un capac de scândură sau de tinichea, deoarece icrele și alevinii mici preferă întunerecul, dar cu deosebire pentru a-i apăra de oaspeți nedorți (guzgani de apă), cari dacă ajung la icre sau alevini, devorează într'o singură noapte conținutul mai multor incubatoare. Tot din acest motiv este preferabil ca alevinii să nu fie creșcuți în lacuri libere, unde ei se pot apăra cu mai multă greutate, iar vărsarea lor în pâraie să se facă numai la sfârșitul lunii Aprilie sau chiar în luna Maiu.

Sperăm că după trecerea timpurilor grele de astăzi, să putem amplifica păstrăvăria din Moneasa, eventual să o complectăm și cu o crescătorie artificială de păstrăvi americani, în care caz clocitoarea va putea servi, toamna, pentru clocirea păstrăvilor de munte, iar primăvara pentru cei americani, primii cu destinația repopulării fondurilor naturale, iar secunzii pentru comerț, prin creștere artificială în eleștee.

Ar fi de dorit ca inginerii silvici — cu deosebire generația tânără — să fie îndrumați prin demonstrații și excursiuni a se preocupa mai de aproape cu salmonicultura și cu sportul cu undița, deoarece avem minunate posibi-

Ități în țară, care din cauza indolenței și lipsei măsurilor de represiunea braconajului, sunt depopulate, iar pentru redresare rare-ori se găsește câte o fire insufletită, înzestrată și cu mijloacele materiale trebuincioase, care să întreprindă câte ceva pentru pază și promovarea salmondelor din apele noastre de munte.

Un exemplu clasic îl constituie Valea Cernei, dela B. Herculane, un excelent fond, care azi este dezolant, din multiple cauze, și în primul rând din cauză că s'a scos de sub administrația silvică, administrație care ar avea mijloace și organe necesare pentru redresarea acestui ideal fond, din punctul de vedere al condițiilor staționale.

Să sperăm că vom ajunge timpuri când se va înțelege de cei în drept eroarea fundamentală ce s'a comis prin scoaterea fondurilor de pescuit în apele de munte de sub administrația silvică.

Ing. I. M.

● A. V. I. S. Lugoj. Dare de seamă pe anii 1939—1943.

Societățile de vânătoare din regiunea de Vest a Țării, deci și cele din Lugoj și jur, aveau trecut în statute clauza de a nu putea fi aleși în Consiliul de administrație al Societății decât membri care au în societatea respectivă o vechime de câțiva ani. Dispozițiunea aceasta era judicioasă, deoarece se urmărea, printr'înșa de a nu se admite la conducere decât persoane verificate sub raportul capacității și a corectitudinii vânătoarești. În același timp însă, ea creea o situație de inferioritate pentru inginerii silvici care făceau, sau ar fi vrut să facă parte din aceste societăți. Cauza? Majoritatea inginerilor silvici nu stau la conducerea aceluiași Ocol decât 4—5 ani, după care interese de serviciu sau interese familiare cer transferarea la altă unitate. Așadar, tocmai când erau pe punctul de a îndeplini condițiunea de vechime, deci de a putea figura ca membri, cu toate drepturile într-o Societate de vânătoare, tocmai atunci erau transferați și trebuiau să înceapă un nou stagiu.

Situația aceasta de membru cu drepturi limitate, nu era de natură să mulțumească pe inginerul silvic vânător, care prin cunoștințele noastre și experiența în domeniul vânătoarei ar fi putut fi un folositor îndrumător și sfătuitor în Consiliul de Administrație. De aceea, inginerii silvici din raza Direcțiunii silvice Lugoj, la data de 26 Noemvrie 1936, cu ocaziunea unei întruniri oficiale au înființat Societatea de vânătoare A. V. I. S. — Lugoj, cu statute adaptate nevoilor membrilor ei, cu care să-și pună la contribuție atât cunoștințele, cât și spiritul de organizare.

Ministerul de Agricultură și Domenii cu decizia Nr. 106296 din 5 Mai 1937 aprobă funcționarea societății de vânătoare A. V. I. S. Lugoj, cu 21 membri, cu condițiunea ca în termen de zece luni să-și achiziționeze terenuri suficiente.

Totodată, cu sentința Tribunalului Lugoj No. 41/1937/7 A. V. I. S. Lugoj a fost recunoscută persoană juridică.

În anul 1940 solicitând înscrierea în societate și vânători de altă profesie, am cerut Ministerului majorarea numărului membrilor dela 21 la 30 de membri, ceea ce s'a aprobat cu ord. No. 5145 din 20 Februarie 1940.

Azi, Societatea are 30 de membri vânători din care 23 membri sunt silvici și 7 membri nesilvici. (avocați, farmaciști, ing. agr., etc.)

Terenurile de vânătoare ce le posedăm azi în arendă sunt:

No. crt.	Numirea terenului	Pădure de		Terenuri comune
		Munte	Câmpie	
		Ha.	Ha.	Ha.
1	Rusca	12.500	—	—
2	Hisiaș	—	3.000	—
3	Iersig	—	1.600	—
4	Sliagiu-Duboz	—	723	—
5	Unip	—	400	—
6	Cralovăț	—	290	—
7	Cladova	—	274	—
8	Sintești	—	550	—
9	Turcoanea	—	300	—
10	Topla	—	237	—
11	Târgoviște	—	—	700
12	Fădămac	—	—	1.100
13	Cladova	—	—	1.028
14	Babșa	—	—	1.824
15	Paniova	—	—	1.625
16	Ghizela	—	—	1.600
17	Unip	—	—	1.477
TOTAL:		12.500	7.374	9.354
TOTAL GENERAL:		—	29.228 Ha.	—

Pentru fiecare teren avem paznici de vânat recunoscuți de Minister.

Terenurile de pădure au instalații pentru hrănirea vânatului cu pâr și pene în timpul iernii.

Nr. participanților		Anul	Vânatul imbușcat								
silvici	oaspeți străini		Iepuri	Fazani	Potâr-nicht	Prepe-lțe	Capriori	Capre	Cerbi	Urși	Vulpi
160	30	1937	350	10	25	15	2	—	—	—	25
170	35	1938	550	9	15	20	3	—	—	—	40
210	55	1939	750	15	14	22	3	—	—	—	50
40	5	1930	45	12	—	15	—	—	—	—	15
130	20	1941	175	5	—	18	2	—	—	—	35
150	25	1942	275	11	—	15	3	1	—	—	45
180	35	1943	390	3	—	12	3	3	—	—	50
1046	205	—	2535	15	54	117	16	4	—	—	20

În pădurile fără fazani, vulpile nu sunt combătute, ele fiind o podoabă la vânătoarea de iepuri.

Membrii societății fiind și pescari, în adunarea generală ținută la 14

Aprilie 1940, în unanimitate, s'a hotărât înființarea secțiunii „Pescuit în apele de Munte“ cu care ocazie s'au votat și adoptat statutele tip ale Ministerului de agricultură, Direcțiunea Economiei Vânătorului, fiind aprobată în acelaș an, secțiunea pescuit în ape de munte a Asociației Vânătorilor Ingineri silvici Lugoj.

S'a achiziționat următoarele fonduri de pescuit în apele de munte:

a) Begheiu de 27 km. lungime, unde s'a construit o instalație pentru cloclirea icrelor, în vederea repopulării fondului cu păstrăv indigen.

b) Ruschița în lungime de 17 km.

Numărul membrilor este de 12, din care 7 membri silvici și 5 membri nesilvici.

Ținem să menționăm că, dela început, n'am căutat să fim exclusiviști în ce privesc invitarea oaspeților la vânătorile în grup, ci din contră am invitat din ce în ce mai multe persoane.

Ordinea, disciplina și în general, ansamblul acestor întruniri vânătoarești, au determinat pe unii dintre oaspeți să solicite înscrierea în Asociația noastră. Din aceștia, în lipsă de locuri suficiente, am primit numai șapte membri streini. După o activitate de peste șapte ani A. V. I. S. Lugoj și-a câștigat renumele de cea mai bună organizație și cea mai disciplinată Societate de vânătoare din regiune. Invitația la vânătorile noastre constituie o cinste și o bucurie deosebită pentru vânătorii din afara Societății.

LIVIU POP

● Vânăutul în bazinul superior al Prahovei.

Sub acest titlu, Dl. Nic. Șt. Dumitrescu, student la facultatea de Silvicultură și Politehnică din București, publică în „Revista Vânătorilor“ din Iunie—Iulie 1944 o prețioasă contribuție la cunoașterea faunei noastre vânătoarești. Articolul se caracterizează printr'un fond și o formă aleasă. În ultimii doi ani, mai multe nume de studenți ingineri silvici, au apărut în scrisul nostru cinegetic, fapt care nu poate decât să ne bucure.

VLAD MACEDONEANU

LUCRARE I. C. E. F.

recent apărută:

D. A. Sburlan:

**Construcția și exploatarea jilipurilor și ulucelor (canalelor),
utilizate la transportul lemnului**

1944, Seria II-a de lucrări, Nr. 57; 100 pagini.

Exproprierea golurilor alpine.

Curtea de Apel ca instanță de recurs, pe baza constatărilor făcute la fața locului de către Comisiunea de judecată, înlătură concluziunile expertizei.

C. Dragu

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI. SECȚIA I-a

Jur. Nr. 4971

Deciziunea de expropriere No. 16
Ședința publică dela 13 Iulie 1943

Curtea compusă din D-nii:

Scarlat Nichifor președinte și *Nicolae Pavelescu* și *Truian Niculescu*, consilieri.

În ziua de 26 Iunie, 1943, fiind pe rol cercetarea și judecata apelului făcut de Maria Jean Vlădescu, astăzi Maria Moșandrei, domiciliată în București, B-dul Carol Nr. 59, etaj I-a, sub Nr. 1350 din 13 Aprilie 1937, în contra Cărții de judecată civilă cu Nr. 156/1937 a judecătoreii mixte Câmpul Lung, Muscel.

La apelul nominal, s'a prezentat apelanta prin Dl. avocat I. S. Sache-larie și intimații: Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Oc. silvic Domnești-Muscel, Casa Aut. a Pădurilor Statului și Serviciul Agricol al județului Muscel. toți prin Dl. avocat Radu Matei.

Procedura fiind completă, debaterile au avut loc după cum se vede din jurnalul dela acea dată, iar Curtea având nevoie de timp a delibera a amânat pronunțarea până în ziua de astăzi, când a dat următoarea deciziune:

CURTEA,

Asupra apelului făcut de Maria Jean Vlădescu, astăzi Maria Moșandrei, domiciliată în București, B-dul Carol Nr. 59, etaj III, apart. 10, cu petițiunea înreg. la Trib. Muscel, secția I-a, sub Nr. 1350 din 13 Aprilie 1937, în contra cărții de judecată civilă cu Nr. 156/1937, a Jud. mixte Câmpu-Lung-Muscel.

Având în vedere actele dosarului și susținerile părților din care se constată următoarele:

În cererea Ministerului Agr. și Domeniilor, se declară expropriat în folosul Casei Aut. a Pădurilor Statului, prin cartea de judecată arătată mai sus, golul muntelui Draghina-Mică situat în raza comunei Nucșoara, Jud. Muscel,

în suprafață de cca. 200 ha. proprietatea apelantei de astăzi Maria Moșandrei fostă Vlădescu.

Introducându-se apel de către proprietară în contra hotărârei de expropriere. Trib. Muscel, secția II-a prin sentința de expropriere cu Nr. 2 din 4 Martie 1939, admite apelul și scoate de sub expropriere golul muntelui numit:

În contra sentinței Trib. se introduce recurs de către Statul Român prin Ministerul Agr. și Domeniilor că această Curte de Apel prin deciziunea de expropriere cu Nr. 12 din 28 Martie 1942 admite recursul și casează sentința Tribunalului reținând cauza spre a judeca apelul în fond.

Această deciziune a fost însă anulată în urma contestației introduse de Maria Moșandrei, pentru vicii de procedură.

Că judecându-se din nou recursul prin decizia de expropriere cu Nr. 7 din 22 Martie 1943, a fost iarăși admis și sentința Trib. casată:

Având în vedere că din examinarea acestei ultime deciziuni se constată că sentința Trib. a fost casată: 1) pentru exces de putere și greșită interpretare a art. 14, 15 și 16 din legea pășunilor comunale privitoare la exproprierea golurilor de munte, a căror dispozițiuni s'a susținut de Trib. că ar fi fost abrogate prin art. 157 din legea agrară. Curtea stabilind că dispozițiunile privitoare la exproprierea zonelor alpine și inundabile, pentru pășune ce urmează să se desfășoare în timp și pe măsură ce necesitățile o cere, nu numai că nu sunt contrare legii agrare, dar prin efectul alin. ultim de sub art. 23 din legea agrară devenit cu caracter constituțional, au căpătat acest caracter și dispozițiunile din legea pășunilor comunale; 2) pentru exces de putere și violare de lege comisă de Trib. prin înlăturarea dovezilor făcute de autoritatea expropriantă cu actele emansate dela organele sale în sub ordine, cu care învederează că exproprierea este necesară pentru pășuni comunale; 3) pentru că Trib. mai comite exces de putere și atunci când înlătură constatările „de visu“ făcute de Comisiunea de expropriere dela ocol, cu ocazia descinderii la fața locului din 20 August 1932 când s'a încheiat procesul verbal atașat la dosar, și înlătură expertiza Statului punând temel pe expertiza proprietarilor, dar fără să arate pentru care considerațiuni face această alegere.

Având în vedere că prin apelul introdus expropriata a susținut:

1) Că la data când s'a cerut exproprierea (1930) art. 14 și 15 din legea pășunilor comunale din 1920 nu mai avea aplicabilitatea în urma promulgării constituției din 1923.

2) Că nu s'a îndeplinit condițiunile legale pentru a se justifica necesitatea exproprierii și

3) Că golul din muntele „Drăghina Mică“ nu întrunește condițiunile legii pentru a fi expropriat:

Având în vedere că motivele 1 și 2 de apel fiind examinate și tranșate de Curte prin admiterea motivelor 1 și 2 din recursul Statului după cum s'a arătat mai sus, rămâne în discuțiune astăzi numai cel de al treilea motiv de apel referitor la chestiunea de a se ști dacă golul din muntele „Drăghina Mică“ pe baza dovezilor ce s'au produs, îndeplinește sau nu condițiunile legii pentru a fi expropriat, necesitatea exproprierii numai fiind pusă în discuțiune, intrucât este netăgăduită:

Având în vedere că în această privință apelanta susține că golul muntelui „Drăghina Mică“ nu este un gol natural și nu constituie o pășune alpină deoarece vegetația forestieră este nelimitată și însăși Comisiunea de ocol a constatat cu ocazia descinderii locale că pădurea are pălcuri intrând în gol.

Considerând că potrivit art. 3 din legea pentru administrarea pădurilor, din 25 Aprilie 1930, prin gol de munte se înțelege porțiunea superioară limitei de vegetație forestieră. Inerbat și pășunată în mod obișnuit, adăogându-se pâlcuri de păduri necesare pentru adăpost și asigurându-se drumul de acces al vitelor la gol și la adăpost.

Având în vedere că din procesul verbal încheiat de comisiunea de ocol la 20 August 1932 cu ocazia descinderii locale se constată că golul muntelui „Draghina Mică” ca și golurile munților din prejur este acoperit cu iarbă pentru pășune pe care s'au găsit păscând vite mari și mici, golul având și pâlcuri intrând de pădure pentru adăpost cum și isvoare de apă pentru adăpatul vitelor.

Având în vedere că această constatare oficială a comisiei de expropriere nu poate fi înlăturată față de arătările expertului Ing. M. Georgescu că golul muntelui nu ar fi natural ci creiat de cei interesați cari au distrus vegetația tocmai în scopul creerii pășunilor (afirmațiuni nedovedite cu nimic) sau pentru obiecțiunea ce se face de către apelantă că descinderea făcându-se a mai mulți munți deodată, constatarea comisiei e generală și nu se precizează ce anume s'a găsit pe muntele „Draghina Mică” care interesează în speță, deoarece, dimpotrivă din procesul verbal încheiat de comisie la 20 August 1932, se constată că toți munții vizitați prezintă în general aceleași caractere, golurile fiind proprii pentru pășuni alpine, cu pâlcuri, de pădure pentru adăpostul vitelor și isvoare de apă, încât nu este niciun motiv legal pentru înlăturarea constatării comisiei.

Având în vedere că în ce privește interpretarea noțiunii de pășune alpină, Curtea constată că pășunea nu trebuie limitată în raport cu altitudinea până la care în mod general se poate urca pe munte vegetația forestieră, ci în raport direct și concret dela caz la caz, cu limita vegetației forestiere, indiferent de altitudinea pe care această vegetație o atinge și de fenomenele care au oprit înaintarea ei.

Că așa fiind Curtea însușindu-și în totul și motivele de fapt și de drept din hotărârea apelată găsește apelul proprietarei nefondat și urmează a-l respinge ca atare, subsideratul cerut fiind inutil.

Pentru aceste motive, în numele Legii, DECIDE:

Respinge ca nefondat apelul făcut de Maria Jean Vlădescu, astăzi Maria Moșandrei, domiciliată în București, B-dul Carol Nr. 59, etaj III, apart. 10, cu petițiunea înregistrată la Trib. Museel, Secția I-a, sub Nr. 1350 din 13 Aprilie 1937, în contra Căruții de Judecată civilă cu Nr. 156/1937 a Judecătoriai Mixte Câmpu-Lung-Museel, pe care o menține.

Definitivă.

Dată și citată în ședința publică, azi 13 Iulie 1943.

Urmează semnăturile.

AGRICULTURA NU ESTE SILVICULTURĂ.

D E C R E T E - L E G I

Legea Nr. 338

În baza dispozițiilor decretelor legi Nr. 3052 din 5 Septembrie și Nr. 3072 din 7 Septembrie 1940,

Având în vedere raportul d-lui ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor, înregistrat la Nr. 338 din 1944,

Am decretat și decretăm:

DECRET-LEGE

pentru modificarea art. 3 și 4 din legea pentru pădurile de protecție, din 20 Aprilie 1935.

(Mon. Of. 144 din 23 Iunie 1944).

Art. unic. Dispozițiile art. 3 și 4 ale legii „pentru pădurile de protecție” din 20 Aprilie 1935 se modifică și se completează după cum urmează:

Art. 3 va avea următorul conținut:

Lucrările comisiunii județene se vor supune spre avizare Consiliului tehnic al pădurilor, completat în aceste cazuri cu:

- a) Un delegat al Ministerului Afacerilor Interne;
 - b) Un delegat al Ministerului Sănătății publice și Ocrotirilor sociale;
 - c) Un delegat al Ministerului de Lucrări Publice și al Comunicațiilor;
 - d) Un delegat al Asociației proprietarilor de păduri, ales de Ministerul Agriculturii și Domeniilor, dintr-o listă de trei membri propuși de Asociație;
 - e) Directorul Direcției Silvice din Ministerul Agriculturii și Domeniilor.
- Consiliul tehnic al pădurilor astfel constituit se denumește Consiliul tehnic al pădurilor de protecție.

Art. 4 va avea următorul conținut:

Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Direcția Silvică, va comunica cu-prinsul avizul Consiliului tehnic al pădurilor de protecție, tuturor proprietarilor pădurilor, în care s'au determinat și delimitat perimetre de protecție din proprietățile lor, conform art. 2 și 3 de mai sus.

Proprietarii acestor păduri pot face, în termen de 2 luni dela comunicarea Ministerului, întâmpinări asupra avizelor Consiliului tehnic al pădurilor de protecție.

Întâmpinările se vor trimite de către Minister, Consiliului tehnic al pădurilor de protecție, pentru examinare și avizare.

Avizul consiliului tehnic al pădurilor de protecție, în forma lui defini-

tivă, se va supune aprobării Ministerului Agriculturii și Domeniilor, care va propune instituirea perimetrului de protecție al pădurii.

Această instituire se face prin Decret.

Dat în București, la 21 Iunie 1944.

Nr. 1.205.

*Raportul d-lui ministru al Agriculturii și Domeniilor către
Conducătorul Statului.*

Prin art. 3 al legii pentru pădurile de protecție din 20 Aprilie 1935, se prevede că instituirea perimetrului pădurilor de protecție se face prin decret-regal, în baza lucrărilor de determinare și delimitarea suprafețelor destinate a fi declarate de protecție, avizate de consiliul tehnic al pădurilor și aprobate de Ministerul Agriculturii și Domeniilor.

În aceste cazuri, Consiliul tehnic al pădurilor se completează cu încă 5 membri, între care și președintele Uniunii Camerelor de Agricultură.

Deoarece, prin art. 36 din legea pentru organizarea Ministerului de Agricultură și Domeniilor, din 6 Aprilie 1939, Uniunea Camerelor de Agricultură a fost desființată, propune ca în locul delegatului acestei instituții, să se numească un delegat al Asociației proprietarilor și Domeniilor, din o listă de 3 membri, propuși de această Asociație.

Consiliul tehnic al pădurilor, astfel completat, se va numi Consiliul tehnic al pădurilor de protecție și se va compune din:

- a) Un delegat al Ministerului Afacerilor Interne,
- b) Un delegat al Ministerului Sănătății publice și Ocrotirilor sociale,
- c) Un delegat al Ministerului Lucrărilor Publice și al Comunicațiilor,
- d) Un delegat al Asociației proprietarilor de păduri, ales de Ministerul

Agriculturii și Domeniilor, din o listă de trei membri, propuși de această asociație,

- e) Directorul Direcției Silvice din Ministerul de Agricultură și Domenii.

În conformitate cu art. 4 din același lege, proprietarii de păduri, în afară de Stat, când sunt nemulțumiți cu hotărârea de declarare a perimetrului de protecție din pădurile lor, pot face întâmpinarea către Ministerul Agriculturii și Domeniilor, în termen de 3 luni dela publicarea în Monitorul Oficial a decretului regal.

Această întâmpinare se trimite din nou pentru avizare, Consiliului tehnic al pădurilor de protecție, după care se supune de către Ministerul Agriculturii și Domeniilor, aprobării Consiliului de Miniștri, jurnal Consiliului de Miniștri, dat asupra acestei întâmpinări, se publică în Monitorul Oficial.

Prin aceasta, lucrările pentru determinarea perimetrului pădurilor de protecție, aprobate prin decret regal, pot fi anulate sau modificate, prin jurnalul Consiliului de Miniștri.

Pentru a se evita în viitor această procedare, după care un act administrativ de autoritate (decret regal), este anulat sau modificat prin un alt act similar (jurnal al Consiliului de Miniștri), ambele în forma lor definitivă, este nevoie a se modifica dispozițiunile art. III și IV susmenționate.

Această modificare trebuie să prevadă că avizul Consiliului tehnic al pădurilor de protecție, dat asupra lucrărilor comisiei județene, pentru consti-

tuirea perimetrului pădurilor de protecție, să fie făcut cunoscut proprietarilor pădurilor respective, pe cale administrativă, de către Ministerul Agriculturii și Domeniilor.

În cazul când proprietarii acestor păduri sunt nemulțumiți de hotărîrea constituirii perimetrului pădurilor de protecție, din proprietățile lor, să poată face întâmpinare scrisă către Ministerul Agriculturii și Domeniilor, în termen de 2 luni dela încunoștințare.

Aceste întâmpinări trimise din nou Consiliului tehnic, iar avizele date, se vor supune aprobării Ministerului Agriculturii și Domeniilor.

Instituirea perimetrului de protecție se face prin decret regal.

În acest scop s'a alcătuit alăturatul proiect de decret-lege „pentru modificarea art. III și IV ale legii pentru pădurile de protecție, din 20 Aprilie 1935”, pe care, în baza, dispozitivului decretelor legi No. 3.052 din 5 Septembrie și No. 3.072 din 7 Septembrie 1940 și supunem spre aprobare și semnarea lui de către Domnia Voastră.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor.

P. Nemoianu.

Legea Nr. 343

Având în vedere raportul d-ilor miniștri secretari de Stat la departamentele: Economiei Naționale, Agriculturii și Domeniilor și al d-lui Subsecretar de Stat al Industriei, comerțului și minelor Nr. 16751 din 21.VI.1944.

În baza dispozițiilor decretelor-legi Nr. 3052 din 5 Sept. și Nr. 3072 din 7 Sept. 1940,

Am decretat și decretăm:

DECRET-LEGE

Pentru recoltarea coajei de molid, stejar, gorun și a colțanilor.

(Mon. Of. Nr. 148 din 28 Iunie 1944).

Art. 1. — Proprietarii sau exploataorii de păduri, sub orice titlu, sunt obligați să recolteze coaja de tăbăcit și anume: coaja de molid, stejar (tufan) și gorun, din parchetele impuse a fi exploatate în mod obligatoriu prin legea Nr. 154 din 1943, pentru mobilizarea agricolă, potrivit deciziilor Ministerului Agriculturii și Domeniilor, date în temeiul ei, după cum urmează:

a) Coaja de molid ce va rezulta din exploatarea parchetelor de codru care au în compoziția lor molidul și din care se extrag anual cel puțin 200 metri cubi;

b) Coaja de stejar și gorun ce va rezulta din exploatarea parchetelor de crâng simplu și compus, cu suprafața de minimum un hectar, dacă crângul are în compoziția arboretelor, cel puțin 20 la sută stejar și gorun laute împreună, având vârsta 15—35 de ani.

Exploatarea de coajă în pădurile de crâng se va face până la 15 Iunie.

Art. 2. — Proprietarii sau exploataorii de păduri, sub orice titlu, sunt de asemenea obligați să recolteze colțanii (gogoșile de ristic, gogolante, gogoloașe și goange), ce se produc anual pe întreaga suprafață a pădurilor cu stejar și gorun, fie că sunt sau nu puse în exploatare.

Art. 3. — Ministerul Agriculturii și Domeniilor, luând și avizul ORAP-ului, va fixa, prin decizie, instrucțiunile în vederea aplicării prezentei legi cu privire la producția și recoltarea coajei de stejar, gorun și molid a colțanilor.

Art. 4. — Proprietarii sau exploatorii de păduri, care au parchete ce intră în prevederile prezentei legi, sunt obligați a depune cautiune de împădurire până la 15 Martie al fiecărui an, iar organele silvice sunt obligate a le elibera imediat autorităților de exploatare, pentru a putea începe la timp tăierea parchetelor în vederea recoltării coajei de stejar, gorun și molid.

În cazul când aceștia nu depun cautiunea de împădurire până la termenul fixat prin alineatul precedent, organele silvice vor elibera totuși autorizațiile, înștiințând ORAP-ul, care este obligat a reține garanția din prețului coajei.

Dacă pe această cale nu se va acoperi cautiunea de împădurire, organele silvice nu vor elibera autorizațiile pentru transportul materialelor până când proprietarii materialelor sau cumpărătorii lor nu o vor completa.

La pădurile administrate de Stat, potrivit legilor în vigoare, organele silvice sunt obligate a face toate formele de valorificare a parchetelor ce intră în prevederile legii de față, până la 1 Martie și a elibera autorizațiile de tăiere până la 15 Martie, pentru a da posibilitatea proprietarilor sau exploataților să recolteze coaja de stejar, gorun și molid, în termen util.

Art. 5. — Proprietarii sau exploatorii care nu-și pot exploata singuri parchetele, intrând în prevederile prezentei legi, vor declara acest lucru până la 1 Iulie al fiecărui an.

În aceste cazuri, serviciile silvice, județene și ocoalele silvice vor lua măsurile prevăzute de legea Nr. 154 din 1943, pentru scoaterea parchetelor în vânzare și vor prevedea în condițiile de exploatare și obligația pentru cumpărător de a recolta coaja de tăbăcit.

Aceeași procedură va fi urmată și față de proprietarii sau exploatorii de păduri care nu au făcut declarația și nu au cerut să li se pună la dispoziție mijloacele prevăzute la art. 7, dacă nu încep exploatarea în vederea recoltării coajei de tăbăcit, în termen util, sau care nu încep exploatarea deși au obținut acele mijloace.

Întreruperea formalităților de scoatere în vânzare nu se va putea face decât dacă proprietarul sau exploatorul va depune o garanție egală cu 20 la sută din valoarea arboretelor.

Art. 6. — Proprietarilor și exploataților a căror parchete intră în prevederile articolelor precedente, dar sunt scutiți de obligația de tăiere pentru lipsă de rentabilitate cu formele prevăzute de legea Nr. 154 din 1943 li se aplică în mod automat și scutirea de obligația de a recolta coaja de tăbăcit.

În calculul rentabilității, în vederea scutirii, se va ține însă seama și de valoarea coajei.

Art. 7. — Proprietarii sau exploatorii pădurilor care nu au brațele de muncă necesare pentru colectarea coajei de tăbăcit sau a colțanilor, sunt obligați să anunțe acest lucru Serviciului silvic județean și Oficiului român de aprovizionare și distribuție a produselor de pielărie (ORAP), printr-o notifi. care comunicată potrivit prevederilor regulamentului din 16 Iulie 1943, pentru organizarea și executarea serviciului de predare al citațiilor și comunicarea actelor de procedură prin intermediul poștei.

În acest caz, ORAP-ul, împreună cu Serviciul silvic județean, vor cere concentrarea sau rechiziționarea de lucrători, precum și utilizarea muncii de folos obștească pentru recoltarea coajei sau colțanilor, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

Supravegherea lucrătorilor și urmărirea executării recoltării coajei și a

colțanilor se va face prin șeful detașamentului forestier județean, în cadrul executării programului pentru lemnul de foc.

Proprietarii și exploatații care nu au făcut notificarea prevăzută în alineatul I din prezentul articol, sunt obligați să permită ORAP-ului recoltarea coajei și colțanilor în mod gratuit; prețul coajei și colțanilor recoltați, mai puțin cheltuielile de recoltare, va fi plătit în acest caz de ORAP Serviciului silvic județean.

Art. 8. — ORAP-ul va plăti pentru coaja de stejar, molid și gorun, precum și pentru colțani, prețurile de cumpărare, aprobate de Comisariatul General al Prețurilor, care se va stabili anual și înainte de începerea exploatărilor.

Din prețul astfel fixat, ORAP-ul este obligat, la cererea proprietarilor sau exploataților solvabili sau care vor da o scrisoare de garanție din partea unei instituțiuni bancare, să avanseze cel puțin 30 la sută din valoarea coajei sau a colțanilor ce aceștia se obligă a recolta; de asemeni, pentru cantitățile de coaje sau colțani recoltate, ORAP-ul este obligat, la cererea proprietarilor sau exploataților, să avanseze minimum 50 la sută din valoarea lor.

În caz de nemulțumire cu hotărîrea ORAP-ului asupra avansului, producătorii se vor adresa Subsecretariatului de Stat al Industriei, Comerțului și Minelor, ale cărui decizii sunt obligatorii, atât pentru producător cât și pentru ORAP.

Restul prețului va fi achitat de către ORAP, la predarea coajei și a colțanilor.

Art. 9. — Proprietarii sau exploatații sunt obligați să predea întreaga cantitate recoltată de coajă de molid, stejar, gorun și de colțani, în mod exclusiv ORAP-ului, dacă condițiunile stabilite de art. 8 au fost îndeplinite.

Predarea se va face în depozitul cel mai apropiat al ORAP-ului sau franco vagon în stația de cale ferată cea mai apropiată de exploatarea forestieră cu destinația stabilită de Oficiu, la alegerea proprietarilor sau exploataților.

Producătorul va comunica ORAP-ului, prin telegramă, transportul coajei sau colțanilor la stație, cu 15 zile înainte de data când are marfa colectată și condiționată, pentru a i se da dispozițiunii de expediere și a i se trimite certificatul de transport prevăzut în art. 11.

ORAP-ul va face intervențiuni pentru a se pune la dispoziția producătorului vânzător, în timpul util, numărul de vagoane pentru transportul mărfii la destinația stabilită de Oficiu și va trimite un delegat pentru luarea în primire a mărfii.

Regia Autonomă C. F. R. va da vagoane cu precădere.

Dacă nu se va putea pune la dispoziția vânzătorului, în timp util, vagoanele necesare, marfa se va depune pe rampa stației de cale ferată arătată în comunicarea făcută ORAP-ului de către vânzător, iar vânzătorul împreună cu organele C. F. R., sunt obligați a lua toate măsurile de pază și conservare a acestor mărfi.

Cheltuielile de pază și conservare se vor plăti de ORAP.

Art. 10. — Plata mărfii va fi făcută de către ORAP, pe baza facturii de vânzare și pe baza duplicatului scrisorii de trăsură sau a adeverinței de predare a mărfii în depozitul Oficiului.

Art. 11. — Orice cantitate de coaje de molid, stejar și gorun, precum și de colțani, nu va putea fi expedită pe calea ferată sau cu autocamioanele

C. F. R. decât dacă este însoțită de un certificat de transport eliberat pro-ducătorului de către ORAP, potrivit dispozițiilor de mai jos.

Certificatul va trebui să cuprindă următoarele date:

- a) Numele și pronumele expeditorului;
- b) Felul și cantitatea mărfii;
- c) Numărul vagonului cu care se face expedierea mărfii;
- d) Localitatea unde se expediază marfa;
- e) Numele, pronumele și adresa destinatarului.

Certificatul va fi întocmit în trei exemplare, din care unul va însoți transportul, al doilea va fi oprit de expeditor, iar al treilea va fi înaintat de expeditor ORAP-ului, după completarea datelor mai sus arătate.

Numai ORAP-ul va putea schimba destinația transportului, dela depunerea scrisorii de trăsură și până la ajungerea transportului la destinație. Această schimbare se va putea face printr'o adresă sau telegramă trimisă de ORAP șefului stației expeditoare.

Transporturile sosite la destinație nu se pot diviza, ridicarea lor pu-tându-se face numai de destinatarul specificat în scrisoarea de trăsură.

Numai ORAP-ul poate hotărî ca marfa să fie ridicată de alt destinatar decât acel arătat în scrisoarea de trăsură. Această schimbare se va face printr'o adresă sau telegramă trimisă de ORAP șefului stației respective.

Șefii stațiilor de cale ferată sunt obligați să comunice ORAP-ului orice transport care s'a efectuat, fără certificatul mai sus prevăzut.

Art. 12. — Pentru lemnele de foc cojite de stejar și gorun, rămase de pe urma recoltării cojii, Comisariatul General al Prețurilor va fixa un preț mai mare față de prețurile maxime ale lemnului necojit, de aceeași esență.

Art. 13. — ORAP-ul va da la prețul oficial, bocanci și opine lucrătorilor întrebunțați pentru recoltarea cojii de molid, gorun și stejar și a colțanilor și bocanci personalului silvic care activează în același scop.

Subsecretariatul de Stat al Industriei, Comerțului și Minelor, la cererea ORAP-ului, va putea obliga, prin deciziune, întreprinderile de tăbăcărie să execute în limita cantităților de piele brute, distribuite lor, pentru nevoile civile, comenzile date de ORAP în acest scop.

În caz de urgență, Subsecretariatul de Stat al Industriei, Comerțului și Minelor, va putea obliga prin deciziune, întreprinderile de tăbăcărie și întreprinderile de încălțăminte sau alte confecțiuni de piele să predea spre confecționare, piele pe care le au gata tăbăcite din cota civilă sau, respectiv, să execute confecțiuni din aceste piei pentru comenzile ORAP-ului mai sus arătate. Comenzile se vor executa cu preferință față de orice alte comenzi civile.

Art. 14. — ORAP-ul este obligat să distribue coaja de tăbăcit și coltanii fabricilor și atelierelor de tăbăcărie, proporțional cu nevoile acestor întreprinderi.

Art. 15. — Comit delictul de sabotare a economiei naționale, acel care înfrâng prevederile art. 1, 2, 4, 9, alineatul II, III și IV, 11 și 18, pedepsindu-se în conformitate cu dispozițiile art. 29 din legea pentru activarea producției, regimul prețurilor, reprimarea speculei ilicite și a sabotajului economic de 1 Mai 1943.

Art. 16. — Comit crima de sabotare a economiei naționale, acei care înfrâng dispozițiile art. 9, alineatul I, pedepsindu-se în conformitate cu dispozițiile art. 30 din legea pentru activarea producției, regimul prețurilor, reprimarea speculei ilicite și a sabotajului economic din 1 Mai 1943.

Comit delictul de sabotare a economiei naționale acelu care calcă instrucțiunile date de Ministerul Agriculturii și Domeniilor, în temeiul art. 3, pedepsiindu-se potrivit art. 31 din aceeași lege.

Art. 17. — Infracțiunile pedepsite de legea de față vor fi constatate de organele de control prevăzute de art. 44 din legea pentru activarea producției, regimul prețurilor, reprimarea speculei ilicite și a sabotajului economic, de organele de control ale ORAP-ului, precum și în limitele competenței lor teritoriale, de către organele Direcției Silvice din Ministerul Agriculturii și Domeniilor și de comandanții detașamentelor militare forestiere.

Procedura și instanțele de judecată sunt acele prevăzute de legea pentru activarea producției, regimul prețurilor, reprimarea speculei ilicite și a sabotajului economic.

Art. 18. — Suprafața parchetelor obligatoriu de exploatat pe anul forestier 1943/944 este aceea prevăzută în planul general de exploatare a pădurilor, întocmit conform dispozițiilor art. 4 din legea Nr. 154 din 1943 de mobilizare agricolă.

Proprietarii sau exploatatorii de păduri care nu au exploatat parchetele impuse în anul forestier 1943/944 sau le-au exploatat numai în parte și au arborete ce intră în prevederile art. 1, puncte a și b, sunt obligați a înceta exploatarea lor, pe care o vor reîncepe la epoca proprie recoltării de coaje.

În mod excepțional pentru acest an, proprietarii sau exploatatorii de păduri care au exploatat parchetele obligatorii pentru anul forestier 1943/944, fără a produce coaja de stejar și gorun, dar au arborete de stejar și gorun ce intră în prevederile art. 1, punctul b, sunt obligați a exploata în primăvara anului 1944 posibilitatea anului 1944/945, din care vor recolta toate cantitățile de coaje de stejar și gorun; în cazul când și această suprafață este exploatată, ei sunt obligați la cererea ORAP-ului, a exploata posibilitatea anului 1945/946.

Scutirile de exploatare acordate pe anul 1943/944 rămân valabile.

Art. 19. — Pentru anul forestier 1943/944, cautiunea prevăzută de art. 4, alineatul I din prezenta lege va fi depusă în termen de 10 zile dela publicarea legii de față.

Art. 20. — Pentru anul forestier 1943/944, obligațiunile prevăzute de art. 4, alineatul final din prezenta lege se vor îndeplini în termen de 20 zile dela publicarea ei.

Art. 21. — Dispozițiunile contrare prevederilor prezentei legi, din legea Nr. 154 din 15 Martie 1943 pentru mobilizarea agricolă, din legea Nr. 459 din 19 Iunie 1942 pentru activarea și raționalizarea producției forestiere, precum și din orice alte legi, sunt și rămân abrogate.

Dat în București la 26 Iunie 1944.

I N F O R M A Ț I U N I

— Dl. P. Nemoianu a fost numit ministru al Agriculturii și Domeniilor, în locul d-lui I. Marian, dimisionat. Instalarea a avut loc la 28 Aprilie 1944.

D-sa a menținut ca secretari generali ai Ministerului pe d-nii: C. CĂLniceanu pentru sectorul agricol, I. Radulovici pentru sectorul zootehnic și piscicol și Gh. Pavalache pentru sectorul forestier și vânătoare.

Nolle delegații ale secretarilor generali s'au publicat în Mon. Of. 116 din Mai 1944.

— D-l D. Negel, administratorul Domeniilor Coroanei, a fost numit ministru al Agriculturii și Domeniilor pe data de 28 August 1944.

D-sa a delegat ca secretari generali pe d-nii: C. CĂLniceanu pentru agricultură, Iuliu Radulovici pentru zootehnie și Dem. Grozescu pentru silvicultură.

— D-nii Prof. Alex. Borza, Prof. An. Popovici-Băznoșanu, Prof. Emil Racoviță, Ing. At. Haralamb și Valeriu Pușcariu au fost numiți, pe o perioadă de 6 ani, membri în Comisia Monumentelor Naturii (Mon. Of. 77 din 31. III. 944).

— D-l Ing. cons. silvic George Minescu, Directorul General al Institutului Național al Cooperăției a fost numit membru al Ordinului Steaua României în grad de Comandor (Mon. Of. 188.944).

— Prin decizia Min. Nr. 62964 din

17. III. 1944, următorii ingineri silvici din cadrul de stat și particular au fost înalțați la vechime și alegere, pe datele arătate, după cum urmează:

A. *In mod automat:*

a) *Din serviciile Min. Agr. și Dom.*

1. La gradul de ing. silvic cl. II Babuția St. Teodor pe data de 19. II. 943.

2. La gradul de ing. silv. cl. I Beldie Alex. pe data de 5. I. 43 și Micu Nicolae pe data de 1. 8. 43.

B. *La vechime:*

1. La gradul de ing. subinsp. silvic Marinescu N. Const., Popovici Grig. și Balacelu Nic., toți pe data de 1. 1. 44 și Tașcă Nicolae pe data de 29. 11. 43.

2. La gradul de ing. insp. silvic Nestorică Iosif, Palade Vasile, Vișan Traian și Buzilă Eronim, toți pe data de 1. I. 44.

b) *Din serv. altor Ministere și Instituții de stat și particulare:*

A. *In mod automat:*

1. La gradul de ing. silv. cl. II Burghelen I. D. pe data de 4. IX. 43. Pașcovici Victor pe data de 7 Aug. 1943 și Polizu Al. Ion pe data de 18. III. 43.

B. *La vechime:*

1. La gradul de ing. subinsp. silvic Dinulescu G. Ion pe data de 1. I. 1944.

2. La gradul de ing. insp. silv. Lazurcă M. Ion și Sofronie Gh. ambii pe data de 1. I. 44.

C. *La alegere pe data de 1. I. 944.*

a) *Din serv. Min. Agr. și Dom.*

1. La gradul de ing. subinsp. silvic Nicolau Bârlad G. V. și Vasilescu Grig.

2. La gradul de ing. insp. silvic Petrescu Alexandru

3. La gradul de ing. insp. gl. silvic Ionescu T. Const.

b) *Din serv. altor Instituții de Stat și particulare.*

Rosman Iosif și Vlaheli D. Ion.

2. La gradul de ing. insp. silvic Ionescu Constans.

Prin decizia ministerială Nr. 68.547 din 24 Martie 1944, publicată în Mon. Of. 75/944, următorii ingineri silvici din cadrul de Stat și particular, se înaintează la vechime și alegere, pe datele arătate, după cum urmează:

A. In mod automat.

a) Din serviciile Ministerului Agriculturii și Domeniilor:

1) La gradul de Inginer silvic cl. II Stana D. Rafael, pe data de 1. I. 1943 și Carpov N. Dumitru, pe data de 1. II. 1943.

2) La gradul de Inginer silvic cl. I Nicolescu D. Stelian, pe data de 1. III. 1943, Ionescu Gheorghe, pe data de 13. VIII. 1943, Sava P. Andrei, pe data de 21. XII. 1943 și Nemș V. Dorul, pe data de 1. I. 1943.

B. La vechime.

1. La gradul de Inginer șef silvic Dalametra I. Gheorghe, pe data de 1. I. 1944.

2. La gradul de Inginer subinspector silvic

Cerna Leonida, pe data de 1. X. 1943, Ivanovici St. Dumitru, pe data de 1. I. 1944, Goția Nicolae și Avram T. Nicolae, pe data de 29. XI. 1943.

3. La gradul de Inginer inspector silvic

Ardeleanu Ion și Pelle Sabin, ambii pe data de 1. I. 1944.

b) Din serviciul altor ministere și

instituțiilor de Stat și particulare:

A. In mod automat.

1) La gradul de Inginer silvic cl. II Proorociu V. Dumitru, pe data de 26. III. 1943, Isopescu Mișu, pe data de 18. XI. 1943 și Marko Ludovic, pe data de 12. III. 1943.

B. La vechime.

1) La gradul de Inginer subinspector silvic Popovici Remus și Ciuta Gavril, pe data de 1. I. 1944.

C. La alegere pe data de 1. I. 1944.

a) Din serviciul Ministerului Agriculturii și Domeniilor.

1) La gradul de Inginer șef silvic Zdetoveschi Alexandru, Ivănescu T. Nicolae și Müller Frederic.

2) La gradul de Inginer subinspector silvic

Manoliu Teodor

3) La gradul de Inginer inspector silvic

Georgescu Silviu și Constantinescu A. Nicolae.

b) Din serviciul altor instituții de Stat și particulare.

1) La gradul de Inginer șef silvic Braha Visarion.

2) La gradul de Inginer subinspector silvic

Georgescu S. Alexandru.

Inaintările din prezenta deciziune nu dau dreptul la diferența de salariu, decât cu respectarea dispozițiilor legii, pentru unele măsuri financiare excepționale, aplicabile în cursul exercițiului 1943/944.

— Dl. Ing. insp. gl. silvic Mârza Vasile a fost pus în retragere din oficiu, pe data de 1 Oct. 1944, pentru a-și aranja drepturile la pensie. (Mon. Of. 147/944).

— Dl. Ing. subinsp. silvic Topor D. a fost pus în retragere din oficiu pentru a-și aranja drepturile la pensie

pe data de 1 Oct. 1944 (Mon. Of. 152/944).

— Dl. Insp. consilier silvic Broșteanu Vasile a fost pus în retragere din oficiu pe ziua de 31 August 1944, pentru a-și aranja drepturile la pensie (Mon. Of. 121/944).

Dl. Ing. Palade Emil, inspector gl. silvic dela Centrul Naț. de Românzare a fost transferat la Minist. Agr. și Dom. Direcția päd. pers. juridice. (Mon. Of. 67 din 20. VI. 944).

— Dl. Ing. subinsp. silv. Dobrescu T. Pascu a fost transferat, pe data de 31. III. 1944, dela Centrul Naț. de românzare la Minist. Agric. și Dom., Dir. silvică, fiind repartizat ca titular al Serv. silv. jud. Romanați, în locul d-lui Ing. silv. Iordache Radu, detașat în Transnistria. (Mon. Of. 76 din 30 III. 944).

— În Mon. Of. 75 din 29. III. 1944 s'au publicat următoarele transferări:

1. Ing. șef silvic Lazanu Vasile dela Centrul de exploatare Curtea de Argeș în centrul Direcției Pitești;

2. Ing. șef silvic Belcea Traian din Centrul Direcției Alba-Iulia, ca șef al ocolului Gilău;

3. Ing. silv. Popovici Savel dela ocolul silvic Gilău, ca șef al fabricii Valea-Teril.

— Prin Decizia Min. 78.294 din 7. IV. 1944, publicată în Mon. Of. Nr. 96 din 25. IV. 944, următorii ingineri silvici au fost detașați pe data deciziei la serviciile indicate în dreptul fiecăruia:

1. Dan Teodor, inș. subinsp. silvic dela Dir. päd. pers. jur. la Inspectoratul silvic Timșoara.

2. Șuteu Vasile, ing. insp. silvic de la Dir. päd. pers. jur. la Ocolul silvic Iara-Turda.

În Mon. Of. 144/23.VI/944 s'a publicat următoarele repartiziuni de ingineri silvici:

Dl. Ing. subinsp. silv. Soltășchi C., șeful Serv. silvic județean Cernăuți a fost repartizat pentru a fi utilizat la ocolul silvic Ineu (Arad) ca șef al aceluși ocol până la desconcentrarea titularului.

— Dl. Ing. subinsp. silvic Cucur T. dela Subdirecția regimului silvic Cernăuți, a fost repartizat pentru a fi utilizat la ocolul silvic Orșova (Severin) îndeplinind funcția de șef al aceluși ocol până la numirea unui titular.

— În Mon. Of. 147 din 27. VI. 944 Dl. Ing. șef silvic Ionescu D., șeful serviciului silvic județean Dorohoi a fost delegat în mod provizoriu cu conducerea ocolului silvic Bala de Aramă până la numirea unui titular.

— În Mon. Of. 122/944 s'a publicat decizia prin care Dl. Ing. insp. silvic D. Antonescu este delegat cu girarea ocolului silvic (P. P. J.) dela Curtea de Argeș.

— Dl. Ing. subinsp. silvic Popescu Ion din Direcția silvică a fost detașat la Subsecretariatul de Stat al Aprovizionării pe intervalul de timp. 1 Aprilie 1944—1 Septembrie 1944.

— Următorii ingineri silvici, evacuați din Basarabia și Bucovina, pendinți de Direcțiile regionale silvice Chișinău și Cernăuți, se repartizează în serviciu precum urmează (Mon. Of. 152/944):

1. Purcăreanu Gh., Ing. insp. silvic în centrala Direcției Arad;

2. Marchievici David, ing. subinsp. silv. în centrala Direcției Cluj a Moșilor;

3. Hălmășeanu Andrei, ing. subinsp. silv. în centrala Dir. Sebeș;

4. Profir C., ing. subinsp. silvic în centrala Dir. Constanța;
5. Ștefănescu C., ing. subinsp. silvic în centrala Dir. Lugoj;
6. Marinescu C., ing. subinsp. silvic în centrala Dir. Cluj a Moșilor;
7. Tarhon C., ing. subinsp. silv. în centrala Dir. Constanța;
8. Iuraș Gh., ing. subinsp. silv. la ocolul silvic Sudrișiu (Dir. Arad);
9. Cerna Leonida, ing. subinsp. silvic la ocolul silvic Jiblea însărcinat cu conducerea exploatarii pădurii Sălă. true;
10. Istrate Petre, ing. șef silvic la ocolul silvic Cugir (Dir. Sebeș);
11. Gheorghiu Romeo, ing. șef silv. la ocolul silvic Vâlsan (Dir. Pitești);
12. Dascălu Gh. ing. șef silv. la ocolul Hăcâcluni (Dir. Bacău);
13. Popa Gh. ing. șef silv. la ocolul silvic Dobrești (Dir. Arad);
14. Levitchi Anton ing. șef silv. la ocolul silvic Cerna (Dir. Constanța);
15. Mănăstireanu Epau, ing. șef silv. la ocolul silvic Gotâ (Dir. Sebeș);
16. Oblu Alex. ing. șef silv. și șef al ocolului Hârtești (Dir. Pitești);
17. Părvulescu Const. ing. silvic la ocolul silvic Niculițel (Dir. Constanța);
18. Cristescu Mircea ing. silv. la ocolul silvic Beiu (Dir. Arad);
19. Popescu St. Mircea ing. insp. silvic în centrala Direcției București;
20. Comsa Lucian ing. subinsp. silvic în centrala Dir. București;
21. Costinescu Petre ing. subinsp. silv. în centrala Dir. Constanța;
22. Negulescu V. ing. insp. g-l silv. în centrala Dir. Pitești;
23. Trandafirescu Vasile ing. insp. silv. în centrala Dir. Pitești;
24. Mihăilescu Vasile ing. șef silv. la ocolul silvic Trivale (Dir. Pitești);
25. Chiroșca Maxim ing. șef silv. la ocolul silvic Butoiu (Dir. Pitești);
26. Foale Trofin ing. șef silv. la ocolul Gurahont (Dir. Arad);

27. Dinică D. ing. silv. la ocolul silvic Cislău (Dir. București).

— Ingineri silvici aparținând de regionala Caps Iași, repartizați în serviciu (Mon. Of. 160/12/VII/44):

1. Vidinișchi Theo. ing. insp. silvic. în centrala Direcției Arad,
2. Harnagea Vasile, ing. subinsp. silvic, în centrala Dir. Pitești.
3. Negoita Vasile, ing. subinsp. silvic la ocolul silvic Lipova (Arad),
4. Ștraev Gh., ing. șef silvic la ocolul silvic Valea Mare (Arad),
5. Podoleanu Aurel, ing. șef silvic la ocolul silvic Horez (Vâlcea),
6. Rusu Petre, ing. șef silvic la ocolul silvic Rusca Montană (Severin).

— Marele Stat Major a dat dispozițiuni organelor în subordine ca să ridice permisele de port-armă și armele vânătorilor care nu vor obține permis de vânătoare până la data de 30 Sept. 1944, inclusiv.

— În Mon. Of. 192/944 s'au publicat următoarele repartizări de ingineri silvici în serviciu:

1. Răuță Eugen ing. insp. g-l silvic la Controlul general din minister.
2. Gelsinger L. ing. insp. silv. în centrala Dir. păd. pers. jur.
3. Georgescu Al. ing. subinsp. silvic, Director la Școala de brigadieri și păd. din Butoești (Mehedinți).
4. Topor D. ing. subinsp. silv. la Inspectoratul silvic Iași.
5. Popovici Remus ing. subinsp. silvic în centrul Dir. păd. pers. juridice.
6. Proorocu D. ing. silv. la Școala de brig. din Petrești-Alba.
7. Ionescu D. ing. șef silvic în Centrala Dir. silvice.
8. Bejan Sergiu ing. silv. stag. la Serv. silv. jud. Constanța.
9. Mihai Vasile ing. șef silv. la Inspectoratul silvic București.

10. Popovici Iulian ing. șef silv. în centrala Direcției päd. pers. juridice.

11. Boldär Gavril ing. șef silvic la I. c. ef.

12. Vlaheli Ion ing. șef silvic la Șc. brig. silvici și pădurari Butoești-Mehedinți.

— În Mon. Of. 189/944 s'au publicat următoarele repartizări de ing. silvici în interes de serviciu:

1. D-l St. Dumitrescu-Gârbovi ing. insp. g-l silvic din centrala Dir. Cernăuți, în centrala Dir. Pitești cu controlul și îndrumarea centrelor de exploatare, fabrici și C. F. S.

2. D-l Chiriacescu N. din centrala Dir. Chișinău, la ocolul silvic Cerna din Dir. silvică Constanța.

3. D-l Popescu D. Ioan ing. subinsp. silvic se transferă ca șef al Centralii de expl. Stâlpeni.

4. D-l Stănescu D. se transferă din centrala Dir. silvice București, în centrala Caps.

— D-nii prof. C. C. Georgescu și ing. Nae Constantinescu au făcut în ședința dela 29 Martie a. c. a secției de Botanică și Zoologie a Academiei de științe o comunicare tratând despre: Tipurile de pădure din regiunea șesurilor joase și înalte ale Olteniei.

— În Mon. Of. 114 din 23 Iunie 1944 s'a publicat „Decretul Lege pentru modificarea art. 3 și 4 din legea pentru pădurile de protecție, din 20 Aprilie 1935”.

Textul acestui decret precum și expunerea lui de motive se găsesc în cuprinsul acestui caiet de revistă.

— În Mon. Of. Nr. 167 din 20 Iulie 1944, s'a publicat legea Nr. 388 prin care se modifică unele dispozițiuni din legea pentru organizarea Ministerului de Agricultură și Domenii.

— În Mon. Of. 190 din 16 Aug. 1944 s'au publicat condițiile de admitere în Școala de pădurari dela Curtea de Argeș.

— În Mon. Of. Nr. 197 din 24 Aug. 1944 s'a publicat legea Nr. 441 privind „modificarea unor dispozițiuni din legea Nr. 154 din 15 Martie 1943 pentru mobilizarea agricolă”.

— Convenția, privind aprovizionarea cu lemne de foc a instituțiilor prin Casa Pădurilor Statului, a fost publicată în Mon. Of. Nr. 175 din 29 Iulie 1944.

— Decizia Comisariatului G-1 al prețurilor, privind noile prețuri de vânzare și transportul lemnului de foc s'a publicat în Mon. Of. Nr. 113/944.

— În Mon. Of. Nr. 74 din 28/III/944 s'a publicat Legea Nr. 164 privitoare la atribuirea unor terenuri de pășune comunelor Sănnicolăul de Beiuș (Bihor) și Coloniei Traian (Arad).

— În Mon. Of. Nr. 83 din 7/IV/944 s'a publicat decretul Nr. 707 din 29/III/1944 prin care se institue unele perimetre de protecție în păduri.

— În Mon. Of. Nr. 123 din 29 Mai și Nr. 168 din 18 Iulie 1944, s'a publicat noi tablouri cu perimetre de ameliorarea terenurilor degradate constituite, în suprafață totală de 2694 ha.

— În Mon. Of. Nr. 122 și 123/944 s'a publicat deciziile ministeriale prin care D-nii ingineri Mih. Marinescū șeful ocolului silvic Bobicești și ing. G. Ionescu, au fost numiți inspectori onorifici de vânătoare, de plasă: primul pentru plasa Balș (Romanași), iar secundul pentru plasa Gânclova (Dolj).

— Prin decizia min. 119/944 d-l ing.

Nicolae Celac a fost numit inspector onorific de vânătoare pentru plasa Se-garcea.

— Prin Deciziile Ministeriale JI. Nr. 7864/944 și Jn. 8555/944, s'a oprit vânărea potârnicilor în anul vânătoresc 1944/945, pe întreg teritoriul județelor Timiș-Torontal și Cluj-Turda.

— Prin Decizia Ministerială jl. nr. 6654/944, s'a oprit vânătoarea iepurilor, în anul vânătoresc 1944/945, în pădurile Statului: Bolovan, Dragodana, Viforăta, Adâncea, Gura Ocnîța, din județul Dâmbovița și terenurile pendinte de comunele: Bolovan, Coțești, Cuza-Vodă, Tomșani, Tâtarani, Șotânga, Vulcana-Pandele, Ungureni-Mogoșești, Gorgota, Pietrari, Gemenea, Butolu, Viforăta, Poiana de Sus, Piclor de Munte, Dragodana, Căndești-Vale, Putu cu Salcia, Potlogi, Românești, Ghergani, Pucioasa, Pietroșița, Nucet, Băbeni și Gura, toate din județul Dâmbovița. Prin decizia dela Jn. 6486/944 în pădurile Statului Gângiova și Perleșorul, din jud. Dolj, iar pe teritoriile pendinte de aceste comune și pe anul 1945/46.

— Prin dec. min. 3986/944, s'a oprit vânărea potârnicilor pe anul vânătoresc 1944/45 pe întreg teritoriul jud. Dâmbovița. (Mon. Of. 83 din 7/IV/944,

— Prin dec. min. Nr. 3604/944, s'a oprit vânărea potârnicilor pe anul vânătoresc 1944/45 pe întreg jud. Vaslui. (Mon. Of. 87/12/IV/944).

— Prin dec. min. 4869/944, s'a oprit vânărea potârnicilor în sezonul 1944 pe întreg teritoriul jud. Constanța. (Mon. Of. 124 din 30/V/44).

— Cu începerea lunii Mai 1944, permisele de vânătoare și de pescuit în apele de munte, se eliberează în modul următor:

Cel în drept a obține permis de vânătoare, vor depune la oricare Oficiu al Casei de Economii și Cecuri (C. E. C.), Cont 322, pe seama Direcțiunii Economiei Vânătorului, taxa permis vânat, suma de lei 2500.

Cu adeverința de depunere se vor prezenta la Inspectoratul de vânătoare al județului în care locuiesc, care le va elibera permisul.

Cel ce doarec a obține permis de pescuit în apele de munte, vor depune la Cec Cont 323, pe seama Direcțiunii Economiei Vânătorului, taxa permis pescuit, suma de lei 540. Cu adeverința de depunere se vor prezenta la Inspectoratul de vânătoare al județului unde locuiesc, care le va elibera permisul.

Cel refugiați vor scoate permisele în județele în care se stabilesc.

RUGĂM INSISTENT, ANUNȚAȚI-NE SCHIMBĂRILE
DE ADRESĂ.

N E C R O L O G I E

† ZAHARIA PRSEMETCHI

Ing. cons. silvic, pensionar
Fost director regional silvic.

Decedat la București la 6 Ianuarie 1944.

† AUREL GH. ADAM

Ing. silvic

la Domeniul Coroanei Borca (Neamț).
Decedat, în vârstă de 28 ani, la 2 Februarie 1944.

† STELIAN CĂMĂRAȘESCU

Inginer silvic.

Decedat la București la 13 Martie 1944.

† IONEL GH. BĂNULESCU

Ing. inspector silvic

la Domeniul Coroanei Mălini, ocolul silvic Găinești.
Decedat la 29 Aprilie 1944 la Periş (Ilfov).

† RADU GIUVELCĂ

Inginer subinsp. silvic, pensionar.

Decedat la 10 Mai 1944, la R.-Sărat
în vârstă de 86 ani.

† **ION GHICA ANASTASE**

Ing. insp. silvic

Decedat, la C. Lung-Muscel, la 6 August 1944.

† **D. BORS**Ing. insp. silvic, pensionar.
P.-Neamț.† **ALEX. BULGĂREANU**Ing. insp. silvic, pensionar.
București.† **MIH. SECĂREANU**

Ing. insp. silvic, pensionar.

Decedat la R.-Vâlcea, la 16 Sept. 1944.

† **ION BALABAN**Ing. Insp. Gl. silvic, pensionar
Fost director regional silvic.Decedat la 17 Sept. 1944, în com. Vlad Țepeș
(jud. Constanța).† **D-TRU BURGHELEA**

Ing. silvic

† **TEODOR GRIGORAȘ**

Ing. Insp. silvic

Trecerea intru cele eterne a multora dintre noi, — indiferent etatea și grad, în cadrul vremii de război se pierde ca un biet fapt divers!

Scriu rândurile de față plînd o datorie față de familie și înaintași

noștri silvici, reținând-o clipă atenția asupra pierderii unui vrednic braslaș al pădurii: *Teodor Grigoraș*.

Refugiat, din gospodăria sa dela *Piatra-Neamț*, poposind vremelnic în com. Romani, jud. *Vâlcea*, după o îndelungată suferință, a luat drumul veșniciei.

Cu aproape trei decenii în urmă, îmi făceam noviciatul, debutând în carieră la lucrările de combaterea insectelor bostrihide pe valea Tarcăului (*Neamț*), apoi la Regionala din *Piatra*. Aici l-am cunoscut ca pe un fanatec iubitor al pădurii, muncitor și corect îndrumător al celor mai tineri, între primii la datorie, fără a se imbulzi la drepturi și onoruri.

Ca părinte, devotat familiei, în care se păstra o atmosferă curată, autentico moldovenească, cu frica lui D-zeu și ospitalitate față de oricine era un model.

A urcat nu prea ușor treptele ierarhiei silvice, trecând prin toate posturile dela ocol la control, având în același timp de îndeplinit și unele delegații speciale. Prin paginile revistelor noastre, ostenitorul va afla pagini înțelepte ce poartă numele său, integrându-se generației veteranilor cari și-au cinstit corpul și profesunea.

Fie-l ușoară țărâna adoptivă, până va reveni în gila maternă a Moldovei, iar noi pădurarii, ca și pădurea și natura însăși, *nu uităm*, cu flecare mugur, ram uscat, ori floare odrăslind din nou viața -- prin moarte și învechindu-ne în ele ca într-o haină a amintirilor!

Ing. CEZAR CRISTEA

AU APĂRUT:

în EDITURA SOC. PROGRESUL SILVIC

LUCRĂRILE ADUNĂRILOR GENERALE DIN ANII 1942 ȘI 1943 (Două volume, însumând 350 pagini)

Subiectele discutate:

1. În anul 1942:

- a) Problema combustibilului în raport cu criza lemnului de foc;
- b) Regenerarea pădurilor în urma exploatărilor forțate din timpul războiului.

2. În anul 1943.

- a) Linii fundamentale ale politicii forestiere de mâine în România;
- b) Opera instituțiilor forestiere la păstrarea, îmbunătățirea și restaurarea solului țării.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

CONVOCARE

DOMNULE MEMBRU,

Avem onoare a vă ruga, să binevoîți, a lua parte la Adunarea Generală ordinară a Societății „Progresul Silvic”, care va avea loc *Duminecă* 5 Noembrie 1944, ora 10 dimineața, la sediul său din București, Bulevardul Tache Ionescu Nr. 31.

Intrucât este posibil ca la această dată să nu se întrunească numărul de membri cerut de Statute, adunarea va avea loc *trevocabil, Duminecă 12 Noembrie 1944, la aceeași oră și în acelaș loc.*

Ordinea de zi a adunării este următoarea:

1. Darea de seamă a Consiliului de Administrație asupra activității pe anul 1943 și raportul cenzorilor pe 1943.

2. Aprobarea Bilanțului și Contului de Venituri și Cheltuieli, încheiate la 31 Decembrie 1943 și descărcarea Consiliului de Administrație de gestiunea pe 1943.

3. Aprobarea Bugetului pe 1944.

4. Alegerea a șase membri în Consiliul de Administrație, pe 4 ani, cu începere de la 1 Ianuarie 1945, conform art. 28, alin. 5 din Statute, în locul D-ilor: Ilie C. Demetrescu, C. Emanoil, N. Ghelmezlu, Traian Heroiu, Marin Rădulescu și D. A. Șurlan, al căror mandat expiră la 31 Decembrie 1944.

5. Alegerea pentru anul 1944 a 3 cenzori și 3 cenzori supleanți.

6. Ratificarea cooptărilor în Consiliul de Administrație.

In credința că, cu toate greutățile actuale, veți binevoi a participa la adunarea generală a societății noastre, vă rugăm a primi, Domnule Membru, călduroase salutări colegiale.

Președinte, Prof. Dr. M. D. DRĂCEA.

Secretar General, C. Emanoil.

ȘEDINȚELE CONSILIULUI DE ADMINISTRAȚIE

PROCES-VERBAL Nr. 5.

Ședința de Miercuri 16 Februarie 1944.

Prezenți domnii: Butolu Alex., Chiriță Const., Dăscălescu Ioan, Demetrescu C. Ilie, Emanoil C., Florescu M. P., Georgescu P. C., Ghelmezlu N., Grozescu D., Haralamb At., Rodoteatu Stere, Stinghe V. N. și Suhățeanu M.
Ca invitați d-nii: Cotta V. și Ivănescu Alex.

Ordinea de zi:

1. Proiectul de lege al Corpului Tehnic general, elaborat de Ministerul Lucrărilor Publice.

2. Adunarea Generală din 1944.

3. Diverse-Administrative.

Ședința se deschide la ora 17 și 30 sub președinția d-lui Inginer D. Grozescu, Vice-președinte.

Se intră în ordinea de zi.

1. Proiectul de lege al Corpului Tehnic general, elaborat de M. L. P.

După discuțiunile la cari iau parte Domnii: N. Ghelmezlu, St. Rodoteatu, M. Ștefănescu-Suhățeanu și C. P. Georgescu, când se relevă lipsurile proiectului întocmit de M. L. P. Domnul C. Emanoil dă explicații asupra materialului adunat în acest scop de acel minister, prin delegații ministerelor, cari au ingineri în subordine și dela societățile profesionale ingineresti, inclusiv Colegiul.

D-sa mai adaugă că aproape niciunul din principiile expuse de acești delegați, în ședința care s'a ținut la M. L. P. C., în cursul lunii Octombrie 1942, nu se găsește trecut în anteproiectul de lege întocmit. Nici gradații, nici recordarea salariilor cu cele ale altor profesii publice, nici dreptul de-a executa lucrări particulare, nici poziția corpului didactic, nici, în fine, situația corpului de ingineri liberi profesioniști nu fac obiectul preocupărilor proiectului.

D-l Vice-președinte, D. Grozescu scoate în evidență cele de mai sus analizând principalele idei din proiectul de lege în discuție. După aceasta se trece la observațiunile pe articole.

D-l C. Emanoil este însărcinat ca delegat al secției din Colegiu, să țină seama de observațiile ce se vor face și să le prezinte delegatului Colegiului în comisia de pe lângă M. L. P. C., iar d-l D. Grozescu, care este delegatul A. G. I. R.-ului în același comisie este rugat să le susțină, în această calitate. Minuta ședinței se va păstra în arhiva societății.

2. Administrative. Se aprobă ca membrii ai societății cu începere dela 1 Ianuarie 1944, domnii ingineri silvici: Tulbure Gh. Theodor și Polizu A. Ioan. Ședința se închide la orele 22.

Președinte, (ss) M. DRĂCEA.

Secretar General, (ss) C. Emanoil.

PROCES-VERBAL Nr. 6.

Ședința de Marți, 29 Februarie 1944.

Prezenți domnii: Butolu Alex., Chiriță Const., Comșia Aurel, Demetrescu C. Ilie, Emanoil C., Florescu M. P., Ghelmezlu N., Haralamb At., Lazăr Horia, Rodoteatu Stere și Sabău Vasile.

Ordinea de zi:

1. Lucrările Adunării Generale pe 1944.

2. Memoriu cu propunerii pentru reglementarea înaintărilor.

3. Diverse-Administrative.

4. Comunicări.

Ședința nu s'a putut ține din cauza lipsei domnului Președinte și a domniilor vice-președinți, ocupați fiind la alte convocări.

Președinte, (ss) M. DRĂCEA.

Secretar General, (ss) C. Emanoil.

PROCES-VERBAL Nr. 8.

Ședința din 14 Martie 1944.

Prezenți Domnii: Chiriță Constantin, Demetrescu C. Iile, Drăcea M., Emanoil C., Georgescu P. C., Ghelmezlu N., Grozescu D., Haralamb At., Lazăr Horia, Manollescu Mircea, Nedelcovici An., Rădulescu Marin, Rodoteatu Stere și Stinghe V. N.

Ca invitat, d-l Vasile Cotta.

Ordinea de zi:

1. Lucrările adunării generale pe 1944.
2. Memoriu d-lui Consilier C. P. Georgescu, în chestiunea legii vânătoarei.
3. Memoriu cu propuneri pentru înaintările în corpul silvic.
4. Diverse-Administrative.
5. Comunicări.

Ședința se deschide la orele 19 și 15, sub președinția d-lui profesor M. Drăcea, președinte.

Domnul Președinte anunță moartea camaradului Cămărășescu Stellan. În memoria lui se păstrează un moment de reculegere.

Domnul Vice-președinte V. N. Stinghe prezintă volumul: „A 57-a Adunare Generală, ținută în zilele de 30—31 Mai 1943” și broșurile: „Pășările în protecția pădurilor” de Ing. Dr. Mircea Ene și „Pădurea și fenomenul torențial” de Ing. Dr. At. M. Haralamb.

Se citesc procesele verbale Nr. 5 și 6 din 16 și 29 Februarie 1940 și se aprobă.

Se ratifică procesul verbal al Comitetului de Direcție din 10 Noembrie 1943.

Se intră în ordinea de zi:

1. *Adunarea Generală pe 1944.* Se hotărăște convocarea adunării generale ordinare, la 18—19 Mai, sau la 25—26 Mai a. c., în cazul când la prima convocare nu se întrunește numărul necesar de membrii.

Înainte de a se trece la fixarea programului Adunării Generale se citește cererea unui grup de colegi, membrii ai Societății, pentru convocarea unei adunări generale extraordinare, pentru discutarea următoarelor chestiuni:

1. Stabilirea unor criterii mai obiective de avansare a inginerilor silvici;
2. Modificarea actualei legi de organizarea Corpului silvic și
3. Întocmirea proiectului de regulament pentru aplicarea legii.

După discuțiunile făcute în consiliu se hotărăște să se pună în discuția Adunării Generale ordinare următoarele probleme:

a) *Technica silvică în folosirea rațională a pământului țării și a produselor forestiere, având ca raportor pe d-l profesor M. Drăcea.*

b) *Pădurea și Economia vânatului, raportori fiind domnii C. P. Georgescu și Vasile Cotta.*

Consiliul mai hotărăște, având în vedere cererea depusă de mai mulți colegi, pentru o adunare generală extraordinară, convocarea ei pentru ziua de 2 sau 9 Aprilie a. c., urmând a se face de birou intervențiile necesare pentru obținerea autorizației.

În vederea fixării unor elemente de bază, dela care să plece discuțiile la care luă parte toți membrii Consiliului, următoarele:

Memoriul întocmit de comisiunea formată din d-nii: V. N. Stinghe,

Traian Herolu, C. Chiriță și Eugen Turnibuca, în urma mandatului dat de adunarea generală din 1943, memoriu adoptat principial de Consiliu în ședințele dela 8 și 15 Februarie a. c., să fie discutat și definitivat în Secțiunea profesională a Consiliului, completată în acest scop cu domnii Ingineri: P. Bozdoc, Pavel Tănăsescu, Gh. Pană, Stelian Georgescu, Gh. Chercea, Stere Rodoteatu, Traian Herolu, Eug. Vintilă, Teodor Bălănică și Eugen Turnibuca, cari vor fi invitați să ia parte la ședințele ce se vor fixa.

2. Chestiunea dela punctul 3 al ordinii de zi, s'a rezolvat prin hotărîrea dată la punctul Nr. 1.

3. *Memoriul d-lui Inginer C. P. Georgescu asupra vânătoarei.*

Domnul Inginer C. P. Georgescu face o expunere generală asupra legilor vânătoarești din trecut.

Analizarea articolelor din proiectul de lege depus de Direcția Economiei Vânătoarei urmează a se face în continuare, într'o ședință special fixată pentru Miercuri 15 Martie 1944, la ora 18 și 45.

Restul lucrărilor se amână pentru ședința următoare.

Ședința se ridică la orele 22.

Președinte, (ss) M. P. FLORESCU.

Secretar General, (ss) C. Emanoil.

PROCES-VERBAL Nr. 9.

Ședința dela 15 Martie 1944.

Prezenți: Butoiu Alex., Chiriță Const., Comșia Aurel, Demetrescu G. Ilie, Drăcea M., Emanoil C., Florescu M. P., Georgescu P. C., Grozescu D., Haralamb At., Rădulescu Marin, Rodoteatu Stere.

Ca invitat d-l Vasile Cotta,

Ordinea de zi:

1. Memoriul d-lui Consilier C. P. Georgescu în chestiunea vânătoarei (în continuare).

2. Diverse-Administrative.

Ședința se deschide la ora 19 sub președinția d-lui M. P. Florescu.

Se citește procesul verbal Nr. 8, al ședinței din 14 Martie 1944 și se aprobă.

Se intră în ordinea de zi, dându-se cuvântul d-lui C. P. Georgescu, care examinează cu amănunțime dispozițiunile ante-proiectului de lege al vânătoarei, în comparație cu acelea ale legii actualmente în vigoare. Crede că actualul anteproiect nu corespunde vederilor corpului silvic, în problema vânătoarei. Socotește că o intervenție urgentă a societății la Ministerul Agriculturii și Domeniilor este absolut necesară, în vederea modificării lui.

D-l Profesor M. Drăcea preia locul de președinte al ședinței.

D-l Vasile Cotta arată că nu este absolut necesar ca să se retragă proiectul actual, ci doar să i se aducă unele ameliorări, la câteva articole.

D-l D. Grozescu face o expunere asupra desbaterilor dela Consiliul Vânătoarei, la care a luat parte. Arată că unele sugestii au fost acceptate. Stăruie asupra ideli de colaborare dintre proprietar, vânător și Direcția Economiei Vânătoarei. În ce privește trecerea administrării asupra personalului silvic, întâmpină în lumea vânătorilor unele reticențe, neînțelegând suficient dezide-

ratul nostru. Printr'o stăruitoare acțiune de lămurire a vânătorimei se poate ajunge la o completă înțelegere. Propune:

1. Să se ajungă la un consens în sânul foresterilor.

2. Apoi să se meargă cu o propunere unitară în mijlocul vânătorimei, pentru a o convine să accepte.

Se hotărăște: Se amână demersurile stabilite în ședințele precedente. O comisie constituită din domnii: M. Drăcea, Aurel Comșia, C. P. Georgescu, V. Cotta, At. Nedelcovici, I. Zeicu și M. Suhățeanu va căuta stabilirea unui punct de vedere comun în această problemă.

D-l Președinte scoțând în evidență atmosfera colegială în care s'a discutat problema vânătoarei, își exprimă nădejdea că ea își va găsi cea mai bună soluție, în coordonarea ce trebuie să existe în această ramură de activitate și sectorul economiei forestiere, fără de care Economia vânatului nu va putea să-și parcurgă dezvoltarea ei firească.

2. Diverse-Administrative.

D-l Inginer C. Chiriță citește propunerea creerii unui premiu de 30.000 lei cu denumirea: „Premiul Popica Eugen și Inginer Aurel Adam” constituit de d-sa împreună cu d-nii Inginerul Narcis Economu și Vasile Sabău, în amintirea celor 2 tineri colegi, căzuți pe frontul muncii profesionale, premiu anual, la care să concureze numai colegii ultimilor 10 promoții.

D-l D. Grozescu remarcând propunerea ce s'a făcut de d-l C. Chiriță anunță că moartea tragică a colegului Aurel Adam a impresionat și Administrația Domeniului Coroanei, care a hotărât constituirea unei burse de 10.000 lei lunar în amintirea Inginerului Aurel Adam. Bursa se va da pentru un student al Facultății de Silvicultură.

D-l Președinte M. Drăcea subliniind gestul colegilor cari au inițiat constituirea aceluia premiu, găsește în el simbolizarea legăturilor sufletești, pe cari D-sa le-a crezut întotdeauna ca existând între membrii corpului silvic.

D-l C. Emanoil arată că găsește necesar evacuarea bibliotecii, actelor și planurilor de proprietate, precum și a materialului documentar referitor la istoricul societății.

Se hotărăște principial necesitatea acestei operații și se însărcinează d-l Inginer Ilie C. Demetrescu, ca împreună cu d-l Profesor V. N. Stinghe să fixeze lucrările din bibliotecă ce trebuiesc împachetate.

În ceea ce privește actele și documentele istorice, precum și actele de proprietate, ele trebuiesc imediat împachetate.

Locul de depozitare se va fixa ulterior.

Ne mai fiind nimic la ordinea zilei, ședința se ridică la orele 21 și 30.

Președinte, M. DRACEA.

Secretar General, C. Emanoil.

PĂDUREA NU ESTE OGOR.
SILVICULTURA NU ESTE AGRICULTURĂ.

SOCIETATEA PROGRESUL SILVIC

DAREA DE SEAMA

A

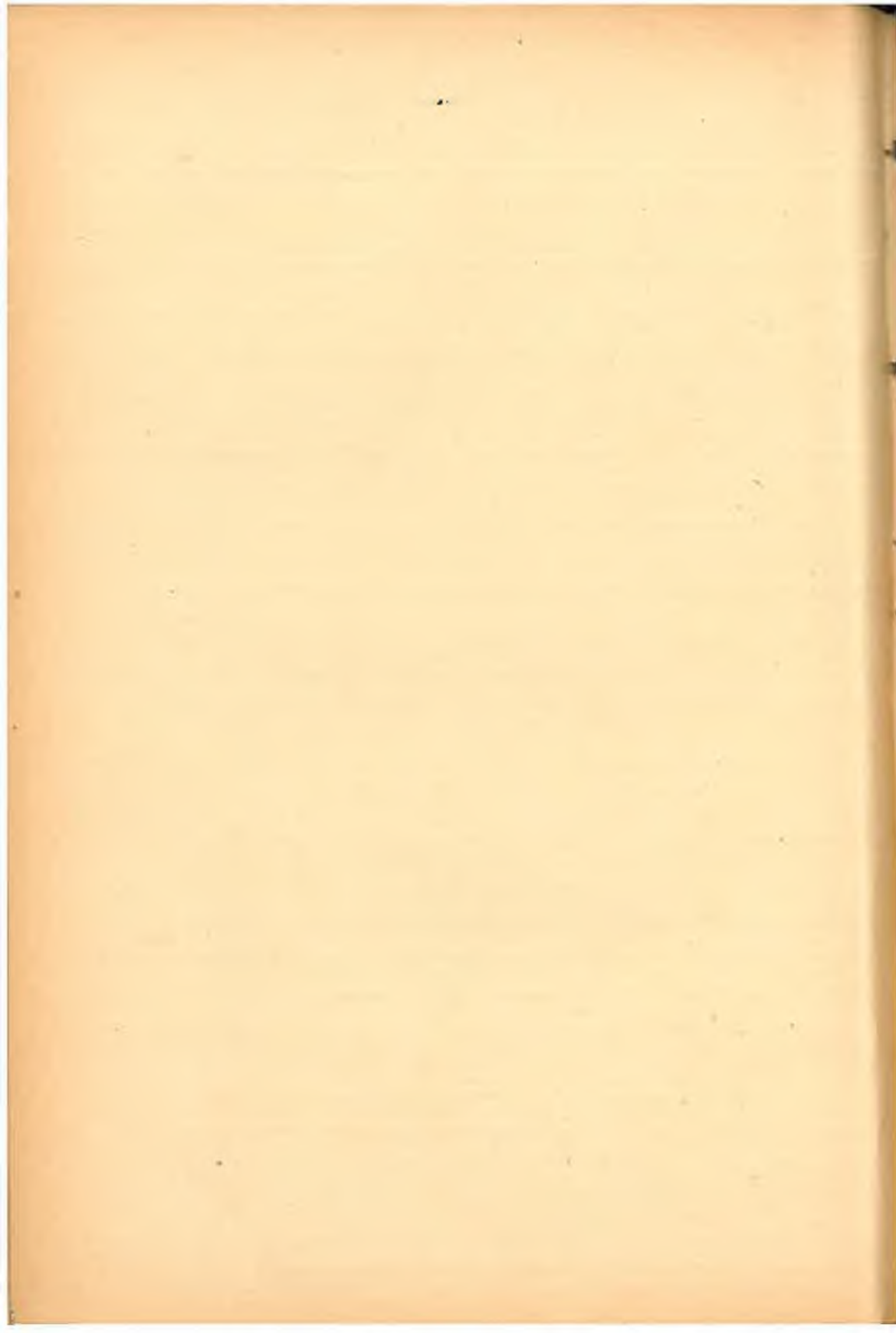
CONSILIULUI DE ADMINISTRAȚIE

PE ANUL 1943

PREZENTATĂ CELEI DE A 58-a ADUNARE
GENERALĂ ORDINARĂ DIN 12 NOEMBRIE 1944

TIPOGRAFIA „BUCOVINA” I. E. TOROUȚIU BUCUREȘTI

Domnilor Membri,

Imprejurările grele din primăvara și vara anului 1944, nu au îngăduit Societății noastre să-și țină, cea de-a 58-a Adunare Generală, în timpul prevăzut de statutele sale.

Neputând lua asupra sa răspunderea convocării în București a membrilor societății, în momente ce puteau fi fatale unora dintre noi, Consiliul de Administrație al Societății, în credința că vor veni vremuri mai bune și mai liniștite, a hotărît amânarea Adunării Generale la o dată ulterioară.

S'a ajuns astfel la termenul de azi, într'o vreme care înseamnă pentru țara noastră începutul unei epoci de griji dar și de speranțe de mai bine. Impărtășim, cu atâtea alte multe popoare ale lumii, greutateți imense, în lupta pentru dreptate; oricât de mari ar fi însă acestei greutateți și îngrijorări, ele nu fac decât să întărească credința noastră în izbândă, pentru care atâtea dintre noi și-au dat partea de jertfă. Ca ingineri silvici, cu prilejul diverselor înnoiri ce se vor face în țară, trăim și cu îngrijorare, pentru soarta pădurilor, cari, până la normalizarea vieții și prin fixarea orânduirilor sociale de mâine, ar putea să aibă de suferit.

În această atmosferă, cu aceste preocupări și îngrijorări, cu nădăjdea că neamul nostru, al cărui trecut este un șir nesfârșit de lupte eroice și îndârjite, își va putea croi un drum bun în viitorul încă nedefinit, Consiliul de Administrație vă prezintă această dare de seamă.

PARTEA I - a.

ACTIVITATEA PROFESIONALĂ, CULTURALĂ ȘI ADMINISTRATIVĂ.

A. ACTIVITATE PROFESIONALĂ.

a) Salarizarea.

Greutățile ce se pun existenței fiecăruia din noi, din ce în ce mai apăsător, ne îndeamnă să începem această dare de seamă cu o problemă profesională de ordin material: salarizarea.

Vă rugăm să nu vedeți în această procedare o indicație că problema constituie numai o preocupare de circumstanță, deși ea apare ca un leit motiv asemănător celui ce se pune la toate ramurile de muncitori — manuali sau intelectuali — ci ca o grijă mai veche a societății noastre, am putea spune permanentă.

De aceea, în această dare de seamă se prezintă acțiunea în această direcție pe anul 1943, ca o continuare, însă, a celei din anul precedent.

Alături de celelalte organizațiuni ingineresti constituite, Colegiu, Societatea Politehnică, A. G. I. R.-ul, etc., societatea noastră a întocmit studii, a luat parte la consfătuiri, a avut delegați în comisiunile de audiență și, într-o înțelegere perfectă cu toate aceste formațiuni, a căzut de acord asupra soluțiilor cele mai potrivite (amănunțele în darea de seamă a anului trecut), pentru o mai justă și corespunzătoare salarizare a inginerilor, în mâna cărora a stat producția și cu ea partea cea mai însemnată din viața economică a țării, atât în timpurile bune, cât și în cele grele.

Din nefericire, dreptatea cauzei ingineresti, deși recunoscută total într'un consiliu de miniștri din anul 1943, nu a putut fi satisfăcută, din cauza opoziției Ministerului Finanțelor, care nu a dat surplusul bănesc necesar, pentru a putea acoperi aceste drepturi.

Conștienți de răspunderea pe care corpul inginerilor trebuie să o aibă în dezvoltarea treburilor Statului, strâmtorat de greutatele unui războiu lung, greu și nefericit, corpul inginerilor silvici, alături de toate celelalte corpuri ingineresti, așteaptă cu speranță, timpuri mai bune, în care să se poată recompensa, munca de creație și producție, a inginerului după alte criterii, decât acelea ale unei uniformizări care echivalează munca administrativă statică, cu aceea de grea răspundere de pe șantier, producătoare a tot ceea ce dă viața unei țări.

Ieșită, acum, de sub influența economiștilor și financiarilor improvizati — sau transformați ca atari prin ordin — și intrată, nădăjduim, pe linia unei conduceri încredințată numai talentelor și competențelor, țara va ști, credem, să acorde slujitorilor ei în viitor o răsplată corespunzătoare eforturilor pe care fiecare le depune și aporturilor reale ce aduce.

Și, ca unii, cari suntem convinși și de greutatea muncii inginerilor silvici și de aportul ei în interesul țării, nu putem decât să sperăm în repararea unei nedreptăți, care nu se poate să mai întărească mult.

b) Legea Vânătorului.

Societatea a avut la ordinea zilei, în cursul anului 1943, discutarea proiectului Legii vânătoarei, întocmit de Direcția Economiei Vânătorului.

Proiectul, având unele principii cari difereau de acelea socotite ca utile pădurii și corespunzătoare interesului arătat de corpul silvic, în decursul vremii, acestei ramuri a economiei forestiere, a găsit opoziția celei mai mari părți a consiliului de administrație. După debateri lungi și destul de animate și după contribuția tuturor colegilor din consiliu sau din afara consiliului, pe care îi preocupa, în mai mare măsură, această lege, ea a putut să fie treptat amendată și pusă în cadrul corespunzător, atât economiei forestiere, cât și prestigiului corpului silvic, fără de care aplicarea acestei legi, nu se putea face decât parțial.

Legea nu s'a definitivat din cauza împrejurărilor grele din ultima vreme. Consiliul Societății are însă, pentru cazul când modificarea legii va fi iarăși pusă în discuție, materialul necesar documentar, pentru întocmirea unei legi bune. Consiliul ține să arate, cu acest prilej, că vânătorii cu dragoste de acest sport, care, pentru economia națională, trebuie să fie priviți și ca un bun producător

de venituri vor găsi în Societatea noastră și în corpul silvic, prieteni loiali, așa cum s'au arătat de decenii, fără ascunzișuri și fără părtinire.

c) Avansările.

O problemă spinoasă și greu de soluționat este aceea a avansărilor, urmare a faptului că Legea de organizare a corpului silvic, din 1923, nu se mai potrivește situației actuale.

Cu toate încercările făcute, de a se schimba această lege și deși proiectul întocmit în acest scop a ajuns, cu toate formele legale îndeplinite, până la Președinția Consiliului de Miniștri, ratificarea lui nu s'a realizat, deoarece fostul Guvern a voit să alcătuiască o lege care să îmbrățișeze reorganizarea întregului corp tehnic ingineresc.

Realizarea acestei legi de ansamblu, nefiind posibilă din cauza lipsei mijloacelor bănești, necesare măririi salariilor ce se proiecta în același timp prin această lege, a ținut în loc și legea ce se întocmise de Ministerul Agriculturii și Domeniilor, pentru corpul silvic, după discuții amănunțite, la care a participat și Consiliul de Administrație al societății noastre.

În fața criticilor tot mai aspre ce se aduc comisiunilor, în legătură cu avansările, s'a propus în Adunarea Generală a anului 1942 înstituirea unei comisii, care să redacteze o seamă de norme, pentru a se înlătura, în cât mai mare măsură, nemulțumirile celor ce așteptau să fie avansați. Se cerea, anume, stabilirea unor criterii cât mai fixe, după care să se ghideze membrii comisiei la alegerea celor ce trebuie înaintați.

Din cauza dificultăților pe care le-a prezentat o asemenea lucrare, studiul întocmit nu s'a depus de comisiunea respectivă în cursul anului 1943, așa că nu se poate menționa în această dare de seamă. Se poate preciza însă că a fost prezentat comisiei de anul trecut și se ține seamă azi de el la redactarea legii și regulamentului, care să înlocuiască actuala lege de organizare a corpului silvic din 1923, pentru că se urmărește să se definitiveze, sub acest guvern, ceea ce nu s'a putut legifera sub vechiul regim, care urmăria întocmirea legii corpului tehnic ingineresc în total.

Să sperăm că se va putea realiza ceea ce dorim cu toții: norme din a căror aplicare să rezulte cât mai puține nemulțumiri, pentru că totala lor evitare nu se va putea obține, atâta timp cât va rămâne

cel puțin un singur inginer silvic întârziat la avansare, fapt ce nu se poate evita.

d) Problema muncitorului de pădure.

Pe linia grijilor de ordin social și a tradiției, care leagă pe inginerul silvic de tot ce pulsează în preajma pădurii, Consiliul societății, ca și în alte împrejurări, a ridicat problema muncitorului de pădure, punând în cursul anului 1943, în discuție, situația acestuia, atât în vederea asigurării unei vieți mai omenești, cât și pentru reglementarea poziției lui în raport cu legea de organizare muncitorească.

Dacă mijloacele Societății nu au îngăduit acțiuni proprii și directe, aceasta a activat însă prin membrii săi, cari grație sugestiilor societății au putut lua atitudine în cadrul instituțiilor, unde poziția acelor muncitori se discuta și se hotăra.

Cu materialul adunat dintr'o inițiativă pornită din dorința inginerului silvic de-a ajuta pe semenul său, muncitorul, din a cărui existență își trage, poate, fiecare dintre noi rațiunea de a fi, corpul silvic va putea, în orice moment, să dea concursul necesar la întocmirea unor legiuiri cu caracter muncitoresc, în specialitatea noastră, cât mai bune, legiuiri care să îndrumeze și să organizeze pe muncitori, în vederea acelei mai bune viețuiri, idee pe care trebuie să o sprijine orice om de bune intenții și cu iubire de semenii și țera lui.

Caracterul sezonier al muncii la pădure și greutatea ce se leagă de o organizare separată, din cauza depărtării locului în care ea se execută, nu permit instituirea unei instituții aparte de asigurări; de aceea ele trebuiesc încadrate într'o lege care să cuprindă și alte categorii de muncitori.

Fără a-și face un merit deosebit din faptul că societatea s'a ocupat de această problemă, nu se putea omite însă menționarea ei.

Societatea a fost prezentă în această chestiune, așa cum a fost și în cazul ajutorării pădurarilor și brigadierilor, după refugiul din 1940 și așa cum, încă cu 4 ani în urmă, a proiectat și realizat pavilionul dela stațiunea balneară Amara, pentru căutarea sănătății personalului inferior.

e) Raporturile cu Academia de Agricultură.

Anul 1943 a adus și oarecari clarificări a poziției silviculturii, în cadrul Academiei de Agricultură.

În urma discuțiilor pe care împuterniciții Consiliului le-au avut, fie în ședințele plenare, fie în cele de Comitet, ale Academiei de Agricultură, și în urma modificărilor ce s'au adus proiectului de regulament, ce completează legea acestei instituții, s'a văzut rațiunea pentru care este necesar ca membrii societății noastre să participe la lucrările Academiei. Prin contribuția efectivă la lucrări și prin documentarea ce se va aduce în acest for, se va realiza mai mult pentru interesele specialității și profesiei noastre, de cât prin abținerea ce se proiectase.

Modificările care s'au făcut proiectului de regulament al legii Academiei de Agricultură, aduc o separație marcantă, între cele trei ramuri de activitate, puse sub autoritatea Ministerului Agriculturii și Domeniilor: agricultura, zootehnia și silvicultura, ceea ce nu era inițial în acest proiect de regulament.

f) Diverse.

Ascultând expunerea făcută de d-l consilier I. Zeicu, asupra tratamentului pe care Ungurii îl aplică proprietății rurale, în urma dictatului dela Viena, Consiliului a hotărât să țină problema aceasta în evidență, spre a fi discutată atunci când împrejurările vor îngădui să se poată spune tot ceea ce se știe, de acțiunea dusă de Unguri în legătură și cu pădurile și economia forestieră, pentru sărăcirea și nimicirea neamului românesc din Ardealul de Nord.

Incheind acest capitol a dării de seamă, n'am putea să lăsăm nemenționate manifestările de prevedere pe care societatea noastră le-a avut aproape întotdeauna, față de evenimentele ce aveau să schimbe structura politică, economică sau socială a țării noastre.

Dacă ar fi să însemnăm aici temele desbătute, în diferitele adunări generale ale societății noastre, s'ar putea găsi, fără greutate, că ele au îmbrățișat întotdeauna și în mare măsură, probleme ale viitorului.

Technica culturii pădurilor, a exploatării produselor lemnoase și nelemnoase, a sortării și prelucrării lemnului, a comercializării și raționalizării consumului lui; apoi rolul vânătoarei în economia generală a țării, problema despăduririlor, a torenților și a terenurilor degradate, chestiunea pășunatului în păduri și atâtea alte probleme, debătute în Adunările noastre generale, în epoci când ele erau ori de mare actualitate, ori de prevăzut pentru viitor, arată că Societatea a fost prezentă în toate problemele mari legate de economia forestieră.

Pe linia aceleiași permanente preocupări de viitorul pădurilor țării și cu presentimentul unor schimbări ce se puteau întrezări, Societatea noastră a pus în discuția adunării generale a anului trecut, o problemă, care azi se dovedește a fi de mare actualitate: „Linii fundamentale ale politicii forestiere de mâine în România“.

În raportul prezentat, s'a căutat, în stabilirea principiilor esențiale ale politicii forestiere, pe lângă alte elemente, și forma cea mai potrivită, ce trebuie adoptată proprietății forestiere, pentru menținerea unui procent minim păduros, dovedit așa de necesar, pentru dezvoltarea normală nu numai a economiei forestiere, dar și a altor ramuri de activitate, de importanță capitală pentru economia generală a țării, chiar în timpuri ca acelea de sub ochii noștri, în care se descifrează o orientare politică tot mai accentuat de stânga.

Deși într'un regim politic de extremă dreaptă, s'a putut, totuși, face, în partea introductivă a raportului general de anul trecut, ținut sub auspiciile și cadrul societății noastre, presupunerea curagioasă, că este posibilă o schimbare a orientării politice și sociale față de aceea până atunci cărmuitoare.

În lumina temeiurilor prezentate în acest raport și cu conștiința posibilității răsturnării formei politice — care de altfel a și urmat — și a celei sociale, de asemenea probabilă, Societatea noastră și-a spus obiectiv și desinteresat părerea, în moțiunea votată de adunarea generală, ținută în anul 1943, din care cităm pasagiul referitor la această latură a problemei:

„Organizarea proprietății forestiere, în vederea consolidării și conservării, se poate face în condițiuni bune într'un regim de proprietate mare.

„Pentru această formă de proprietate, cei mai potriviți proprietari sunt: Statul, instituțiile publice și colectivitățile persoane juridice.

„De aceea se simte tot mai mult nevoia unei legi care să conțină principiile de bază ale acestui capitol de politică forestieră, caracterizată prin:

- „stăvilirea divizării și a fărâmițării proprietății forestiere;
- „asistența tehnică pentru proprietarii de păduri;
- „îmbunătățirea regimului fizical aplicat produselor pădurii;
- „prescrierea continuității în exploatarea forestiere;
- „înființarea unui credit forestier pe termen lung, care creind condițiuni favorabile, să asigure muncii românești, prioritatea în exploatarea și industria forestieră;
- „asigurarea dreptului de preemțiune al Statului asupra transferului de proprietate forestieră, care să se exercite prin organele silvice și să se susțină printr'un fond larg dotat și anume creat în acest scop“.

Convingerea noastră este și azi că, mai presus de ideile pe care evenimentele dela ordinea zilei le pot aduce în organizarea economiei forestiere, pădurile, având în dezvoltarea stării economice și deci și sociale a unui popor, influențe adânci și de mari urmări, trebuie protejate printr'un regim de proprietate corespunzător rostului verificat pe care îl au, cristalizat prin moțiunea adunării generale a anului 1942.

B. ACTIVITATEA CULTURALĂ

g) Revista.

Rămasă numai în sfera de preocupări științifice, „Revista Pădurilor“ își păstrează cu fermitate, linia de obiectivitate pe care și-a impus-o.

Deschizând larg paginile revistei oricărui coleg, Comitetul de Redacție este bucuros să aibă cât mai mulți colaboratori și cât mai variat material de specialitate.

Cu toate dificultățile inerente vremurilor actuale, revista își continuă apariția, adaptată, firește, la posibilitățile de azi. În anul 1943 revista a apărut în 6 caiete duble, cu un total de 536 pagini, cuprinzând 36 articole, 28 cronici externe, 35 cronici interne, 28 cronici cinegetice; a avut apoi o cronică mercurială, una tehnică și aceea a Cercului de studii; deasemenea 12 recenzii de cărți, numeroase recenzii de reviste de specialitate române și streine, informații, legi, decrete, necrologe, etc.

Revista s'a tipărit în 1200 exemplare fiecare caet și s'a distribuit la: 804 membrii, ingineri silvici, la 11 membri de onoare, 25 pentru schimb de reviste în țară, 143 la instituții publice, 52 abonați în țară, 57 abonați în străinătate, (biblioteci și reviste de schimb) iar 108 exemplare pentru colecții și depozitul societății, din care să se satisfacă eventualele lipsuri ale abonaților.

h) Biblioteca.

Starea de războiu a făcut ca și în cursul acestui an, procurarea cărților pentru bibliotecă să se facă cu multă greutate. În afară de cărțile românești, nu s'au putut achiziționa decât un număr restrâns de lucrări în limbile: franceză, italiană și germană.

S'au cumpărat în total 209 volume, cărți și reviste din care: 74 volume în limba română, 59 în alte limbi; 39 reviste în limba română și 37 în alte limbi.

Biblioteca a împrumutat cărți și reviste la 241 persoane, atât ingineri silvici cât și alți profesioniști.

i) Editura.

În cursul anului 1943 în afară de lucrarea d-lui **Profesor D. A. Sburlan**, „Instalații de transport pentru exploatarea forestiere, trasee și terasamente, șosele forestiere“, Societatea noastră a luat hotărârea, pe care a și realizat-o, de a tipări în broșuri, conferințele ținute la Cercul de Studii.

S'au tipărit, în câte 500 exemplare următoarele lucrări:

„Noile utilizări ale lemnului și tehnica silvică“ de Ing. N. Ghelmeziu;

„Pădurea și fenomenul torențial“ de Ing. At. Haralamb și

„Păsările și protecția pădurilor“ de Ing. Mircea Ene.

Pe măsură ce mijloacele vor permite, se vor tipări, în ordinea înregistrării la Societate, și celelalte conferințe depuse de autori în acest scop.

j) Cercul de Studii.

Sub auspiciile Societății s'a continuat în cursul anului 1943, seria de comunicări și referate, în cadrul Cercului de Studii al societății.

S'au prezentat următoarele lucrări:

Popul în silvicultura românească de Prof. Dr. M. Drăcea.

Regenerarea stejarului în pădurile de șleau de Dr. Ing. I. Vlad.

Considerațiuni asupra unor tipuri de păduri de Profesor Dr. C.

C. Georgescu.

Prețuri și amortizări de Inginer Ioan Lungu.

Particularități forestiere oltene de Inginer Nae Constantinescu.

100 de ani dela un început de reglementare a tăierilor cu rezerve în România de Profesor Dr. M. Drăcea.

Uscarea în masă a stejarului. — Accident sau inevitabil destin?
— de Dr. Inginer C. Chiriță.

Păsările în protecția pădurilor de Dr. Inginer Mircea Ene.

Obștiile de păduri din Oltenia de Ing. I. Marinescu.

Pădurea și fenomenul torențial de Ing. Dr. At. Haralamb.

k) Răspândirea ideii forestiere în opinia publică.

Preocupată de nevoia de a deștepta, atât în masa largă a populației, cât și în rândurile celor mai mulți din pătura intelectuală a țării, interesul pentru pădure, Societatea noastră nu a scăpat niciun prilej de a activa în această direcție, în limita mijloacelor materiale de care a dispus.

A ajutat, în acest scop, apariția lucrării „Dragă mi-e pădurea verde“ a D-lui Apostol Culea.

A donat asociației proprietarilor de păduri o parte din publicațiile Societății.

A subvenționat revista „Satul“, care a publicat articole cu caracter silvic.

În editura Fundațiilor Regale s'au publicat două lucrări de specialitate „Arborii și pădurile“ și „Pădurea și omul“.

S'au ajutat bănește societățile A.V.I.S. din Cernăuți, Lugoj, Arad și Craiova, pentru a se putea menține aceste societăți la un nivel cât mai ridicat, prin ele putându-se face o propagandă folositoare ideii forestiere.

l) Legăturile cu alte asociații.

Societatea noastră se găsește în cele mai bune raporturi cu toate celelalte asociații culturale și profesionale.

Intr'o înțelegere completă cu Colegiul inginerilor și cu

A.G.I.R.-ul s'a urmărit problema salarizării și a organizării Corpului tehnic.

Cumpătată și cu reprezentanți recunoscuți ca oameni ai realităților, Societatea noastră se bucură de considerația pe care trecutul său a putut s'o creeze.

C. ACTIVITATEA ADMINISTRATIVĂ

m) Opera de asistență.

Deși veniturile Societății au rămas aproape la cuantumul celor dinainte de război, iar, cheltuelile s'au urcat în ritmul impus de scumpirea vieții, totuși și în anul 1943, s'au acordat ajutoare colegilor și văduvelor de colegi, aflați în greutăți materiale, precum și Societății Crucea Roșie, Societatea pentru profilaxia tuberculozei, Soc. Mărășești, Soc. Cultul eroilor, etc., în suma totală de 54.500 lei.

Folosirea de colegi a caselor de odihnă dela Govora și Carmen Sylva nu s'a putut face în total. Pentru considerațiuni de ordin gospodăresc, Vila dela Govora s'a arendat Băncii Naționale, reținându-se o aripă pentru nevoile membrilor Societății. Vila dela Carmen-Sylva nu s'a putut deschide nici în parte fiind în zonă militară.

Căminul Societății din București a fost în permanență pus la îndemâna colegilor din afară, în limita locurilor rămase disponibile după ce s'au cazat 17 studenți ai Facultății de Silvicultură, fiii de ingineri silvici, conductori, brigadieri și pădurari.

n) Acte de gospodărie.

Datorită venitului realizat la Vila dela Govora, prin închirierea la E. N. R., s'au putut face importante îmbunătățiri și reparații de întreținere la imobile și mobilier, atât la Govora, cât și la București, alocându-se peste 750.000 lei numai pentru Sanatoriul Amara.

o) Adunarea generală.

În zilele de 30 și 31 Mai 1943 s'a ținut cea de a 57-a Adunare generală a Societății, pentru activitatea pe anul 1942. După aprobarea descărcării Consiliului de Administrație de gestiunea pe anul 1942 și a bugetului pe 1943, s'au ales în Consiliul de Administrație Domnii:

I. Zeicu, St. Rodoteatu, C. Chiriță și V. Sabău; D-nii V. Pană, C. Dragu, Șt. Georgescu cenzori titulari, iar D-nii: I. Eocșeneanu, I. Nițescu și G. Bădescu cenzori supleanți.

În cadrul acestei adunări generale au fost puse în discuție următoarele două probleme:

1. Linii fundamentale ale politicii forestiere de mâine în România, având ca raportor pe D-l Ing. C. Emanoil și

2. Opera instituțiilor forestiere în păstrarea, îmbunătățirea și restaurarea solului țării, raportor fiind D-l Ing. Ath. Haralamb.

Moțiunea adusă de adunarea generală, în urma referatelor depuse de colegi și a discuțiilor ce au avut loc, a fost prezentată Domnului Ministru de resort.

Această moțiune pe care factorii de răspundere ai Societății o pot prezenta forurilor conducătoare, sub orice regim politic, o socotim valabilă și sub orice regim social, care ar avea la bază intențiunea de a pune pădurea și Administrația ei, în slujba numai a țării și a intereselor colectivității.

p) Situația membrilor.

La sfârșitul anului 1943 Societatea noastră avea:

830 membri activi și 84 pensionari, 12 membri de onoare și unul corespondent, sau în total 927 membri.

În cursul aceluși an, ne-au părăsit, îndeplinindu-și destinul, următorii colegi:

Angelin Al., Apostolescu V. C., Cassian Const., Gheorghiu Armand, Ioan Mircea, Iavorschi Zoltan, Predescu N. Ștefan, Șerengău Mihail, Teofănescu Vasile, Zegreanu Pavel și Voroneanu Ioan.

Să cinștim memoria lor printr'o amintire veșnică și o pioasă reculegere.

Domnilor membri,

În darea de seamă pe care Consiliul de ad-ție are onoarea să v'o prezinte, s'au arătat faptele esențiale, care au stat la baza activității sale din anul 1943.

Vremurile grele, pe de o parte, și un regim de autoritate în care miniștrii nu puteau desfășura activitatea pe care o doreau, pe de

altă parte, nu au dat posibilitatea Societății noastre să înregistreze soluționarea a două mari nevoi ale Corpului silvic și pădurilor:

— aceea a modificării legii de organizare a Corpului, pe care o dorim în cadrul unei legi îmbrățișând întreaga breslă inginerească a țării și

— reorganizarea instituțiilor silvice sub un comandament unic și individualizat,

pentru realizarea cărora Societatea a lucrat și acționat necontenit și va trebui încă să activeze, până când aceste două necesități se vor putea îndeplini.

Aducând la cunoștința Dvs. măsurile luate și hotărârile executate, așa cum s'a arătat în această dare de seamă, Consiliu le supune ratificării Dvs.

PARTEA II - a.
ACTIVITATEA ECONOMICĂ.

B I L A N Ţ U L

Examinând Bilanţul Societăţii încheiat la 31 Decembrie 1943, constatăm următoarea situaţie:

A C T I V U L

Se ridică la 31 Decembrie 1943 la suma de Lei: 44.316.390 activ propriu şi 2.150.900 la conturi de ordine, în total Lei: 46.467.290 faţă de Lei: 44.487.376 cât a fost la 31 Decembrie 1942, deci cu o creştere de Lei: 1.979.914.

A. Activ disponibil

Numerar în casă	Lei	663.651	
Depuneri la Casa de Credit a Corpului Silvic	„	906.396	1.570.047

B. Activ realizabil

1. Efecte publice proprii la valoarea reală	Lei	946.725	
2. Cărţi editură. Valoarea cărţilor rămase în depozit sau răspândite pentru vânzare la librării şi instituţii	„	1.001.964	
Diferenţa în plus faţă de anul 1942 (849.093 Lei) reprezintă cărţile noi tipărite în cursul anului 1943.			
3. Debitori diverşi inclusiv debitorii Căminului	„	7.572	
4. Diverse conturi, Avansuri nelichidate			
Transport . . .	Lei	1.956.261	1.570.047

Report	Lei	1.956.261	1.570.047
Medalii și insigne nevândute	„	9.490	
pentru tipărire de cărți, pentru construcția dela Amara, etc.	„	66.803	2.032.554

C. Activ imobilizat

1. Imobilele Societății înregistrate la prețul de cost: Casa din București, vilele dela Govora și Carmen Sylva, Sanatoriul dela Amara în construcție, terenurile dela Herculane, Sinaia, Bistra Sebeș, Păltiniș, Cumpăna	„	36.858.153	
2. Mobilier la sediul din București, la vilele din Govora și Carmen Sylva, valoare micșorată față de anul 1942 cu Lei 225.418 sumă care reprezintă amortizarea de 10% calculată la 31 Decembrie 1943	„	1.771.582	
3. Biblioteca. La valoarea de Lei 1.694.872 din 31 Decembrie 1942, se adaogă valoarea cărților cumpărate în 1943 și se scade amortizarea de 10% la sfârșitul anului 1943, valoarea cărților din Bibliotecă la prețul de cost fiind la 31 Decembrie 1943	„	1.630.000	
4. Depozitele Fondurilor culturale depuse la bănci spre fructificare	„	314.057	
5. Depozitul Fond. ajutor funcționari	„	139.997	40.713.789
Total activ	Lei		44.316.390

La care se adaogă pentru ordine contabilă conturile de ordine și anume:

a) Efecte publice donate: M. T. Moșandrei, V. A. Goleșcu și C. Disescu, V. N.	Lei	1.006.000	
b) Efecte publice proprii la V. N. pentru evidență	„	1.144.900	2.150.900
Total general activ	Lei		46.467.290

P A S I V

Pasivul Societății se ridică la 31 Decembrie 1943 cași activul la suma de Lei: 44.316.390 la care se adaugă conturile de ordine în valoare de Lei: 2.150.900, în total Lei: 46.467.290.

A. Pasiv neexigibil

1. Fondul social, format din subscrierile pentru clădirile Societății, cotizațiuni, taxe de înscriere, donațiuni și excedentele anuale, se ridică la 31 Decembrie 1943	Lei	38.384.278	
față de 37.928.153 Lei cât a fost la 31 Decembrie 1943, deci cu o majorare de 456.125 Lei cari reprezintă taxele statutare încasate în cursul anului 1943 și cari, conf. art. 13 alin. b din Statute, se trec la acest fond.			
2. Fondul pentru amortizarea imobilelor, care se alimentează din excedentele anuale, se ridică la 31 Decembrie 1943 „		4.855.151	
cu o majorare de Lei 1.335.567 față de suma din Bilanțul dela sfârșitul anului 1942.			
3. Fondul pentru construirea Sanatoriu-ului din Amara provenit din sumele realizate din contribuția benevolă a membrilor Corpului Silvic și din subvențiunii, neschimbat	Lei	614.271	43.853.700

B. Pasiv exigibil

1. Venitul fondurilor culturale trecute în gestiunea Societății la activ . . .	Lei	316.013	
2. Fondul ajutor funcționari „		139.997	456.010
Transport Lei			44.309.710

Report . . . Lei		44.309.710
------------------	--	------------

C. Diverse conturi

a) Cotizații anticipate pe 1944 Lei	3.680	
b) Cont tranzitoriu „	3.000	6.680
		<hr/>
Total . . . Lei		44.316.390

La care se adaugă pentru ordine contabilă conturile de ordine și anume:

1. Donațiuni culturale: M. Moșandrei, V. A. Golescu și C. Dissescu „	1.006.000	
2. Subscrieri la diverse împrumuturi publice „	1.144.900	2,150.900
		<hr/>
Total general pasiv . . . Lei		46.467.290

CONTUL DE VENITURI & CHELTUELI

După cum se vede din tabelul acestui cont dela pag. 26-27 veniturile Societății pe anul 1943, au fost de . Lei	6.946.133
față de Lei: 3.881.405 cât au fost pe 1942, deci cu o diferență în plus de Lei: 3.064.728. Această diferență însemnată, aproape dublu ca veniturile din 1942, provine din închirierea imobilului dela Govora, la Banca Națională a României, precum și din încasarea a o bună parte din restanțele cotizațiilor. Celelalte venituri s'au realizat normal, așa cum au fost prevăzute în buget, cu neînsemnate diferențe în minus sau în plus.	
Cheltuielile s'au ridicat la suma de Lei	4.766.708
rezultând un excedent de „	2.179.425
care s'a repartizat astfel:	
1. La Fondul social conf. art. 13 alin. b din Statute s'au trecut toate cotizațiile și taxele de înscriere încasate în cursul anului 1943 Lei	456.125
2. S'a amortizat valoarea mobilierului dela cele trei imobile (București, Govora și Carmen Sylva) precum și valoarea Bibliotecii cu 10% din valoarea lor la 31 Decembrie 1943, adică în total „	387.733
3. Restul s'a trecut la Fondul pentru amortizarea imobilelor Societății, adică „	1.335.567
Total Lei	2.179.425

Aceasta fiind situația reală a Societății noastre la 31 Decembrie 1943, supunem spre aprobarea Dvs., Bilanțul și Contul de Venituri și Cheltueli.

Consiliul de Administrație

PROCES - VERBAL

Subsemnații cenzori, în conformitate cu prevederile Statutelor, verificând gestiunea Societății „Progresul Silvic” pe anul 1943, am constatat că toate operațiunile de încasări și plăți sunt justificate și regulat înregistrate în contabilitate.

Verificând Bilanțul și Contul de Venituri și Cheltuieli încheiate la 31 Decembrie 1943, le-am găsit întocmite real, în conformitate cu registrele și actele justificative.

Aceasta fiind situația reală a Societății noastre la 31 Decembrie 1943, vă rugăm să binevoiți a da descărcare Consiliului de Administrație de gestiunea sa pe anul 1943.

Cenzori: **Dragu Constantin**
Georgescu Stelian
Pană Vasile

B I L A N

ACTIV

Societății „Progresul Silvic“

Nr. crt.	DENUMIREA CONTURILOR	1942	1943
I. Activ disponibil.			
1	Cassa numerar	198.513	663.651
2	Cassa de Credit a Corpului Silvic	121.366	906.396
II. Activ realizabil.			
3	Efecte publice, v. r.	946.725	946.725
4	Cărți editură	849.093	1.001.864
5	Debitori	21.522	7.572
6	Avansuri nelichidate	307.404	66.803
7	Diverse conturi	9.790	9.490
III. Activ imobilizat.			
8	Imobil	35.921.219	36.858.133
9	Mobilier	1.997.000	1.771.582
10	Biblioteca	1.094.327	1.630.000
11	Depozite diverse fonduri	269.017	454.054
Total Lei		42.336.476	44.316.390
C O N T U R I			
12	Efecte publice donate:		
	M. T. Moșandrei	1.000.000	1.000.000
	V. A. Gulescu	5.000	5.000
	C. Dissescu	1.000	1.000
13	Efecte publice proprii	1.144.900	1.144.900
Total Lei		2.150.900	2.150.900
Total general Lei		44.487.376	44.467.290

Președinte,
Prof. M. DRĂCEA

Cenzori:

{ Vasile Pană
Const. Dragu
Stelian Georgescu

T U L

încheiat la 31 Decembrie 1943

PASIV

Nr. crt.	DENUMIREA CONTURILOR	1942	1943
<i>I. Pasiv neexigibil.</i>			
1	Fondul social	37.928.153	38.394.278
2	Fondul amortizării imobile	3.519.584	4.855.151
3	Fondul construcție Amara	614.271	614.271
<i>II. Pasiv exigibil.</i>			
4	Venituri fonduri culturale	270.973	315.913
5	Fond ajutor funcționari	—	139.997
<i>III. Diverse conturi.</i>			
6	Cotizații anticipate	3.495	3.380
7	Cont transitoriu	—	3.000
Total Lei		42.336.476	44.310.390

D E O R D I N E

8	Donațiuni culturale:		
	M. T. Moșandrei	1.000.000	1.000.000
	V. A. Golescu	5.000	5.000
	C. Dissescu	1.000	1.000
9	Subscrieri diverse împrumuturi publice	1.144.900	1.144.900
Total Lei		2.150.900	2.150.900
Total general Lei		44.487.376	46.467.290

Casier,
M. RădulescuContabil,
N. Paia

VENITURI

CONTUL DE VENI
al Soc. „Progresul Silvic”

Nr. crt.	NATURA VENITURILOR	1942	1943
I. Chirii.			
1	Chiria C. A. P. S.	2.645.230	2.914.905
2	„ sala festivă.	3.000	7.000
3	„ Cămin	43.360	42.750
4	„ C. E. A. C. S.	15.050	20.000
5	„ vila Sylva	348.567	2.534.838
6	„ Carmen Sylva	19.721	32.295
II. Revista Pădurilor.			
7	Abonamente restante	4.680	1.875
8	Abonamente curente	55.875	58.325
9	Publicațiuni	52.000	31.200
III. Taxe statutare.			
10	Cotizații restante	257.495	262.500
11	Cotizații curente	140.550	165.000
12	Taxe de înscriere	2.000	2.500
IV. Diverse.			
13	Cupoane efecte publice	31.792	54.077
14	Subvenție M. A. D.		300.000
15	Subvenție C. A. P. S.	205.000	357.500
16	Dobânzi	4.975	8.820
17	Venituri neprevăzute	41.010	44.413
Total Lei		3.881.405	6.946.133

Presedinte.
Prof. M. DRĂCEA

Cenzori: { **Vasile Pană**
Const. Dragu
Stelian Georgescu

TURI ȘI CHELTUIELI
încheiat la 31 Decembrie 1943

CHELTUIELI

Nr. crt.	NATURA VENITURILOR	1942	1943
I. Cheltuieli generale.			
1	Cheltuieli de administrație și întreținere	190.603	218.985
2	Salarii, asigurări sociale	744.789	1.021.877
3	Ajutoare, opere sociale	16.000	17.500
4	Ajutoare văduve ingineri silvici	3.000	37.000
5	Reparații imobil	135.329	410.206
6	Reparații mobilier	16.690	166.662
7	Asigurare imobil București	4.980	16.110
8	Impozite	715.782	687.522
9	Cheltuieli neprevăzute	35.675	192.516
II. Cheltuieli activitate culturală.			
10	Revista Pădurilor	569.343	855.852
11	Mișcarea cinegetică	—	65.000
12	Adunarea generală	59.339	78.410
13	Conferințe	—	18.240
14	Propaganda forestieră	38.990	49.792
III. Administrația vilei Govora.			
15	Reparații, întreținere	—	330.565
16	Cheltuieli administrație	99.231	136.665
17	Cheltuieli exploatare	—	177.797
18	Impozite și taxe	117.318	212.023
IV. Administrația vilei Carmen Sylva.			
19	Reparații, întreținere	27.245	8.000
20	Cheltuieli de administrație	47.573	72.656
21	Cheltuieli de exploatare	—	19.960
V. Administrația sanatoriului Amara.			
22	Cheltuieli de administrație	27.010	42.400
VI. Repartizarea excedentului.			
23	Fond social conf. statutelor (taxe stat)	399.535	456.125
24	Amortizarea imobilului București, 10% asupra:	417.778	—
25	Amortizarea imobilului Govora la: 1.428.000	138.737	146.000
26	Amortizarea imobil. Carmen Sylva 156.000	17.613	15.000
27	Amortizarea Bibliotecă la: 1.813.955	—	183.955
28	Fond amortizare imobile	282.764	1.335.567
Total Lei		3.881.405	6.946.133

Casier,
M. Rădulescu

Contabil,
N. Paia

BUGETUL SOCIETĂȚII PE ANUL 1944

Domnilor Membri,

După cum se vede în tabelul pe articole publicat la finele acestei expuneri, cifra bugetului pe anul 1944 se ridică astfel:

Lei 6.180.000 la venituri și aceeași sumă la cheltuieli pentru bugetul ordinar

„ 1.648.000 la venituri și aceeași sumă la cheltuieli pentru bugetul extraordinar

„ 45.351 la venituri și aceeași sumă la cheltuieli pentru bugetul fondurilor culturale.

Lei 7.873.351 total general.

Cifra bugetului pe anul 1944 este mult micșorată față de anul 1943, atât la venituri, cât și la cheltuieli. Micșorarea provine în primul rând din nerealizarea veniturilor la imobilele din exterior (Govora și Carmen Sylva), vila din Govora fiind rechiziționată pentru interesele armatei fără plată. Făcând contestație împotriva rechiziției fără plată, s'a câștigat la prima instanță, în sensul ca să ni se plătească cu bonuri de rechiziție. Procesul este în curs de judecată.

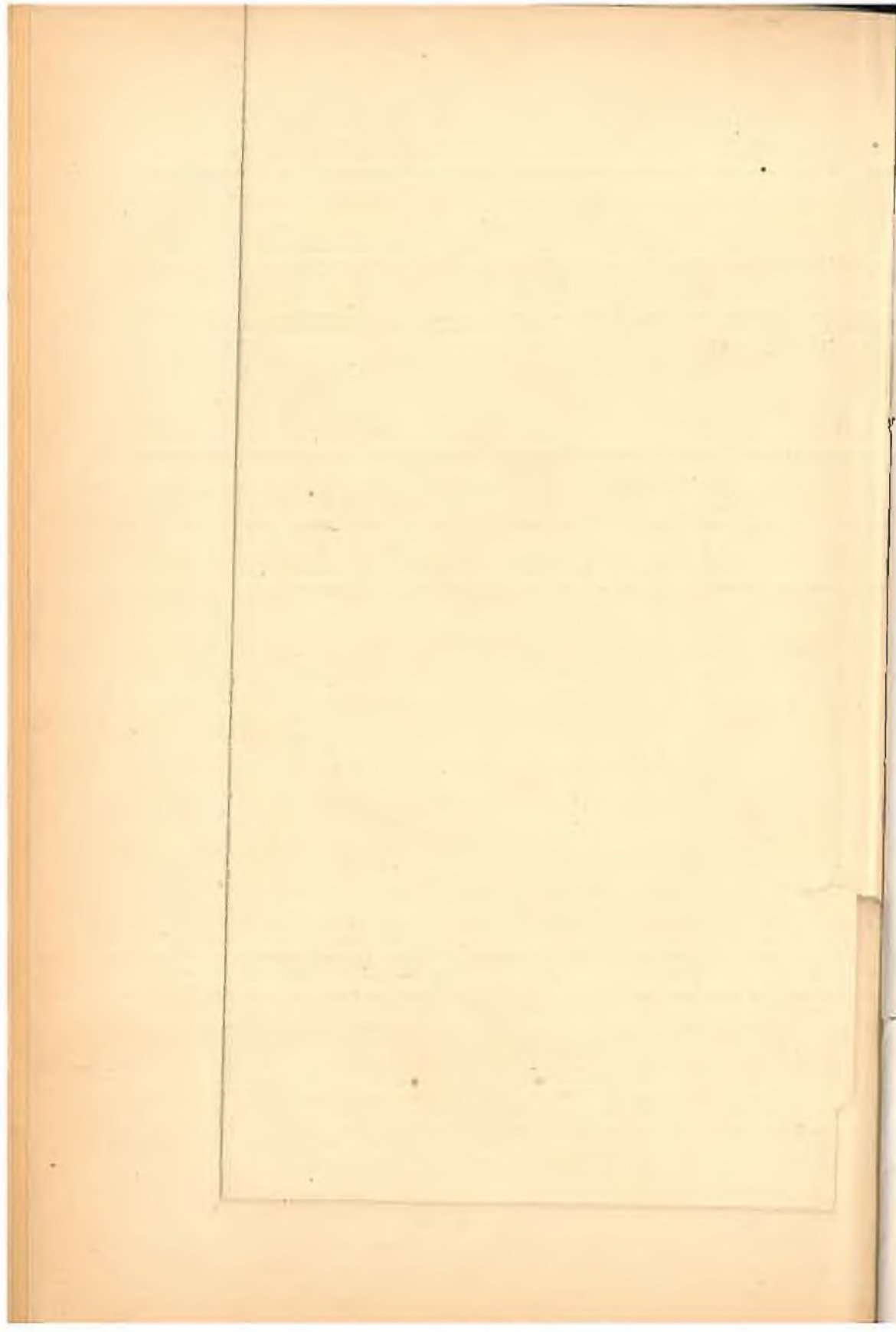
Chiar așa cum sunt micșorate prevederile, din cauza evenimentelor întâmplate în cursul anului, nu se vor putea realiza integral veniturile înscrise în buget, în afară de veniturile fixe contractuale.

Ca urmare și ca o bună măsură de gospodărie, cheltuielile se vor efectua strict în limita realizării veniturilor, comprimându-le la maximum, fără ca prin aceasta să se dăuneze conservarea averii Societății

și îndeplinirii unora din scopurile statutare. Deasemenea, deși ulterior alcătuirii bugetului, s'au ivit obligațiuni noi către Stat, neprevăzute (Impr. Ap. Naționale și impozite la Vila Sylva), am făcut față și acestora din economiile realizate la unele articole bugetare, unde, nu s'au cheltuit sumele prevăzute.

În bugetul extraordinar și cel al fondurilor culturale administrate de Societate se înregistrează sumele pentru evidentă, fără a influența gestiunea Societății.

REVISTA PĂDURILOR

Redactor-șef: **Stinghe N. V.**

Comitetul de redacție:

Gr. Eliescu
D. Shurlan

Ilie C. Demetrescu
N. Ghelmeziu

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Fondată în anul 1886

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE PE 1944

Președinte: **Drăcea D. M.**

Vice-Președinți: { **Stinghe N. V.**
Grozescu Dem.

Casier: **Rădulescu M.**

Secretar general: **Emanoil C.**

Secretari: { **Ghelmeziu N.**
Haralamb At.

M E M B R I I :

Butoi Alex.

Chiriță C.

Comșa Aurel

Descălescu I.

Demetrescu Ilie

Florescu P. M.

Georgescu P. C.

Heroia Tr.

Ionescu Gh.

Popescu D. I.

Lazăr H.

Manoilescu Mircea

Minescu G.

Năstăsescu G.

Nedelcovici Anastase

Rodoteatu St.

Sabău V.

Sburlan A. D.

Suhățeanu Mih.

Zeicu Ion

Cenzori: **Pană Vasile, Georgescu Stelian și Dragu Const.**

Cenzori supleanți: **Nițescu I., Bădescu G. și Focșăneanu I.**

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an pentru instituții	1.500 lei
„ „ „ „ particulari	800 „
„ „ „ „ studenți, conductori și brigadieri	300 „
Numărul	100 „

Manuscrisele nepublicate se înaploază.

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

Au apărut:

**III. Seria C. — Tratate și Manuale.
AMENAJAREA PĂDURILOR**

un volum de 255 pagini

Prof. V. N. STINGHE:
D. A. SBURLAN: **INSTALAȚII DE TRANSPORT**

PENTRU EXPLOATĂRI FORESTIERE
Vol. I: Trasee și terasamente; Șosele forestiere

320 pag. cu 287 fig. în text (1943)
Vol. II: Căi ferate înguste, funiculare
301 pag. cu 204 fig. (1940)

GR. ELJESCU:
PROTECȚIA PĂDURILOR

un volum de 275 pagini

ILIE C. DEMETRESCU:
**TEMEIURI DE ECONOMIE FORESTIERĂ
GENERALĂ**

un volum de 338 pagini

EM. PROTOPOPESCU-PACHE și C. CHIRIȚĂ
ELEMENTE DE ȘTIINȚA SOLULUI
Vol. I: Formarea solului. Tipuri genetice de soluri
un volum de 360 pagini

CERCUL DE STUDII FORESTIERE

1. N. GHELMEZIU:
NOILE UTILIZĂRI ALE LEMNULUI ȘI TEHNICA SILVICĂ
1943; 36 pag. + 54 fig.; 150 lei

2. AT. HARALAMB:
PĂDUREA ȘI FENOMENUL TORENȚIAL
1944; 54 pag.; 100 lei.

3. M. ENE:
PĂSĂRILE ÎN PROTECȚIA PĂDURILOR
1944; 24 pag. + 10 fig.; 100 lei

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”
BUCUREȘTI III, BUL. TAKE IONESCU Nr. 35

R E V I S T A P Ă D U R I L O R

PROPRIETATEA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

Redactor responsabil: Ing. AT. HARALAMB

Inscrisă în Registrul de publicațiuni periodice de pe lângă Tribunalul Ilfov
S. I comercială, sub No. 56938.

Redacția și Administrația: Bulevardul Take Ionescu Nr. 31, — București

ANUL 56, Nr. 10—12

OCTOMBRIE—DECEMBRIE 1944

S U M A R U L :

Studii:

Morariu Iuliu: Așupra ecologiei și sociologiei lui *Quercus pedunculiflora*
C. Koch. — — — — — 257

Comentarii — Insemnări:

Haralamb At.: Contribuțiuni la cunoașterea florei fânețelor de munte.
IV. Ciunget (Jud. Vâlcea) — — — — — 268

Pavelescu, I. M.: Câteva prelucrări loco-pădure ale lemnului de lucru de fag 271

Czech Fr.: Recomandări practice pentru aplicarea codrului cu tăieri pro-
gresive — — — — — 275

Vânătoare — Pescuit:

Georgescu, C. P. Intâlniri pe căile înțelegerii — — — — — 286

Cronica internă (p. 289), *Acum 50 ani* (p. 295), *Cronica cinegetică* (p. 297), *Cărți*
(p. 301), *Reviste* (p. 305), *Informațiuni* (p. 308), *Necrologie* (p. 312), *Soc. „Progresul*
Silvic” (p. 313), *Tabla de materii* (p. 317).

SOMMAIRE

Études:

Sur l'écologie et la socio-
logie du *Quercus pe-*
dunculiflora C. Koch. I. Morariu

Commentaires:

Contributions à l'étude
de la flore des prai-
ries de montagne — At. Haralamb

La confection en forêt
des pelles de bois — I. Pavelescu

Recommandations con-
cernant l'exécution

des coupes progres-
sives — — — — Fr. Czech
Le numérotage du plan
cadastral — — — Abs. Pop

Chasse et Pisciculture:

Rencontres sur les voies
de l'entente — — — C. P. Georgescu

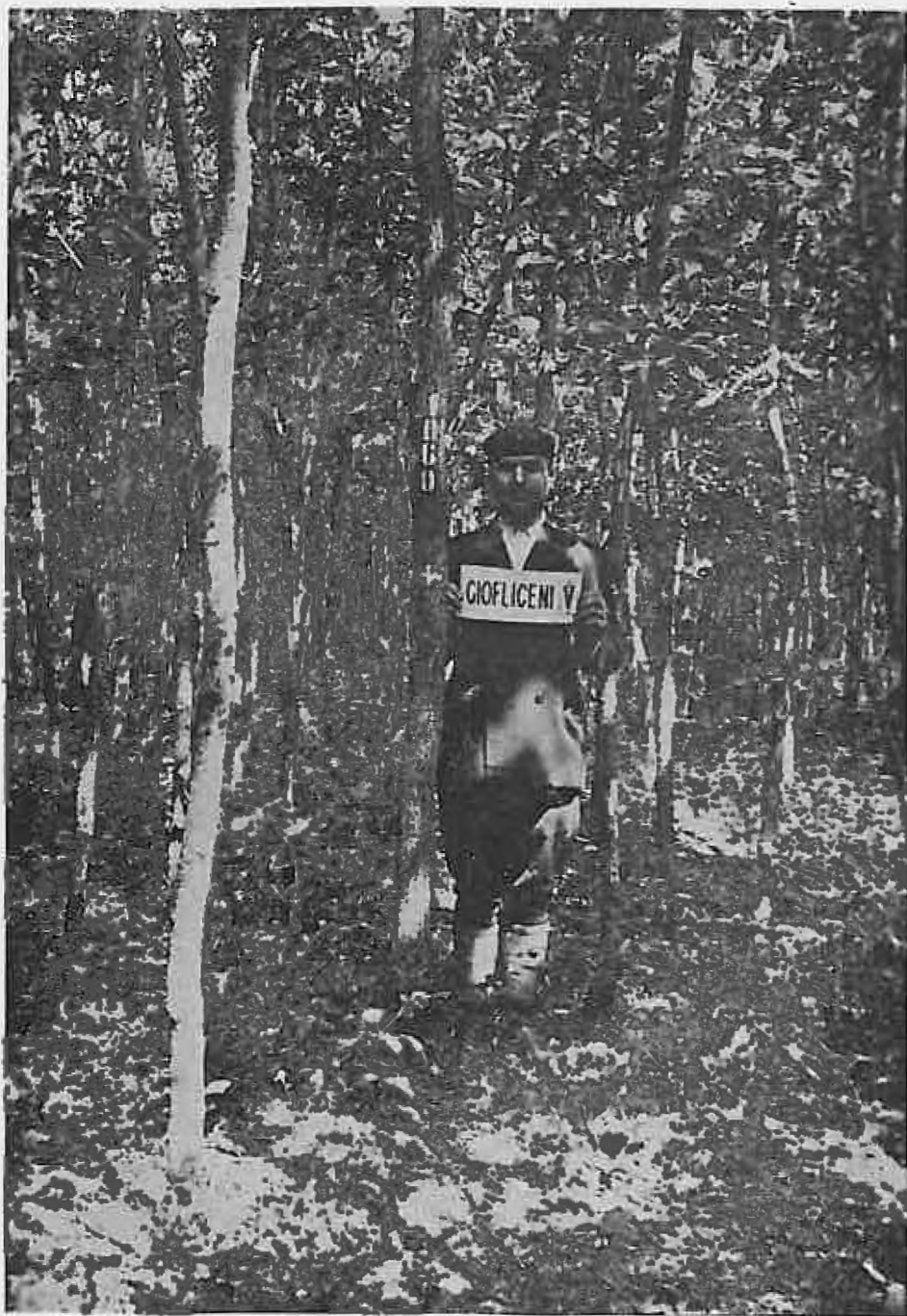
Chronique (intérieure et cynégétique).
Il y a 50 ans, Livres, Revue des re-
vuees, Nouvelles, Nécrologie, Soc. „Pro-
gresul Silvic”, Table de matières.

(Foto Toma).

Piață de experiență I.C.E.F. (Secția a II-a) pe muntele Susai (Moșia Regală). Arboret de molid de 43 ani provenit din plantație Răritură slabă de jos. (1943).

Place d'expérience I. C. E. F. (2-ème Section) sur la montagne Susai (Propriété Royale). Peuplement d'épicéa de 43 ans, réalisé par plantation. Eclaircie faible par le bas (1943).

(Foto Toma).

Piață de experiență I.C.E.F. (Secția a II-a) în pădurea Ciofliceni, ocolul silvic experimental Țigănești (Ilfov). Arboret de stejar pedunculat de 30 ani provenit din semănătură. Răritură tare de sus (1943).

Place d'expérience I. C. E. F. (2-eme Section) dans la forêt Ciofliceni, cantonnement expérimental Țigănești (Ilfov). Peuplement de chêne pédonculé de 30 ans, réalisé par semis. Eclaircie forte par la haut (1943).

S T U D I I

29. Iul 1944
A. H. B. M. T. M.

ASUPRA ECOLOGIEI ȘI SOCIOLOGIEI LUI QUERCUS
PEDUNCULIFLORA C. KOCH.

de IULIU MORARIU

Descoperit recent (1), în flora țării noastre, *Quercus pedunculiflora* C. Koch, sau stejarul brumăriu cum a fost numit (10), s'a dovedit a fi mai răspândit decât se credea la început, deși încă n'a fost urmărit pe toată întinderea ce ocupă și probabil nici n'a fost identificat peste tot unde crește, nu numai la noi ci și la sud de Dunăre, în Peninsula Balcanică, unde s'a confundat adeseori cu *Quercus Robur* L. sau cu *Q. Haas Kotschy*. Mai ales n'au fost urmărite pe teren și cartografiate toate stațiunile, cu semne din cari să reiasă măsura în care ia parte la compoziția pădurilor și limitele exacte până la cari ajunge. Avem o hartă asupra arealului său și asupra răspândirii în România (9), după datele din literatura bazată pe materialele de herbar publicate până acum (vezi bibliografia 8, 9, 10, 11, 12). Prin aceasta s'au trasat liniile mari ale răspândirii sale geografice, dar ele sunt susceptibile de retușări și completări, fie în privința dominanței zonale, fie în privința prezenței.

Morfologic a fost amănunțit studiat prin cercetarea materialului de herbar din țara noastră, și înregistrată toată gama variațiunilor foliare cu un lux exuberant de amănunte, cuprinse într'un număr mare de forme.

În refacerea sau îmbunătățirea pădurilor dela limita extremă a existenței lor spre stepă, adică a pădurilor numite de antestepă, și în tendința de înlocuire aici a salcâmului cu specii autohtone, cum pe bună dreptate preconizează silvicultorii, este merit să joace un rol important după ce i-se vor cunoaște cerințele staționale. Pentru aceasta materialele existente și datele cunoscute trebuiesc completate cu cercetări și observații intensive pentru cunoașterea amănunțită a ecologiei și fitosociologiei pădurilor formate de acest stejar fie singur fie în amestec cu alte specii lemnoase.

În vara anului acesta (1944) locuind mai mult timp în comuna

Ghimpați jud. Vlașca, am întreprins mai multe explorări pe teren pentru cunoașterea vegetației și în special a pădurilor, făcând ridicări fitosociologice, recoltând materiale de herbar și însemnând date și observații¹⁾. În baza acestora și a notelor luate în alte părți ale Câmpiei Române, precum și în baza datelor cunoscute în literatură încercăm a schița ecologia și parțial sociologia lui *Quercus pedunculiflora*.

Asupra comportării ecologice și fitosociologice în general în cadrul întregului său areal geografic, aflăm câteva date în monografia lui Schwartz (12). Autorul afirmă că în cea mai mare parte a arealului, stejarul brumăriu pare a crește pe coaste în asociație cu alte specii ± xerofile de *Quercus* și că foarte evident suportă mai bine uscăciunea decât *Q. Robur*, iar în Armenia pronunțat continentală și în Caucazia estică se retracează mai mult în văi și coloniizează locuri asemănătoare cu cele ocupate la noi de *Q. Robur*.

După Camus (3), specia de care ne ocupăm crește pe calcare, marne și trachite, asociindu-se în mare parte din pădurile ce le formează, cu cerul.

Pentru Basarabia, Borza (2), în lucrarea sa asupra fitosociologiei pădurilor basarabene constată că: „stejărișul acesta preferă râpalele ori văile adânc tăiate în loesul platoului moldo-basarabean, fiind o adevărată asociație pioneră care străbate până în inima stepei. Așa sunt fragmentele de „Schluchtwald“ dela Manzâr și fragmentele care le-am văzut la S de Cahul, în ținutul codrilor Tigheciului de odinioară“ (p. 50). Asupra extensiunii speciei este de părere: „că spre stepă și spre Nistru sunt mult mai multe asemenea păduri, lipsite de carpin și sărace în speciile caracteristice *Querceto-Carpinetum*-ului, având caracter de luncă uscățivă“ (2. p. 49). Despre starea vegetativă cu drept cuvânt constată că: „stejarul din aceste păduri dela marginea stepei se remarcă prin vigoarea sa extraordinară, prin luciul frunzelor întunecate verzi și sănătoase“ (l. c.).

În lucrarea lui Enculescu (5) asupra zonelor de vegetație din România se găsește menționată vegetația lemnoasă a câtorva păduri dominate de *Quercus pedunculiflora*, din Câmpia Română și mai ales din Dobrogea, cari se pot recunoaște ușor deși este luat drept *Q. Robur*. Prezența lui reiese din asocierea cu specii termofile și xerofile, a căror comportare *Quercus Robur* nu o poate suporta și deci nu se poate întovărăși cu ele.

Fitosociologicește pădurile de stejar brumăriu constituiesc o

1) Pădurile mai îndepărtate de reședință le-am putut cerceta datorită d-lui ing. silvic N. C. Petrescu, șeful Ocolului Silvic Ghimpați, care mi-a înlesnit deplasarea, fapt pentru care țin să-i aduc mulțumiri și pe această cale.

asociație de stejăriș numită de Borza (1936 l. c.) *Quercetum pedunculiflorae*. Această asociație se încadrează foarte bine alianței *Quercion pubescentis-sessiliflorae*, din ordinul *Quercetalia*. Uneori însă compoziția tovarășiei din anumite pâlcuri prezintă combinații de specii în așa fel că se poate încadra și în alianța vecină *Quercion Roburis-sessiliflorae*, ori se poate socoti o punte de legătură cu ea și cu *Querceto-Carpinetum*, constituind un fel de șleau cu *Q. pedunculiflora*.

Este cea mai caracteristică, dar nu unică, asociație silvestră de limită spre stepă din Câmpia Română, cel puțin prin tipul ei principal, constituind pădurile numite de antestepă sau stepa cu păduri, socotită ca arena de luptă între cele două formațiuni stepa și pădurea și locul de întrepătrundere reciprocă. Se poate afirma că aici pădurea tipică de stejar brumăriu este la șes pe platourile mai joase din regiunile de limită inferioară a pădurilor de stejar. Aceste păduri sunt în general rărîte și poenite așa cum sunt descrise pădurile din stepa cu păduri, dar acest fapt este în măsură mai mică o stare primară a pădurii, fiind datorit mai ales factorilor secundari antropozoiici. Acești factori sunt mai mulți, să examinăm deocamdată tăierea la o vârstă tânără (25—30 de ani în regimul de crâng simplu), păscutul și cositul. Tăierea rasă în serii consecutive și la intervale relativ mici duce la o epuizare a puterii de lăstărire și la uscarea țesăturii (cioatei) și a rădăcinii. Se întâlnesc adeseori astfel de uscături, prin cari se lărgesc golurile dintre copaci. Fenomenul este destul de frecvent în pădurile de stejar dela șes, fiind remarcat și în cerete de C. C. Georgescu (7), împreună cu alte consecințe ale rărișului în pădure, ca formarea timpurie de ritidom și mai ales ramificarea abundantă la o mică înălțime dela suprafața pământului. Ramificarea tulpinei aproape de bază este obișnuită și generală la arborii care cresc singuratici sau rari, din cauza lipsei de concurență pentru lumină, care în masiv vine de sus iar în rariști scaldă indivizii aproape din toate părțile. Ramificarea aceasta cu crengi întinse ca o umbrelă cu mai multe straturi dă naștere la o coroană largă, ca o claie, ce prin tendința de a umbri cât mai mult din suprafață, creiază un microclimat favorabil, împiedicând uscarea excesivă a solului prin evaporare și împiedicarea penetrației gramineelor stepei. Este deci un factor de luptă socială al speciilor din pădurile dela marginea stepei, contra invaziei elementelor stepice pioniere.

Tăierea pădurilor tinere, concomitent cu pășunatul în păduri, altă dată liber și practicat cu intensitate și în lăstăriș, precum și cu cositul, prin cari se nimicesc puietii tineri creșcuți din sămânță au avut drept consecință rărirea pădurii. În aceste rariști și luminișuri, pe solul devenit compact, a năpădit vegetația ierboasă, multe specii

ierbacee ale stepei vecine s'au infiltrat aici, găsindu-și un bun refugiu în fața expansiunii culturilor. Unde acești factori au activat cu mai mică intensitate se întâlnesc încă păduri ce păstrează porțiuni importante, compacte și dese, sau cu un strat arbustiv foarte bine dezvoltat, încât abia se poate străbate prin ele, ca în pădurea Co-moara (Vlașca).

Răspândirea asociației *Quercetum pedunculiflorae* se poate urmări destul de bine pe marginea stepei climatice a Bărăganului și Burnasului ca o cingătoare întreruptă de culturile cari au demoștenit pădurea de domeniul ei primordial de expansiune. Dacă ne-am putea întoarce în neolitic, sau dacă pădurea și-ar fi conservat întinderea din acel timp, brâul pădurilor de stejar brumăriu ar fi continuu pe marginea dinspre N și V a stepei, fără a constitui o linie regulată. În regiunea dintre Ploești și Buzău, unde stepa înaintează până la poalele dealurilor și chiar pe versanții lor sudici, pare a lipsi. Doar în regiunea Râmnicului-Sărat și la S de Buzău se mai află câte o insulă, dar pădurile în cari cantonează se dispun ca niște benzi ce traversează stepa, ținându-se de cursul apelor (Călmățui, Ialomița, Buzău?). Cercetând harta solurilor, editată de Institutul Geologic al României, constatăm că aici se află o fâșie de cernoziom propriuzis, solul cel mai caracteristic stepei. La S de zona cernoziomului se află insulele pomenite de *Quercus pedunculiflora*. La N de ea însă până acum nu se cunoaște, deși ne-am fi așteptat să apară.

Asupra raporturilor succesioniste cu celelalte specii, cu cari se întâlnește în câmpie, până la cunoașterea amănunțită a stațiunilor colonizate de asociație și a ecologiei sale atât de aici, cât și din Dobrogea și din Moldova, ne vom referi la comportarea ei în Basarabia paralelizând faptele. Pentru această provincie Florov (6), în baza studiului fitosociologic al lui Borza și a cercetărilor pedologice proprii, stabilește relațiunile dinamogenetice succesioniste ale solului, ale pădurii și raportul dintre ele. Florov constată că solul primar al stepei, cernoziomul, pe măsură ce este invadat de pădure, este transformat prin o serie continuă de procese de degradare, din care stabilește șase etape (în cinci stadii) principale până la podzol inclusiv, după durata timpului de acțiune. Fiecărui stadiu îi corespunde o anumită asociație sau dominanța unei specii în pădure, ele succedându-se pe măsură ce procesele pedoclimatice realizează stadiul respectiv de evoluție în sol. Ordinea succesiunii arborescente este următoarea: 1. *Quercus pubescens* formează asociația pioneră în stepă, pe cernoziom; 2. *Quercus pubescens* și *Cotinus coggygria*; 3. *Quercus pedunculiflora*; 4. *Quercus sessiliflora*; 5. *Carpinus betulus*; 6. *Fagus sylvatica*. Intre *Quercus sessiliflora* și *Fagus sylvatica* bănuim, că se mai intercalează și *Quercus Robur*.

După răspândirea solurilor ne-am aştepta, consecvent acestei chei de succesiune a speciilor lemnoase, ca în Câmpia Română să nu aflăm *Quercus pubescens* ori să apară numai în tovărăşia lui *Cotinus coggygia* sau numai lângă banda de cernoziom. În realitate îl întâlnim în tovărăşie cu *Quercus Cerris*, *Quercus Frainetto*, şi adeseori cu *Quercus pedunculiflora*. Se mai întâmplă ca păduri pure de *Quercus pedunculiflora* să apară pe marginea stepei actuale (Co-moara, Guţu, Ruica-Buciumeni, Vadu-Anei, Lehliu etc.), iar *Quercus pubescens* să apară mai spre interiorul regiunii păduroase (Manafu, Albele, Teşila, Băneasa-Vlaşca). Mai mult, spre stepă unde proporţia de stejar brumăriu creşte, tufa râioasă manifestă vădite semne de stare vegetativă rea.

Specia *Quercus pedunculiflora* C. Koch ca înrudire genetică este foarte apropiată de *Quercus Robur* L.¹⁾ din care probabil şi descinde printr'o adaptare teromiflă şi xerofilă, constând într'un ritidom mai bogat şi format de timpuriu, frunză mai groasă, de culoare verde închisă pe faţa superioară, părozitatea bogată a feţei inferioare, precum şi aşezarea lor în dungă faţă de razele soarelui prin răsucirea peţiolului, în timpul arşiţei puternice a zilelor de vară. Aceste caractere i-au permis să constituie cea mai înaintată asociaţie silvatică spre stepă. Locurile preferate sunt platourile joase sau cu uşoare depresiuni, cu solul de coloare neagră sau uşor cenuşie, oarecum argilos, dar bogat şi fertil pentru culturile agricole. Acest sol este un cernoziom ciocolat, sau cernoziom cu un grad nu mare de podzolire şi se deosebeşte esenţial de solul ocupat de asociaţia vecină topologic şi fitosociologic alcătuită de *Quercus Cerris* şi *Quercus Frainetto*, acesta fiind întotdeauna un sol brun-roşcat de pădure sau un sol puternic podzolit. Solul pădurilor de *Quercus pedunculiflora* conţine, după Chiriţă (4), mult humus, dela 7—10% în stratul superior până la 10 cm. adâncime şi dela 3—5% în stratele următoare dela 10—40 cm adâncime şi în general un conţinut de humus mai mare în întreg profilul până la 80 de cm adâncime. Datorită conţinutului urcat de humus este mai puţin compact, deşi este mai argilos având o proporţie mai mare de particule fine în stratul superficial şi în cel mijlociu (până la 40 de cm adâncime). Deasemeni are

1) Se deosebeşte uşor de *Quercus Robur* prin frunzele evident păslos păroase pe faţa inferioară şi cenuşiu glauc (fumuriu, brumăriu, albăstrui), prin lobii frunzei aproape perpendiculari faţă de nervura principală, prin pedunculul lung al fructului, prin ghibozităţi şi un toment păros ce poartă pe solzii cupulei. Solzii mugurelui fiind ciliaţi pe margine iarăşi sunt un caracter distinctiv dar nu cu valoare absolută. Uneori, unde se întâlnesc cele două specii, totuşi este mai greu de deosebit prin faptul că apar forme cu frunze glabre şi cu caractere intermediare.

mai multe baze de schimb și un grad de saturație mai mare decât solul asociației de cer și gărniță.

Ca asociație, după observațiile adunate pe teren din Câmpia Română, se pot deosebi trei tipuri, a căror valoare din punct de vedere al sistematicei fitosociologice rămâne să fie precizată mai târziu, prin intensificarea și extinderea cercetărilor. Deocamdată să le numim în sens nedeterminat tovarășii, sau arborete, putând să aibă valoare de asociații sau subasociații.

1. Primul tip de asociație al pădurilor de *Quercus pedunculiflora* se poate numi *Quercetum pedunculiflorae tipicum*, găsindu-se pe platouri ca pădure termofilă și xerofilă de limită. Din aceste locuri emigrează în vâlcelele ce străbat pădurile, în padinele și depresiunile lor cași pe pantele (coastele) dintre lunci și platouri când acestea au o expoziție generală sudică. Ca pădure primară (de climax, dacă într'adevăr constituie o asociație de climax), aici trebuie căutată, iar în interiorul pădurilor de alte specii de *Quercus* este: ori infiltrație mai recentă ori apăsătoare relictară. Deși în vâlcele, din cauza umezelii mai mari și a apei freatică mai aproape de suprafață, are creșteri în înălțime mai mari și mai repezi.

Este tipică, această asociație, după caracterele compoziției sale floristice și după comportarea ecologică a speciei dătătoare de ton adică a stejarului brumăriu și anume: a) Pădurea este masivă, uniformă și în stratul arborescent alcătuită aproape exclusiv din *Quercus pedunculiflora*. Extrem de rare sunt exemplarele de alte specii și acelea de obicei tovarășe ale pădurilor de foioase cari nici odată nu ajung să constituie masiv (părul, ulmul, arțarul tătăresc etc.) și întotdeauna sunt depășite în creștere de stejar; b) Arborii au creștere relativă foarte viguroasă, remarcabilă prin grosimea trunchiului, lărgimea coroanei și aspectul general plin de vitalitate al frunzelor, cu toate că creșterea generală și mai ales în înălțime este mai redusă decât în vâlcele; c) Prosperitatea plină de exuberanță vitală se manifestă și în fructificarea timpurie, în tinerețe (în regimul de crâng simplu cu revoluții de 25—30 de ani), începând uneori chiar dela 10—15 ani. Aproape în fiecare an fructifică câte puțin, iar în unii ani mai abundent; d) Regenerarea se face bine și prin lăstărire dar se face și prin sămânță, întâlnindu-se adeseori puiști prin stratul arbustiv, afară de rariștile poenite și năpădite de graminee cari formează pajști, fânețe, cu caracter stepic și se cosesc.

Speciile lemnoase cari intră în structura socială a tovarășiei alcătuiind stratul arborescent și arbustiv sunt: *Quercus pedunculiflora* (dominant), *Ulmus foliacea*, *Acer tataricum*, *Crataegus monogyna*, *Rhamnus cathartica*, *Evonymus europaeus* *Ligustrum vulgare*, *Prunus spinosa* var. *dasyphylla*, iar uneori *Pirus nivalis* (în pădurea

Guțu lângă Giurgiu), *Prunus fruticosa* și *Prunus cerasifera*. Păduri aparținând acestui tip de asociație sunt Comoara, Guțu (Vlașca) și Vadu Anei (Ilfov).

2. Al doilea tip, după amestecul cel mai frecvent al speciilor se poate numi *Quercetum pedunculiflorae Cerretosum*. Se întâlnește ca inclusiuni sau infiltrații în vâlcelele sau în depresiunile pădurilor de cer și gârniță din zona numită a antestepei. Aceste locuri sunt lipsite de apă afară de timpul topirii zăpezilor și al ploilor abundente sau torențiale. Un teren colonizat adesea de acest tip este pe coastele înșorite, cu expoziție generală sudică, ale luncilor formate de apele mai mari ce străbat câmpia. Mai bine se dezvoltă acest tip de asociație în vâlcelele largi și în coturile lor ca niște amfiteatre. În părțile centrale ale vâlcelelor și padinilor mai adânci nu cresc plante lemnoase ci numai o vegetație de margini de mlaștini sau de bălți cu secare periodică și cu solul puternic podzolit secundar. Se pare că prin vâlcele migrează în depresiunile pădurilor de cer și gârniță sau dacă ținem seama de ordinea succesiunilor în legătură cu degradarea solului, preconizate de Florov, aici se retrage stejarul brumăriu strămtorat de cer și gârniță. Solul vâlcelelor este aluvionar și eluvionat pe fund, podzolit pe pante, iar al padinilor cu remarcabilă podzolare secundară. Se știe că solul pădurilor de cer și gârniță este sau podzol sau sol brun-roșcat de pădure, de aceia în depresiuni stejarul brumăriu se află mai mult singur, iar pe pante mai mult în amestec cu cer și gârniță. În timpul verii vâlcelele se încălzesc mai puternic decât locurile mai ridicate din jur (platoul) și iarna probabil climatul local este mai dulce din cauza adăpostului față de vânturile ce suflă nestingherite în loc deschis.

În compunerea socială a acestui tip întâlnim următoarele specii lemnoase *Quercus pedunculiflora*, *Q. Cerris*, *Q. Frainetto*, *Q. pubescens*, *Pirus piraster*, *Crataegus monogyna*, *C. pentagyna*, *Prunus spinosa* var. *dasyphylla*, *Prunus fruticosa*, *Rosa gallica*, și uneori *Cotinus coggygria*, *Fraxinus excelsior*, *Corylus avellana* (Slătioare-Vlașca). Acest tip de asociație se află în următoarele păduri, în unele numai fragmentar: Teșila, Manafu, Albele, Bălășcuța, Zevestreni, Letca Veche, Slătioare, Cioflecu-Copaciu, Ghimpați.

3. Tipul al treilea *Quercetum pedunculiflorae geticum*, se află în unele păduri de depresiune, din jurul Bucureștilor și probabil mai departe în zona situată între direcțiile cardinale N și E, probabil și la S în regiunea Comanei. Tovărășia aceasta, un fel de șleau cu stejar brumăriu, se află pe soluri de depresiuni largi, pe podzoluri cu o evoluție mai înaintată, așa de pildă în pădurea Băneasa (Ilfov).

Alcătuirea fitosociologică a acestui tip de asociație cuprinde un

număr mare de specii lemnoase, dintre cari mai obișnuite sunt: *Quercus pedunculiflora*, *Ulmus foliacea*, (poate și *U. montana*), *Carpinus betulus*, *Fraxinus excelsior*, *Tilia tomentosa*, *T. cordata*, *Acer campestre*, *A. tataricum*, *Staphylea pinnata*, *Cornus sanguinea*, *C. mas*, *Corylus avellana*, *Crataegus monogyna*, *C. pentagyna*, *Evyonymus europeus*, *E. verrucosus*, *A. platanooides*, *Ligustrum vulgare*, *Sorbus torminalis*. Se vede că *Quercetum pedunculiflorae-geticum* tinde spre șleaul cu *Quercus Robur*, cu care în studiul pădurilor nu odată a fost confundat. Situat în interiorul unor păduri de foioase mai mezofile acest tip ar reprezenta în sens dinamic (și pedologic) o asociație relictă și probabil pe cale a fi înlocuită de speciile cari o invadează.

Se vede bine că tipul întâi și al doilea se încadrează perfect în alianța *Quercion pubescentis-sessiliflorae*, pe când al treilea înclină mai mult spre *Quercion Roburis-sessiliflorae* și are caractere ce trecere spre *Querceto-Carpinetum*. Tipul al doilea face legătură și cu asociația de *Quercus Cerris-Quercus Frainetto*.

(Clișeu N. A. Constantinescu).

Stejar brumăriu în amestec cu stejar pufoș pe pășunea com. Lipar-Dolj în apropiere de apa Dămățuiului, pe loess nisipo-argilos.

Trebuie remarcat că această prezentare sumară a tipurilor de asociație de stejar brumăriu în baza compoziției stratelor lemnoase din păduri este incompletă. Vegetația stratului ierbos face parte integrantă din asociație, cu toate aspectele de sezon, indicând o anumită ecologie sau anumite caractere statice și dinamice ale asociației. Deși în notele de pe teren posedam astfel de însemnări, neavând aspectele

de sezon toate, până la completarea lor și extinderea cercetărilor, am preferat a da o schiță simplificată și mai ușoară a asociației, ce se poate pune de acord și cu tipologia silvică a pădurilor.

Din punct de vedere silvicultural practic dacă vrem să scoatem un învățământ, trebuie să spunem cu silvicultorii luminați: în plantări și ameliorări să urmăm căile pe care ni le arată natura, să o ajutăm și să o corectăm, dacă se poate, ținând seama tot de indicațiile ei. Pentru a arăta ce e bine și ce nu, voi da exemple.

În pădurea Ghimpați se află o plantație de *Quercus Robur* pe sol care ne indică, de altfel ca însăși pădurea, imperiul cerului și al gărniței. Plantația nu merge bine, fiind și prea rară, arborii sunt crăcănosi, cu trunchiurile scunde și pline de licheni, cu creștere încetă și frunzele palide. Pe vremea când s'a făcut plantația nu se cunoștea în flora noastră *Quercus pedunculiflora* și dacă s'au întâlnit prin pădure, pe lângă padini, exemplare din această specie s'a crezut că sunt de *Quercus Robur* și s'au dedus probabil că ar putea trăi. Pe solul acesta brun-roșcat, mai ales, și în starea de uscăciune ce, o prezintă, afară de cer și gărniță alte specii, chiar salcâmul, duce o existență grăa și mizeră. Alt exemplu: în pădurea Comoara s'a semănat de mai mulți ani ghindă de *Quercus pedunculiflora* și *Q. Robur*. Dela distanță se remarcă faptul că celui dintâi îi merge bine, iar celui de al doilea rău, nesuportând uscăciunea. Mai recent s'a semănat ghindă de stejar brumăriu chiar din această pădure. Prin faptul că merge bine având o creștere bună e o dovadă că se pot împăduri toate poienile și rariștile pădurii cu această specie. O plantație de frasin din pădure duce o existență grea și probabil nu pentru timp îndelungat.

În general, ținând seama de ecologia stejarului brumăriu, se poate planta la șes în zona arealului său peste tot, afară de platourile cu sol brun-roșcat, în vâlcele pe pantele lor, pe coastele înșorite ale văilor și pe lângă padini în pădurile de cer și gărniță, pe locurile cu soluri negricicase.

Ținând seama de problemele ce se pun în legătură cu protecția naturii, după cât știu nu avem o rezervație științifică de *Quercus pedunculiflora*, ceea ce este o lacună. O serie de probleme ar trebui lămurite în legătură cu ecologia, biologia, fenologia și sociologia pădurilor de stejar brumăriu. Se cere ca acestea să se facă într'o pădure netulburată de tăieri, cosit sau păscut și bineînțeles situată într'un loc ușor accesibil. Ea mai trebuie să fie, condiție esențială, ferită de influențe secundare zoo-antropogene, bine conservată și caracteristică. După cât cunosc, din cele văzute până acum, pădurea Comoara (Padina Turcului) pare a întruni mai bine aceste însușiri și s'ar putea propune ca rezervație științifică.

BIBLIOGRAFIE

1. Borza, Al.: *Quercus pedunculiflora*, un nou stejar pentru România. Bul. Grăd. Bot. și Muz. Univ. Cluj, XVI (1936) p. 55—62.
2. Borza, Al.: Cercetări asupra fitosociologiei pădurilor basarabene. (Phytosociological studies on the forests of Basarabia). Bul. Grăd. Bot. și Muz. Univ. Cluj, XVII, 1—2, p. 1—85.
3. Camus, A.: *Les Chênes* t. II. Paris 1938—39.
4. Chiriță, C. D.: Studiul solurilor forestiere după tipurile naturale de arbori. Ex. An. ICEF, vol. IV (1938) pg. 1—27.
5. Enculescu, P.: Zonele de vegetație lemnoasă din România. Mem. Inst. Geol. Rom. București 1923.
6. Florov, N.: Die Waldsteppe von Standpunkt der Bodenkunde. Bul. Grăd. Bot. și Muz. Univ. Cluj, XX (1941), 3—4, p. 141—171.
7. Georgescu, C. C.: Ceretele ca tip de pădure. Rev. Păd. 53, 8—9, p. 444—457; 10—11, p. 505—518.
8. Georgescu, C. C. et Cretzoiu, P.: Considerațiuni sistematice asupra speciei *Quercus pedunculiflora* C. Koch în România. An. ICEF, VII (1941) p. 3—37.
9. Georgescu, C. C., Cretzoiu, P., Lupe, I.: Zur Kenntniss der Eichenformen des Bezirks Vlasca in der Walachei. Ex. Bul. Techn. Hochschule Bucarest XIII (1942) Hft. 1—2, p. 91—93.
10. Georgescu, C. C., Lupe, I., Cretzoiu, P.: Răspândirea stejarului brumăriu (*Quercus pedunculiflora* C. Koch). An. ICEF VIII (1942) p. 165—172.
11. Georgescu, C. C., Morariu, I., Cretzoiu, P.: Noi contribuțiuni la sistematica speciei *Quercus pedunculiflora* C. Koch, în România. Rev. Păd. 55 (1943), 7—8, p. 293—300.
12. Schwartz, O.: Monographie der Eichen Europas und des Mittelmeergebietes. Rep. Spec. nov. reg. veg. Berlin 1937. S. 111—115.

Sur l'écologie et la sociologie du Quercus pedunculiflora C. Koch.

Sur l'écologie du *Quercus pedunculiflora* en général et dans notre pays on possède quelques données positives, lesquelles ont permis de rédiger une carte. Chez nous, à la limite septentrionale de son aire, cette espèce présente plusieurs formes (voir la bibliographie).

Puisqu'en Roumanie, jusqu'il y a quelques années, l'espèce a été confondue avec *Q. robur* L., nos données sur son écologie et sa sociologie sont peu nombreuses et disparates. Dans le travail de Camus sur les espèces de *Quercus*, ainsi que dans celui de Schwartz, il y en a quelques observations. Borza, dans son étude sur les forêts de Bassarabie, décrit, entre autres, une association formée par ce chêne, qu'il a dénommé *Quercetum pedunculiflorae* (1936).

D'après les recherches de l'auteur du présent travail, concernant la manière dont se comporte cette espèce dans la Plaine Roumaine où elle a été poursuivie en plusieurs forêts quant à l'évolution du sol, — d'accord avec Florov (1941) — il trouve trois types d'association.

Le principal type constitue une des plus caractéristiques associations de la dite avant-steppe ou la steppe aux forêts. A sa limite vers la steppe, la forêt colonise les sols noirs formés par des tchernosioms ou par des tchernosioms

dégradés. Au contraire, en Bassarable — d'après Florov — à la limite vers l'avant-steppe il y a des forêts de *Quercus pubescens* W. en état pur ou associé au *Cotinus Coggyria* Mill.

Chez nous, *Quercus pedunculiflora* se trouve en bon état de végétation, réalisant des forêts dont leurs grosseurs deviennent remarquables en peu de temps, tandis que les hauteurs restent un peu réduites. Les massifs sont éclairés. La large couronne de l'arbre, due à sa forte ramification, déterminée par la sécheresse et la grande luminosité de la plaine, constitue un facteur de résistance et de lutte sociologique contre les infiltrations des éléments herbacés steppiques. C'est à ces influences antropozoogènes qu'on doit l'état clairière de ces forêts.

L'auteur a dénommé ce principal type, *Quercetum pedunculiflorae typicum*. On le rencontre à la limite actuelle des forêts vers les steppes de Bărăgan et de Burnas. Dans cette association on rencontre les suivantes espèces ligneuses: *Quercus pedunculiflora* (dominant), *Ulmus foliacea*, *Pyrus Pyraister*, *Acer tataricum*, *Crataegus monogyna*, *Rhamnus cathartica*, *Euonymus europaeus*, *Ligustrum vulgare*, *Prunus spinosa* var. *dasyphylla* et moins fréquents *Malus pumila*, *Pyrus nivalis*, *Prunus Padus*, *P. cerasifera*, *P. fruticosa*.

Le deuxième type — *Quercetum pedunculiflorae ceretosum* — occupe les vallons, les dépressions et les pentes ensoleillées des vallées des rivières existantes dans la plaine, endroits occupés par *Quercus Cerris* et *Quercus Frainetto*. Autour des dépressions humides, cette association se trouve seulement fragmentaire. Les sols y sont, en général, des podsoles. Fréquemment, dans la formation de cette association, en dehors de *Quercus pedunculiflora*, qui est très répandu, on trouve: *Quercus Cerris*, *Q. Frainetto*, *Q. pubescens*, *Pyrus Pyraister*, *Crataegus monogyna*, *C. pentagyna*, *Prunus spinosa* var. *dasyphylla*, *Prunus fruticosa*, *Rosa gallica* et quelquefois *Cotinus Coggyria*, *Fraxinus excelsior*, *Corylus Avellana*.

C'est le troisième type — *Quercetum pedunculiflorae geticum* — qui est le plus riche en espèces. Celui-ci se trouve vers l'intérieur des forêts de feuillus, en larges dépressions, sur des podsoles. Ici *Q. pedunculiflora* est moins fréquent, comparé à d'autres espèces qui tendent le remplacer, soit: *Ulmus foliacea*, (peut être aussi *U. montana*), *Carpinus Betulus*, *Fraxinus excelsior*, *Tilia tomentosa*, *T. cordata*, *Acer campestre*, *A. tataricum*, *Cornus sanguinea*, *C. mas*, *Staphylea pinnata*, *Corylus Avellana*, *Crataegus monogyna*, *C. pentagyna*, *Euonymus europaeus*, *E. verrucosus*, *Ligustrum vulgare*.

Ce type d'association est, au point de vue dynamique et pédologique, le plus évolué dans les forêts de *Q. pedunculiflora*, ayant une apparence de relique et représentant le dernier stade dans la lutte portée par les autres espèces ligneuses d'infiltration de se substituer au chêne. Par sa composition, ce type se rapproche beaucoup de l'alliance *Quercion Roburis sessiliflorae*, offrant aussi des caractères de transition vers *Querceto-Carpinetum*.

GH. PANĂ: USCAREA ARTIFICIALĂ A LEMNULUI

București, 1944; 103 pag., 1000 lei.

(A se adresa la Soc. Progresul Silvic).

COMENTARII — ÎNSEMNĂRI

CONTRIBUȚIUNI LA CUNOAȘTEREA FLOREI FÂNEȚELOR DE MUNTE

VI. CIUNGET (JUD. VALCEA)

de Ing. AT. HARALAMB

Munții dintre Jiu și Olt închid în mijlocul lor marea vale longitudinală a Lotrului, care merge dela Vest spre Est, pentru a se vărsa în Olt, la Brezoi. Lung. de 80 Km, Lotrul drenează o mare întindere de munți, atât prin valea sa principală, cât și prin văile afluențe, printre care se remarcă în special Latorița, pe partea sa dreaptă. Lungă de cca. 32 Km, valea Latoriței se află la Sud de Lotru, mergând paralel cu acesta, tot dela Vest spre Est, avându-și obârșia în imediata vecinătate a izvoarelor Lotrului, adică în spatele masivului muntos al Parângului. La rândul ei, Latorița primește, cam în același loc, mai înainte cu 7 Km de o se vărsa în Lotru, apele a doi afluenți mai de seamă: Repedea pe dreapta și Rudăreasa pe stânga. La punctul de confluență al celor doi tributari ai Latoriței, se află satul Ciunget, care altitudinal privit, reprezintă — împreună cu satul Voineasa pe Lotru — ultimile așezări permanente ale omului în cuprinsul acestui bazin. Satul Ciunget se găsește la 500—550 m altitudine, culmile cele mai înalte de munți din jur atingând maximum 2000 m altitudine. Pentru comparație, precizăm că localitatea Brezoi la vărsarea Lotrului în Olt se găsește la 280 m altitudine. Valea Latoriței este complect împădurită, excepție făcând doar zonele alpine ale munților respectivi, precum și versanții însoriți ai munților din jurul satului Ciunget, despăduriți de om pentru a crea locuri de fânețe și pășuni pentru vite.

Unul dintre punctele despădurite din acest loc este și botul muntelui separator dintre Latorița și Rudăreasa, cu o expoziție estică, sud-estică și nord-vestică, unde se găsesc o parte din fânețele satului.

Porțiunea de fâneată, din care am recoltat materialul care formează obiectul rândurilor de față, se găsește pe acest bot de munte, imediat deasupra celei mai înalte părți (550 m) a satului Ciunget. Creiate prin defrișarea pădurii de fag, fânețele de pe acest munte

se găsesc pe un sol bogat și suficient de profund, format pe șisturi cristaline. Intinderea fâneței cercetată a avut o suprafață de cca 10 ha, terenul fiind bine curățat de vegetația lemnoasă anterioară. Eroziuni nu sunt. Altitudinea porțiunii parcursă este cuprinsă între 550 m și 700 m. La data de 23 Iunie 1943 când am recoltat materialul, fâneța era destul de deasă, însă mărunță, din lipsă de căldură suficientă, deși umezeală a avut din belșug.

Dăm. mai jos lista plantelor găsite la data recoltării:

Fam. *Graminaceae*.

- Anthoxanthum odoratum* L.
- Agrostis alba* L.
- Poa pratensis* L.
- Festuca sulcata* (Hack.) Nym.
- Festuca rubra* L.
- Bromus racemosus* L.

Fam. *Juncaceae*

- Luzula nemorosa* (Poll.) E. Mey.
- Luzula silvatica* (Huds.) Gaud.

Fam. *Orchidaceae*

- Orchis coriophora* L.

Fam. *Polygonaceae*

- Rumex acetosella* L.
- Rumex acetosa* L.

Fam. *Caryophyllaceae*

- Silene nutans* L.
- Dianthus giganteiformis* Borb.
- Stellaria graminea* L.
- Cerastium arvense* L.
- Minuartia setacea* (Thuill.) Hay.

Fam. *Ranunculaceae*

- Ranunculus acer* L.

Fam. *Cruciferae* Juss.

- Roripa pyrenaica* (L.) Spach.
- Alyssum desertorum* Stapf.

Fam. *Rosaceae*

- Potentilla argentea* L.
- Rosa canina* L.

Fam. *Leguminosae*

- Genista tinctoria* L.
- Genista ovata* W. K.
- Medicago lupulina* L.
- Trifolium dubium* Sibth.

- Trifolium repens L.
Trifolium pratense L.
Anthyllis vulneraria L.
Coronilla varia L.
- Fam. Polygalaceae
Polygala comosa Schk.
- Fam. Cistaceae
Helianthemum nummularium (L.) Dun.
- Fam. Violaceae
Viola tricolor L.
- Fam. Umbelliferae
Carum carvi L.
- Fam. Borraginaceae
Myosotis suaveolens W. K.
Echium vulgare L.
- Fam. Labiatae
Teucrium chamaedrys L.
Prunella vulgaris L.
Melittis melissophyllum L.
Salvia verticillata L.
- Fam. Scrophulariaceae
Veronica Jacquini Baumg.
Alectorolophus major (Ehrh.) Rchb.
- Fam. Plantaginaceae
Plantago media L.
- Fam. Rubiaceae
Galium verum L.
Galium cruciata (L.) Scop.
- Fam. Valerianaceae D. C.
Valerianella rimosa Bast.
- Fam. Dipsaceae
Knautia arvensis (L.) Coult.
Scabiosa ochroleuca L.
- Fam. Campanulaceae
Campanula patula L.
- Fam. Compositae
Erigeron acer L.
Anthemis austriaca Jacq.
Achillea sp.
Chrysanthemum leucanthemum L.
Leontodon hispidus L.

In total deci un număr de 53 plante, dintre cari, gramineele

sunt dominante pe cea mai mare parte din întindere, iar în unele puncte și *Chrysanthemum leucanthemum* L. și *Anthemis austriaca* Jacq. Pătlagina (*Plantago media* L.) la rândul ei, se găsește cam peste tot locul, în număr destul de mare.

Contributions à l'étude de la flore des prairies de montagne.

Relevée prise d'une prairie à Ciunget (dép. Vâlcea), village situé dans la haute vallée de la rivière Lotru en Petite Valachie.

CÂTEVA PRELUCRĂRI LOCO-PĂDURE ALE LEMNULUI DE LUCRU DE FAG

de Ing. I. M. PAVELESCU
dela Ocolul silvic experimental Mihăești

I. Lopeți de lemn.

Manipularea dificilă, păstrarea limitată a lemnului de lucru de fag exploatat, foarte adesea, greutatea de apropiere și scoatere la căile de comunicații, și destul de obișnuit, chiar lipsa de cunoaștere a posibilităților de valorificarea acestui lemn și altfel decât ca lemn de foc, au făcut și fac toate aceste împrejurări, ca în exploatarea pădurilor noastre de fag să nu se atingă decât procente neînsemnate când este vorba de lemnul de lucru.

Lemnul de lucru de fag se caută puțin astăzi, sau nu se plătește, ar putea fi răspunsul unora.

Înlăturarea sau reducerea cât mai mult a greutăților de mai sus, pe de altă parte, este răspunsul celor care văd interesul unei economii naționale și care nu s'au deprins să judece lucrurile prin prizma crizelor, chiar când acestea sunt mai persistente.

Un fapt trebuie să rămână valabil pentru noi: tăem păduri bătrâne în care se găsește lemn de lucru și tăem păduri încă destul de ușor accesibile.

Războiul ne-a obligat și ne obligă încă la sacrificii; am ajuns să tăem în foarte multe părți posibilitățile anilor 1946/47 și 1947/48. Ce-ar fi, și mai ales ce-ar fi fost, dacă în acest proces al anticipărilor, s'ar fi impus ca posibilitățile să fie astfel realizate, încât să se taie numai arboretele în care lemnul de lucru, lemnul de calitate, se află

decât în cantități minime, atât timp cât nu este asigurată valorificarea acestuia ca atare în cantități mai mari?

Din punct de vedere cultural: neînsemnate prejudicii, dacă ar fi fost; din punct de vedere tehnic: nici-o dificultate, care să fie în trecut pe cele rezolvate deja.

Pentru economia națională însă, acest punct de vedere ar fi condus la rezerve însemnate de arborete cu lemnul de lucru atât de necesar mâine, în locul arboretelor calitativ slabe de care dispunem în pădurile noastre.

Dacă oricum prin exploatare rezultă lemnul de lucru, cu mijloace și muncă locală, când există și grije și răspundere de gospodar pentru economia generală, națională, nu se poate să nu se găsească o remediere!

Când fagul nu poate fi trimis la o fabrică pentru furnir sau cherestea ca lemn de calitate specială sau calitatea a I-a, când fasonarea lui în traverse pentru calea ferată nu este cu putință, fie că sunt greutatea de scoatere de neînviș, sau lemnul are grosimi prea mari și deci impropriei acestei industrializări, să se caute prelucrarea acestui lemn în alte produse de care avem totuși nevoie și care se pot, fapt de mare valoare, odată fasonate, păstra în depozite fără nici-un pericol de depreciere tehnică sau economică.

Fasonarea lemnului de lucru de fag în lopeți, în coade de lopeți (de fer), în coade de sape, (de topor și târnăcop mai puțin, acestea cerându-se în deosebi de carpen), în coporii (pentru coase), în doage, în obezi, etc. ridică procentul lemnului de lucru de fag din exploatarea noastră, ridică valoarea pădurilor exploatate și industriile respective prilejuiesc câștiguri însemnate pentru populația locală.

Pentru lămuriri și documentare, însemnăm mai departe câteva din datele practice și din tehnica câtorva prelucrări din acestea.

Lopeți de lemn. Dimensiuni, caracteristici.

Lopeți de lemn: folosite la manipularea cerealelor, la curățatul zăpezii, molozurilor, etc. Obișnuit o lopată are următoarele dimensiuni și caracteristici: coada rotundă (secțiune circulară) de 2,5—3 cm diametru la partea superioară; de lungime 1,07 m—1,10 m; l e a f a (partea lată, lopata propriu zis) adusă prin cioplire, are lungimea de 30—33 cm, lățimea de 25—27 cm la urechi și 26—30 cm la gură; grosimea lefei este de 1—1,3 cm (Fig. 1).

Greutatea unei lopeți după ce a fost afumată este de 1,5—1,7 kg.

Alegerea lemnului și tehnica prelucrării.

Lopețile se lucrează din trunchi de fag de calitate specială și calitatea a I-a, lungi de 1,40 m și groși la jumătate de 50 cm și mai mult. Se recomandă și se preferă de lucrători trunchii de 60—70 cm, care dau lopeți suficient de late, fără ca prin cioplire să se înlăture prea mult lemn, ceea ce ar constitui pierdere și de lemn și de muncă.

Calitativ, trunchii apți, se aleg de lucrători prin scoaterea câteunei caftale de 20—25 cm lungime. Incercările asupra caftalei, care este apoi crăpată pe fibră, indică dacă trunchiul căruia i s'a „l u a t î n c e r c ă t u r ă”, crapă și dacă deci este sau nu apt pentru lopeți.

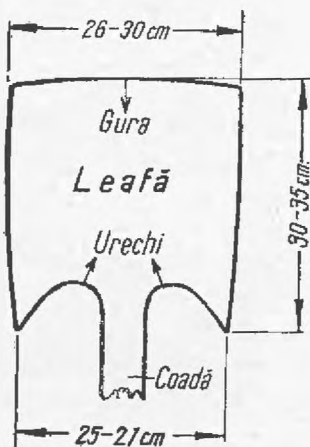

Fig. 1. — Dimensiunile și caracteristicile lopeții de lemn.

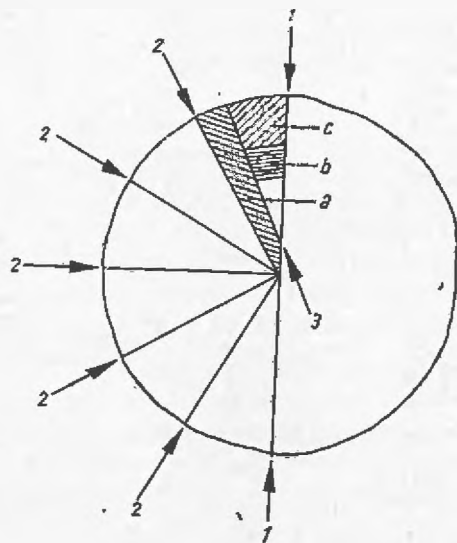

Fig. 2. — Fasonarea lopeților: trunchiul se sparge în ordinea și pe direcțiile indicate de numerile 1, 2, 3. Din a se scoate leafa; din b se scoate coada; din c se scot cozi, doage sau șindriță.

După scurtarea în trunchi de 1,40 m lungime, fiecare trunchi se despică în două jumătăți. Fiecare jumătate din acestea se împarte apoi, măsurându-se pe coaje, în părți aproximativ egale, de 12—15 cm lungimea arcului (vezi figura 2).

Practic, această măsurare și împărțire, lucrătorul o face dând cu schioapa sau cu latul mâinei, potrivit astfel ca în jumătatea de trunchi să se cuprindă exact schioapa sau latul de mână. Dacă lemnul merge bine sau dacă lemnul ține, lucrătorul apreciază la împărțirea jumătăței de trunchi și face bucățile de lemn potrivite (măsurând cu latul de mână), sau mai

pline (măsurând cu schioapa), în acest din urmă caz fiind obligat la o cioplire mai multă.

Fiecare spărtură din cele obținute din jumătatea de trunchi, este crăpată de la inimă spre coaje, mințind cu toporul astfel ca despicarea să nu urmărească fibra, pentru a se realiza în acest mod două lopeți (la fiecare cap al spărturei se caută să se realizeze grosimile necesare pentru o leafă și o coadă).

Din această spărtură de al treilea ordin, se scot apoi cu toporul părțile acesteia pe o lungime de 1 m, astfel ca să rămână coada lopeții de circa 6/6 cm.

Lopata aceasta brută se ușurează cu toporul și barda, cioplindu-se coada și leafa. Leafa se cioplește după aceea cu o teslă specială cu gura lată și curbă. Punerea la punct a lefei se face cu o cuțitoare dreaptă, cu care se iau muchiile coadei.

Coadă, în cele din urmă, se rotunjește cu ajutorul cuțitului ochi.

Manipulare-conservare.

Lopețile fasonate se strâng în legături de câte 10 bucăți. Legăturile se așează una lângă alta și unele peste altele pe un pat (50—100 legături), unde se țin la fum timp de 20—24 ore (după 12 ore legăturile se întorc și se inversează, cele de deasupra trecându-se dedesubt). Fumul se obține prin folosirea așchiilor și talajului rezultat din prelucrarea arătată.

Dela fum, legăturile se iau și se așează vertical, unele lângă altele, cu coadele pe pământ și dacă ridicarea din pădure întârzie, depozitul se acopere pentru a se feri de ploii.

Randament și rentabilitate.

Un lucrător fasonază 10—15 lopeți într'o zi de lucru; pentru o lopată lucrată, legată în legături și afumată se plătește 70—75 lei.

Dintr'un mc. de lucru de fag de calitate specială și calitatea a I-a, de dimensiuni potrivite, rezultă 70—80 lopeți.

O lopată, loco-pădure, în raza ocolului silvic experimental Carol I (Mihăești-Muscel), în Septembrie 1944, s'a putut vinde cu minimum 125 lei, plus taxele legale.

Ori, admițând cifra minimă de 70 lopeți la mc., revine pentru un mc. brut, lemn de lucru, suma de lei 3.500 loco pădure.

Dar, am văzut mai sus, că din spărtura lată de schioapă (spărtura de al doilea ordin) rezultă, cu chibzuința lucrătorului, două lopeți și că din jumătatea acestei spărturi (de al treilea ordin), care

a dat o lopată, s'au scos părțile (marginile), lungi de 1 m. Dintr'una din aceste margini, care este mai plină (cea dinspre coaje), se pot fasona în mediu 1—1,5 coade de topor; sau 4—8 șindrițe; sau 1—2 doage.

La aceeași dată, valoarea lemnului prin aceste prelucrări dintr'o margine, revine la circa 10 lei. Ceea ce pentru 70 părți (margini) rezultate dintr'un mc., revine la 700 lei.

Cu această complectare, prețul unui mc. de lemn de lucru de fag atinge cifra de 4.200 lei loco pădure.

O comparație a rentabilității acestei prelucrări cu rentabilitatea altor prelucrări obișnuite: traverse, ulucă, etc., sau cu aceea dată de valorificarea lemnului în stare brută, mai departe este ușor de făcut, când prețul unei traverse de fag, franco-vagon nu a depășit suma de lei 670 ($6 \times 670 = 1.500$ cheltueli = 2.500 lei/mc.) și când prețul lemnului de lucru de fag pentru placaj, din tariful CAPS în vigoare, era de lei 3.600 fr. vagon/m.c.

La confection en forêt des pelles de bois.

Une série de circonstances fait souvent que le taux du bois d'oeuvre de hêtre, soit insignifiant dans nos exploitations des forêts. On peut agrandir ce taux en utilisant ce bois à la confection sur place de divers outils, soit: pelles de bois, douves, queues de hache, de faux, de bêches, de pelles de fer, etc.

L'auteur montre la technique utilisée par les ouvriers roumains dans le cantonnement forestier de Mihăești (dép. Muscel), dans la fabrication des pelles en bois.

Ainsi le prix d'un m³ de bois d'oeuvre de hêtre est plus grand que dans le cas où le même bois a été vendu tel quel, ou a été transformé en traverses de voie ferrée, ou en planches de clôture.

RECOMANDĂRI PRACTICE PENTRU APLICAREA CODRULUI CU TĂIERI PROGRESIVE

de Ing. FR. CZECH

Avantajele mai însemnate ale tăierilor progresive față de tăierile rase sunt: regenerarea pe cale naturală cu esențele existente și realizarea amestecului cuvenit (potrivit) cu cheltuelile cele mai mici; evitarea expunerii solului și prin aceea slăbirea fertilității lui prin creșterea buruienilor pe deoparte și prin uscarea solului pe de altă

parte. Prin regenerarea naturală se va acoperi solul cu plante tinere în mai mulți ani și deaceia buruienile și iarba nu pot crește în așa mare întindere, ca la tăierile rase. În locurile de împădurit, pericolitate de pășunat, regenerarea naturală va micșora pagubele cauzate prin pășunatul vitelor, deoarece iarba și buruienile nu pot crește și vitele trec în alte locuri la pășune. Afară de aceasta, levigarea humusului și alunecările solului se vor opri dacă panta nu este foarte repede sau dacă coasta nu este subminată de apă. Prin tăierile progresive se va conserva deci fertilitatea solului și se vor regenera abundant esențele principale mai ales bradul, molidul și fagul, în amestec cuvenit, cu cheltuețile cele mai mici.

În arboretele normale amestecate, tăierile progresive se vor executa în trei faze și anume: o tăiere de însămânțare, o tăiere secundară și o tăiere definitivă.

La tăierea de însămânțare în arboretele bine închise, se va extrage semințșul neutilizabil, fără viitor, subarboretul, esențele nedorite ca mesteacănul, plopul tremurător, salcia căprească, scorușul și o parte a arboretului principal mai ales arborii vicioși, putrezi, până la 15—25% din volumul lemnos al arboretului.

În arboretele pe soluri umede acolo unde se instalează imediat un covor de burueni, se va scoate la tăierea de însămânțare numai 10—15% din volumul lemnos, deoarece la descoperirea intensivă a solului buruienile vor crește așa de abundant încât însămânțarea naturală a pădurii nu se poate executa. Semințele rămân între buruieni și iarba și nu cad până la sol și deaceia nu pot încolți.

În caz că arboretul constă în amestec de brad, molid și fag și este suficient regenerat cu fag, la tăierea de însămânțare se poate extrage fagul în întregime, dacă consistența acestuia este numai până la 0'3. Operațiunea este mai avantajoasă, deoarece doborîtul, fasonatul și corhănitul întregii cantități de fag costă mai ieftin decât la extragerea numai a unei părți din fag.

În caz că arboretul n'are semințș utilizabil de fag și acesta este numai în diseminație sau formează numai un mic procent din consistență, la tăierea de însămânțare se va extrage o parte mică de fag, sau se va lăsa până la tăierea secundară sau în cazuri excepționale până la tăierea definitivă, ca să se poată regenera pe cale naturală. Prin acest procedeu fagul se va putea regenera pentru a-și mări consistența în arboretul viitor în vederea ameliorării solului prin căderea anuală a frunzelor și pentru evitarea doborîturilor de vânt. Afară de acestea, lemnul de fag are încă mare viitor, în fiecare moment putându-se ivi pentru el noi întrebunțări.

În caz că arboretul nu este pe alocuri regenerat, tăierea de însămânțare se va executa pe cât posibil în mod egal. Dacă este pe

alocuri semințiș utilizabil, pe aceste locuri răirirea se va face mai intensivă în raport cu regenerarea.

După regenerarea complectă a arboretului, se va executa o tăiere secundară. La această a doua tăiere se vor extrage arborii crăcoși, cu coroane largi, arborii vicioși, rupți de vânt și de zăpadă, și dacă este regenerat bine cu fag, se va extrage restul de fag rămas în picioare. In caz că fagul nu este regenerat suficient, el se va lăsa până la tăierea definitivă.

Tăierea secundară se va executa mai intensiv în porțiunile regenerate mai bine, iar în cele mai puțin regenerate se va executa mai închis spre a se regenera mai bine. In caz că rămân mai multe locuri neregenerate suficient, se poate repeta excepțional tăierea secundară pe aceste locuri.

La tăierea secundară se va extrage după starea regenerării până la 40—60% din volumul lemnos al arboretului inițial.

După executarea tăierii secundare, rămân arborii sănătoși cu crăci mici cu coronament ușor și mai subțire cu adăpost pentru regenerare și care nu fac așa mari pagube la tăierile definitive.

După întărirea și obișnuirea semințișului cu soarele și cu gerul, se va executa tăierea definitivă.

In caz că arboretul nu are nici un fel de semințiș utilizabil, tăierea de însămânțare se poate executa excepțional în timpul verii.

Tăierile secundare și definitive se vor executa iarna, pe zăpadă, pentru a ocroti semințișul existent la manipulație. Corhănirea lemnului din parchet se va executa numai în timpul verii.

In cazul arboretelor rare de fag, care sunt bine regenerate cu fag, deasemenea se pot aplica două tăieri și anume: se va executa o tăiere secundară prin extragerea semințișului neutilizabil, a subarboretului și a unei părți din fag mai ales a arborilor crăcoși, cu coronament larg, vicioși, mergând până la 30—40% din volumul lemnos și se va complectă semințișul utilizabil cu pueți de brad și molid. După regenerare și întărirea suficientă a semințișului, se va executa tăierea definitivă.

In totdeauna se va aștepta până ce regenerarea, mai ales a bradului este destul de rezistentă față de soare și față de ger. De multe ori semințișul, mai ales cel de brad, pierde după tăiere definitivă dacă este lovit de un ger târziu.

Arboretele bătrâne, rare, care s'au regenerat pe cale naturală se pot trata în două tăieri. Se va executa o tăiere secundară prin extragera semințișului neutilizabil, a subarboretului, și a esențelor nedorite și a unei părți din arboret principal (mai ales a arborilor vicioși, crăcoși cu coronament larg) până la 40—50% din volumul lem-

nos. După nevoie se va executa o complectare de regenerare, iar după întărirea rezistenței semințișului, se va face tăierea definitivă.

Regenerarea arboretelor pure și aproape pure, de brad sau de fag, se poate executa ca și la arboretele amestecate mai sus amintite, în 3 tăieri.

Dacă este nevoie de a amesteca fagul la arboretele de brad, și bradul la arboretele de fag, se va executa imediat după tăierea de însămânțare complectările necesare, iar după regenerarea complectă se va executa tăierea secundară. Tăierea definitivă se va face după asigurarea rezistenței semințișului.

În pădurile în care este posibil instalarea stejarului și unde este nevoie de a creia arborete amestecate cu stejar, se va executa tăierea de însămânțare așa cum s'a descris la arboretele amestecate. După o regenerare naturală suficientă până la $1/3$ — $1/2$ din suprafață, se va executa tăierea secundară și se va complecta imediat cu stejar până la consistența necesară și dorită. Regenerarea naturală a arboretului, depinde de amestecul dorit. În caz că este necesar mai mult stejar în amestec, se va executa tăierea secundară mai degrabă și se va complecta cu stejar o mai mare suprafață, decât în caz că nu este necesar un amestec așa mare.

În pădurile unde sunt mistreți, se va complecta regenerarea naturală cu pueți de stejar de 1 an, deoarece mistreții distrug însămânțarea prin mâncarea ghindei. Numai în caz că se pune ghinda la cioată între rădăcini de unde mistreții n'o pot scoate, se poate efectua complectarea cu ghindă. Complectarea cu ghindă este mai recomandabilă decât plantațiunea, deoarece pueții de stejar fac în pepiniere într'un an o rădăcină prea lungă care se va scurta la operațiunea plantării. Prin această operațiune plantele au o întârziere în desvoltare până când sistemul de rădăcini se va complecta prin creștere. Afară de aceasta rănille plantelor pot fi atacate de ciuperci.

Retezarea coronamentelor la pueții de stejar nu se poate recomanda după experiențele deja făcute.

Tăierea definitivă a arboretelor rărite și complectate cu stejar se va executa în decurs de 2—3 ani în timpul iernii pe zăpadă, deoarece pueții de stejar au nevoie de lumină pentru desvoltarea lor.

Culturile de stejar se vor îngriji și se vor proteja, deoarece stejarul ca specie de lumină va crește preexistent și mai rar cu vârful liber. În consistența plină stejarul crește subțire ca un fus și se rupe la căderea zăpezii și la polei.

Arboretele de carpen, care se vor transforma cu ocazia tăerilor de regenerare în arborete amestecate cu stejar, fag și brad, se vor rări prin extragerea semințișului neutilizabil și a subarboretului, până

la 25—30% din volumul lemnos, complectându-se imediat cu fag și brad. După regenerare, se va executa o tăiere secundară și se va complecta imediat cu stejar. După 2—3 ani se va efectua tăierea definitivă.

Arboretele de carpen se pot regenera în arborete de amestec și printr'o tăiere secundară executată prin extragerea subarboretului semințișului neutilizabil și a carpenului până la 30—40% din volumul lemnos. Imediat se va semăna ghindă sau se va planta pueți de stejar sub masiv. După asigurarea regenerării complete, se va executa tăierea definitivă. Abia după 10—20 ani se va efectua o curățire sau răritură intensivă, complectându-se tineretul de stejar cu brad și cu fag. Prin regenerarea aceasta se va crește stejarul preexistent, iar fagul și bradul ca specii destinate a proteja solul și ajutoare (ca subarboret) în timpul creșterii.

La tăierea de însămânțare, în arboretele în care carpenul nu este amestecat în mare proporții, se va extrage carpenul întreg, deoarece el se regenerează foarte repede și copleșește toate celelalte esențe. Intreruperile care se produc în consistența arboretului prin extragerea carpenului se vor planta cu stejar sau cu brad pentru a nu se îmburueni. Prin acest procedeu cresc grupuri mai ales de stejari preexistenți.

Arboretele de stejar care n'au semințiș neutilizabil și subetaj, se pot regenera, pure sau aproape pure, în trei faze, așa cum s'a prescriș la alte arborete. La arboretele de stejar cu semințiș neutilizabil și subetaj, tăierea de însămânțare se va executa prin extragerea semințișului neutilizabil, a subarboretului și a unei părți a stejarului (mai ales arborii vicioși, rău conformați și crăcoși). După regenerare, urmează tăierea secundară și în 2—3 ani cea definitivă.

Tăierea de însămânțare se va realiza în anii de sămânță. În timpul verii se va extrage semințișul neutilizabil și subetajul, iar toamna se va mobiliza solul. După ce se realizează o regenerare suficientă, se face tăierea secundară și apoi tăiere definitivă. În caz că se urmărește realizarea unui arboret de amestec, se va complecta regenerarea în stadiul tăierii de însămânțare cu brad și cu fag. După regenerarea completă, se va face tăierea secundară și apoi tăierea definitivă.

Arboretele de stejar se pot regenera și în 2 tăieri, dacă arboretul este rar și anume: prin extragerea semințișului neutilizabil, a subetajului, a subarboretului și a unei părți a stejarului (mai ales arborii rău conformați crăcoși cu coroane largi, vicioși) până la 30% din volumul lemnos. Se va executa în anul de sămânță o tăiere secundară. După realizarea regenerării naturale suficientă și după complectarea cu pueți de fag și brad, se va face tăierea definitivă.

La regenerarea arboretelor de stejar se va mobiliza solul în anii cu sămânță deoarece solul se va înierba și îmburueni în timpul cel mai scurt.

Complectarea cu brad în arboretele de foioase se va executa cu pueți de 3—4 ani, deoarece pueții de 1 an din însămânțare se distrug deja toamna prin căderea frunzelor.

Pentru a regenera ușor arboretele înierbate și îmburuenite, se va săpălugi solul în fășii și în ochiuri în toamna anilor de sămânță.

Tăiere de însămânțare și secundară se va executa mai ales în anii de sămânță spre a cădea sămânța pe solul mobilizat.

Tăierile se vor executa în timpul iernii, iar în timpul cel mai scurt, materialul lemnos se va scoate pe zăpadă din parchet în vederea ocrotirii și protejării semințișului utilizabil.

În caz că un arboret, din cauze necunoscute, nu se regenerează suficient pe cale naturală, complectarea necesară prin sămânță sau prin pueți se va efectua în timpul cel mai scurt. Tăierea definitivă se va executa abia după regenerarea suficientă.

După tăierea definitivă se va completa imediat golurile cu pueți viguroși din esențele potrivite și dorite.

În concluzie, la tratamentul codrului cu tăieri progresive, este necesar ca tăierea de însămânțare să se execute cel mai exact prin extragerea semințișului neutilizabil, a subarboretului și a esențelor nedorite, pentru ca sămânța să poată cădea pe sol și să încolțească, așa ca în timpul cel mai scurt, regenerarea pe cale naturală a arboretului să se efectueze suficient.

Recommandations pratiques concernant l'exécution des coupes progressives.

NUMEROTAREA PLANULUI CADASTRAL

de Ing. ABSOLON POP

1. **Generalități.** Lucrările de măsurătoare cadastrală executate pe unități teritoriale numite teritorii cadastrale se consemnează în piese scrise și desenate, cari poartă denumirea de documente cadastrale.

Cel mai important document cadastral desenat este planul cadastral.

În cazul când acest plan ar fi dimensionat în funcție de supra-

fața întregului teritoriu cadastral, — care după cum știm cuprinde întinderea tuturor proprietăților din raza unei comune, sau al unui sat care are hotarele distincte, — ar urma ca mărimea planului să varieze dela un teritoriu la altul, să aibă dimensiuni mari și incomod de mînuit.

Pentru aceste motive, planurile cadastrale sunt secționare în bucăți mai mici, numite secțiuni sau planșe cadastrale, având dimensiunile standardizate.

Dimensiunile planului fiind în funcție și de scara la care s'a întocmit, în cadastru s'a standardizat și scara planului, care s'a fixat la 1 : 2.500.

La această scară se lucrează toate planurile cadastrale cari cuprind proprietățile situate în afara zonei de locuințe ale comunelor sau satelor, denumite terenuri din extravilan, cari înglobează circa 80% din suprafața României, deci marea majoritate a teritoriului țării noastre. Pentru acest motiv scara de 1 : 2.500 poartă denumirea de scară cadastrală.

Planul cadastral al terenurilor din intravilan, adică acele ocupate de așezări omenești (aglomerări rurale și urbane) se raportează în mod obișnuit la scara 1 : 1.000 sau chiar 1 : 500 (orașe), aceasta în interesul clarității planului.

O secțiune cadastrală întocmită la scara normală cuprinde 200 ha. având 1.600 metri pe axa X (ixilor) și 1.250 metri pe axa Y (igrecilor).

Acestor lungimi corespund pe plan 64 cm pentru x și 50 cm pentru y, deci dimensiunile folosite pentru desenul unei planșe cadastrale sunt 64/50 cm.

Osebit de acest cadru, care trebuie să fie un dreptunghi perfect de 64/50 cm, secțiunile cadastrale au un spațiu liber de 5 cm de jur împrejur folosit pentru titluri și diferite scrieri, deci în total planșele au 74 cm lungime și 60 cm lățime.

Secțiunile cadastrale se raportează pe hârtie de desen de cea mai bună calitate, de preferință marca „Schoellers-Hammer“, hârtia fiind lipită pe ambele fețe ale unei foi de zinc, sau de aluminiu.

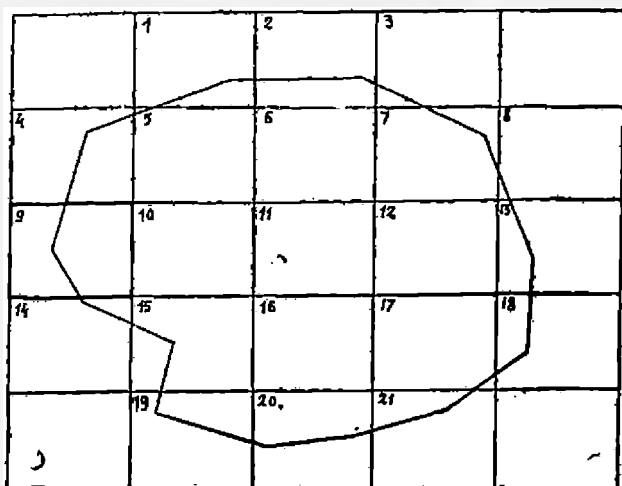
2. Numerotarea secțiunilor.

În scopul de a se putea racorda în mod lesnicios secțiunile cadastrale fie pe teritorii cadastrale, fie pe regiuni întregi formate din mai multe teritorii cadastrale, fiecare secțiune cadastrală este prevăzută cu indicativele necesare. Aceste indicative sunt de două feluri și anume:

a) Pe teritorii.

b) Pe întreaga țară în funcție de poziția lor în canevassul geodezic al României.

a) Numerotarea secțiunilor cadastrale pe teritorii se face începând cu numărul unu la fiecare teritoriu cadastral și se termină cu numărul ce arată totalul secțiunilor, deci este o numerotare curentă a secțiunilor începând dela Nord spre Est și mergând de sus în jos conform modelului din fig. 1.

Aceste numere se scriu cu cifre arabe pe fiecare secțiune în afara cadrului în colțul din stânga sus.

În scopul de a se putea racorda diferitele secțiuni fără nici o dificultate, pe fiecare secțiune în afara cadrului și la mijloc se scrie cu cifre arabe de dimensiuni mai mici numărul secțiunii învecinate. Astfel în cazul secțiunii Nr. 9 din figura noastră, vom avea sus la mijloc numărul 4, în dreapta la mijloc numărul 10, jos la mijloc numărul 14 și în stânga la mijloc — fiind secțiune mărginașe nu se scrie nici o cifră, în schimb în interior pe spațiul rămas gol se scrie numele teritoriului vecin.

Menționăm că porțiunile mici mărginașe cari depășesc cadrul secțiunii cu mai puțin de 5 cm, se permite a se raporta în afara cadrului, în care caz nu se cere planșe separată pentru porțiunea respectivă. Astfel în cazul figurei noastre dacă porțiunea care formează secțiunea Nr. 8 se poate raporta pe chenarul secțiunii Nr. 7, se admite această raportare și deci nu mai este cazul să se facă secțiunea Nr. 8 pe planșe separată.

b) Numerotarea secțiunilor cadastrale în funcție de poziția lor în canevasul geodezic al țării. În acest scop se stabilește întâi secțiunea geodezică în care ne aflăm. O secțiune geodezică are 8 kilometri pe axa x-lor (coloane) și 10 km pe axa y-lor (zone), deci cuprinde 8.000 hectare

sau 80 km pătrați; rezultă că o secțiune geodezică cuprinde 40 de secțiuni cadastrale ($40 \times 200 = 8.000$ hectare).

Intr'o secțiune geodezică intră cinci secțiuni cadastrale pe axa x-lor și 8 secțiuni cadastrale pe axa y-lor.

Pentru a afla pe ce secțiune cade un punct oarecare, se procedează după cum urmează:

Având coordonatele cadastrale ale punctului, se deduc întâi coordonatele geodezice prin scădere, din ambele coordonate, a cîteimei de 500.000 m. După semnele coordonatelor geodezice se stabilește cadranul în care ne aflăm față de punctele cardinale. Împărțim coordonata x-lui cu 8.000 m la cătull exprimat în numere întregi — dacă avem rest — adăogăm o unitate și găsim în a cîtea coloană ne aflăm, apoi făcând împărțirea coordonatei y-lui cu 10.000 m obținem în acelaș mod zona în care ne aflăm. Numărul coloanelor se notează cu cifre romane, iar acela al zonelor cu cifre arabe.

După aceasta se procedează la aflarea secțiunii cadastrale în interiorul secțiunii geodezice.

În acest scop restul rămas dela fiecare împărțire făcută, se împarte cu 1.600 m cea dela x și cu 1.250 m cea dela y, iar căturile obținute în numere întregi și majorate cu o unitate — dacă avem rest — ne vor preciza în care secțiune cadastrală ne aflăm pe secțiunea geodezică stabilită deja.

Astfel se obține coloana și seria cadastrală care se notează sub formă și fracție ordinară.

Pentru o mai bună documentare dăm următorul exemplu numeric:

Să se determine secțiunea și colțurile secțiunii cadastrale în care se găsește punctul cu coordonatele: $x = 574.505,55$ m și $y = 346.282,90$ m știind că coordonatele cadastrale au rezultat din coordonatele geodezice prin adaosul la valoarea acestor coordonate al cantității constante de plus 500.000 m.

(Pentru ușurință, coordonatele cadastrale le vom nota cu indicele „c”, iar cele geodezice cu indicele „g”).

Coordonate geodezice ale acestui punct sunt:

$$y_g = 346.282,90 - 500.000,00 = -153.717,10 \text{ m.}$$

$$x_g + 574.505,55 - 500.000,00 = + 74.505,55 \text{ m}$$

Coordonatele având semnul plus pentru x și minus pentru y reese că suntem în cadranul II deci în sectorul SE al cercului.

Pentru aflarea secțiunii geodezice împărțim coordonata x-lui cu 8.000 iar cea a y-lui cu 10.000 deci:

$$\begin{array}{l} \text{Pentru x avem } 74.505,55 : 8.000 = 9 \\ \text{rest } 2.505,55 \end{array}$$

$$\begin{array}{l} \text{Pentru y avem } 153.717,10 : 10.000 = 15 \\ \text{rest } 3.717,10 \end{array}$$

Resturile indică că atât coloana 9-a cât și zona de 15-a este depășită, deci ne aflăm în secțiunea geodezică situată în coloana 10 și în zona 16.

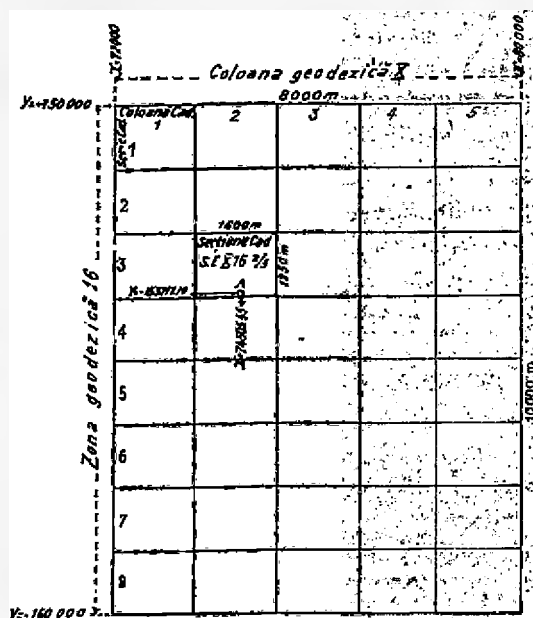
Pentru aflarea secțiunii cadastrale, vom împărți restul dela x cu 1.600, iar cel dela y cu 1.250. Deci:

$$\begin{aligned} \text{Pentru } x \text{ avem: } & 2.505,55 : 1.600 = 1 \\ & \text{rest } 905,55 \end{aligned}$$

Prima coloană fiind depășită ne aflăm în a doua coloană cadastrală pe x .

$$\begin{aligned} \text{Pentru } y \text{ avem: } & 3.717,10 : 1.250 = 2 \\ & \text{rest } 1.217,10 \end{aligned}$$

A doua serie fiind depășită ne aflăm în a treia serie cadastrală pe y .

În consecință secțiunea cadastrală în care se află punctul de mai sus avem următorul număr de ordine: SE.X.16.2/3.

Acest număr se scrie în afara cadrului în colțul din dreapta sus a secțiunii.

Examinând datele de mai sus rezultă următoarele coordonate pentru colțurile secțiunii cadastrale:

$$\begin{aligned} \text{Pentru } x, & 74.505,55 - 905,55 = 73.600,00 \text{ m colțul West și} \\ & 73.600,00 + 1.600,00 = 75.200,00 \text{ m colțul de Est} \end{aligned}$$

Pentru y_g $(-153.717,10) - (1.217,10) = -152.500,00$ m colțul Nord și
 $(-152.500,00) + (-1.250) = -153.750,00$ m colțul de Sud.

Ceea ce în coordonate cadastrale revine la:

Pentru x_c = 573.600,00 m colțul Westic și 575.200,00 m colțul Estic.

Pentru y_c = 347.500,00 m colțul Nordic și 346.250,00 m colțul Sudic.

Reprezentarea grafică a acestui caz se poate vedea în figura 2.

În figura de mai sus s'au trecut coordonatele geodezice în cele patru colțuri ale secțiunii geodezice, din cari se obțin foarte ușor coordonatele cadastrale prin adăugirea constantei de 500.000 metri atât la abscisă cât și ordonată.

Pe secțiunile cadastrale în cele patru colțuri se scriu numai coordonatele cadastrale.

Instituția Cadastrului fiind destinată a întocmi planul de situație al tuturor proprietăților funciare, deci inclusiv al domeniului forestier al țării, socotim că în viitorul apropiat specialiștii noștri silvici se vor putea folosi de planurile cadastrale pentru lucrările de specialitate silvică, ca atare este necesar să poată urmări planurile fără nici o dificultate.

Le numérotage du plan cadastral.

CĂRȚI NOI:

Ing. V. V. VASILIU

LEGIURI FORESTIERE

Indicator cronologic și alfabetic

1910—1943

București 1944, 288 pagini, 745 lei.

(A se adresa la Soc. Progresul-Silvic).

AU APĂRUT

în EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

1. N. Ghelmeziu: Noile utilizări ale lemnului și tehnica silvică
 1943; 36 pagini + 54 figuri; 300 lei.

2. At. Haralamb: Pădurea și fenomenul torențial
 1944; 56 pagini; 300 lei.

3. M. Ene: Păsările în protecția pădurilor
 1944; 26 pagini + 10 figuri; 300 lei

VÂNĂTOARE ȘI PESCUIT

INTĂLNIRI PE CĂILE ÎNTELEGERII¹⁾

de C. P. GEORGESCU

Ing. consilier silvic, pensionar

Acum câțiva ani, a apărut o carte care foarte repede s'a făcut cunoscută în lumea vânătorilor și pescarilor. Era „Tratatul de pescuit” al D-lui Al. Brătescu-Voinești (junior).

Am luat-o, am citit-o și am rămas încântat. În adevăr cartea îmbrățișa succint, dar sistematic, toate aspectele pescuitului sportiv, cu o metodă și discernământ de adevărat profesor. Totul bine gândit, nimic de prisos, nimic scăpat din vedere, într'un stil ales, curgător și captivant, de nu-ți venea să lași cartea din mână. Cartea în sine nu era numai un bun tratat de pescuit; ea conținea și ceva frumos, ceva artistic, care mergea deadreptul la sufletul cititorului. Pentru acest frumos dintr'însa am început să-i păstrez autorului o vie simpatie.

Mi-a fost dat însă, să am și o dezamăgire, când am citit articolul d-sale intitulat: „Căile înțelegerii”²⁾.

S'ar putea presupune pe drept cuvânt că mi-am schimbat dintr'odată sentimentele față de d-sa, fiindcă a atacat o problemă în care părerile noastre diferă. Că nu este așa, voi dovedi mai jos, arătând motivele dezamăgirii mele.

Autorul articolului reia o discuție demult desbătută, anume revendicările Corpului Silvic în materie de administrarea vânătoarei. Nu vine însă cu ceva nou, ci făcând abstracție de toate desbaterile din revistele noastre de vânătoare, o ia pur și simplu dela capăt. Deși se zice că popa nu toacă de două ori pentr'o babă surdă, eu îmi iau osteneala să arăt în mod excepțional d-lui Brătescu-Voinești (junior) că greșește. Nu de alta, dar cititorii ar putea să creadă tot ceace spune d-sa și să rămână induși în eroare.

1) Acest articol a fost predat spre publicare Revistei Vânătorilor în luna Martie 1944. Deoarece n'a fost publicat până în prezent, la cererea autorului, îi facem loc în coloanele revistei noastre. Red.

2) Revista Vânătorilor, Nr. 1/1944, pag. 1-5.

Vânatul — azi declarat bun național — nu credem că se poate administra efectiv și gestiona rentabil, cu personal onorific. Suntem de acord că politica vânătoarei să se conducă de o singură Direcțiune, însă aceasta să facă numai îndrumare și control, nu gestiune și administrație. Administrația s'o facă proprietarii fondului respectiv: C. A. P. S. și celelalte categorii de proprietari de Stat sau particulari. Așa este nu numai echitabil, dar și conform principiilor moderne de a separa administrația propriu zisă, de îndrumare și control. Nu se poate face de aceeaș persoană și administrație și control.

Fig. 1. — Studenți ai Facultății de Silvicultură din Bucureșit la vânătoare pe terenul didactic de vânătoare dela Brănești-Ilfov.

Fig. 2. — Studenți ai aceleiași Facultăți la exerciții de tragere cu arma de vânătoare, asupra țintelor mobile.

Exemple de instituții de îndrumarea și control sunt: Serviciul Agricol, Direcțiunea Regimului silvic și altele, care nu fac gestiuni și nu se amestecă în gospodăria nici a agricultorului și nici a proprietarului de pădure; sarcina lor este de a îndruma și controla.

Instituții cu caracter administrativ și de gestiune sunt C. A. P. S. care administrează pădurile Statului, P. A. R. I. D. pescăriile și regiunea inundabilă a Dunării, și altele.

Conducerea vânătoarei cu misiunea restrânsă de îndrumare și control, dacă poate să se lipsească de concursul competent al Corpului silvic, atunci ca administrare a acestui bun național, cumulând și controlul, nu poate face mare lucru cu funcționari onorifici și nu poate avea o organizare modernă. Cred că Corpul silvic cere înianțe de toate să fie lăsat să-și administreze vânatul din păduri, fie chiar sub controlul unei Direcțiuni a vânătoarei, dar nu să fie de drept expropriat și îndepărtat dela datoria lui cu pretexte ofensatoare. Această pretențiune se referă, după însăși datele D-lui B. V., numai la 7% din totalul vânatului țării. E mult? Ar mai rămâne încă 93%,

câmp vast de activitate, unde vânătorimea română poate să facă minimum de organizare, administrare, valorificare ș. a. m. d.! Aceasta referitor la Cap. I din expunerea D-lui Brătescu-Voinești (junior) în care încearcă o serie de exemplificări și comparații, dar care cu regret nu le vedem concludente.

Referitor la competența Corpului silvic în materie de vânătoare, îmi este de ajuns a face trimiterea la cele ce s'au scris în coloanele revistelor noastre de către inginerii silvici și să adaug că, catedra de vânătoare în învățământul silvic n'a fost înființată în anul 1923 când Facultatea de Silvicultură a trecut ca o secție specială a Școlii Politehnice, ci datează din 1894 anul înființării primei școli de silvicultură în țară la noi.

D-șă mai demonstrează (Cap. III) că prezența personalului silvic în pădure este vremelnică și nu poate satisface cerințele vânătorului; că pentru această treabă este nevoie de un corp special și exclusiv de vânătoare, care să vegheze la paza și ocrotirea vânătorului, dar nu arată cum vede d-șă măcar schematic constituit acest corp de Stat. Noi putem înțelege că oficiul de inspectori de județ și plasă se poate face în mod onorific, dar pentru nimic în lume nu ne putem închipui un corp de câteva mii de paznici publici de Stat, onorifici, care „să aibă completă libertate” și încă „să se consacre exclusiv vânătorului”. Poate d-șă s'a gândit la paznici de Stat salariați; foarte bine, dar și atunci de ce nu s'a gândit cât va însemna aceasta în bugetul Statului, sau chiar în acela al „donațiunilor obligatorii”.

Ca să fim drepti, expunerea D-sale are și calități: are în primul rând un titlu sugestiv... și aceasta e ceva!

Mai are acelaș stil ales și curgător de care am mai amintit, cu care în adevăr — ca să folosim tocmai expresia d-sale — a produs un real „efect literar de profunziune”. Numai cu atâta însă, nu se poate contribui practic la luminarea unei probleme administrative și economice de Stat, care pe lângă toate, mai are și subsidii de alt ordin.

„Păcat! Mai bine scria o carte de pescuit!”. Mi-am zis, desamăgît, când am sfârșit de citit articolul d-lui Brătescu-Voinești (junior).

Rencontres sur les voies de l'entente.

Une réplique à un article publié dans une revue de chasse (Revista Vânătorilor) où on expose les opinions assez connues des chasseurs roumains sur l'ardente question de l'administration du gibier.

L'auteur du présent article montre que l'administration du gibier en Roumanie doit être confiée aux forestiers.

● Cincizeci de ani dela înființarea școalei speciale de silvicultură dela Brănești.

În calendarul nostru profesional trebuiesc însemnate anumite date certe, demne de ținut minte. Ele ne permit să măsurăm în timp o anumită vârstă a instituțiilor de cultură din tânăra noastră țară cu scopul final de a înțări simțămintele de mândrie profesională și națională precum și acelea mai adânci de tradiție piese indispensabile pentru realizarea chimerei, după care se aleargă atât de mult chiar dela început și numite: „ținută de intelectual“, „spirit de corp“, „conștiință forestieră“, etc. Nu mai puțin însă, aceste date ne vor impune uneori și o anumită temperare a pretențiilor manifestate în ocaziuni solemne, căci vor da explicația puținătății noastre științifice și profesionale prin frăgezimea vârstei Corpului din care facem parte.

Data comemorării de care ne ocupăm este: 1 Octombrie anul 1894. În acea zi „s'a inaugurat deschiderea noiei școale speciale de silvicultură dela Brănești“. Cum s'a desfășurat solemnitatea, ne spune o scurtă notă informativă de atunci: „La această serbare au luat parte domnii secretar general și director general ai Ministerului Domeniilor, mai mulți șefi de servicii, profesorii școalei și un număr mare de persoane speciale din serviciul silvic și alte servicii. După vizita localurilor (al Școalei, al direcțiunii, al secretariatului, al economatului, al muzeului, al brigadierilor, al stagierilor, al circonscripției, al ocolului, etc.), după vizita pepinierii și după fotografierea localului și persoanelor în grupă, s'a slujit o sfeștaniei, după care d. director al Școalei a pronunțat un discurs de ocazie, la care a răspuns d. secretar general“.

Atât ne comunică cronicarul silvic al acelor timpuri în paginile Revistei Pădurilor din luna Noembrie 1894, în legătură cu festivitatea inaugurării. Demnă de reținut mai este și informația că dela înființare chiar, școala a fost dotată cu păduri și anume acelea din noua înființată și ea inspecțiune a VII, constituită din două circonscripții a VIII și a XII, ambele cu ocoale în județele Prahova și Ilfov, care se întindeau dela Predeal până în lunca Dunării. Titularul Inspecțiunii era T. G. Pietraru, profesor la Școala Specială de Silvicultură, iar șefii circonscripțiilor, subinspectorii silvici N Nădejde și I. St. Chirțoiu.

Prima promoție de elevi a fost recrutată pe bază de concurs în scris, oral și practic, ținut la 15 August 1894, conform legii¹⁾ și regulamentului²⁾ învățământului profesional. „Elevii aspiranți“ au trebuit să satisfacă următoarele „condițiuni de admisiune“:

1) Decret Regal Nr. 1366 din 7 Aprilie 1893 publicat în Monitorul Oficial Nr. 8 din 9 Aprilie 1893.

2) Decret Regal Nr. 1995 din 11 Mai 1894 publicat în Monitorul Oficial Nr. 36 din 17 Mai 1894.

1. Să aibă un an de practică, 2. Să treacă un examen din aritmetică, geometrie plană, botanică, zoologie, limba română, geografie, 3. Să treacă cinci probe practice și anume două din științele naturale, una din topografie, una din silvicultură, una din administrație. În urma acestui concurs au reușit bursieri următori 13 candidați, din 19 prezenți: Ovesa, Popescu, Bucur, Peirescu, Georgescu C. P., Codreanu, Georgescu D., Constantin, Grumăzescu, Demetrescu, Negoescu, Crăciunescu, Opran.

Prima echipă din Corpul didactic este formată din: N. R. Danilescu (Administrație și legislație forestieră, etc.), T. G. Pietraru (Științe silvice), C. Miculescu (Matematici elementare), G. Stătescu (Științe naturale), N. C. Popovici-Lupa (Fizica și chimie), C. Chiru (Matematici aplicate). Primul director al școlii a fost: N. R. Danilescu.

Cursurile nu se făceau după zehul sau fantezia profesorilor numiți, ci conform unui program analitic elaborat de Ministerul Agriculturii și Domeniilor³⁾ potrivit necesităților serviciului silvic al Statului.

Școala mai avea încă o secțiune pentru brigadierii silvici. Elevii dela această secțiune trebuiau să urmeze și ei un curs de un an organizat în doua etape: primele 6 luni, instrucție teoretică și aplicațiuni, iar următoarele 6 luni practică la ocoalele școlii. Cursurile se predau aci de doi „agenți” aleși de minister: unul era subinspectorul silvic N. Nădejde, absolvent dela Nancy, celălalt X. Scully, șeful ocolului silvic Cernica-Suești, absolvent al școlii dela Herăstrău și al școlii de aplicație silvică dela Brănești. În ceea ce privește programul analitic al secției de brigadieri, el era asemenea ȃrecum celui dela secția de silvicultori. Se predau cunoștințe elementare din 1) discipline pregătitoare: aritmetica, geometria, fizica, botanica, zoologia, 2) studiul stațiunii: climatologia și „cunoașterea pământurilor”, 3) științe silvice: cultura pădurilor, utilizarea pădurilor, protecția pădurilor, poliția silvică, etc.

Să revenim însă la învățământul superior. După cum reese din literatura consultată⁴⁾, timp de 40 de ani până la data de care ne ocupăm (1 Oct. 1894), învățământul silvic a adus o existență destul de sbuciumată, anemică și variată: când învățământ silvic special, când mixt (în asociație cu învățământul agricol).

În adevăr, prima încercare datează din 1854, când se înființează o școală de silvicultură sub direcțiunea unui francez, pe numele său Richemond. A doua încercare este pe la 1860, sub direcția silvicultorului Romniceanu. A treia oară se înființează o școală specială de silvicultură prin legea din 2 Iunie 1883⁵⁾, de I. Câmpineanu, primul titular al Ministerului de Domenii. În sfârșit a patra oară, Petre Carp este acela care, ca Ministru de Domenii organizează învățământul silvic tot ca școală specială, completamente izolat de altă specialitate.

3) Monitorul Oficial Nr. 35 din 15 Mai 1894.

4) Mai cunoscute sunt următoarele însemnări despre învățământul silvic în România:

— Grunau, P. A.: Istoricul învățământului silvic în România. București 1906.

— Antonescu, P.: Învățământul silvic în România. Revista Pădurilor 1926. Idem. comunicare la Congresul Internațional de Silvicultură dela Roma.

— Școala Politehnică, secția silvică: Scurtă privire asupra învățământului silvic superior în România între anii 1906 și 1923. București, Tip. Bucovina, 1933.

— Danilescu, N. R.: Școala Forestieră dela Brănești. Revista Pădurilor, Octombrie 1894.

5) Monitorul Oficial Nr. 51 din 8 Iunie 1883.

Intre timp (între aceste patru încercări), silvicultura se învăța la Școala de agricultură dela Pantelimon unde o predă P. S. Aurelian (pe la 1861—62), la Școala de Agricultură dela Herăstrău (adusă dela Pantelimon) unde o predă C. F. Robescu (1869) specialist dela școala forestieră dela Nancy, iar după el N. R. Danilescu. Mai este de menționat că după reorganizarea din 1886, la școala dela Herăstrău (numită Școala Centrală de Agricultură și silvicultură) se atașează „școala de aplicație silvică” dela Brănești, care a funcționat până la 1 Septembrie 1894.

Am enumerat aceste date pentru a se vedea cât mai clar cum au oscilat timp de 40 de ani opiniunile conducătorilor țării de atunci, în materie de economie forestieră, pentru că în fond, „școala” nu exprima altceva.

Desigur nici această școală nu a fost ultima formă de existență a învățământului silvic, pentru că în anii următori școala dela Brănești a evoluat cu adevărat către un învățământ superior prin sporirea anilor de studii, introducerea bacalaureatului ca o condițiune indispensabilă de admitere, etc. Inșă acest lucru interesează pe cel ce va scrie istoricul învățământului silvic în România.

Să mai stăruim asupra Școlii dela Brănești din 1894. La baza organizării stătea legea învățământului profesional și regulamentul de aplicare al acestei legi, menționate mai înainte. În conformitate cu legea școala era situată în afară de Capitală, la Brănești unde Statul are un complex de păduri de stejar și șleau. Durata învățământului era fixată la 3½ ani, din care 2 ani cursuri iar 1½ ani practică cu aplicațiuni din: cultura pădurilor, însămânțări și plantațiuni, exploatare, cubaje, estimațiuni și amenajarea pădurilor, lucrări de topografie și construcțiuni forestiere. În realitate, durata învățământului era de 4½ ani pentru că legea prevedea și un an de „practică pregătitoare” ca asistent pe lângă un șef de ocol silvic.

Numărul locurilor în școală se fixa de minister în fiecare an, după necesitățile serviciului silvic. Admiterea elevilor urma să se facă prin concurs, în caz că erau mai mulți candidați decât locurile fixate. Media (limita inferioară) cerută: 7 (în notația dela 1—10), dar la nici un obiect nu era permis să se obțină sub 6.

Cunoștințele ce se predau, erau grupate la următoarele catedre:

1. Drept și legislație silvică, administrația și statistica pădurilor, protecția pădurilor și economia politică.
2. Mineralogia, pietrografia și geologia, botanica și zoologie („aplicate la păduri”), noțiuni de piscicultură în apele dulci și vânătoarea.
3. Fizica, chimia generală și agricolă, meteorologia și climatologia.
4. Matematici elementare (aritmetica, geometria, algebra, trigonometria, mecanica elementară) și topografia.
5. Științele silvice: dendrometria, cultura, utilizarea și amenajarea pădurilor, corecțiunea („stingerea”) torenților.
6. Geniul silvic sau „matematici aplicate la silvicultură” (construcția cantoanelor și pavilioanelor, fierăstrae, drumuri, șosele și poduri în pădure, regularea cursurilor apelor și desenul topografic, noțiuni de mecanică aplicată).
7. Conferințe de contabilitate aplicată la exploatarea pădurilor (însărcinarea Secretarului școlii).

Personalul didactic era recrutat dintre foștii profesori dela vechea Școala Centrală de Agricultură și Silvicultură dela Herăstrău (Danilescu, Petraru, Miclescu) numiți deci prin transferare sau dintre personalități proeminente în specialitatea lor (cum s'ar spune astăzi, numiți prin chemare), Ing. C. Chiru pentru construcțiuni, G. Stătescu licențiat în Științe naturale și absolvent al

Școalei Forestiere dela Nancy, N. O. Popovici-Lupa, absolvent dela Herăstrău și doctor în chimie din Germania.

După cum se vede, era evidentă o grijă de a se avea elementele cele mai capabile.

Acestea sunt faptele. Nararea lor ne conduce la anumite concluziuni elogioase la adresa înaintașilor noștri, cari simțiau câte sunt de făcut în țara noastră în materie de economie forestieră și căutau să pregătească, pentru serviciul silvic, profesioniști, cât mai temeinic, atât teoretic cât și practic. După 40 de ani de viață în zigzag (1854—1894) școala de silvicultură din România își găsește la Brănești, pentru o perioadă de circa 20 de ani, o așezare mai sigură. Data acestei așezări, 1 Octombrie 1894, merită să fie reținută, pentrucă marchează începutul unei stări de spirit noi în profesiune, de muncă spornică în pădurile țării și chiar de experimentație în terenuri de stațiune limită. Brăneștii încep a deveni ei înșiși o noțiune în istoria Silviculturii române.

În adevăr, în afară de dorințele de ridicare a nivelului învățământului (în acest sens se mai poate cita exemplul grevei studenților dela Brănești, unică în analele manifestărilor de acest gen, prin presiunea căreia ei cereau cursuri „mai grele”, nu elementare), Brăneștii au pus bazele unui spirit de corp, la întărirea unui sentiment de solidaritate profesională, la cultivarea raporturilor colegiale academice. La aceasta au contribuit nu puțin, desigur, cadrul de viață al elevilor, natura dela Brănești, atât de îmbietoare și pentru studenții dela alte facultăți din București, care veneau „în vizită” la „pădurarii dela specială”, cât și profesorii școalei, care nu încetau să predice anumite norme de viață practică, porbind dela principiul că forma atacă fondul, în așa fel încât orașul și școala să lase urme în conduită și ținută.

Oricât ni s'ar părea că unele divergențe din trecutul apropiat sau chiar din prezent ar contrazice aceste afirmațiuni, să nu uităm că în corpul silvic există oricum, în general vorbind, un sentiment de familie, datorită nu numai numărului restrâns de ingineri (cari adunați la un loc din toată țara abia formează un batalion complet), ci unei conștiințe formate în școală. Datorită acestui sentiment de familie, de solidaritate, a fost cu puțință construirea Casei Societății „Progresul Silvic”, înființarea CEACS-ului, Construirea vilei dela Govora, datorită profesorilor și elevilor școalei România a avut un cod silvic, o organizare a administrației pădurilor cât mai independentă și corespunzătoare scopului: CAPS., Direcția Silvică, P.P.J., un Institut de Cercetări Forestiere. Datorită tot lor, profesorilor și inginerilor silvici proveniți dela Școala dela Brănești, ideea unui AGIR a avut și pentru realizare susținători pasionați și credincioși în anii de încercări ai războiului trecut. Fără îndoială, sunt încă foarte multe lucruri de făcut și de ameliorat. Să dea Dumnezeu ca școala românească de silvicultură să contribuie pentru țara noastră și de aci înainte la progresul după care râvnim cu toții, încât cronicarul centenarului învățământului silvic român să poată spune și despre profesorii și silvicultorii dela Politehnică: în adevăr, au binemeritat dela patrie!

T. Bălănică

● Institutul de cercetări geografice al României.

Până acum cercetările geografice din țara noastră au fost întreprinse sau inițiate de Soc. regală română de geografie și de profesorii și colaboratorii lor de pe lângă catedrele de geografie ale Universităților, sau ai liceelor din țară.

Cu toate acestea, s'a apreciat că suntem încă departe de a avea cercetată cu rigurozitate științifică întreaga țară. În plus se socotește că activitatea de până acum a fost lipsită de coordonare.

Pentru a umple aceste goluri, prin legea Nr. 73 publicată în Mon. Of. Nr. 33 din 9 Februarie a. c., s'a creat Institutul de cercetări geografice al României, care se încadrează la Ministerul Culturii Naționale.

Pentru a se evita o activitate dispartată, pentru a se concentra toate puterile geografice ale țării într'un singur mănunchi și pentru a se evita cheltueli inutile, s'au creat trei secțiuni: una centrală la București și două regionale la Iași și Timișoara.

În mod provizoriu, Institutul funcționează în localul Universității din București și anume în sălile rezervate laboratorului de geografie.

● Institutul central de Politică Agrară.

Pentru a se putea ajunge la o unificare a normelor, cât și a măsurilor administrative necesare realizării și coordonării dreptului de preemțiune și controlului exercitat de Stat în circulația bunurilor funciare,

pentru a putea întemeia și asigura continuitatea unei politici agrare naționale și a unui sistem complet prin care Statul să poată veghea asupra circulației proprietății funciare,

s'a creat, prin legea Nr. 74 publicată în Mon. Of. Nr. 33 din 9 Februarie a. c., Institutul Central de Politică Agrară, în cadrul Ministerului de Agricultură și Domenii.

Prin lege se arată că în afară de Institutul central, se vor putea crea — numai pe baza unui jurnal al Consiliului de Miniștri — și Institute regionale. Astfel, chiar prin efectul legii se înființează un institut regional la Sibiu care are competență pentru toate teritoriile de dincolo de Carpați.

Institutul central este condus de un comitet compus din: secretarul general al Ministerului de Agricultură și Domenii, ca președinte, un reprezentant al Președinției Consiliului de Miniștri, un reprezentant al Marelui Stat Major al Armatei, un reprezentant al Ministerului de Justiție. Institutul are un director, care conduce și coordonează întreaga activitate administrativă.

Institutele regionale, la rândul-le, vor funcționa tot pe lângă Ministerul de Agricultură și Domeniiilor, având un director și un comitet de direcție compus din reprezentanți ai aceluiași Instituții menționate în cazul Institutului central.

● Muscelul geografic și silvic.

Rare sunt pentru revista noastră ocaziile când ne vin știri despre activitatea extraprofesională a colegilor din exterior. Știm totuși că sunt mulți uceia cari, cu toată munca intensă ce o depun în slujba pădurilor, isbutesc să găsească timp și pentru treburile obștești atât de numeroase și variate.

Mai rare sunt însă cazurile când cei dela centru să purceadă spre exterior, îndemnați, nu de obligațiile de serviciu, ci de pornirea sufletească de a ține contactul cu cei din mijlocul cărora au plecat și de a-i îndruma atunci când se simte nevoia

D-l I. Marinescu ing. insp. gl. silvic din centrala Direcției Silvice din Minis. de Agric. și Dom. ne oferă un exemplu, din cele puține, din cea de a

doua categorii. Muscelean de origine, d-sa înțelege să țină un contact din cele mai strânse cu cei din județul său.

Solicitat de conducătorii căminului cultural „Dinicu Golescu” din C.-Lung, d-sa a ținut, la 24 Sept. a. c., o conferință (pe care a repetat-o la 2 Oct.), având ca temă: „Muscelul geografic și silvic”.

Județul acesta prezintă un caracter pronunțat de munte, aici muntele ocupând 60% din suprafață. Restul, aproape tot (37%), este ocupat de dealuri cu înălțimi cuprinse între 300 m și 700. Numai 3% sunt înălțimi între 1200 și 300 m. Partea muntoasă, din cauza marilor înălțimi (atingând adesea 2000 m) și a văilor înguste și inaccesibile pe fundul lor, este nelocuită permanent de om; aici pădurea și pășunea alpină sunt singure stăpâne.

Așezarea omului a fost înlesnită, ca în tot lungul Carpaților munteni și moldoveni, de existența depresiunilor situate imediat la poalele munților. Muscelul are și el o astfel de depresiune, în cuprinsul căreia se situează însăși capitala județului: C. Lungul.

Regiunea deluroasă, străbătută dela Nord la Sud, de numeroase văi, paralele între ele, a oferit și ea omului suficiente locuri pentru așezare, ceea ce a făcut ca pădurea — altădată total stăpână — să cedeze mult teren pentru vetre de sat, culturi, livezi, fânețe, pășuni.

Județul este unul din cele mai populate, având, în regiunea locuită, 110 locuitori pe km².

Din punct de vedere forestier, Muscelul este astăzi pe jumătate acoperit cu pădure (152.500 ha din 3.058 km²), conținând drept unul din cele mai împădurite județe. Partea muntoasă are 2/3 pădure și 1/3 pășuni, Partea deluroasă mai are doar 3/5 pădure. Molidul este specia care ocupă 1/2 din totalul păduros. Alături de el, bradul, care se situează în jumătatea de Sud a zonei rășinoaselor, coboară până la 700 m. Fagul se găsește și el destul de bine reprezentat, ocupând locuri cuprinse între 500 și 1.400 m. În partea deluroasă se găsește în primul rând gorunul (care nu depășește 700 m altitudine, decât în cuprinsul depresiunii), apoi mesteacănul, carpinul, plopul, aninii, frasinul, pedunculatul. În colțul de Sud al județului, cu altitudinea cea mai mică (cuprinsă între 209 și 271 m) se mai găsesc: cerul, gârnița, stejarul pufos, arțarul, jugastru, ș. a. În depresiune cât și pe văile ce-l străbat, nucul găsește condițiuni prielnice de vegetație.

Din punct de vedere al proprietății: 17% din păduri sunt moșnenești, 32% ale Statului și 51% ale particularilor. Pădurile moșnenești sunt în regiunea de munte, care din cauza conformației terenului, nu s-au putut diviza. Astăzi în Muscel sunt 30 obștii cu peste 100.000 moșneni, cari dețin 27.500 ha reprezentând 168.450 dramuri adică în mediu 2,75 ha pădure de moșnean. Sunt însă moșneni cari au și câte 100 dramuri, în timp ce alții dețin abia 1/5 dintr'un sfert de dram. Obștea Dragoslavele are cea mai mare întindere păduroasă: peste 7.000 ha. Urmează: Obștea Moșnenilor Câmpulungeni cu 4.514 ha (altădată 3.000 ha), Obștea Rucăr 3.700 ha, Slănic 3.258 ha, Nămăești 1.955 ha (altădată 4.400 ha). Restul obștiilor au sub 1.000 ha.

Ca pretutindeni, și aici sunt multe uzurpări de drepturi, dând naștere la nesfârșite și costisitoare procese. Originea celei mai mari părți din proprietatea particulară, aici trebuie căutată.

Statul a devenit proprietar mai ales prin secularizarea averilor mânăstirești. El apare ca un proprietar de a doua mână, față de obștii.

La sfârșit, conferențiarul a făcut o destul de amplă expunere asupra originii și evoluției proprietății moșnenești.

Conferința a trezit în rândurile câmpulungenilor un mare interes, fapt care a făcut ca ea să fie ținută de două ori.

At. Haralamb

ACUM 50 ANI.

● Revista Pădurilor, Anul IX, Oct. 1894.

„Școala Forestieră dela Brănești” (7 pag.) de N. R. Danilescu.

Note deosebit de importante pentru istoricul învățământului silvic în România.

„Contribuție la introducerea tratamentelor celor mai potrivite pentru pădurile de munte din România” (17 pag.) de M. Rădulescu.

În scopul de a contribui la „înrădăcinarea deprinderilor colegilor noștri mai tineri a spiritului cercetător și de analiză de care are mare nevoie aplicațiunea preceptelor silvice”, autorul intervine în discuțiunea deschisă de N. R. Danilescu asupra oportunității și utilității tăierilor rase la pădurile de murte.

„Brădeturile din Carpații României” (6½ pag.) de G. Huffel.

Traducerea articolului cu acelaș nume publicat în Revue des Eaux et Forêts de Huffel (patronul ocolului dela Țigănești), după călătoria și șederea acestuia în România. Cuprinde o descriere a stărei sociale din țară, o scurtă inițiere istorică și o descriere a pădurilor. În concluzie, pledează în contra tăierilor rase la brad.

În rest, „Comunicațiuni și fapte diverse” despre atacurile de Kermes fagi în pădurile de fag din Belgia, despre recolta semințelor de pin silvestru în diverse țări europene, despre industria coșurilor de nuele din Boemia, etc. La „Informațiuni”, se face cunoscut constituirea Inspecției VII silvice cu mai multe ocoale din jud. Prahova și Ilfov, afectate Școlii Speciale de Silvicultură dela Brănești. Se mai dă un scurt reportaj despre inaugurarea acestei Școli. Ultima pagină, ca de obicei, are Bul. Observ. Meteorologice, pe luna precedentă.

● Revista Pădurilor, Anul IX, Noembrie 1894.

„Incendii la păduri” (4½ pag.) de G. Stătescu.

O trecere în revistă a acestui flagel în diferite țări și la noi pentru a se recomanda, în concluzie, cele mai serioase măsuri de apărare în contra focului care prăpădește anual mii de ha. Se arată de asemeni operațiunile culturale care trebuiesc făcute în pădurile degradate de incendii.

„Un modest ajutor în lămurirea chestiunei exploatărilor la munte” (7½ pag.) de M. Tănăsescu.

În discuțiunea care durează de aproape doi ani referitor la tratamentul cel mai indicat pentru pădurile de munte, M. Tănăsescu (Președintele de mai târziu al Soc. Progresul Silvic) vine, pe baza experienței sale de teren, în diferite regiuni ale țării, pentru a susține în această chestiune grădinaritul,

întrucât asigură: „menținerea și fertilizarea solului, regenerarea completă și producțiunea arborilor de dimensiuni mari”.

„Despădurirea unei țări” (3 pag.).

Un extras din traducerea unui articol publicat în limba portugheză de Carlos Oliveira Carvalho. Cuprinde pe scurt o descriere a economiei forestiere din Portugalia și o enumerare a foloaselor imateriale ale pădurei, pentru a termina cu „maxima lui Carrière: cestiunea reimpăduririi este o cestiune de viață sau de moarte socială”.

Urmează o serie de mici note și informațiuni despre: producția plutei în Franța, Portugalia, Italia, etc., despre trebuințele de lemn de plop în Germania pentru industria chibriturilor, despre recepția Soc. Progresul Silvic la Palatul Regal, cu ocaziunea serbării nuntii de argint a Regelui Carol I și Reginei Elisabeta (se publică în extenso discursul ocazional al Președintelui Kalinderu), despre suprafața împădurită în diferite țări, colorarea lemnului de stejar prin fumegare, temperatura atmosferei la diferite înălțimi, etc., toate spicuri din diferite reviste. Buletinul Observ. meteorologice pe luna precedentă, continuă.

● Revista Pădurilor, Anul IX, Decembrie 1894.

„Privire retrospectivă asupra anului 1894 din punctul de vedere forestier” (4 pag.) de G. Stătescu.

Contrar obiceiului nostru de acum, „Anul Forestier” pentru 1894 apare în ultimul număr al anului considerat. Se făcea și atunci pentru aceleași motive ca și azi: „un tablou rezumativ de fapte realizate în ramura silvică într’un timp oarecare, ne va da totdeauna o măsură mai justă de a aprecia rezultatele, care singure ne pot călăuzi cu socoteală în viitor”. Ia consecință, sunt trecute în revistă legiuirile, cultura și exploatarea pădurilor, chestiuni economice (vânzarea pădurilor), diferite calamități abătute asupra pădurilor, mișcarea literară silvică, activitatea soc. „Progresul Silvic”.

„Asupra tăierilor rase la pădurile din România” (17½ pag.) de Dem. Ionescu-Zane.

Este un studiu amplu publicat ca răspuns la articolele lui N. R. Danilescu, din numărul depe August.

„Pădurile Siberiei” (7½ pag.). Spicuri informative dintr’un articol publicat de Hans Leder în revista forestieră vieneză (Centralblatt).

„Industria camforului în China și Japonia” (4 pag.) de C.

O traducere rezumativă a unui articol publicat în „Indian Forester” și reprodus în Revue des Eaux et Forêts.

La „Comunicații și fapte diverse”, următoarele: Intrebuintarea scoarței de dud ca textil, (O mătase nouă), Excursiunea Școlii Forestiere Engleze în Franța, Expoziția Forestieră din Lyon, Pregătiri pentru Expoziția Universală din 1900 dela Paris, Apele în raport cu despăduririle.

La rubrica „Informații”, se anunță titlurile a două din cele trei conferințe publice, fixate de Soc. Progresul Silvic pentru Februarie 1895 și anume: „Proprietățile de câmp și podgorie ale clăcașilor dela 1864 din punct de vedere forestier” a lui Dem. Ionescu-Zane și „Necesitatea organizării Corpului Silvic” a lui Dem. Papinian. Al treilea Conferențiar, N. G. Popovici, și-a rezervat subiectul pentru mai târziu.

Buletinul observ. meteorologice pe luna precedentă încheie Nr. pe Decembrie al Revistei Pădurilor, care, broșată în colecție pe întreg anul 1894,

conține și o talbă de materii alcătuită pe natură de subiecte: studii, articole, comunicații, informațiuni, etc., pentru tot ce s'a publicat în paginile Revistei în decursul anului.

T. Băitnică

CINEGETICĂ

● A. V. I. S. Arad.

Încă în anul 1921, îndată după preluarea imperiului de către autoritățile românești și înființarea regiunii silvice în Lipova, inginerii silvici aparținători acestei regiuni silvice s'au constituit într'o societate de vânatoare. Terenurile pe care le avea în arendă această Societate erau: pădurea Glogovăț în suprafață de 478 Ha și pădurea Ciala în suprafață de 1561,01 Ha. ambele aparținând O. S. Iuliu-Moldovan; pădurea Popin în suprafață de 1343,44 Ha, pădurea Rața Vaida în suprafață de 1609 Ha și pădurea Gheduș în suprafață de 850 Ha, aparținând Ocolului silvic Pecica; pădurea Cernobara în suprafață de 1100 Ha și pădurea Alioș în suprafață de cca 800 Ha, aparținând Ocolului silvic Lipova. Ca toate Societățile din timpul acela, așa și Societatea noastră, la început n'a avut statute aprobate de Minister.

La 8 Aprilie 1931 Societatea și-a ținut adunarea generală, adoptând statutele aprobate cu Decizia Ministerială No. 13750/931 și luând numirea de Societatea de vânatoare „Cocorul”.

Ținem să menționăm că în Societatea noastră de vânatoare au fost primii ca membri și ingineri silvici din cadrul particular, precum și conducătorii silvici din raza Direcției Silvice Arad. În anii 1922—1926, în pădurile Statului Ciala și Popin, arendate de Societatea de vânatoare a inginerilor silvici din Arad, anual se organiza de către șefii de ocoale respectivi, vânatoare regală. Se impușcau în fiecare din aceste păduri, la vânatoarea regală, câte 500—600 buc. iepuri, 200—300 buc. fazani, apoi vulpi și alte răpitoare.

După moartea Regelui Ferdinand, atât pădurea Ciala cât și pădurea Popinul au fost date în arendă defunctului Anton Mocioni. Societatea noastră a mai pierdut și pădurea Alioș, care s'a expropriat pentru comune, iar pădurea Rața Vaida de la Ocolul silvic Pecica a fost arendată D-lui D. Brătianu, rămânându-ne numai pădurile Gheduș și Glogovăț. În anul 1934 ne-a revenit pădurea Rața-Vaida, iar în anul 1935 Societatea noastră a mai chiziționat terenul comun Covășinț în suprafață de 3804 Ha.

În 18 Oct. 1937, Societatea de vânatoare „Cocorul” a convocat o adunare generală extraordinară, în care s'a aprobat modificarea statutelor în sensul că a devenit și Societate de pescuit în apele de munte, schimbându-și totodată și numele în A. V. I. S. Arad, în loc de „Cocorul”. De la data aceasta și până azi, Societatea de vânatoare A. V. I. S. funcționează cu un număr de 36 membri.

Comisiunea de vânatoare județeană din Arad, întrunindu-se în ședință la 9 Ianuarie 1943 și fiind pe ordinea de zi și reorganizarea Societăților de vânatoare din Arad și județ, în conformitate cu dispozițiunile Direcției Economiei Vânatului, a menținut din 13 Societăți de vânatoare din Arad numai 6, dintre care prima a fost Societatea de vânatoare A. V. I. S.-Arad. Societății noastre

de vânatoare i s'a recunoscut calitatea de „*Persoană Juridică*” de către Tribunalul Arad cu decizia No. 265 bis/943.

Astăzi A. V. I. S.-Arad are un număr de 37 membrii, dintre care 5 membrii sunt vânători distinși din Arad, de alte profesii decât cea silvică.

Societatea noastră de vânatoare are o vechime de 23 ani, funcționând fără nici o întrerupere în acest timp. Cu data de 10 Nov. 1943 ni s'a cedat de către Societatea de vânatoare „Sitarul” din Comuna Guttenbrun, terenul comunal Glogovăț din jud. Arad, cu suprafața de 6500 jug. cad. Am mai arendat și terenul comunal Panatul-Nou jud. Arad, pe termen de cinci ani. Azi, A. V.

Vânătoarea Soc A.V.I.S. Arad, la 22.II.1944, în pădurea Rața Vaida din ocolul silvic Pecica. Rezultatul zilei: 6 mistreți și două vulpi.

I. S.-ul are în arendă 8363 Ha pădure de câmpie și deal și 10000 Ha terenuri comune, în total 18443 Ha.

Vânătorile organizate de Soc. de vânatoare A. V. I. S. sunt cercelate regulat, pe lângă vânătorii de elită din Arad și Timișoara și de colegii noștri comune, în total 18443 Ha.

Rezultatul material al vânătoarei, în ultimii 11 ani este următorul:

Participanți: 703 dintre cari 389 forestieri și 314 străini. S'a împușcat: 4860 iepuri, 423 fazani, 11 potârnicși, 85 vânat diferit de apă, 25 câprioari, 33 mistreți, 116 vulpi și 12 sitari.

Din cele de mai sus rezultă clar și îndubitabil că Soc. A. V. I. S.-Arad nu este o societate exclusivistă, compusă din membrii sectari, ci din contră porțile ei sunt larg deschise tuturor vânătorilor corecți. Nimeni dintre cei ce ne cunosc nu ne acuză de exclusivism, ci din contră, dintre toate Societățile de vânatoare din Arad, Societatea de vânatoare A. V. I. S. este considerată de toți vânătorii din localitate ca cea mai primitoare Societate de vânatoare. Aproape jumătate din participanții la vânatoare în ultimii 11 ani au fost vânători de altă profesiune decât cea silvică.

Pe terenul pescuitului în apele de munte, A. V. I. S.-Arad a achiziționat în anul 1943; pe lângă fondul Moneasa deținut din anul 1937, fondurile Iacobini-Arad și Petroasa-Bihor. Ambele le-am preluat într'o stare brăcută, cu stocul de păstrăvi foarte redus din cauza lipsei de pază de către arendașii antecesori.

Din inițiativa A. V. I. S. s'a construit în fondul Moneasa o clocoitoare de păstrăvi cu capacitatea de cca 30.000 alevini, alimentată fiind dintr'un izvor ce iese din stâncă, astfel încât nu mai este nevoie de filtru.

În anul curent am reușit să obținem numai 17.000 alevini din cauză că în toamna trecută nu s'au putut captura suficiente femele, proporția între masculii și femelele prinse fiind de cca 80:20.

Fondul Moneasa s'a început a se amenaja cu mici baraje pentru aerisirea apei, o potecă și punți dealungul văii principale pentru practicarea pescuitului.

Organizarea pazei la terenurile de vânătoare, combaterea rațională a animalelor dăunătoare vânătorului util și hrănirea în timpul iernilor grele a cervideelor, fașanilor și iepurilor sunt lucruri intrate de mult în obișnuința Societății A. V. I. S.-Arad.

Andrei Streza

● „Cum să fie înarmați pădurarii Statului“.

Sub acest titlu, „Revista Vânătorilor“ No. 4—5/944, al rubrica „discuții vânătoarești“ publică un articol semnat: „Un Moldovan“, în care autorul se ocupă de chestiunea înarmării pădurarilor.

Diferitele aspecte ale Economiei forestiere nu sunt totdeauna bine cunoscute de public. Am putea spune chiar, că prea adeseori sunt rău cunoscute. Aceasta este motivul pentru care, de peste două decenii, breșia silvică a intensificat acțiunea de lămurire a marelui public, fie prin broșuri de propagandă, fie prin conferințe, fie cu ocaziunea ținerii anuale a „serbării sădirii arborilor“.

Iată de ce nu putem decât să ne bucurăm, ori de câte ori un străin de profesiunea noastră tratează probleme în legătură cu pădurea. Articolul, al cărui titlu l-am împrumutat și pus în fruntea acestei cronici, face parte din această categorie.

Bucuria noastră însă este numai pe jumătate, deoarece autorul nu propune o soluție fericită pentru deslegarea unei probleme de mare interes pentru conservarea pădurilor. După ce afirmă, că între pădurari „sunt mulți cu pasiunea vânătorului și dacă ar avea arme care să le permită a o satisface, ar fi aproape cu neputință de prins“; după ce este de acord că ei „trebuie să poarte arme serioase de apărare“, dar că actuala armă de serviciu nu este aptă pentru acest scop, se oprește la următoarele două soluțiuni pentru înarmarea pădurarilor:

1. „Carabine Winchester sau similare cal. 44, cu 8—12 focuri, la care să se facă unele modificări cum ar fi suprimarea ghinturilor, sau altele pe care le-ar propune specialiștii, ca să piardă orice precizie dincolo de 20 metri.

2. Revolvere mari cu butoiș, cu 5 focuri cal 11 m/m, cu cartușe foarte puternice. Cu ele nu este cineva în stare să nimerească un bou la 20 metri, dar la 5 sau 10 metri sunt foarte eficiente pentru apărare. Iată încercarea pe care am făcut-o cu unul din aceste revolvere, la 18 metri, într'o țintă de 1 m×1 m: Am tras întâi cu mâna liberă; nu am atins măcar ținta. Crezând că nu am oțit cu destulă atenție, am mai tras un foc, ochind bine, dar cu acelaș rezultat. Am tras atunci ținând revolverul cu amândouă mâinile. Tot alături am lovit! Am mai tras două focuri cu revolverul bine rezemat; nu am atins ținta nici de data aceasta. Am încercat, dar la distanță mult mai scurtă, și am nimerit foarte bine“.

Citind aceste rânduri, nu te poți opri de a nu exclama: bieții pădurari!

Prin rapoarte disperate cer să li se dea arme militare drept arme de serviciu. Cu arme Werndl, carabine cal. 22 longriflu sau arme de vânătoare pentru alice nu pot ține piept delicvenților, braconierilor și răufăcătorilor organizați în bande, al căror număr pare că este în creștere. Pădurari și brigadieri amenințați a fi uciși, de armele militare, uneori automate ale bandiților. Cer să fie înarmați așa ca să se poată apăra și, prin urmare, să-și poată îndeplini serviciul. Iar răspunsul: carabina sau revolverul cu care la 18 metri să nu nimerești nici măcar un bou.

Cu toată părerea ciudată pe care o emite, suntem totuși recunoscători autorului, pentru că ne dă prilejul să facem câteva precizări: prea adeseori, arendașii dreptului de vânătoare dau drept cauză a lipsei vânatului pe terenul lor, pretinsul braconaj al pădurarilor. Desigur, aceasta este o scuză ușoară, pe care paznicul de vânătoare neglijent sau chiar braconier o strecoară la urechea stăpânului, în vreme ce parcurg împreună drumul dela o țăitoare la alta, sau sub durata urcării unui munte. Este deasemenea o explicație pe care unii arendași o servesc oaspeților lor pentru a-și masca nepricéperea în materie de ocrotire. Acest fel de arendași nu vin pe teren decât în epoca de vânătoare; combaterea răpitoarelor și hrana în iernile grele sunt noțiuni cu totul străine de preocupările lor. Totuși, — după părerea lor — cauza tuturor relelor nu este decât „pădurarul care braconază”. Nu vom susține că dintre cei cca 4000 pădurari și brigadieri pe care îi are Statul nu se va găsi vre-unul care să mai și calce legea vânatului. În care instituție mare, publică sau particulară, nu se găsesc și elemente care să nesocotească legile? Dar de aci și până în a afirma că este nevoie de a li se lua tuturora armele de serviciu și a li se da în schimb o armă-jucărie bună pentru depărtarea de 5 metri, este o mare distanță.

Este o naivitate a crede că pădurarul stăpânit de pasiunea vânătoarei nu și-ar putea satisface această plăcere și fără o armă de serviciu, care să fie bună și pentru vânat. Cine mai bine decât el cunoaște toate ungherele pădurii și toate trecătoriile vânatului? Crede cineva în mod serios că numai de teama paznicului de vânătoare sau de frica arendașului nu și-ar putea ține o armă în scorbura copacului, așa cum fac braconierii? Realitatea este alta: personalul silvic de pază nu braconază fiindcă știe ce îi este permis și ce nu, și pentrucă își dă seama de sancțiunile disciplinare care îl așteaptă din partea șefului său ierarhic, inginerul șef de ocol. Dacă D-nii arendași vor să reducă și puținele cazuri de abateri dela lege, atunci calea este de a căuta să-și facă un colaborator din pădurarul cu pasiunea de vânătoare în sânge, iar nu să-l acuze pe nedrept, punându-i în sarcină abateri imaginare. Să înceteze deci acuzațiile împotriva personalului silvic de pază. Cauzele pentru care este puțin vânat sunt cu totul altele, asupra cărora nu putem insista mai mult acum.

Chestiunea pazei pădurilor este de o capitală importanță; înainte de a trece la gospodărie intensivă, trebuie să conservi ceea ce există. Pentru atingerea acestui scop, Statul, prin Casa Pădurilor, trebuie să procure personalului său arme eficace. Arenda din dreptul de vânătoare nu reprezintă nici 1% din venitul adus de produsele lemnoase. Deci, rugăm autorul care ne prilejuiește acest răspuns, să admită ca atunci când va fi vorba de înlocuirea actualelor arme de serviciu ale pădurarilor, cuvântul greu, hotărâtor, îl va avea administrația silvică (și nu alta), adică aceea care administrează un bun producător al unui venit de o sută de ori mai mare decât modesta arendă din vânat.

Vlad Macedoneanu

R E C E N Z I I

CĂRȚI

Al. Butoi și D. Burghilea: *Excelsior*.

În cursul anului 1944, a apărut în editura „Universul” o mică agendă de buzunar în formatul 11×7,5 cm, cuprinzând, în afară de calendarul pe 1944 și 1945, o mulțime de date diferite, care pot fi necesare inginerului silvic. Iată câteva din aceste date:

Tabelă pentru calcularea dobânzilor.

„Ne chiamă pădurea”, marș forestier (note și versuri).

Date din istoria silvică românească.

Calendar vânătoresc.

Date agricole.

Date pentru fotografii amator.

Situația forestieră a României (date statistice, după Agenda forestieră)

Extras din tariful lemnului de rășinoase și de foioase.

Apoi: unități de măsură, valorile liniilor trigonometrice naturale, date electrotehnice, date pentru mașini, date asupra tipurilor de sol, asupra semințelor forestiere, asupra cubajelor de arbori și arborețe, asupra semințelor forestiere, asupra cubajelor de arbori și arborețe, asupra sortării lemnului, asupra șoselelor forestiere și a căilor ferate înguste, date despre calburii, funiculare, torenți, betoane, tencueli, rezistența materialelor etc.

Numai din enumerarea aceasta, care nu este completă, se poate vedea câtă materie au adunat autorii într'un spațiu așa de restrâns. O muncă imensă, extrem de migăloasă, este închisă într'un număr de circa 80 pagini tipărite

cu literă mărunț. Este în același timp: calendar, agendă și enciclopedie tehnică — o enciclopedie pitică, desigur. De altfel, dacă i se poate găsi un cusur acestei lucrări, ar fi tocmai acesta: scrișul foarte mărunț, oboseitor la citit. În rest, ce poate fi mai comod și mai practic decât să porți în buzunar aproape toată știința și tehnica silvică (și chiar nesilvică) concentrată într'o broșură de cel mai mic format posibil?

Ceea ce vă îndemna pe colegi să-și procure această lucrare, nu va fi numai curiozitatea, ci și necesitatea. În lipsa unei lucrări de specialitate mai cuprinzătoare, ea poate fi folosită îndeosebi pentru operațiuni expeditivă sau pentru procurarea de date informative din domeniul respectiv.

G. T. T.

Prof. Dr.-Ing. F. Kollmann: Uscarea artificială a lemnului și depozitarea lui.

Ediția treia a acestei cărți, apărută prima dată în 1932, a fost simțitor îmbunătățită, ținându-se seama de rezultatele cercetărilor și practicii din ultimii zece ani în domeniul uscării artificiale a lemnului, fără ca prin aceasta să i se mărească conținutul sau să devină mai puțin accesibilă.

Conducerea în bune condițiuni a uscării artificiale, proiectarea și realizarea instalațiilor necesare presupun o teme-

nică cunoaștere a procesului uscării. De aceea primele noțiuni ce se dau priveșc teoria uscării lemnului. După ce se descrie pe scurt structura și compoziția chimică a lemnului, se arată stările sub care se găsește apa în lemn (apa liberă și apa legată), insistându-se asupra raporturilor dintre umiditatea lemnului, umiditatea relativă și temperatura aerului. Se urmărește apoi circulația apei în lemn și se analizează factorii care influențează viteza de uscare, precum și urmările stricării mersului normal al circulației apei în timpul unei rele uscări (crăpături, strâmbări, răsuciri, uscare incompletă și neuniformă). O atențiune deosebită se dă explicațiilor fenomenului umflării și contragerii în funcție de umiditatea lemnului, dându-se câteva exemple de calcul pentru mărirea contragerii și o tabelă cu contragerile longitudinale, radiale și tangențiale la diferite specii.

O bună uscare a lemnului trebuie să dea o curbă exponențială pentru relația dintre scăderea umidității și timp.

Pentru a se obține în practică o curbă justă a uscării, trebuie să se cunoască umiditatea inițială a lemnului și aceea la care se voește să se ajungă prin uscare, precum și timpul aproximativ al uscării în condițiunile date. În camere de uscare se obține rezultatul dorit prin variațiuni corespunzătoare ale temperaturii și umidității relative a aerului și anume în trei moduri:

a) ridicarea temperaturii, din care cauză scade umiditatea relativă a aerului; b) păstrarea temperaturii constantă și scăderea umidității relative a aerului; c) ridicarea temperaturii și păstrarea constantă a umidității relative a aerului.

Cu această pregătire teoretică făcută, se trece la practica uscării lemnului, arătându-se tipurile cele mai frecvente de camere și canale de uscare. Chiar cele mai simple instalații de uscare trebuie să aibă patru conducte: pentru aer proaspăt cald și aer proaspăt rece, pentru abur și pentru evacuarea aerului umed. Prin aranjarea convenabilă

a acestor conducte se obține o bună instalație de uscare. Curentul de aer se face natural sau mecanic, direcția lui putând fi de jos în sus, în spirală, etc.

La fiecare tip de uscătorie se arată dispoziția acestor elemente constructive, aparatele de control, modul de folosire, avantajele și dezavantajele.

Canalele de uscare pentru furnir sunt tratate într'un capitol aparte. Se accentuează, de asemenea, asupra importanței unei bune stivuirii a materialelor în uscătorie și se dau câteva reguli de urmat în practică.

În capitolul 5 se tratează foarte importanta problemă a determinării treptelor convenabile de uscare, deci a modului de conducere a uscării. Cele mai mari pierderi la uscarea artificială se datoresc relei conduceri a uscării. De aceea, cunoașterea regulilor fundamentale și a procedeelelor de calcul pentru fixarea dela început a treptelor de uscare ce se vor realiza în uscătorie, este o condițiune de reușită. Tabelele și curbele de calcul ale timpului de uscare și exemplele date pot servi de model pentru calculele cazurilor ce se ivesc în practică. Se menționează apoi că, rezultatele date de rigla de calcul specială SR 727 elaborată de AWF pentru determinarea timpului de uscare trebuie considerate ca limite inferioare. În practică ele se transformă prin multiplicare cu diverși coeficienți de siguranță funcție de specie.

Regulile speciale pentru uscarea artificială a câtorva specii (paltin, mesteacăn, fag, stejar, anin, tei, mahon, nuc, molift, brad, pin, larice și pitephine) sunt rezumate în capitolul 6.

După ce se arată pe scurt condițiunile în care să se facă aburirea materialelor înalte sau în timpul uscării, se trece la descrierea aparatelor de control (termometre, psihometre, etc.) și a procedeelelor de măsurare a umidității lemnului folosite în supravegherea uscării.

Foarte interesante sunt considerațiunile

nile asupra economiei uscării artificiale a lemnului în comparație cu uscarea naturală. Se menționează că sunt cazuri când uscarea naturală este mai scumpă. Se arată, de asemenea, elementele componente ale costului uscării și factorii care îl influențează.

Regulile de depozitare a materialelor sunt divizate în două grupe, înainte și după uscarea artificială. Cele dinaintea uscării artificiale sunt regulile obișnuite ale uscării naturale, care se referă, în general, la stivuirea materialului. După uscare, măsurile ce se iau trebuie să asigure păstrarea umidității la care a ajuns materialul. De aceea, pentru materialul uscat la o umiditate mai mică decât cea corespunzătoare umidității relative a aerului și temperaturii mediului în care se face depozitarea, sunt necesare magazii închise, care să se poată încălzi și aerisi.

Numeroasele cunoștințe arătate pe scurt în această recenzie, sunt expuse într-o formă simplă, ușor de înțeles. Cele 29 figuri și 8 tabele fac textul mult mai accesibil.

Cartea poate servi perfect ca introducere în cunoașterea uscării artificiale a lemnului și ca un prim îndreptar în practică.

N. Ghelmezlu

Tuoman Tuomola: Asupra uscării lemnului cu considerațiune specială a relațiilor dintre viteza de uscare a lemnului de pin finlandez și diverși factori care le influențează. Helsinki, 1943. (Teză de doctorat la Școala Politehnică).

Importanța foarte mare pe care o are în ultimul timp uscarea artificială în industria lemnului se datorește în special faptului că prin ea se poate usca repede materialul și se realizează cu precizie orice grad de umiditate a acestuia, ceea ce pentru unele tehnici de

prelucrare a lemnului este o condiție fundamentală.

În domeniul uscării s'au făcut cercetări cu deosebire în ultimele trei decenii și s'a ajuns la un nivel de cunoștințe destul de ridicat. Cu toate acestea sunt încă probleme incomplet lămurite, datorită, între altele și greutateii de a aplica imediat în practică rezultatele cercetărilor de laborator.

De aceea, orice nouă contribuție la cunoașterea mai aprofundată a procesului uscării lemnului și la perfecționarea tehnicii uscării este binevenită. Teza de doctorat a d-lui Tuomas Tuomola se încadrează în aceste așteptate noi contribuții.

Lucrarea se poate împărți în două părți. Prima parte cuprinde o expunere pe scurt a cunoștințelor despre lemnul pinului finlandez în ceea ce privește omogenitatea lui, apoi o prezentare critică a cunoștințelor despre însușirile hygroscopice ale lemnului de pin și despre procesul uscării în general, precum și o privire asupra cercetărilor de până acum în domeniul uscării lemnului.

O a doua parte o formează rezultatele cercetărilor făcute cu lemnul de pin asupra factorilor celor mai importanți cari influențează viteza de uscare a lemnului și asupra legăturii dintre această viteză și durata uscării.

Încercările au fost făcute cu piese de probă de dimensiuni mici, variate după problema urmărită, lipsite de defecte. Pentru uscare s'a folosit uscătoria experimentală și camera cu aer condiționat a Politehnicii finlandeze. Capitolul descrierii metodei și procedeele de lucru este deosebit de interesant. În cercetările și în considerațiunile autorului s'a ținut seama de condițiunile diferite pe care le determină starea de umiditate mai mare decât aceea a saturației fibrei, când în lemn se găsește apă liberă și umiditatea din domeniul hygroscopicității, când apa este legată coloidal de materia lemnoasă.

Incercările au fost extinse asupra următoarelor probleme: influența umidității lemnului asupra vitezei de uscare, legătura dintre viteza de uscare și greutatea specifică a lemnului, grosimea plesei de uscat, umiditatea relativă, temperatura și viteza aerului din uscătorie, relația dintre însușirile de creștere ale lemnului (direcția fibrelor, lățimea inelelor anuale, albturnul, duramele, lemnul de compresiune, etc.) și viteza de uscare. Sunt examinate apoi influențele pe care le — asupra vitezei de uscare a lemnului plutirea, modul de depozitare și albăstrirea din cauza ciupercilor.

De asemenea este studiată relația dintre temperatura aerului din uscătorie și nașterea eforturilor în lemn, din cauza cărora se produce crăparea, răsucirea și strâmbarea materialului.

Influența factorilor enumerați mai înainte este cercetată ținându-se seama de poziția pieselor de probă în trunchi și de proveniența materialului.

Un ultim capitol îl formează prezentarea critică a relațiilor matematice stabilite acum între durata uscării și umiditatea și greutatea specifică a lemnului, dimensiunile pieselor, temperatura și viteza aerului din uscătorie. Pe baza încercărilor sale, autorul propune unele modificări ale formulelor pentru calculul timpului de uscare funcție de factorii de mai sus.

O rezumare a numeroaselor rezultate obținute nu este posibilă în cuprinsul scurt al acestei recenzii, problemele arătate mai sus fiind urmărite de autor în funcție de atât de mulți factori. Prin valoarea acestor rezultate lucrarea d-lui Tuomola se înscrie între cărțile obligatoriu de consultat atât pentru cercetătorii, cât și pentru practicienii din domeniul uscării lemnului.

N. Ghelmeziu

Apostol D. Culea: *Datini și Muncă* 1942; 2 volume cu 1022 pagini, în Editura Casa Școlaelor, lei 900.

D-l Apostol Culea, a cărui muncă

pentru ridicarea păturei de jos, atât în cadrul Fundației regale culturale „Regele Mihai I”, cât și în afară, este azi de toată lumea cunoscută, a dat la iveală această lucrare, destinată pentru toată lumea, dar în primul rând pusă la îndemâna acelor care se interesează de cultura satelor. Ea cuprinde o culegere de cântece folosite de poporul nostru în toate împrejurările vieții lui. Versurile și muzica sunt însoțite de explicațiuni.

Despre conținutul lucrării, autorul ei ne spune: „Nu este o carte de folclor într'ales și numai de dragul lui, cum ar părea la o răsfoire grăbită. Este aici viață țărănească sub multiple aspecte — așa cum a crescut-o istoria — până în pragul contopirilor cu bunuri înrudite venite din etajele de sus ale culturii noastre”.

Pentru a arăta cât de variată este, dăm — după tabla de materii — titlurile diferitelor capitole: Vol. I. 1. Sărbătorile de iarnă; Crăciunul. 2. Sărbătorile primăverii; Paștile. 3. Maica Domnului a poporului român. 4. Inceputul vieții; nașterea, botezul. 5. Pleacă flăcăii la armată. 6. Hora satului. 7. In floarea vieții: căsătoria și nunta. Vol. II. 1. Amărăciunile vieții, apusul vieții, sfârșitul vieții. 2. Cerul satului nostru. 3. Sezătoarea și claca. 4. Furca și răboiul. 5. Țaranca veacurilor. 6. În grădina lui Dumnezeu; florile. 7. *Dragă mi-e pădurea verde*. 8. La stâna de oi. 9. Voinicul și calul. 10. Boulenii mei — văcuțele mele. 11. Pășărite de curte. 12. Plugăria: aratul și semănatul. 13. La prașilă. 14. Secerșul. 15. Culesul. 16. Românul om al apelor. În cuprinsul lucrării se mai cuprind și 79 diferite ilustrații.

În volumul II dela pag. 711—753, se găsește și un capitol în legătură cu pădurea. Aici, pe lângă explicațiile ce însoțesc cântecile date, autorul are buna inspirație de a însera și câteva pagini în care arată: ce ne învață pădurea și ce trebuie să se știe în orice sat despre pădure. „Pădurea cântată se impuți-

nează și odată cu ea și cântecele, prin nevoia de pământ de arătură și pășune, prin nepăsare, prin neînțelegerea oamenilor față de dreapta cumpănă ce trebuie să fie între țărini, pășune și pădure. Altele la loc se pun greu sau deloc. Perdelele de frunziș, acolo unde ar trebui să se întindă ca niște corturi proteguitoare în preajma țarinilor, întârzie. Desbrăcarea colinelor, ca să rămână în loc fâgașe și râpi, întristează privi-

rea și vestește sărăcia, cum presimțea Eminescu acum 50 ani...". Așa își începe autorul cele 3 pagini de sfaturi adresate tuturor aceloră în mâna cărora va intra această carte.

Prin paginile privitoare la păduri din această carte, autorul se înscrie, cdată mai mult, ca unul dintre prietenii și susținătorii pădurii, din țara noastră.

At. Haralamb

Buletinul Comisiei Monumentelor Naturii.

Anul XI, 1943, Nr. 1—4.

Comisiunea Monumentelor Naturii creiată în anul 1930, în cadrul Ministerului de Agricultură și Domenii, în vederea protejării terenurilor, plantelor și animalelor cari prezintă o deosebită însemnătate științifică sau estetică, precum și toate acelea care prin frumusețea lor naturală sau interesul științifice prezintă — mai este obligată prin legea respectivă să se îngrijească și de publicațiile referitoare la aceste monumente.

Una dintre aceste publicații este Buletinul Comisiei Monumentelor Naturii. Sortit să apară de 4 ori pe an, acest Buletin, nu a putut apare, din cauza dificultăților de ordin bănesc, decât odată pe an. Se găsește acum în al XI-lea an de apariție.

Exemplarul scos pentru anul 1943 cuprinde mai întâiu Decrete, Jurnale ale Consiliului de Miniștri, Deciziuni ministeriale, Procese Verbale ale Comisiei centrale. Dintre acestea remarcăm Jurnalul Consiliului de Miniștri prin care se declară următoarele monumente ale naturii:

1. Abruptul prahovean cu vârful Jepilor-Mici, Caraiman și Vârful Coștilor și Bucuril, până în partea de jos la liziera superioară a codrului secular Bucuregi, până la curba de 1300 m cu poienile aferente.

2. Cheile Urșilor pe valea superioară a Ialomiței cu o lățime de 300—400 m.

3. Canionul Horobei de pe valea superioară a Ialomiței, de 2—3 km lungime și circa 1 km lățime, până la liziera pădurii.

4. Cheile Zăncogei Mari pe valea superioară a Ialomiței.

5. Munții Colții lui Barbeș versantul stâng al Văii Dorului.

6. Grădina alpină a Soc. Naturaliștilor în suprafață de circa 18 ha.

7. Valea Beușniței în suprafață de 100 ha proprietatea Soc. U. D. R.

8. Canaralele din portul Hârșova.

9. Doi stejari bătrâni la Cornățele în comuna Gimbășani (jud. Ialomița).

10. Un exemplar femel de tisă pe teritoriul comunei Capul Câmpului din jud. C. Lung (Bucovina).

11. Rezervația Domugled proprietatea Comunității de Avere din Caransebeș se reduce la suprafața de 326 ha cu obligația ca restul de 574 ce se scoate din rezervație să fie folosită moderat cu excluderea pășunatului.

Un raport al d-lui prof. Borza asupra problemei împăduririlor din Basarabia, ca urmare a unei invitațiuni ce i s'a făcut de a vizita unele lucrări.

Se mai publică apoi o serie de documente privitoare la înflințarea Parcului Național Retezat, care n'a ajuns încă să capete o formă definitivă.

În rest aflăm un referat al d-lui Dr. Em. Țopa asupra situației rezervațiilor

din Bucovina în cursul anului 1943, precum și Tabloul tuturor monumentelor naturale din România decretate până la data de 1.I.1944.

At. Har.

Curierul Cooperației Române.

Nr. 1—3, 1944.

Dintre publicațiile Institutului Național al Cooperației, — „Curierul Cooperației Române” se găsește în al 35-lea an de apariție. Revistă de „studii și îndrumări”, Curierul tratează împreună cu alte probleme din domeniul economiei generale, și pe cele forestiere. Se știe că între preocupările Institutului național al cooperației, sectorul forestier nu este dintre cele mai mici, iar inginerii silvici, în număr destul de mare, ocupă în conducerea Institutului locuri dintre cele mai proeminente, începând cu cel de *director general* deținut de d-l ing. cons. silvic George Minescu.

Caietul din primul trimestru al anului în curs al Curierului cuprinde între altele, și două articole scrise de forestieri.

1. D-l ing. G. Minescu, într'un articol intitulat: „Cooperația în economia de războiu română”, arată: rolul jucat de cooperația română în timpul războiului, pentru stăvilirea prețurilor, precum și participarea ei la opera de sporirea producției bunurilor de mare consum.

2. D-l ing. Gh. Cioc, într'un succint articol, intitulat „Cooperația de muncă forestieră”, arată ideile care stau la baza creerii cooperației de muncă în pădure și felul cum s'a aplicat, pe scară restrânsă de altfel, până acum la noi.

At. Har.

Intersylva.

Anul IV (1944).

Aldo Pavari, Prof.:

Perdele de protecție și specii arbo-

rescente în lucrările de asanarea regiunii Agro Pontino.

Ținutul cunoscut sub denumirea de Agro Pontino, în întindere de 140.000 ha, era format, în cea mai mare parte, din mlaștini, alternând cu tuferișuri și păduri rău alcătuite. Din timpuri foarte îndepărtate, era necultivat și izvor al frigurilor. În ultimii ani, s'a reușit ca să-l schimbe într'un ținut sănătos, cu agricultură intensivă și așezări omenești înfloritoare. Printre marile lucrări de asanare, un loc de frunte îl ocupă întemeierea de perdele de protecție, plantațiunile de păduri, defrișerile și amenajerile de păduri. Autorul proiectului acestor din urmă lucrări ne descrie felul cum decurge instalarea perdelelor de protecție. S'au prevăzut trei tipuri de perdele, cu o lungime totală de aproape 2.000 de km și în suprafață cam de 40.000 ha. În timp de 5 ani (1937—1942), se plantaseră cam 500 km de perdele, folosindu-se peste 1.500.000 de puști. Cei ce se ocupă mai în deaproape de problema aceasta a perdelelor de protecție vor afla, în acest studiu, interesante observațiuni și învățăminte asupra comportării feluritelor specii arborescente folosite.

O. J. Lukkala, Prof., Dr.:

Despre tinoave și lucrările de drenarea pădurilor în Finlanda.

Este vorba de lucrări de mari proporții, conduse după un plan bine chibzuit și cu stăruința caracteristică nordicilor. Însemnătatea lor este deosebită, dat fiind faptul că cca 1/3 (32%) din suprafața totală a Finlandei este prinsă de formațiuni de tinoave, în valorificarea cărora drenajul deține locul de frunte.

Paavo Aro, Dr.:

Problema creditului forestier în Finlanda.

Preocupări cu privire la creditul fo-

restier se întâlnesc, în Finlanda, chiar de prin 1860. Cu toate acestea, abia în 1917 încep a se acorda credite garantate prin pădure. Adevăratele baze ale acestui fel de credit se statornicesc, însă, pe temeiul legii de credit hipotecar forestier din 31 Ianuarie 1930. De atunci, el a luat un frumos avânt. Singură Banca de Credit Hipotecar Agricol — una din instituțiile însemnate ale Finlandei — acordase, până la sfârșitul anului 1936, credite în sumă de 326.000.000 mărci finlandeze, ceea ce reprezintă peste 55% din totalul afacerilor de credit.

Josef Köstler, Prof., Dr., Dr.:
Silvicultura în anul 2044.

Studiul de față reprezintă o retrospectivă asupra mersului silviculturii germane în ultima sută de ani, în legătură cu o încercare de prognoză. Prilejul este oferit de un articol al lui von Wedekind, „Silvicultură în 1944“, publicat în anul 1844. Autorul nostru supune la un examen critic încercările de prognoză ale lui v. Wedekind. Odată cu explicația împlinirilor și neîmplinirilor celor prevăzute, stăruie asupra unei serii de puncte capitale pentru buna îndrumare a unei silviculturi sănătoase pe termen lung.

Fapte forestiere.

Cuprinde știri asupra măsurilor de natură forestieră luate în felurite țări.

Publicistica forestieră.

Un fel de bibliografie forestieră curentă, cu recenzii scurte asupra celor mai însemnate articole și cărți.

Ilse C. Dem.

Revista științelor forestiere.

Caietul 10—12. Oct.—Dec. 1943.

Prof. Dr. Eilhard Wiedemann:

Punerea puternică în lumină și forme de arboree neechiene în fag pur.

Penru tratamentul numit în nemțește „Lichtungsbetrieb“, care este un gen de răritură mai puternică decât răritura forte, nu avem în românește un termen echivalent; l-am tradus cu „punere puternică în lumină“; poate ar fi fost mai nimerit cuvântul „răriște“, întrucât avem de aface cu o răritură așa de puternică, încât starea de masiv se poate spune că este întreruptă, deoarece arborii, în număr numai de 100—200 la hectar (la vârsta de circa 100 ani), se află la o distanță de 7—10 m între ei.

Autorul studiului de față arată rezultatele aplicării acestui tratament la fag. Avantajul principal este posibilitatea de a extrage din arboret o cantitate mare de lemn sub formă de operațiuni culturale, dând în același timp arborilor de viitor puțința să-și sporească creșterea. Între inconveniente se subliniază sporirea procentului de crăci lemnoase. În orice caz pentru vremurile excepționale de război, tratamentul este indicat, cu condiția să nu fie aplicat pe scară prea întinsă.

Prof. Dr. J. Schubert:

Căldura de primăvară și primejdia înghețului de noapte în partea răsăriteană a Prusiei.

G. T. T.

I N F O R M A Ț I U N I

— In guvernul constituit în ziua de 5 Noembrie a. c., a fost numit ca ministru secretar de stat la departamentul Agriculturii și Domeniilor, d-l prof. I. Hudîță, iar ca subsecretar de stat d-l Romulus Zăroni.

— D-l Ministru al Agriculturii și Domeniilor a delegat ca secretar general pentru sectorul pădurilor pe d-l Nicolae Ioan inginer inspector general silvic.

— D-l Alex. Bratu ing. cons. silvic a fost numit Administrator al Casei Pădurilor Statului.

— D-nii Anton Crihan, An. Nedelcovici ing. cons. silvic și St. Rodoteau ing. cons. silv. au fost numiți în Comitetul de direcție al Capsului, în locul d-lor Voicu Nișescu, C. Bunescu și Al. Bratu, a căror delegație încetează.

— D-l Șt. Predescu ing. insp. g-l silvic a fost numit subadministrator al Casei Pădurilor Statului, în locul d-lui Th. Păiș ing. cons. silv. a cărei delegație încetează.

(Mon. Of. 278 din 30.XI.1944).

— D-l ing. insp. g-l silvic Nicolae Ioan a fost numit membru în Consiliul tehnic al Pădurilor. (Mon. Of. 280 din 2.XII.1944).

— Adunarea Generală a Soc. Progresul Silvic ținută la 12.XI.1944, a desemnat la conducerea Societății următorul Comitet Provizoriu:

Bozdoc D., Dăscălescu Ion, Dumitrescu

Ion, Georgescu C. C., Nicolae Ion, Niculescu Iulian, Nettea C., Pană G., Popovici Valeriu, Predescu Ștefan, Rodoteatu Stere, Zeicu Ion.

— D-l prof. C. C. Georgescu titularul catedrei de botanică, a fost numit decan al Facultății de Silvicultură, iar d-l prof. G. Eliescu, titularul catedrei de zoologie și entomologie, ca prodecan.

— In cadrul ședințelor de Comunicări din actuala sesiune d-l prof. C. C. Georgescu dela Facultatea de Silvicultură, a ținut — în ziua de 7 Dec. a. c. — o comunicare tratând despre: „Pădurile din câmpia înaltă și joasă a Olteniei”.

— Prin dec. min. 4047 din 7 Aug 1944 publicată în Mon. Of. 295 din 11 Oct. 1944, s'au făcut următoarele înaintări în Corpul silvic superior:

A. In mod automat

1. La gradul de ing. silv. cl. II:

Blascu Boris pe data de 1.I.1944.

2. La gradul de ing. silv. cl. I:

Iorgulescu E. Ion și Cerbu D. Anatolie pe data de 1.I.1943; Achimescu A. C. pe data de 4.III.1943; Angelescu O. Aurel și Băluță M. Ștefan pe data de 15.IV.1943; Petreanu A. P. Eugen pe data de 28.VI.1943; Țuțulanu Valeriu pe data de 1 Aug. 1943 și Albulescu Ștef. pe data de 10 Aug. 1943.

B. La vechime

1. La gradul de ing. șef silvic:

Frigură D. pe data de 7.VI.1943.

2. La gradul de ing. subinsp. silv.:
Păunescu Trif. și Constantinescu C.
Const. ambii pe data de 1.I.1944.

C. La alegere

Pe data de 1 Ianuarie 1944.

1. La gradul de ing. șef silvic:

Iordache I. Radu.

2. La gradul de ing. subinsp. silv.

Manolescu Constantin.

— D-lui ing. Tencov C. Nic. din serv. CAPS, i se recunoaște gradul de ing. silv. cl. II-a pe data de 10.I.1941 și se înaintează în mod automat la gradul de ing. silv. cl. I-a pe ziua de 10.I.1943.

— Prin dec. min. 64706 din 5.X.1944 (Mon. Of. 254/944) s'au făcut următoarele transferări în CAPS:

D-1 ing. silv. Marin Ion dela conducerea ocolului Lipova (Arad) în centrala Dir. Arad;

D-1 ing. șef silvic Agavriloaei T. șeful ocolului Leova, ca șef al ocolului silvic Lipova.

— Prin dec. min. 82491 din 16.X.1944, d-1 ing. subinsp. silvic Boeriu Valeriu dela Inspectoratul silvic Sibiu, a fost detașat, la cerere, pe data de 15.X.1944, la Direcția Economiei Vânătorului. (Mon. Of. 243 din 20.X.1944).

— Prin dec. min. 66327 din 16.X.1944, au fost transterați în interes de serviciu:

1. Ing. insp. silvic Constantinescu A. Nicolae dela Dir. silv. Craiova, în centrala Casei Pădurilor Statului, la Serv. culturii pădurilor;

2. Ing. șef silv. Diaconu Ion dela ocolul silvic Filiași (jud. Dolj) la centrala Dir. silv. Craiova ca șef al Bir. culturii pădurilor;

3. Ing. șef Micu Nicolae dela Ocolul silvic Peșteana (jud. Gorj) ca șef al ocolului silvic Filiași;

4. Ing. șef silvic Levițchi Antonie se repartizează ca șef al ocolului silvic Peșteana.

— Prin dec. min. 66342 din 16.X.1944, publicată în Mon. Of. 224 din 21.X.1944, următorii ingineri silvici au fost transterați, la cerere, la serviciile arătate în dreptul fiecăruia:

1. Ing. șef silvic Istrate Petre dela ocolul silvic Cugir, la fabrica Sebeș din Dir. reg. Sebeș;

2. Ing. șef silvic Gheorghiu Romeo dela ocolul silvic Vâlsan în Centrala Dir. silv. Pitești.

— Prin dec. min. 87547 din 30.X.1944 (Mon. Of. 256/1944), următorii ingineri silvici din fostul guvernământ al Bucovinei au fost repartizați în serviciu precum urmează:

1. Finichiu V. ing. cons. silv. la Consiliul tehnic al pădurilor;

2. Teodorescu C. Nic. ing. insp. g-1 silv. la Insp. silv. Timișoara;

3. Tipa Constantin ing. insp. g-1 silv. la Insp. silvic Iași;

4. Poclitaru Iancu ing. insp. silv. la Insp. silv. Sibiu;

5. Cucer Terențiu ing. subinsp. silv. la Serv. silv. Odorhei;

6. Ostafie Gh. ing. subinsp. silv. la Serv. silv. Năsăud.

— Prin dec. min. 87547 din 30.X.1944 (Mon. Of. 256 din 4.XI.1944), următorii ing. silvici au fost repartizați în serviciu precum urmează:

1. Eugen Răuță ing. insp. g-1 silvic la Inspectoratul g-1 de control;

2. Gelsinger L. ing. insp. la Insp. silvic Craiova;

3. Țopor D. ing. subinsp. silvic la Direcția silvică;

4. Georgescu Alex. ing. subinsp. silv. la Serv. silv. Prahova;

5. Vasile T. Mihai ing. șef silv. la Serv. silv. Argeș;

6. Popovici Remus ing. subinsp. silvic la ocolul silvic Negrești (Satu Mare);

7. Proorocu D. ing. silv. la ocolul Sovața (Mureș);

8. Ionescu D. D. ing. șef silvic la Serv. silv. Covurlui;

9. Bregău Sergiu ing. silv. stag. la Ocolul silv. Hida-Cluj;

10. Popovici Iulian ing. șef silv. la Ocolul Ciucul de Sus;

11. Boldăr G. ing. șef silv. la Ocolul Gâlgău (Someș);

12. Vlaheli Ion ing. șef silv. la Ocolul Corund (Odorhei).

— Prin dec. min. 67055 din 18.X.1944 (Mon. Of. 252/1944), d-l ing. subinsp. silv. Cara Nicolae din Centrala Casei Pădurilor Statului se menține detașat la I. C. E. F.

— Prin dec. min. 68866 din 27.X.1944 (Mon. Of. 252/1944), s'au făcut următoarele transferări:

D-l ing. silv. Marinescu C. dela conducerea fabricii CAPS. București, ca șef al Ocolului silvic Buzău;

D-l ing. șef Jangoci Eugeniu dela fabrica Caps Măcărescu din P. Neamț ca șef al fabricii Caps Areva din București;

D-l ing. șef silv. Chelsoi N. dela fabrica Bocancea (Neamț) ca șef al fabricii Caps Măcărescu;

D-l ing. șef silv. Georgescu T. dela Ocolul silvic Buzău ca ajutor al Ocolului Cislău (Buzău);

D-l ing. șef silv. Manoliu Th. dela Ocolul silvic Tazlău la Ocolul Vălenii de Munte ca ajutor și cu construcția căii ferate forestiere dela acel ocol;

D-l ing. șef silv. Au. Zdetovetzschy dela Ocolul Mănăstirea Cașin, ca șef al Ocolului Tazlău.

— In Mon. Of. Nr. 203 din 21 August 1944 se publică tabloul inginerilor silvici cari vor fi pensionați în cursul anului 1945 și anume, d-nii:

1. I. Fonai ing. cons. silvic. pe data de 1 Sept. 1945;

2. N. C. Teodorescu ing. insp. g-1 silvic, pe data de 1 Oct. 1945;

3. C. Ivanovici ing. cons. silvic, pe data de 1 Dec. 1945;

4. Felix Seemayer ing. insp. g-1 silvic, pe data de 1 Sept. 1945.

— Prin dec. min. 87354 (Mon. Of. 254/1944), Serviciile silvice județene: Suceava, Rădăuți și C. Lung, precum și Ocolul silvic Vatra Dornei, se încadrează în raza de activitate a Inspectoratului de regim silvic Iași.

— Prin Decizia Ministerială Nr. 4191 din 14 Octomvrie 1944, D-l Marin Lișcu, funcționar la Ocolul silvic T.-Măgurele, a fost numit Inspector de vânatoare, onorific, al Plășii T.-Măgurele (Teleorman), în locul D-lui Gh. Genescu.

— Prin Decizia Ministerială Jur. Nr. 9514/1944, s'a prelungit epoca de împuscare a caprelor negre (țapi și capre), pe anul 1944/1945, până la 31 Decemvrie.

— Comisiunea pentru examinarea inginerilor șefi silvici candidați la gradul de inginer subinspector silvic, a fost constituită astfel pentru cei propozabili la data de 1.I.1945: M. Drăcea și D. Drămbă profesori la Politehnica din București, Ion Florescu, Ion Dăscălescu și Ion Zeicu ingineri consilieri silvici.

— Comitetul de înaintări al inginerilor silvici pentru sesiunea 1 Ianuarie 1944 a fost constituit astfel (Mon. Of. 283 din 6.XII.1944):

Membri de drept:

1. Prof. M. Drăcea, I.C.E.F.
2. M. Suhățeanu. Cons. Tehnic.
3. D. Grozescu, Direcția Silvică.
4. Al. Bratu, C.A.P.S.
5. I. Zeicu, Dir. P. P. J.

Membri numiți:

1. Rodoteatu Stere ing. cons. silv.,
2. Popovici Val. ing. cons. silv.,
3. Predescu Ștef. ing. insp. g-1 silv.,
4. Popescu C. ing. insp. g-1 silv.,
5. Colpacci Gr. ing. insp. silv.,
6. Nistorică Iosif ing. insp. silv.

— D-l Teodorescu G. N. ing. cons. silvic a fost reintegrat în calitate de efor al Fondului Bisericesc ortodox din Bucovina, în locul d-lui Simu Șimion ing. cons. silvic al cărui mandat încetează (Mon. Of. 291 din 18.XII.1944).

— Prin dec. min. Nr. 4430 din 22. VII.1944 publicată în Mon. Of. 258 din 6.XI.1944, d-l ing. cons. silv. Em. Dumitrescu a fost delegat să exercite permanent supravegherea și controlul asupra următoarelor asociații persoane juridice: Soc. Progresul Silvic, Soc. Cercul Vânătorilor, Soc. de vânătoare Jigălia, Soc. de vânătoare Ginetica, Soc. de vânătoare Zăvoiu și Soc. de vânătoare Zimbru din București.

— D-l V. Spiridon ing. subinsp. silv. a fost delegat Consilier tehnic pe lângă Cabinetul d-lui Ministru al Agriculturii și Domeniilor. (Mon. Of. 278/1944).

— Următorii ing. silvici deveniți disponibili în urma desființării unor servicii exterioare, se repartizează în serviciu, pe data de 7.XI.1944, astfel:

În Administrația centrală Caps: Constantinescu T. C. ing. insp. silvic; Ionescu Metodiou ing. subinsp. silvic.

În serviciile exterioare: Trandafirescu Vasile ing. insp. silv. în Centrala Dir. Pitești; Stan Traian ing. subinsp. silvic în Centrala Dir. Sebeș; Vanîș Leonida ing. șef silvic în Centrala Dir. Craiova; Leescu Vasile ing. subinsp. silvic la Ocolul silvic Moreni; Adam Ion ing. șef silvic la Ocolul silvic Bardujeni; Cartaș Const. ing. șef silvic la Ocolul silvic Sebeș-Moneasa; Melenciuc Alex. ing. șef silvic la Ocolul Tătăruș (Dir. Iași); Berliba Boris ing. silvic la Ocolul silvic Râșca (Dir. Iași).

— D-l ing. șef silvic Lugojanu I. a fost transferat dela Ocolul Valea Mare în Centrala Dir. Arad.

— D-l ing. șef silvic Siraev Gh. a fost transferat dela Ocolul Râșca la Centrul de expl. Curtea de Argeș, iar d-l C. Fedorovici ing. subinsp. silv. dela Centrul de expl. Curtea de Argeș în Centrala Caps.

D-l ing. șef silvic Borovschi Boris a fost transferat dela Ocolul Pipirig în Centrala CAPS, iar d-l ing. Popescu N. Nicolae ca șef al Ocolului Pipirig.

— D-l ing. șef silvic Ursu Victor a

fost transferat la Ocolul T.-Severin, iar d-l ing. subinsp. silvic V. C. Negoită de la Ocolul Tătăruși ca șef la Ocolul Valea Mare.

— D-l ing. subinsp. silvic Verșescu Nicolae a fost transferat dela Ocolul silvic Roman la Ocolul Horezu, în locul d-lui ing. șef silvic Georgescu Nic. care trece ca șef al Ocolului Roman. (Mon. Of. 280 din 9.XI.1944).

— D-l ing. șef silvic Foale Trofim dela Ocolul Gura Honț la Ocolul Tătăruși.

— Prin dec. publicată în Mon. Of. 270 din 21.XI.1944 s'au făcut următoarele transferări în CAPS.:

1. D-l Călac N. ing. șef silvic dela Ocolul Perișor în Centrala Dir. Craiova;

2. D-l Alex. Melenciuc ing. subinsp. silvic dela Ocolul Tătăruși la Ocolul Perișor;

3. D-l Iuraș G. ing. subinsp. silvic dela Sudrigiu la Tătăruși.

— În Mon. Of. 271/944 s'a publicat repartizarea în serviciu a următorilor ingineri silvici:

1. Ghiga C. ing. șef silvic se menține ca șef al Serv. silv. jud. Prahova;

2. Fosti Ion ing. șef silvic șeful Serv. silvic jud. Tecuci se trece la Serv. silv. jud. Someș și șef al ocolului Dej;

3. Lupan C. ing. subinsp. silvic șeful Serv. silv. jud. Ialomița se trece la Serv. jud. Tecuci;

4. Ionescu D. D. ing. șef silvic se repartizează ca șef al Serv. silv. jud. Ialomița;

5. Gheorghiu Ion ing. subinsp. silvic dela Serv. silv. jud. Covurlui la ocolul silvic Dragoslavele (C. Lung Muscel).

6. Georgescu Alex. ing. subinsp. silv. se repartizează la Dir. Silvică din Minister, Serviciul Controlului;

7. Strutinschi Valeriu ing. șef silvic dela Școala de brigadiieri Brănești la Ocolul Joseni (Ciuc);

8. Eoldâr Gavril ing. șef silvic se re-

partizează la Școala de brigadierii silvici Brănești.

— D-1 Mironescu Gr. ing. subinsp. silvic a fost transferat din Centrala Dir. Iași în Centrala Dir. silv. București (Mon. Of. 271/1944).

— D-1 N. Mățăuanu ing. subinsp. silv. a fost detașat la Dir. Econ. Vânătorului pe data de 13.XI.1944.

— D-1 Cojoc Gh. ing. subinsp. silvic se transferă dela Ocolul Tg. Neamț în Centrala Dir. reg. silv. Bacău, urmând să gireze și Ocolul Tg. Neamț până la numirea unui titular. (Mon. Of. 273/944).

— D-1 ing. șef silvic Vasile Lazanu a fost delegat să conducă Ocolul silvic Trivalea până la desconcentrarea d-lui ing. Alex. Greavu titularul Ocolului.

— Prin dec. min. publicată în Mon. Of. 296 din 21.XII.1944, s'au făcut următoarele repartizări în serviciu:

1. D-1 Turțuman Șt. ing. insp. silv. dela Insp. silvic Iași la Insp. silvic Craiova;

2. D-1 Cerschi Titus ing. subinsp. silv. dela Serv. jud. Fălciu la Insp. silvic Focșani, având și delegația de a gira Serv. silv. jud. Covurlui;

3. Ienăchescu C. ing. silv. stag. la conducerea Serv. silv. jud. Fălciu.

— Prin dec. min. 95385 publicată în Mon. Of. 266 din 16.XI.a. c., următorii ingineri silvici din cadrul de Stat, au fost avansați, la vechime și alegere, precum urmează:

A. În mod automat.

1. La gradul de ing. silvic cl. II: Rădulescu B. Dușu la 19.III.1943; Diniescu St. Gh. la 13.XI.1943.

2. La gradul de ing. silv. cl. I: Pârvulescu C. la 1.I.1943; Cristescu Mircea la 3.VII.1943; Rusu D. Ion la 1.VII.1943.

B. La alegere

1. La gradul de ing. șef silvic. Berliba I. Boris la 1.I.1944.

C. La vechime.

1. La gradul de inf. subinsp. silvic. Adam G. Ion la 1.VIII.1943; Roșculeț Oprea la 1.I.1944.

2. La gradul de ing. insp. silvic. Galeriu Ion la 5.XII.1943.

— În Mon. Of. 279 din 1.XII.a. c. s'a publicat Decizia prin care Serv. silv. jud. Brăila trece în raza de activitate a Insp. de regim silvic Constanța.

— În Mon. Of. 241 din 18.X.1944 a apărut „Tabloul prețurilor de facturarea lemnului de foc predate autorităților și instituțiilor publice cu începere dela 16 Mai 1944.

— În Mon. Of. 243 din 20.X.1944 s'a publicat decizia ministerială prin care se rectifică decizia privind obligativitatea parchetelor sau suprafețelor de păduri ce urmează a se tăia în anul forestier 1944/45.

— În Mon. Of. 271 din 22.XI.a. c., s'a publicat decizia Min. Econ. Naț. privitoare la noile prețuri de vânzare ale lemnului de lucru de rășinoase.

† I. D. SOLACOLU

Ing. Insp. Silvic la Eforie
Decedat la 15 Aprilie 1944

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

ȘEDINȚELE CONSILIULUI DE ADMINISTRAȚIE

PROCES-VERBAL Nr. 10.

Ședința din 4 Aprilie 1944

Prezenți. Nici un membru din consiliu.

Ordinea de zi:

1. Situația vilei dela Govora.
2. Măsuri de ordin gospodăresc, în legătură cu evenimentele la ordinea zilei.
3. Adunarea Generală extraordinară.
4. Diverse — Administrative și Comunicări.

Din cauza bombardamentului aerian ce s'a desfășurat în această zi asupra Capitalei, ședința n'a putut avea loc.

Președinte, (ss) M. DRĂCEA Secretar General, (ss) C. Emanoil

PROCES-VERBAL Nr. 11.

Ședința din 10 Octombrie 1944.

Prezenți d-nii: Butoiu Al., Chiriță C-tin, Comșia Aurel, Dăscălescu Ioan, Drăcea Marin, Emanoil C., Florescu M. P., Ghelmeziu N., Haralamb Af., Nedelcovici An., Rădulescu Marin și Stinghe V. N.

Ordinea de zi:

1. Adunarea Generală pe 1943.
2. Situația financiară a societății.
3. Diverse — Comunicări.

Ședința se deschide la orele 16 și 45, sub președinția d-lui profesor M. Drăcea, președinte. Se citesc procesele-verbale Nr. 9 și 10 ale Consiliului de Administrație și se aprobă.

D-l Președinte deschide seria ședințelor consiliului întrerupte, dela 4 Aprilie a. c., din cauza bombardamentelor.

Se citește numele următorilor colegi, ingineri silvici, dispăruți dintre noi, în acest timp: Balaban Em. Ioan, Bănulescu Ion, Borș Dumitru, Bulgăreanu Alexandru, Burghilea Dumitru, Giuvelcă Radu, Grigoraș Th. și Secăreanu Mihail. În memoria lor se păstrează un moment de pioasă tăcere.

Se intră în ordinea de zi.

I. Adunarea Generală pe 1943. În legătură cu Adunarea generală se hotărăște ca ordinea de zi să cuprindă numai chestiunile de ordin administrativ și anume:

1. Darea de seamă a Consiliului de Administrație, asupra activității pe anul 1943 și raportul cenzorilor pe 1943.
2. Aprobarea Bilanțului și Costului de Venituri și Cheltuieli, încheiate la 31 Decembrie 1943 și descărcarea Consiliului de Administrație de gestiunea pe 1943.
3. Aprobarea Bugetului pe 1944.
4. Alegerea a șase membrii în Consiliul de Administrație, pe 4 ani, cu

începere dela 1 Ianuarie 1945, conform art. 28, al. 5 din Statute, în locul d-lor: Ilie C. Demetrescu, C. Emanoil, N. Ghelmeziu, Traian Heroiu, Marin Rădulescu și D. A. Sburulan, al căror mandat expiră la 31 Decembrie 1944.

5. Alegerea pentru anul 1944 a 3 cenzori și 3 cenzori supleanți.

6. Ratificarea cooptărilor în Consiliul de Administrație.

Aduarea se convoacă în prim termen pentru 5 Noembrie și pentru 12 Noembrie, cu orice număr de membri.

Se mai hotărăște ca, dat fiind împrejurările, să se invite numai conducătorii departamentului Agriculturii și Domeniilor.

II. Chestiuni Administrative. D-1 Președinte anunță că averea Societății a fost peste tot salvată.

Biblioteca societății a fost depozitată în subsolul clădirii din București, cu concursul d-lui I. Tacu.

D-1 N. Paia, administratorul Societății, citește un referat asupra situației vilei Sylva, (rechiziție, situația clădirii după plecarea armatei, impozitele, împrumutul apărării naționale, etc.).

D-1 C. Emanoil dă relațiuni asupra situației vilelor dela Carmen Sylva și Amara. D-sa arată că a dispus din timp ca inventarul mai prețios dela Carmen Sylva să se aducă la Ocolul Slobozia și de acolo s'a adus la București.

Despre vila dela Amara nu se știe dacă a avut de suferit. S'au cerut relații dela d. I. Vlad, șeful ocolului Slobozia.

Consiliul aduce mulțumiri d-lor: C. Emanoil, N. Paia și I. Tacu, pentru grija ce au purtat averii Societății, pe care au pus-o la adăpost, în aceste timpuri grele.

D-1 casier Marin Rădulescu citește un referat asupra situației financiare a Societății, din care se vede că bugetul Societății se poate realiza pe anul în curs, acoperindu-se toate nevoile stricte, cu economiile ce s'au proiectat.

a) Se hotărăște ca Secretariatul să pună la zi adresele membrilor Societății, în vederea reglementării trimeterii revistei și a altor comunicări.

b) Rufăria Căminului fiind deteriorată, se hotărăște să se repare aceea care se mai poate și să se folosească în complectare rufăria dela Carmen Sylva.

c) Se autoriză d-1 Inginer I. Boambăn să efectueze refacerea acoperișului, dela casa din Colonia Bistra-Sebeș și i se va trimite un acout de 30.000 lei.

d) Se aprobă refacerea în Societate a d-lui A. Tocușanu, pe data de 1 Ianuarie 1945.

III. Comunicări.

1. D-1 Președinte subliniază cu bucurie faptul că în Ministerul Agriculturii și Domeniilor avem pentru problemele silvice, un secretar general, inginer silvic, în persoana d-lui inginer consilier silvic, D. Grozescu.

2. Se discută condițiunile premiilor anunțate de Academia de Agricultură. D-1 Președinte anunță că va da relațiuni suplimentare într-o ședință viitoare.

3. Se aduce la cunoștința Consiliului că s'a numit d-1 Inginer consilier silvic Em. Demetrescu, pentru Societatea noastră, ca organ de control, în conformitate cu Legea Nr. 11/1944.

4. La cererea d-lor M. Pandrea și C. Emanoil, Consiliul aprobă să se țină în arhiva Societății, dosarul cu actele întocmite, cu ocazia strângerii sumei de lei 273.079, pentru ajutorarea la studii, a ficei colegului St. Armand Gheorghiu, decedat. Inițiativa a fost a d-lor ingineri M. Pandrea și C. Emanoil. Consiliul are cuvinte de evidențiere a acestui fapt, denotând un înalt grad de colegialitate și solidaritate de corp.

5. Consiliul nu poate aproba cererea d-lui Inginer O. Frățilă, în ceea ce privește reducerea taxei pe timpul cât soția sa va locui în căminul Societății, fiind contrară dispozițiilor regulamentului Căminului.

6. Se ratifică procesul-verbal din 6.10.1944, al Comitetului de Direcție, referitor la schimbarea instalațiilor de încălzire centrală în localul Societății, prin consumare de gaze naturale.

7. În ce privește cererea colegilor ingineri sinistrați, din Direcția Regională silvică Bacău, societatea neputând contribui materialicește, din lipsă de posibilități bugetare, înțelege ca ulterior să lanseze între colegi, liste de subscripție, pentru strângerea fondurilor, în vederea ajutorării colegilor sinistrați, din toate direcțiile, așa cum s'a făcut și în anul 1940/41.

8. D-l Consilier Mihail P. Florescu reamintește consiliului că la 4 Octombrie 1944 s'au împlinit 50 ani dela înființarea Școlii superioare de silvicultură dela Brănești și propune comemorarea. Consiliul va studia modul cum va fi comemorată această dată, în care scop lucrarea se trece în secțiunea culturală.

Ședința se închide la orele 19.

Președinte, (ss) M. DRĂCEA

Secretar General, (ss) C. Emanoil

PROCES-VERBAL Nr. 12.

Ședința din 24 Octombrie 1944.

Prezenți d-nii: Butoiu Al., Comșia Aurel, Demetrescu C. Ilie, Drăcea Marin, Emanoil C., Ghelmeziu N., Haralamb At., Nedelcovici An., Rodoteatu Stere și Stinghe V. N.

Ordinea de zi:

1. Cererile pentru închirierea sălii festive a societății.
2. Diverse — Administrative.
3. Comunicări.

Ședința se deschide la orele 16 și 30, sub președinția d-lui profesor M. Drăcea, președinte.

Se citește procesul-verbal Nr. 11, al ședinței din 10.X.1944 și se aprobă.

Infrându-se în ordinea de zi, se pune în discuție punctul prim: *Cererile pentru închirierea sălii festive a societății*. Se respinge cerea d-lor: Gheller Micu și Iancu Haimovici, care solicită sala pentru cineamtoğraf, precum și aceea a d-lui Teer Nicolaie și D-rei Alexandrina Niculescu cari o solicită pentru o școală de dans, asemenea arendări necorespunzând scopului pe care Societatea voiește să-l dea sălii sale de festivități.

Se ia în discuție cererea d-lui Jean Georgescu, care solicită sala pentru ținerea unui curs de cinematografie, în condițiunile pe care le va propune o comisiune formată din d-nii: V. N. Stinghe, C. Emanoil și St. Rodoteatu. Această comisiune este rugată de Consiliu să se documenteze dacă și în ce măsură ar fi cazul arendării, fie a sălii de festivități, fie a celor 3 camere dela parter, unde acum sunt biblioteca și saloanele.

2. *Comunicări*. D-l Președinte anunță Consiliul că a invitat pe d-l Ministrul al Agriculturii și Domeniilor să participe la Adunarea Generală.

Punându-se în discuție chestiunea deschiderii lucrărilor la Cercul de Studii, se delegă d-l Profesor V. N. Stinghe să organizeze conferințele Cercului de Studii, pe anul 1944—1945, într'un ciclu, sub titlu generic de: *Probleme forestiere pe care le impun stările actuale sociale și economice*.

3. *Diverse — Administrative*. Cererile studenților pentru Cămin se vor studia de Comisia Căminului.

Președinte, (ss) M. DRĂCEA

Secretar General, (ss) C. Emanoil

PROCES-VERBAL Nr. 13.

Ședința din 31 Octombrie 1944.

Prezenți d-nii: Butoiu Al., Chiriță C-tin, Comșia Aurel, Demetrescu C. Ilie, Emanoil C., Haralamb At., Ionescu Gh., Rădulescu Marin și Stinghe V. N.

Ordinea de zi:

Ședința se deschide la orele 16 și 30, sub preșidenția d-lui Profesor V. N. Stinghe, Vice-președinte.

Intrându-se în ordinea de zi, se începe citirea Dării de Seamă, a Consiliului de Administrație, pentru activitatea sa din anul 1943.

După discuțiuni și amendări, Darea de Seamă se aprobă urmând a se Ședința se ridică la orele 18.

tipări. Celelalte probleme la ordinea zilei se amână.

Președinte, (ss) M. DRĂCEA Secretar General, (ss) C. Emanoil

PROCES-VERBAL Nr. 14.

Ședința din 7 Noiembrie 1944.

Prezenți d-nii: Butoiu Al., Chiriță C., Comșia Aurel, Dăscălescu Ioan, Demetrescu C. Ilie, Emanoil C., Florescu M. P., Haralamb At., Nedelcovici An., Rodoteatu Stere, Rădulescu Marin, Stinghe V. și Drăcea Marin.

Ordinea de zi:

1. Darea de seamă pentru Adunarea Generală.

2. Cooptări în Consiliul de Administrație.

3. Diverse — Administrative.

Ședința se deschide la orele 16 și 30 sub preșidenția d-lui Profesor M. Drăcea, președinte.

Se citesc procesele-verbale Nr. 9 din 15.III.1944, Nr. 10 din 4.IV.1944, Nr. 12 din 24.X.1944 și Nr. 13 din 31.X.1944 și se aprobă.

D-l Secretar General C. Emanoil informează Consiliul că Darea de seamă pentru adunarea generală este în curs de tipărire.

D-l St. Rodoteatu spune că are rezervele sale privitoare la darea de seamă asupra activității Consiliului și le va aduce la cunoștința adunării generale.

Una din rezerve este relativ la neținerea adunării generale extraordinare cerută în Martie 1944, de un număr foarte însemnat de membri ai Societății.

D-l Secretar General C. Emanoil citește adresa Ministerului Agriculturii și Domeniilor, prin care nu s'a aprobat ținerea acestei adunări.

D-l St. Rodoteatu spune că din August până acum se putea convoca adunarea generală extraordinară sau să se integreze în ordinea de zi a adunării generale din 12 Noiembrie 1944. Încheerea asupra discuțiilor Comisiunii care pregătea lucrările pentru adunarea generală extraordinară a fost dată de d-sa, omului de serviciu dela Secretariatul Societății, în ziua de 4 Aprilie 1944 și nu a fost discutată până acum.

D-l At. Haralamb propune să se studieze încheerea depusă într-o ședință specială, înainte de adunarea generală și să se trimită Comisiunii de avansări.

Se hotărăște ca încheerea Comisiunii să fie citită în adunarea generală.

2. Se primește demisia din Consiliul de Administrație a d-lui Traian Ionescu-Heroiu.

În locul rămas liber se va coopta un alt membru în ședința viitoare.

Ședința se închide la orele 19.

Președinte, (ss) M. DRĂCEA Secretar General, (ss) C. Emanoil

TABLA DE MATERII

PE ANUL 1944

ARTICOLE

	<u>Pag.</u>
<i>Armășescu, Sorin:</i>	Asupra Caprei negre în masivul Bucegi — — 203
<i>Bozdoc, D.:</i>	Observațiuni la prețurile maxime ale lemnului de foc — — — — — 99
<i>Constantinescu, N. A.:</i>	Răspândirea stejarului brumăriu în Oltenia — 183
<i>Cotta, V.:</i>	Invățămintele dintr-o călătorie în Germania (II) și (III) — — — — — 31, 117
<i>Czech, Fr.:</i>	Recomandări practice pentru aplicarea codrului cu tăeri progresive — — — — — 275
<i>Drăcea, M. D.:</i>	Considerațiuni asupra tinereturilor preexistente 1
<i>Eliescu, Gr., Prof.:</i>	Asupra uscării stejarului — — — — — 192
<i>Galbenu, Elena și Vintilă, Eug.:</i>	Contribuțiunile la cunoașterea structurii lemnului de sălcâm — — — — — 176
<i>Georgescu, C. P.:</i>	Intâlniri pe căile înțelegerii — — — — — 286
<i>Haralamb, At.:</i>	Asupra răspândirii pinului silvestru în basinul Latoriței — — — — — 109
"	Contribuțiunile la cunoașterea florei fânețelor de munte. VI. Ciunget (Vâlcea) — — — — — 268
<i>Livada, M. G.:</i>	Evoluția întrebuințării lemnului ca material de construcții aeronautice — — — — — 15
<i>Iupe, I.:</i>	Asupra stațiunilor de pin cembra dela izvoarele Cibinului — — — — — 20
<i>Morarlu, I.:</i>	Asupra ecologiei și sociologiei lui <i>Quercus pedunculiflora</i> C. Koch. — — — — — 257
<i>Nascu, Nerva:</i>	Inmulțirea molidului prin marcotaj — — — — — 27
<i>Oprișiu, Rem.:</i>	Terenul alunecător dela Salina Slănic-Prahova 197
<i>Pascu, Victor:</i>	Cucul și importanța lui în protecția pădurilor — 112
<i>Pavelescu, I. M.:</i>	Grosimea arborilor la diferite diametre — — 188
"	Câteva prelucrări loco-pădure ale lemnului de lucru de fag — — — — — 271
<i>Pop, Absolon:</i>	Numerotarea planului cadastral — — — — — 280
<i>Rucărenau, N.:</i>	O încercare de împădurire în gol de munte — 94
<i>Rucăreanu, N.:</i>	Asupra formulei lui Pressler pentru determinarea capitalului-lemn normal — — — — — 169
<i>Rășcanu, Romeo:</i>	Exploatarea coajei de molid — — — — — 104

	<u>Pag.</u>
Vintilă, Eug. și Gal- beniu, Elena:	Contribuțiunile la cunoașterea structurii lemnu- lui de salcâm — — — — — 176
Vlad, I.:	Rezistența la inundații a speciilor forestiere din basinul inferior al Ialomiței — — — — — 85
CRONICA INTERNĂ	
Bălănică, T.:	1943 — — — — — 38
"	Prezența și distribuția pinului târîtor în munții râului Latorița și ai afluenților lor — — — — — 51
"	Săptămâna forestieră ICEF. (Conferințele dela Mihăești, ținute de d-nii: M. Petcuș, Tr. Heroiu, Gr. Eliescu, E. Vintilă, N. Ghelme- ziu, At. Haralamb și Ilie Demetrescu) — — — — — 211
"	Cincizeci de ani dela înființarea școlii speciale de silvicultură dela Brănești — — — — — 289
Haralamb, At.:	Economia forestieră și prețul lemnului — — — — — 46
"	Organizarea transporturilor de lemne privityă prin prisma intereselor silvice și agricole — — — — — 47
"	Guvernul și politica agrară de azi și de mâine — — — — — 48
"	În atenția noastră — — — — — 49
"	Congresul Agir 1943 — — — — — 60
"	Un pădurar ucis de delievenți — — — — — 51
"	Pădurile atribuite mănăstirilor — — — — — 125
"	Exploatarea stufului din bălțile și Delta Dunării — — — — — 126
"	Prevenirea distrugerii solului agricol — — — — — 126
"	Pășunatul în păduri în anul 1944 — — — — — 206
"	Recoltarea frunzarelor — — — — — 207
"	Recoltarea coajei de molid, stejar, gorun și a col- țarilor pentru lanin — — — — — 208
"	Modificări în structura Ministerului de Agricult- tură și domenii — — — — — 208
"	Administrația forestieră și înlesnirea turismului — — — — — 210
"	Narcișii dela Tg.-Jiu — — — — — 211
"	Modificarea unor articole din legea pentru or- ganizarea, administrarea și exploatarea pă- șunilor — — — — — 211
"	Institutul de cercetări geografice al României — — — — — 292
"	Institutul central de politică agrară — — — — — 298
"	Muscelul geografic și silvic — — — — — 293
Rev. Păd.:	Prof. I. Simionescu — — — — — 37

A C U M 5 0 A N I

Bălănică, T.:	Revista Pădurilor acum 50 ani — — — — — 56, 127, 219, 295
---------------	--

CRONICA CINEGETICĂ

Cotta, V.:	Anul vânătoresc 1943 — — — — — 54
"	Analele Institutului de cercetări piscicole al Ro- mâniei — — — — — 137

	Pag.
<i>Cotta, V.:</i>	Potențialul cerbilor din pădurile Fondului Bisericesc din Bucovina — — — — — 136
"	Distribuirea premiilor acordate studenților care s'au distins la cursul de vânătoare — — 140
"	Majorarea costului permisului de vânătoare pe anul 1944/45 — — — — — 140
"	Terenurile de vânătoare din Ardealul de Nord 227
<i>M., I.:</i>	Păstrăvăria Moneasa — — — — — 228
<i>Macedoneanu, Vlad:</i>	Vănatul în basinal superior al Prahovei — — 232
"	Cum să fie înarmați pădurarii Statului — — 299
<i>Nicoară, Titus:</i>	Soc. de vânătoare A. V. I. S.-Alba Iulia dela înființare până azi — — — — — 141
<i>Pop, Liviu:</i>	A. V. I. S.-Lugoj. (Dare de seamă pe anii 1939—1943) — — — — — 230
<i>Streza, Andrei:</i>	A. V. I. S.-Arad — — — — — 297

CRONICA EXTERNĂ

<i>Vintilă, Eug.:</i>	† Prof. Reinhardt Trendelenburg — — — 57
-----------------------	--

C Ă R Ţ I

<i>Borza, Al.:</i> Vegetația Banatului în timpul Romanilor. Timișoara, 1943. (Recenzent: At. Haralamb) — — — — — 145
<i>Burger, H.:</i> Einfluss des Waldes auf den Stand der Gewässer. (Influența pădurii asupra nivelului apelor). III. Mitteilung. (Recenzent: At. Haralamb) — — — — — 143
<i>Butoi, Alex. și Burghilea, D.:</i> Excelsior, 1944/45 București, 1944. (Recenzent: G. T. T.) — — — — — 301
<i>Culea, Ap. D.:</i> Datini și Muncă. București, 1943, 2 volume cu 1032 pagini. (Recenzent: At. Haralamb) — — — — — 304
<i>Giurescu, C.:</i> Harta stolnicului C. Cantacuzino. București, 1943 (Recenzent: T. Bălănică) — — — — — 61
<i>Heroiu, Tr.:</i> Le foreste della Romania. București, 1943; 35 pagini. (Recenzent: T. Bălănică) — — — — — 60
<i>Prof. Dr.-Ing. F. Kollmann:</i> Künstliche Holz Trocknung und Holzlagerung. (Uscarea artificială a lemnului și depozitarea lui) Holzbearbeitung, Bd. 1. (Recenzent: N. Ghelmeziu) — — — — — 301
<i>Nägel, W.:</i> Untersuchungen über die Windverhältnisse im Bereich von Windschutzstreifen. (Cercetări asupra regimului vântului în zona perdelelor de protecție). Zürich, 1943. (Recenzent: T. Bălănică) — 147
<i>Tuoman Tuomola:</i> Über die Holz Trocknung mit besonderer Berücksichtigung der Beziehungen zwischen der Trocknungsgeschwindigkeit des finnischen Kiefernholzes und den darauf einwirkenden verschiedenen Faktoren. (Recenzent: N. Ghelmeziu) — — — — — 303

R E V I S T E

<i>Buletinul Comisiei Monumentelor Naturii. Anul XI, 1943, Nr. 1—4. (Recenzent: At. Har.) — — — — — 305</i>
<i>Curierul Cooperăției Române. Nr. 1—3/1944. (Recenzent: At. Har.) — — 306</i>
<i>Journal forestier suisse. (Recenzent: At. Har.) — — — — — 66</i>

	<u>Pag.</u>
Holz als Roh- und Werkstoff. (Recenzent: N. Ghelmeziu) — — — — —	63
Intersylva. (Recenzent: Ilie C. Dem.) — — — — —	306
Schweizerische Zeitschrift für Forstwesen. (Recenzent: E. V.) — — — — —	67
Zeitschrift für das gesamte Forstwesen. (Recenzent: G. T. T.) — — — — —	307

J U R I S P R U D E N Ț A

Dragu, C.:	Dreptul proprietarului pădurii asupra materialului lemnos vândut dar neridicat înăuntrul termenului prevăzut în contractul de vânzare spre exploatare de pădure — — — — —	68
"	Ce se înțelege prin gol alpin după interpretarea dată legilor de către instanțele de judecată — — — — —	150
"	Exproprierea golurilor alpine — — — — —	233

C E R C U L D E S T U D I I

Cuvântul d-lui prof. M. Drăcea președintele Soc. Progresul Silvic cu prilejul deschiderii ciclului de conferințe — — — — —	131
1. Prof. V. Stinge: Amenajamentul nostru în viitor — — — — —	132
2. M. Petcuț: Câteva dintre speciile nobile în trecut și azi — — — — —	133
3. C. Dragu: Asigurările sociale și muncitorii forestieri — — — — —	134
4. V. Filip: Industrializarea lemnului în Transnistria — — — — —	135
5. T. Bălănică: Meteorologie forestieră — — — — —	137
6. I. Pavelescu: Problema sortării lemnului brut de foioase — — — — —	223
7. N. Rucăreanu: Valabilitatea unui amenajament — — — — —	225
8. E. Vintilă: Cercetarea tehnico-biologică a lemnului — — — — —	226

L E G I - D E C R E T E

Decret-lege pentru modificarea art. 3 și 4 din legea pentru pădurile de protecție din 20.IV.1935 — — — — —	236
Decret-lege pentru recoltarea coajei de molid, stejar, gorun și a colțarilor — — — — —	238

N E C R O L O G I E

Zaharia Przemetzchi, Aurel G. Adam, Stelian Cămărășescu, Ionel G. Bănulescu, Radu Giuvălcă, Ion Ghica Anastase, D. Borș, Alex. Bulgăreanu, Mih. Secăreanu, Ion Balaban, D. Burghilea, T. Grigoraș — — — — —	249
I. D. Solacolu — — — — —	312

I N F O R M A Ț I I

Informații — — — — —	75, 155, 243, 308
----------------------	-------------------

S O C I E T A T E A „P R O G R E S U L S I L V I C”

Ședințele Consiliului de Administrație — — — — —	78, 159, 252, 313
Convocare — — — — —	78, 158, 252

P U B L I C A Ț I U N I

Publicații — — — — —	82, 164
----------------------	---------

REVISTA PĂDURILOR

SUPLIMENT PROFESIONAL

UN CUVÂNT ÎNAINTE

Am simțit toți, și de mult, nevoia unui loc către care să ne îndreptăm păsurile. Multele noastre păsurile de slujitori risipiți pe tot cuprinsul țării, nesprijiniți efectiv de nimeni și rău văzuți de mulți cei care ne socotesc, prin sufletul pe care-l punem apărând pădurile, o piedecă o poftelor lor de a cotropi și puținul ce a mai rămas din codrii noștri. Nu ne adunăm astăzi pentru a ne ataca potrivnicii, ci pentru a ne apăra „sărăcia și nevoile”. Suntem însuflețiți de un larg spirit de vecinătate și nu vrem decât înțelegerea tuturor. Trăim vremuri prea grele pentru a ne gândi la ceia ce ne-a desbinat. Ne gândim numai la posibilitățile de a ajuta marelui suflet românesc, pe care l-au dovedit în toate împrejurările slujitorii pădurilor, de a-și păstra entuziasmul pentru o cauză care, pe cât este de mare pentru noi, este tot atât de mare și pentru țara care suferă astăzi o vină ce nu este a ei.

Dacă vinovații sectorului nostru vor fi chemați la răspundere, o vom primi cu părerea de rău a românismului care nu vrea nicio dată moartea păcătosului.

Deschidem o ușă primitoare tuturor, din toate categoriile slujitorilor silvici, mai ales celor năpăstuiți de viață sau de administrație, care vor găsi sprijinul camaraderesc pe care nu l-au avut încă, pentru toate păsurile cunoscute multora, dar nemângăiate de nimeni, nici chiar cu o vorbă de înțelegere.

RED.

SENSUL NOU AL PĂRȚII II-a DIN „REVISTA PĂDURILOR“

Schimbarea politică din 23 August 1944 a determinat o profundă prefacere și în orientarea spirituală, socială și economică.

‘Democrația, cuvântul care flutură astăzi pe toate buzele dor-nice de o viață nouă, nu poate rămâne numai la concepții teoretice, ci ea trebuie să îmbrace forme reale rezultate din strădania tuturor, spre a concretiza în adevăr ideea complexă cu infinitele ei aspecte.

Astăzi nu este de ajuns a spune că ești democrat din naștere, ci această aoreolă trebuie să ți-o consacre faptele de fiecare zi desfășurate cu tenacitate, nu în formă ocultă, ci în văzul tuturor, pentru ca toți, luând cunoștință de ele, să le poată cumpăni, să le poată critica rostul în viața de toate zilele, să le dea consacrarea consensului, sau avertismentul de corectare.

Astfel privită, democrația se confundă cu sinteza adevărului, spus fără reticență, sau cu afluxul luminii asupra faptelor.

În acest sens trebuie explicată acțiunea Grupării democratice a inginerilor silvici care în adunarea generală a societății „Progresul Silvic“ ținută la 12 Noembrie 1944 a rupt cu practica din trecut, instaurând pentru încheierea vieții colective concepția dinamică a muncii, tocmai pentru ca din ciuntirea excrescențelor individuale să poată rezulta o conlucrare armonică, menită a satisface în special nevoile celor mulți.

Societatea „Progresul Silvic“ atunci când a luat ființă, prin acțiunea fericiților inspiratori, de acum 59 de ani, desigur că în afară de gândul asocierii profesionale, a trebuit să îmbrățișeze în soclul fundamental și chiar în una din pietrele unghiulare, ideea de impuls pentru răspândirea științei teoretice. Era firesc ca oamenii de preocupare intelectuală să se unească în atmosfera înaltă a spiritualității pentru o mai bună îndrumare a destinului domeniului forestier, după urma căruia trebuia să rezulte indirect un mai mare bine și pentru slujitorii pădurilor înjghebați în societate.

Dar, dacă pe vremuri cei mai înalți slujitori ai pădurilor au fost nevoiți a se preocupa mai intens de latura științifică concretizată în „Revista Pădurilor“ prin care au înțeles a lua contact cu lumea gânditoare din țară și de peste granițe, în decursul timpului rostul contactului spiritual a trecut în parte asupra organismelor statului: Institutul de Cercetări Forestiere (I. C. E. F.) și Școala Politehnică.

Pe măsură ce statul și-a asumat o parte din preocupările teoretice, trebuia ca Societatea „Progresul Silvic“ prin chiar organul ei de publicitate să îmbrățișeze și să se îngrijească în mod real de problemele profesionale, în general și în special chiar de durerile indi-

viduale ale fiecărui membru, chemat a lucra de multe ori în cele mai vitrege împrejurări din exterior, cari îl împiedicau de a se putea achita de o mulțime de obligațiuni ce le avea în centrele mari și mai ales în chiar Capitala țării, fără a mai aminti de nevoia sufletească pe care o simțeau colegii noștri în ceasurile lungi de singurătate, de a se informa la timp asupra pulsației vieții profesionale prinsă în ritmul spontan al evoluției.

Noi nu înțelegem să diminuăm nici în viitor ținuta științifică a „Revistei Pădurilor“ care prin partea I-a va continua să constituie făclia de lumină științifică pentru strădaniile oamenilor cari lucrează cu pasiune migăloasă pentru propășirea domeniului forestier. În schimb, înțelegem să dăm un nou conținut părții a II-a din „Revista Pădurilor“, care a încercat și în trecut să îndeplinească rolul de informare pentru membrii corpului. Astăzi însă suntem nevoiți a constata, că viața intensă ce o trăim ne impune nu numai a ne informa mai rapid, dar și mai complet și cu sinceritate, asupra tuturor nevoilor, chiar dacă ele nu pot fi îmbrăcate într'o haină pretențioasă de prezentare.

Iată cum se conturează, deci, sensul nou al părții II-a din „Revista Pădurilor“, care va fi organul de luptă menit a prezenta în lumina realităților problemele de acută actualitate pentru economia forestieră, dar mai ales problemele de arzătoare asprime ce se abat asupra oropsitului corp a slujitorilor domeniului forestier.

Toată lumea admiră frumusețile pădurilor scäldate în razele calde și luminoase ale soarelui, dar prea puțini vor să știe de neajunsurile cu cari se luptă corpul silvic, chemat a înfrunta vicisitudinile vremurilor cu deslănțuirea forțelor naturii în forme de furtuni îngrozitoare, sau de viscole năpraznice. Technicienii din alte ramuri de preocupări (șosele, căi ferate), atunci când sunt puși să activeze pe teren, se bucură de tratament special de favoare, prin prime de muncă, considerându-li-se activitatea desfășurată în „punct greu“. Dar pentru corpul silvic — și aici nu mă gândec numai la inginerii silvici, ci și la conductorii silvici și în special la brigadierii silvici și pădurarii munților grei — de el nu s'a gândit nimenea ca, mai ales în aceste vremuri de arzătoare lipsă și scumpete, să i se acorde măcar îmbrăcăminte și încălțăminte pentru teren?

Dacă există pădurar care este nevoit a-și împrumuta din saț o pereche de bocanci atunci când își însoțește șefii la lucrările din pădure, să nu ne rușinăm a spune adevărul pe față, ceiace, evident, nu se poate scrie în partea I-a a „Revistei Pădurilor“.

Partea II-a, informativă a „Revistei Pădurilor“ vrea să fie deci, nu numai un organ de informare asupra tuturor problemelor de actua-

litate, dar mai ales tribuna liberă de colectarea tuturor neajunsurilor, cu care sunt împinși să lupte slujitorii pădurilor de orice grad, tocmai pentru ca, chibzuind asupra nevoilor celor mulți, să putem lupta în spirit demn și disciplinat, dar fără ascunderea adevărului, pentru realizarea idealului de a avea păduri bine gospodărite, de către slujitori mulțumiți cu soarta, care le-a dat ocazie de muncă îngrijită.

I. ZEICU

SEMNIFICAȚIA ACȚIUNEI

Cohesiunea, încrederea reciprocă și însuflețirea membrilor componenți determină și marchează condițiunile de funcționare și progres ale unei Societăți, independent de caracterul și țelurile acesteia.

Prin vigilența conducătorilor, prin realizări de interes general acțiunea ei trebuie ținută continuă vie, trează, conștientă de rodnicia ei, de necesitatea existenței ei.

În deosebi atunci când țelurile ei plutesc în sfera abstracțiunilor și a idealurilor, Societatea constituie un mecanism greu de condus.

Piese ale acestui mecanism sunt oameni, cu gândiri, sentimente și nervi, cu nevoi și interese. În mod inevitabil ea își alcătuiește un cadru spiritual complex și variat spre care trebuie așezată toată atențiunea, grija și înțelegerea, pentru că acest cadru trebuie să constituie izvorul inspirațiunii conducătorilor în opera lor de acomodare și dirijare.

Conducerea nu se poate prelungi și desvolta decât pe linia acestei înțelegeri depline. Se greșește fundamental socotind că se poate ușura conducerea, ignorând această înțelegere.

Iată de ce opera de conducere nu se poate concepe decât indisolubil legată de o politică de adaptare, necesară realizărilor de ordin comun.

Urmărind în lumina acestor considerente evoluția Soc. Progresul Silvic o să constatăm că activitatea și comportarea ei a fost abătută continuu și total din calea unei adaptări firești.

Concepută într'un cadru pur științific — adecuat vremii de atunci, s'a permanentizat exclusiv în acest domeniu până la exasperare, cu toate transformările și complectările de ordin științific intervenite de atunci.

Timp de 58 — cinci zeci și opt — ani, membrii Corpului silvic, copleșiți de nevoi și interese, de pășuri și nedreptăți se adună odată pe an ca să facă... știință.

Se poate imagina o mai crâncenă pălmuire a realității, o mai mare desconsiderare a omului și aspirațiilor lui?

Isbucnirilor intermitente și reacțiilor, relativ slabe, în raport cu acest nenorocit și prea prelungit, „statu-quo“, ucigător pentru Societate, dar foarte comod pentru conducători, li se răspunde nu prin o politică de înțelegere și adaptare, ci prin o politică de încătușare și teroare.

Lipsa de înțelegere a deschis larg seria marilor greșeli, multe din ele ireparabile.

Solidarității fi s'a dat un spirit de castă. În desconsiderarea oricărui respect al libertății omului, s'a impus și s'a crezut că este necesar și suficient, ca această solidaritate să se mențină în sfera conducătorilor, iar aceștia prin forța lor administrativă să aplice politica de încătușare, reprimând ori ce reacțiune.

Respectul omului, a dreptului său de a-și trăi viața și a-și realiza aspirațiunile corespunzător calităților lui și aportului lui pentru Stat și colectivitate, deci libertatea și valoarea lui, nu mai contează.

Foștii conducători nu au înțeles să se integreze voinței Corpului, ci pe aceasta s'o integreze și conducă conform dorințelor și intereselor lor.

Au crezut în dănuirea acestei politici de încătușare pe care urmau s'o lase moștenire discipolilor și acoliților lor.

Au format o nenorocită educației de anihilare a oricărei personalități.

Au instaurat o adevărată școală a urei, a teroarei, a compromisiurilor, a denigrării, a denunțărilor calomnioase, a discreditării și la nevoie a distrugerii totale.

Au contat total și infinit pe lipsa de personalitate, de curaj civic și profesional al membrilor Societății. Corpul silvic era considerat drept o componentă amorfă capabilă de manevrat în orice direcție și în orice scop.

Nu mai contau decât cei supuși, docili, servili, sclavi ai executării voințelor lor.

În scurt au repudiat și anihilat, practic și teoretic, tot ce există esențial ca doctrină democratică sub diversele ei forme și manifestări.

Aceasta era cruda realitate în care se găsea Soc. Progresul Silvic la 23 August 1944.

Am socotit necesar să fie precizate aceste fapte în lumina lor reală, pentru a înlătura orice umbră de îndoială și orice posibilitate de confuzie pe care încearcă să le strecoare foștii conducători în ultimile lor svârcoliri, pe care încă le manifestă.

Ceiace s'a întâmplat și trebuia să se întâmple la 12 Noembrie 1944, nu este numai reflexul schimbărilor sociale din ultimul timp. Aceste schimbări nu au făcut decât să reliefeze și contureze dezastrul moral dinlăuntru Societății.

Peste comportarea dinlăuntru s'a suprapus aceia cu repercusiuni și răsunet în afară.

A fost o fericită coincidență, care a dat posibilitatea ca să se rezolve rapid și aproape radical procesul interior de descompunere în care se găsea Societatea, proces de o dată mult mai veche, cu o temă similară, și a cărui scadență, cu toate încercările de amânare, se punea totuși în mod irevocabil și imperativ.

Societatea se găsea într'adevăr la marginea prăpastiei.

Se îndrepta sigur și inevitabil spre complectă desconsiderare și ignorare. Cu orice preț, opera de salvare trebuia încercată.

Isbânda reacțiunilor ce de mult timp mocneau înăbușit a însemnat pur și simplu: salvarea Societății de la un dezastru total. Cei ce au căzut, prin propriile lor păcate; contra Societății, a pădurilor, a Țării.

Dar izbânda nu a fost a celor ce au avut inițiativa ci a fost izbânda Societății însăși, a Corpului Silvic, în unanimitatea lui, cu excepția bine înțeles numai a celor cari erau direct interesați și vizați.

Rezultatul se răsfrânge deasemeni integral asupra Societății; S'a instaurat voința colectivității în drepturile ei firești, mult timp confiscate în folosul unor beneficieri fără scrupule.

S'a instaurat respectul omului, s'a deschis calea acordării drepturilor și a realizării revendicărilor lor.

Numai atât dacă s'ar fi făcut și totuși aceasta înseamnă mult, enorm de mult.

Dacă s'ar fi mărginit lucrurile aci, servindu-se numai această lecție și totuși acțiunea din 12 Noembrie 1944, înscrie o dată memorabilă de norme și educație etică, pentru comportarea în viitor, oricine s'ar găsi la conducere, precizând raporturile față de o colectivitate a cărui încredere ai dreptul s'o declini dar nu s'o înșeli.

Dar această izbândă nu a însemnat decât numai o etapă, un început, în acțiunea Societății și a Grupărei democratice silvice.

Oprirea și înlăturarea greșelilor trecutului înscrie primele puncte ale acestui început.

Societatea Progresul Silvic nu mai este sinonim cu Consiliul de Administrație, respectiv Comitetul provizoriu aclamat la 12 Noembrie 1944, în adunarea generală.

Acest Comitet înțelege să fie executorul și în măsura posibilă, realizatorul hotărârilor colectivității.

Dar totodată Comitetul înțelege să-și netezească calea realizărilor de interes comun, pentru pădure și Corp și să-și creeze posibilitățile de cât mai grabnică înfăptuire.

Nu se va înșelat în buna lui credință și va semna la întregul Corp, piedicile, demascând pe autorii lor și dând un sens justificat măsurilor ce va trebui să ia.

Trebue să înțeleagă toți că vremea zădărniciilor și a mistificărilor, cari au măcinat considerabil prestigiul Corpului și al Instituțiilor forestiere s'a încheiat.

Comitetul nu a pornit lupta sub imboldul satisfacerei de a cuceri locuri în conducerea Societății, ci în dorința de a curma o stare de fapt unanim criticată, neadmisibilă și îndecentă. Acest Comitet înțelege să strângă tot corpul silvic independent de categorii și grade, în jurul unui program — elaborat din primele zile ale constituirii grupărei democratice, — spre înfăptuirea căruia dorește să facă cea mai largă și liberă discuțiune.

Iar acum, prin aparițiunea acestei foi suplimentare a „Revistei Pădurilor” — care rămâne în cadrul ei științific — oferă mijlocul de a lua și păstra contactul cu toți membrii Corpului Silvic, spre a se documenta și inspira din gândirea și însuflețirea tuturor acelor dornici de mai bine pentru pădure și slujitorii ei. Va fi fericit să aibă colaborarea unui cât mai mare număr din acești slujitori, sub forma civilizată și judicioasă a considerațiunii și respectului reciproc, indiferent de conținutul ideilor, a principiilor și a convingerilor ce-și va exprima fiecare.

Comitetul Societății și Gruparea democratică va urmări cu grije și persistență reeducarea în spirit de independență, de curaj și demnitate a tuturor, socotind că pe această cale și corespunzător calităților sale, iar nu prin slugărnicie și umilință, să se facă selecțiunea valorilor de care Corpul și pădurile au atâta nevoie pentru înfrângerea și depășirea greutăților mari acum ca oricând și cu perspective destul de îngrijorătoare pentru Păduri în viitor.

Calea muncii rodnice, a afirmării fiecăruia și a rezultatelor corespunzătoare este deschisă și asigurată tuturor.

Adaug, cu toată nădejdea, îndemnul nostru în numele Societății și a Grupărei democratice silvice.

S. RODOTEATU

LUPTA NOASTRĂ

Acțiunea întreprinsă și desfășurată prin programul de luptă, de către gruparea noastră democratică, reprezintă în primul rând lupta fiecăruia dintre noi toți, ce gândim la fel, contra nedreptăților de tot felul, cași în contra tuturor decăderilor la care a fost supus Corpul în mulți din ultimii ani.

Lupta aceasta, lupta noastră, este îndreptată contra politicei de forță din administrație, contra clicelor, lichelismelor și spiritului lor rău, contra celor ce-i înconjoară și le servesc drept unelte pentru înjosirea intereselor Corpului.

Istoria evoluției Corpului Silvic nu cunoaște epocă de mai puțin progres și de mai mărunță prosperitate, decât decada anilor de așa zis conservatorism științific care a stat la cărma societății și Corpului nostru, cași aceia a primatului intereselor personale cu sacrificarea celor ale pădurii, pentru unicul scop al menținerii scaunului și cu oprimarea celor ce-ar fi cutezat să exprime liber cuvântul ce-ar fi adus „mișcarea în front“.

Din această cauză pregătirea elementelor de prim ordin în Corp a fost voit împiedicată și cu orice preț, iar reprezentarea în viața publică și în mare măsură și cea socială, a fost monopolizată de aceiași oameni, de aceleași figuri vechi de care toată lumea Corpului este supra saturată și de masca căroro au fost obsedați dela hotărîrea carierii lor din școală, ulterior în administrație și Corp și de care n'a reușit încă nici după 20—25 ani de serviciu să scape.

Nu ne înfricoșăm nici de măștile lor, nici de ițele ce știu să tragă, cum nici de pozițiile „cheie“ ce-au stăpânit sau mai domină, căci noi nu ne interesăm de soarta acestora, ci ne-am impus să ducem lupta pentru promovarea intereselor pădurii și ale Corpului. Noi nu ne oprim din drum să desprindem scafeții prinși de pulpanele trecătoare ale Corpului nostru, cari pot cade singuri și cari oricum pot putrezi în curând,

Noi purtăm steagul și ducem acțiunea de îndrumarea intereselor Corpului cași ale pădurii pe drumul cel nou și cel drept, drumul adevărului, luminii și al libertății.

Noi nu luptăm pentru egalitate sau întreceri de bunuri, noi luptăm pentru egalitate de drepturi și de libertate.

Cine nu este luptător pentru libertate nu este un democrat, căci democrat înseamnă un cetățean liber, apărător al drepturilor celor mulți, un patriot care știe să implante adânc și cu curaj vârful săgeților cuvântului său în rândurile celor nedemni, cari tremură când se simt vinovați.

Cine nu are îndrăzneală și nici nu se află totdeauna în atac, nu este un luptător.

Cei ce se codesc nu sunt apti a se exprima liberi, iar cel care nu poate să se adape din izvorul libertății cași cel ce-și bate joc de libertate, nu merită să se bucure de ea și aceștia sunt dușmanii ai democrației.

Deacea în lupta noastră, cel care nu-și împlinește mai întâi datoria față de propria lui ființă, n'are ce căuta între noi.

Lupta aceasta, lupta noastră, trebuie să schimbe orizontul din jurul nostru, trebuie să înlocuiască atmosfera de sufocare și nedreptate ce-a stăpânit Corpul, cu aerul curat și proaspăt al dimineții ce se infiripă, al sufletului celor tineri și cu ozonul spiritului de dreptate și libertate al luptătorilor democrați.

Cine simte, trăește și respiră cu noi această dreptate și libertate, se poate bucura în plin de bogăția lor naturală purtând alături de noi și de lupta noastră, lupta lui pentru apărarea drepturilor de liberă voină și exprimare.

ST. PREDESCU

CONSTITUIREA GRUPĂRII DEMOCRATE A MEMBRILOR CORPULUI SILVIC DE TOATE CATEGORIILE

Atitudinea lipsită de camaraderie și înțelegere a unora din foștii conducători ai corpului a determinat constituirea unui grup de camarazi, care să adopte o poziție hotărâtă împotriva unor stări de lucruri care nu mai putea dăinui.

Nemulțumirile fiind mari și profunde, mișcarea a primit adeziunea a 116 ingineri și conductori aflați în Capitală.

Redăm mai jos cuvântul de încheiere rostit de d-l Ing. I. C. Nicolae, procesul verbal și moțiunea votată cu ocazia constituirii grupării democratice a membrilor Corpului Silvic din 23 Octombrie 1944.

Din cuvântările rostite se desprind — fără putință de contestare — următoarele concluziuni:

1. Deși s'a arătat conducătorilor destinelor pădurilor în special din ultimii ani, că legiuirile silvice dela 1910, cu complectările dela 1920 sunt necorespunzătoare și că aplicarea lor — în loc să ducă la conservarea și ameliorarea domeniului forestier al țării — au drept rezultat distrugerea continuă a pădurilor și micșorarea capacității lor de producție;

Deși în congrese prin referate și în revistele de specialitate, prin studii, s'a adus un bogat material documentar pentru:

— Compelctarea lipsurilor semnalate în legile existente, și

— S'a cerut introducerea de capitole noi privitoare și la raționalizarea produsului pădurilor — lemnul — în scopul de a se împiedica deprecieră și risipa acestei materii prime, a cărei lipsă se simte din ce în ce mai mult;

Conducătorii destinelor pădurilor — specialiști silvici — deși au avut posibilitatea neconștată de a revizui și complecta legislația forestieră — cu scopul de a așeza gospodărirea pădurilor pe baze noi — cu o totală lipsă de

înțelegere a nevoilor pădurilor și economiei lemnului, s'a mărginit la câteva legiuiri de cârpitură, provocate și acestea mai mult de nevoile din afară administrațiilor silvice (Legea pădurilor necesare apărării naționale, Legea pădurilor de protecție).

Urmarea aplicării acestor legiuiri incomplete care au adaptat ca normă o continuă revizuire a amenajamentelor începând dela 1920, au adus o continuă schimbare în gospodăria pădurilor — cu efect exact contrar celui urmărit.

2. Conducătorii destinelor pădurilor și a slujitorilor ei, chiar acolo unde legiurile au fost bune și complete — cum a fost cazul Legii de organizare a corpului silvic — după 14 ani de aplicarea legii în spiritul în care a fost concepută, — în ultimii 7 ani — prin continuu interpretări — au siluit dispozițiuni legale exprese, în scopul de a proteja pe unii din membrii corpului silvic a căror ridicare au urmărit cu orice preț.

Mai mult, călcând dispozițiunile legii au adoptat norme din alte legiuiri (legea corpului tehnic) limitând numărul locurilor.

Spre a împiedica repararea nedreptăților au pus pe Miniștri să semneze deciziuni, care să-i împiedice de a repara nedreptățile comise, chiar atunci când le constată.

Ca să-și încoroneze opera, au mers până acolo că au adus și lege de promovarea incapacității care dădea dreptul de avansare la alegere și inginerilor absolvenți cu certificat.

Această situație nu mai poate dăinui, sub regimul democratic, pe baza căruia țara se organizează — după grave erori și mari suferințe.

Socotim că a sosit momentul de a pune capăt greșelilor săvârșite până acum.

În acest scop — gruparea noastră a inginerilor silvici democrați — a luat inițiativa convocării colegilor la această consfătuire, spre a vă asculta părerile asupra rezelor de care suferă economia forestieră, a lipsurilor de care suferă slujitorii pădurilor de toate categoriile și a propunerilor celor mai potrivite ce sunt făcut privitor la:

a) *Organizarea economiei forestiere pe baze noi, care să asigure:*

— satisfacerea nevoilor țării cu materiale lemnoase, fără a se ataca continuu capitolul lemnos;

— o cultură rațională a pădurilor, cu scopul de a se ameliora arboretele și mări producția;

— organizarea exploatărilor și industrializării producției pădurilor, astfel ca să asigure o viață mai prosperă populației a căruia existență este legată de pădure.

b) *Organizarea administrației forestiere, astfel ca să poată aduce la îndeplinire programul de producție și cultură enunțat mai sus, și*

c) *Organizarea profesională cea mai potrivită, care să ne asigure apărarea intereselor profesionale, și liniștea necesară, spre a putea activa cu tot elanul pentru promovarea intereselor pădurei și a produsului ei — lemnul.*

Dacă sunteți de acord cu propunerile principiale de mai sus, vă rugăm să ne autorizați — în calitate de comitet de inițiativă — să procedăm la întocmirea unui manifest program, care să cuprindă principiile cele mai potrivite pentru:

1. Promovarea intereselor economiei forestiere, și

2. Apărarea intereselor profesionale pe care urmează să-i aducem la cunoștința forurilor conducătoare spre luare de măsuri, dându-ne totodată mandat de reprezentare pentru aducerea la îndeplinire a țelurilor enunțate.

PROCES-VERBAL

Astăzi 23 Octombrie 1944

Subsemnații întruniți într'o consfătuire, din îndemnul unui Comitet de inițiativă și în urma debaterilor, ce au urmat, de comun acord au hotărât înființarea: „Grupărei Democratice a Corpului Silvic” din România cu următoarele scopuri:

I. De a lupta pentru promovarea intereselor referitoare la Politică, Economia și Administrația Forestieră.

II. De a lupta pentru promovarea intereselor cu caracter profesional în cadrul regimului democratic.

Considerăm dată adeziunea noastră prin semnăturile de mai jos:

1. I. Zeicu; 2. Const. C. Georgescu; 3. Al. Ștefanopol; 4. St. Predescu; 5. C. Rachieru; 6. D. Bozdoc; 7. D. Constantinescu; 8. A. Gorcea; 9. I. C. Nicolae; 11. Rodoteatu St.; 12. C. Nettea și alții 104 aderenți .

M O Ţ I U N E 23 Octombrie 1944

Slujitorii pădurei întruniți azi la chemarea Grupului Inginerilor Silvici Democrați în sala Societății „Progresul Silvic”, ascultând expunerile făcute de reprezentanți „Comitetului de Inițiativă a Inginerilor silvici democrați”, autoriză acest Comitet să alcătuiască programul de promovare a intereselor economiei forestiere și a intereselor lor profesionale și îi dă mandat de reprezentare și aducere la îndeplinire a țelurilor enunțate.

I. Zeicu; Const. Georgescu; Ștefan Predescu; C. Rachieru; D. Bozdoc; A. Gorcea; Rodoteatu; I. Dumitrescu; I. C. Nicolae; Al. Ștefanopol; C. Nettea; D. Constantinescu; V. Mironescu; C. Belu și alți 72 membri ai Corpului Silvic.

EXTRAS DEPE PROCESUL-VERBAL AL ȘEDINȚEI COMITETULUI PROVIZORIU AL SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC” DIN 14 NOEMBRIE 1944, PUBLICAT ÎN MONIT. OFICIAL No.

Se constituie biroul Societății până la Adunarea Generală din 1945, astfel:

Vice-Președinți: Ioan Zeicu și Stere Rodoteatu.

Secretar General: Ștefan Predescu.

Casier: Dumitru Bozdoc.

Secretari de ședință: Iulian Niculescu și Gh. Pană.

Semnătura socială se încredințează conf. art. 37 din Statute D-lor: Stere Rodoteatu și Ion Zeicu, Vice-Președinți și Ștefan Predescu, Secretar General, putând semna valabil unul din cei doi Vicepreședinți, împreună cu Secretarul General.

Președinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) **Șt. Predescu**

EXTRAS DEPE PROCESUL-VERBAL AL ADUNĂRII GENERALE A SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC” DIN 12 NOEMBRIE 1944, PUBLICAT ÎN MONITORUL OFICIAL No.

Adunarea Generală alege următorul Comitet Provizoriu pentru administrarea Societății, până la viitoarea adunare generală ordinară, care, potrivit Statutelor, se va ține în cursul lunilor Mai—Iunie 1945.

Prof. C. C. Georgescu, Ion Zeicu, Stere Rodoteatu, Valer Popovici, Ioan Dăscălescu, Ioan C. Nicolae, Ștefan Predescu, Constantin Nettea, Dumitru Bozdoc, Ion Dumitrescu, Iulian Niculescu și Gheorghe Pană.

p. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) **Șt. Predescu**

MINISTERUL DE JUSTIȚIE

D e c i z i u n e

Noi, Ministru de Stat la Departamentul Justiției;

Având în vedere drepturile ce ne sunt acordate prin art. 8 pt. LV alin. 3 din Legea No. 11/944;

Văzând că prin hotărîrea adunării generale a Societății „Progresul Silvic” din 12 Noembrie 1944 Consiliul de Administrație a fost demis și în locul lui a fost aleasă o comisiune interimară;

Văzând propunerile făcute de susnumita Societate cu adresa No. 252 din 30 Noembrie 1944;

D e c i d e m :

Art. unic. — La Societatea Inginerilor Silvici „Progresul Silvic”, se numește pe timpul cât va funcționa Comisiunea Interimară, o comisie de cenzori formată din Domnii:

Ing. Teodorescu Dem., Pană Vasile, licențiat al Academiei Comerciale, Sprangati Ștefan, licențiat al Academiei Comerciale.

**Ministru al Justiției,
LUCREȚIU PĂTRĂȘCANU**

No. 1 din 2 Ianuarie 1945.

I N F O R M A Ț I U N I

Societatea „Progresul Silvic” traducând în fapt dispozițiile art. 31, al. b, din Statute a înființat un Serviciu de Contencios condus de D-l avocat Ilie Paniță, care dă consultații juridice gratuite membrilor Corpului Silvic la Sediul Societății din Bulevardul Tache Ionescu No. 31.

Pentru membrii Societății din provincie se pot da consultații prin scrisori sau prin Poșta Redacției, care se va înființa în acest Jurnal. Cei, care doresc răspunsul prin scrisori vor trimite timbrele de porto-poștal.

În măsura posibilităților aceste Contencios se va organiza să rezolve în Capitală și treburi personale ale membrilor Societății din provincie spre a le scuti o deplasare.

Serviciul Contencios funcționează de o lună și a dat până acum numeroase consultații.

Membrii Corpului Silvic pot fi asistați de avocatul Contenciosului nostru în procese, Societatea urmând a fixa onorariul cu avocatul angajat, după tariful minimal.

FONDUL DE EDUCAȚIE

Incunoștiințăm pe camarazi că în urma stăruințelor depuse de conducerea grupării democratice a Corpului silvic, s'a întocmit un proiect de Decret-Lege, însușit de către d-l Ministru Prof. I. Hudiță, privitor la felul cum se va distribui în viitor fondul de educație.

Vor avea drept la acest fond întregul personal tehnic silvic și personalul ad-tiv din C.A.P.S.

Până la apariția D. L., d-l Ministru Prof. Hudiță a autorizat distribuirea acestui fond.*

— D-l ing. insp. g-ral silvic Const. Netțu a fost numit Consilier Tehnic pe lângă Inaltul Comisariat al Guvernului pentru Ardealul de Nord.

fost transferat dela Inspectoratul silvic Iași la Serviciul de Control General al Direcției P. P. J.

— D-l ing. cons. Tr. Heroiu a fost transferat dela I.C.E.F. la Direcția Pădurilor Persoanelor Juridice (P.P.J.).

— Prin Decizia Ministerială, Consiliu de Administrație de sub Președenția D-lui Col. Romul Boldea al Comunității de Avere din Caransebeș a fost înlocuit cu o Comisie Interimară.

— D-l ing. insp. g-ral Const. Tîpă a

— Ministerul Economiei Naționale a dispus ca Fondul Bisericesc din Bucovina de Sud să livreze U. R. S. S.-ului circa 15.000 mc. lemn rotund de construcție și 2.000 m. c. cherestea în valoare de circa 90.000.000 lei. Livrarea materialelor a început.

— Fondul Bisericesc a dispus valorificarea a circa 170.000 m. c. lemn de construcție și cherestea gata fasonat și circa 270.000 m. c. lemn de construcție și cherestea în picioare din posibilitatea anului 1944/45 și rest netăiat din posibilitatea anului 1943/44. Licitația se ține în ziua de 22 Ianuarie 1944.

— O nouă echipă de ingineri silvici au plecat în Județele Câmpulung, Suceava și Rădăuți spre a lua în primire serviciile exterioare ale Administrației fondului bisericesc.

— D-l Ministru Prof. I. Hudiță cu ocazia vizitei, ce a făcut-o în cursul lunii Decembrie 1944 în Bucovina de Sud a dispus ca Fondul Bisericesc să intre imediat în patrimoniul proprietăților sale și să reînceapă de urgență activitatea.

— În Bucovina de Sud au început lucrările de refacere a fabricelor de cherestea din Putna, Sucevița, Fălcău, Frasin și Jura Humorului.

— Cercul de Studii al grupării democrate anunță conferințele d-ilor: Ing. P. Ioan pentru ziua de 17 Ianuarie și Prof. C. Georgescu pentru 31 Ianuarie a. c. Conferințele au loc în Sala Soc. „Progresul Silvic”.

— La A.G.I.R. s'a numit de Ministerul Justiției un Comitet provizoriu, care are misiunea de a pregăti Adunarea Generală din 1945. Din 1945. Din acest Comitet de sub Președenția d-lui prof. N. Profiri fac parte și D-nii Cons. I. Zeicu și prof. Const. C. Georgescu

Politehnica din București este compusă din D-nii: Prof. N. Ciorănescu Rectorul Politehnicii, prof. N. Profiri Decanul Facultății de Construcții și Prof. C. C. Georgescu Decanul Facultății de Silvicultură.

— În Comisia de Epurație dela Centrala C.A.P.S. au fost numiți D-nii Cons. silvic Val. Popovici Președinte, Ing. Insp. G-ral I. Dăscălescu și Av. Cons. Anghelovici, membrii, iar ca Secretar D-l Ing. Insp. silvic N. Petrovan.

— D-l Ing. Insp. G-ral Ion Nicolae a fost numit Secretar General al Ministerului Agriculturii cu atribuțiuni asupra Administrațiilor silvice și Vânătoria.

D-sa este unul din membrii fondatori ai Grupării Democratice și în această calitate va fi un sprijinitor susținut al cauzei forestiere și al dreptății pentru membrii corpului silvic.

— Din cadrul membrilor grupării democratice au fost numiți în posturi de răspundere D-nii:

Consilier St. Rodoteatu în Comitetul de Direcție CAPS.

Ing. Insp. G-ral Șt. Predescu Sub-administrator CAPS.

Ing. Insp. G-ral D. Bozdoc delegat cu conducerea Direcției Administrative CAPS.

Ing. Insp. V. Spiridon consilier tehnic pe lângă Cabinetul Ministrului.

— D-l Ing. Cons. Petre Ioan a fost reintegrat în serviciu cu toate drepturile dela data destituției sale și delegat pe lângă Cabinetul Ministrului. Această reintegrare va apare în Foia oficială CAPS

— D-l prof. Const. C. Georgescu a fost numit pe data de 15 Oct. 1944 Decan al Facultății de Silvicultură.

— Comisia de Epurație de pe lângă

— În Centrala CAPS s'a întocmit și

REVISTA PĂDURILOR

PARTEA ȘTIINȚIFICĂ

Redactor-șef: Redactor responsabil:
Prof. C. C. Georgescu Ing. At. Haralamb

Comitetul de redacție:

Prof. Gr. Eliescu Ing. G. I. Ionescu
Prof. D. Sburlan Prof. Ilie C. Demetrescu
Ing. G. Pană

PARTEA PROFESIONALĂ

Redactor-șef și responsabil:
Ing. Al. Ștefanopol

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Fondată în anul 1886

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

COMITETUL PROVIZORIU

ales de Adunarea Generală din 12.XI.1944

Bozdoc D.	Niculescu Iulian
Dăscălescu I.	Pană Gh.
Dumitrescu Ion	Popovici Valer
Georgescu C. C.	Predescu Ștef.
Nettea C.	Zeicu Ion
Nicolae Ion	Rodoteatu Stere

Cenzori: Pană Vasile, Sprangatte Șt. și Teodorescu Dem.

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an pentru instituții	4.000 lei
„ „ „ „ particulari	2.000 „
„ „ „ „ studenți, conductorii și brigadierii	1.000 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

Au apărut:

III. Seria C. — Tratate și Manuale.

**Prof. V. N. STINGHE:
AMENAJAREA PĂDURILOR**

un volum de 255 pagini. Epuizat.

**D. A. SBURLAN: INSTALAȚII DE TRANSPORT
PENTRU EXPLOATĂRI FORESTIERE**

Vol. I: Trasee și terasamente; Șosele forestiere
320 pag. cu 287 fig. în text (1943). Lei 1.000

Vol. II: Căi ferate înguste, funiculare
301 pag. cu 204 fig. (1940). Lei 700.

GR. ELIESCU:

PROTECȚIA PĂDURILOR

un volum de 275 pagini. Lei 600.

ILIE C. DEMETRESCU:

**TEMEIURI DE ECONOMIE FORESTIERĂ
GENERALĂ**

un volum de 338 pagini. Lei 1.000.

**EM. PROTOPODESCU-PACHE și C. CHIRIȚA
ELEMENTE DE ȘTIINȚA SOLULUI**

Vol. I: Formarea solului. Tipuri genetice de soluri
un volum de 360 pagini. Lei 1.000

CERCUL DE STUDII FORESTIERE

1. N. GHELMEZIU:

**NOILE UTILIZĂRI ALE LEMNULUI ȘI TEHNICA
SILVICĂ**

1943; 36 pag. + 54 fig.; 300 lei

2. AT. HARALAMB:

PĂDUREA ȘI FENOMENUL TORENȚIAL

1944; 54 pag.; 300 lei.

3. M. ENE:

PĂSĂRILE ÎN PROTECȚIA PĂDURILOR

1944; 24 pag. + 10 fig.; 300 lei.

